

НОРА РОБЪРТС СВИДЕТЕЛКАТА

Превод от английски: Цветана Генчева, 2012

chitanka.info

*На Лора Рийт —
Кралицата на подробностите*

ЕЛИЗАБЕТ

*„Бодливата тел по стрелата на детското
страдание поразява като стрела — с
непреодолима самота и непреодолимо
невежество.“*

Олив Шрайнер

1.

Юни 2000 г.

Краткият бунтовнически период на Елизабет Фич започна с „Гарваново черно“ на „Л’Ореал“, ножица и фалшива лична карта. И завърши, облян в кръв.

Почти през целия си живот — шестнайсет години, осем месеца и двайсет и един дни, тя следваше с покорно послушание директивите на майка си. Доктор Сюзан Л. Фич издаваше директиви, не заповеди. Елизабет се съобразяваше с граfiците, изготвени от майка ѝ, изяждаше храната, посочена от диетоложката на майка ѝ и приготвена от готвачката на майка ѝ, носеше дрехите, избрани от личния асистент за пазаруване на майка ѝ.

Доктор Сюзан Ел Фич се обличаше консервативно, напълно подходящо — поне според нея — за поста ѝ на шеф на хирургията в болница „Силва Мемориъл“ в Чикаго. Тя очакваше и държеше дъщеря ѝ да е същата като нея.

Елизабет бе прилежна ученичка — пълна отличничка, и посещаваше всички учебни програми, избрани от майка ѝ. През есента щеше да се върне в „Харвард“ и да продължи обучението си по медицина, за да стане лекарка като майка си; хирург, също като майка си.

Елизабет — никой никога не я наричаше Лиз, Лизи или Бет — говореше свободно испански, френски, италиански, руският ѝ беше сносен, а с японския се оправяше прилично. Свиреше на пиано и на цигулка. Беше пътувала до Европа и Африка. Можеше да изброи всички кости, нерви и мускули в човешкото тяло и да изсвири наизуст Концерт за пиано на Шопен №1 и №2.

Никога не бе ходила на среща, никога не се бе целувала с момче. Никога не беше обикаляла мола с приятелки, не беше ходила на гости с преспиване, нито пък се беше кискала с приятелки, докато похапват пица или мелба.

На шестнайсет години, осем месеца и двайсет и един дни тя бе съвършеният продукт на внимателно обмислените и структурирани

планове на майка си.

Само че това предстоеше да се промени.

Наблюдаваше как майка ѝ си събира багажа. Сюзан, с гъста кестенява коса, прибрана на стегнат кок, постави поредния внимателно закачен костюм в безупречно подредения куфар; след това отбеляза необходимото на разпечатката за медицинската конференция. Разпечатката включваше информация за всяко събитие, среща, работна група и обяд, срещу които бе описан избраният тоалет, обувки, чанта и аксесоари.

Както може да се очаква — маркови костюми и италиански обувки, помисли си Елизабет. Жената трябва да си избира дрехи с подходяща кройка, от фина материя. Само че сред черното, сивото и сиво-кафявото нямаше и следа от наситени или ярки цветове. Не можеше да се начуди защо красивата ѝ майка нарочно си избира безлични дрехи.

След два семестъра в университета Елизабет мислеше, че може би е започнала да оформя свой усет за модата. Дори си беше купила дънки, суичър и ботуши със стабилни високи токове в Кеймбридж.

Беше пазарувала в брой, за да не излязат покупките на бележките от кредитната карта, да не би майка ѝ или счетоводителката ѝ да погледнат какво е пазарувала и да започнат да задават въпроси. Сега покупките бяха скрити в стаята ѝ.

Когато обличаше тези дрехи, се чувстваше коренно различен човек — дотолкова, че влезе право в „Макдоналдс“ и си поръча за пръв път „Биг Мак“ с големи картофки и шоколадов шейк.

Удоволствието бе така завладяващо, че ѝ се наложи да отиде в тоалетната, където се затвори в една от кабинките и си поплака.

Зрънцата на бунта бяха посети в същия този ден — поне така предполагаше тя — или може би винаги си бяха съществували у нея, напълно незабележими, скрити, докато мазнините и солта не ги бяха извадили наяве.

И сега усещаше как покълват — наистина ги усещаше как избухват вътре в нея.

— Плановете ти се променят, мамо. Но това не означава, че и моите трябва да се променят.

На Сюзан ѝ трябваше точно минутка, за да постави една торбичка за обувки в куфара „Пулман“, да ги нагласи на точното място

с изящните си, умели ръце на хирург и съвършени нокти: както винаги — френски маникюр, както винаги — с безцветен лак.

— Елизабет. — Гласът ѝ беше изискан и ненатрапчив, също като гардероба ѝ. — Отне ми доста усилия да организирам нещата, за да те приемат в лятната програма този семестър. Ще изпълниш задължителните условия за приемането в медицинската школа на „Харвард“ един семестър предварително.

При тази мисъл Елизабет усети как я присвива стомахът.

— А какво стана с обещанието за триседмична почивка в Ню Йорк?

— Понякога човек не може да изпълни обещанията си. Ако не си бях освободила идната седмица, нямаше да успея да се запиша на конференцията на доктор Дусеки.

— Можеше да се откажеш.

— Това щеше да е егоистична и необмислена постъпка. — Сюзан изтръска въображаема пращинка от сакото, което бе закачила, и отново погледна списъка. — Достатъчно зряла си, за да разбереш, че работата е по-важна от удоволствията и губенето на време.

— След като съм достатъчно зряла, за да го разбера, — защо да не съм достатъчно зряла, за да вземам решения сама? Искам почивка. Имам нужда от почивка.

Сюзан дори не удостои дъщеря си с поглед.

— Не бих казала, че момиче на твоята възраст, в твоето физическо състояние и на твоето умствено ниво има нужда да си почива от учене и други занимания. Освен това, госпожа Лейн вече замина на двуседмичен круиз, така че не мога да я моля да отложи ваканцията си. Няма кой да ти готви, нито пък кой да се грижи за къщата.

— Мога и сама да си готвя и да се грижа за къщата.

— Елизабет. — В тона на майка ѝ се прокрадна измъчена нотка. — Вече е решено.

— Значи моето мнение няма никакво значение, така ли? Но нали според теб трябва да стана независим, отговорен човек?

— Независимостта се постига постепенно, както и чувството за отговорност и свободата на избора. Все още имаш нужда от напътствия и помощ. Изпратила съм ти по мейла новата програма за следващата седмица, оставила съм пакет с подробна информация на

бюрото ти. Да не забравиш да благодариш на доктор Фриско лично, задето успя да те запише в летния семестър.

Докато говореше, Сюзан дръпна ципа на калъфа за дрехи, а след това затвори и малкия си куфар „Пулман“. Спря до бюрото, за да огледа косата и червилото си.

— Ти май не чу и дума от онова, което казах.

Сюзан премести поглед към дъщеря си, все още обърната към огледалото. Елизабет си помисли, че за пръв път, откакто влезе в стаята, майка ѝ си направи труда да я погледне.

— Напротив, чух съвършено ясно всичко, което каза.

— Да чуеш не е същото като да разбереш.

— Може и да си права, Елизабет, но вече сме водили този разговор.

— Не е никакъв разговор. Съобщавам ти факт.

Сюзан стисна едва забележимо устни, единственият издайнически знак, че се дразни. Когато се обърна, сините ѝ очи бяха студени и съвършено спокойни.

— Жалко, че се чувстваш така. Като твоя майка се чувствам длъжна да направя най-доброто за теб.

— Най-доброто за мен, поне според теб, е да върша, говоря, мисля, действам, желая и да стана точно онова, което ти си решила, още преди да се подложиш на инсеминация със сперма от внимателно подбран донор.

Тя чу как гласът ѝ стана по-остър и звънлив, но така и не успя да го овладее; усети как сълзите парнаха очите ѝ, ала не успя да спре и тях. — Писна ми да бъда твоят експеримент! Писна ми всяка минута от всеки божи ден да бъде организирана, внимателно дирижирана и насочена според очакванията ти. Искам сама да избирам, сама да си купувам дрехи, да чета книгите, които аз искам да чета. Искам да живея собствения си живот, не твоя.

Сюзан изви вежди, донякъде заинтригувана.

— Като знам на каква възраст си, отношението ти никак не ме изненадва, — но, за съжаление, си избрала напълно неподходящ момент, за да се държиш дръзко и опърничаво.

— Извинявай, че не съм включена в графика ти.

— Сарказмът също е напълно естествен. — Сюзан отвори куфарчето си и провери съдържанието му. — Ще поговорим по този

въпрос, когато се върна. Ще запиша час при доктор Бристоу.

— Не ми трябва терапия! Имам нужда от майка, която ме изслушва, на която ѝ пука как се чувствам.

— Подобни изразни средства показват единствено липса на зрялост и ограничен интелект.

Вбесената Елизабет вдигна ръка и се завъртя в кръг. След като не можеше да се държи спокойно и разумно като майка си, можеше поне да подивее.

— Мамка му! По дяволите, и пак по дяволите!

— А пък с повторения едва ли ще постигнеш нещо. Имаш цял уикенд, за да помислиш над поведението си. Готовите ястия са в хладилника и фризера; кутиите им са надписани. Списъкът с вещите, които трябва да подготвиш, е на бюрото ти. В понеделник в осем сутринта трябва да си при госпожа Вий в университета. Участието ти в програмата осигурява място в медицинската школа на „Харвард“ следващата есен. Отнеси, ако обичаш, калъфа с дрехи долу. Колата ще пристигне всеки момент.

Да, семенцата избуяваха, проправяха си път през плодородната почва и бавно и болезнено надигаха главици. За пръв път в живота си Елизабет погледна майка си право в очите и отсече.

— Няма!

Врътна се, изфуча от стаята и тресна вратата на стаята си. Хвърли се на леглото, впи поглед в тавана със замъглени от сълзи очи и зачака.

Още секунда — каза си тя, — още само секунда. Майка ѝ щеше да влезе при нея, да настоява за извинение и за послушание. Само че Елизабет нямаше намерение нито да се подчинява, нито да се извинява.

Двете щяха да се скарат — ама наистина да се скарат, след което щяха да последват заплахи за наказание и последствия. Може би дори щяха да се разкрещят, и най-сетне майка ѝ щеше да я чуе.

И може би, ако започнат да си крещят, тя щеше най-сетне да избълва всичко, което бе трупала през последната година — неща, които ѝ се струваше, че е таила цял живот.

Нямаше никакво желание да става лекарка. Не искаше всяка минута от съзнателния ѝ живот да бъде съобразена с график, или да крие дънките си, защото не пасват на дрескода на майка ѝ.

Искаше да има приятели, а не одобрени социални контакти. Искаше да слуша музиката, която слушат момичетата на нейната възраст. Искаше да знае за какво си шушукат тийнейджърките, за какво се кискат и какво обсъждат, докато тя тъне в изолация.

Не искаше да бъде нито гений, нито дете чудо.

Искаше да е нормална. Просто искаше да е като всички други. Избърса сълзите си, сви се на кълбо и премести поглед към вратата.

След секундичка, помисли си тя отново. Още една секунда. Майка ѝ сигурно беше ядосана. Трябваше да влезе и да тропне с крак. Просто се налагаше.

— Моля те — промълви Елизабет, докато секундите се проточиха в минута. — Много те моля, не позволявай да се предам отново. Умолявам те, помогни ми да удържа. Покажи, че ме обичаш. Покажи ми само този път.

Минутите пълзяха, и Елизабет се надигна от леглото. Много добре знаеше, че търпението е най-мощното оръжие на майка ѝ. С търпение и убедеността, че е права, тя нанасяше съкрушителни удари на враговете си. А пък дъщеря ѝ не можеше да се мери с тези умения.

Тя се предаде, излезе от стаята си и заситни към стаята на майка си.

Калъфът за дрехи и малкия куфар на колелца „Пулман“ ги нямаше. Докато слизаше надолу, тя вече знаеше, че майка ѝ е излязла.

— Зарязала ме е. Просто ме е зарязала.

Беше съвсем сама. Огледа красивия подреден хол. Всичко бе съвършено — материите, цветовете, произведенията на изкуството и антиките, предавани от поколение на поколение в семейство Фич.

Къщата беше празна.

Тя веднага разбра, че нищо не се е променило и никога няма да се промени.

— Така да бъде.

Не си позволи да мисли, да се съмнява или да предполага. Вместо това се върна на горния етаж и грабна ножицата от бюрото си.

Влезе в банята и застана пред огледалото. Беше наследила цвета на косата от баща си — кестенява, гъста като на майка ѝ, но без нейните меки, красиви вълни. Беше висока колкото майка си, с изразени скули, а дълбоките зелени очи, бледа кожа и широка уста бяха като на биологичния ѝ баща — който и да беше той.

Беше привлекателно момиче, помисли си тя — майка ѝ не би търпяла нищо несъвършено или грозно. Само че не беше нито красива, нито впечатляваща като Сюзан. Това вече бе разочарование, което дори майка ѝ не можеше да промени.

— Изчадие. — Елизабет притисна ръка към огледалото, изпълнена с омраза към образа, който я гледаше от там. — Ти си изчадие. Поне засега обаче не си страхливка.

Пое си дълбоко дъх, опъна кичур от дългата до раменете коса и го отрязва.

С всяко щракване на ножицата се чувстваше все по-силна. Косата си беше нейна, следователно и изборът си беше неин. Остави кичурите на пода. Докато режеше, в ума ѝ се оформи образ. Присви очи, наклони глава на една страна и забави движенията с ножицата. Всичко беше геометрия, реши тя; геометрия и физика. Действие и противодействие.

Тежестта — физическа и метафорична, помисли си тя — просто се стопи. Момичето в огледалото също ѝ се стори по-леко. Очите ѝ бяха станали по-големи, лицето не изглеждаше нито толкова изпито, нито толкова дребно.

Изглеждаше... чисто нова, поне така реши Елизабет.

Внимателно остави ножицата, усети, че диша тежко, и направи съзнателно усилие да се успокои.

Колко беше къса! Вдигна ръка към голия си врат, след това приглади късите кичури. Бяха прекалено неравни, реши тя. Намери ножичка за маникюр и се опита да дооформи прическата.

Не беше зле. Не беше и добре, призна си тя, но поне беше различно. Нали това беше целта. Огледа се и се почувства различна.

Все още не беше приключила.

Остави косата на пода и се върна в стаята си, за да се преоблече в тайно купените дрехи. Трябваше ѝ продукт — нали така казваха момичетата. Продукт за коса. Също и грим. И още дрехи.

Отправи се към мола.

Носеше се на крилете на вълнението, когато влезе в домашния кабинет на майка си и извади резервните ключове за колата. Сърцето ѝ блъскаше нетърпеливо, докато бързаше към гаража. Качи се зад волана и за момент затвори очи.

— Готово — рече тихо тя, след това натисна копчето, с което се вдигаше вратата на гаража и даде на заден.

Проби си ушите. Беше дръзко решение, което се оказа болезнено, но пък много отиваше на боята за коса, която си избра след като оглежда и обмисля дълго и внимателно. Купи си восък за коса, защото бе виждала едно от момичетата в колежа да ползва и реши, че ѝ се иска да изглежда като нея. Или поне нещо подобно.

Купи си грим за двеста долара, защото не беше сигурна какъв ще ѝ отива.

След това се наложи да поседне, защото коленете ѝ се подгъваха. Все още не беше приключила, напомни си тя, докато наблюдаваше групите тийнейджъри, жени и семейства, които минаваха покрай нея. Просто трябваше да помисли.

Имаше нужда от дрехи, но нямаше план, списък, график. Да купуваш по прищявка се оказва възхитително, но и много изтощително начинание. Настроението, което я бе тласкало досега, ѝ причини тъпо главоболие; освен това меката част на ушите ѝ не спираше да пулсира.

Най-логично и разумно бе да се прибере, да си полегне, след това да планира всичко и да си направи списък с нещата, които искаше да купи.

Само че това бе старата Елизабет. Новата трябваше единствено да си поеме дълбоко дъх.

Проблемът ѝ сега беше, че нямаше представа в кои магазини да влезе. Бяха толкова много; витрините бяха отрупани с какво ли не. Затова щеше да пообиколи и да наблюдава момичетата на нейната възраст. Щеше да влиза, където влизаха и те.

Събра пликите с покупки, изправи се и се блъсна в някого.

— Извинете — започна тя, след това позна момичето. — Я, Джули.

— Аха. — Блондинката със съвършено гладка коса и очи с цвят на разтопен шоколад изглежда недоумяващо Елизабет. — Познаваме ли се?

— Не точно. Бяхме съученички. Бях стажантка в часовете ти по испански. Елизабет Фич.

— А, да, Елизабет. Генийчето. — Джули присви отегчено очи. — Струваш ми се различна.

— Ами аз... — Вече смутена, Елизабет вдигна ръка към косата си. — Подстригах се.

— Страхотно. Мислех, че си се преместила, нещо такова.

— Уча в колеж. Дойдох си за лятната ваканция.

— А, да, ти нали завърши рано-рано. Странно.

— Може и да е така. Ти ще се запишеш ли в колеж през есента?

— Ще уча в „Браун“.

— Там е страхотно.

— Може. Ами...

— На пазар ли си тръгнала?

— Нямам пукната пара. — Джули сви рамене, а Елизабет използва момента, за да огледа облеклото ѝ — тесни дънки с ниска талия, къса впита блузка, която оголваше корема, огромна чанта и сандали с дебела подметка. — Дойдох, защото имам среща с гаджето — по-точно бившето гадже, защото скъсах с него.

— Жалко.

— Майната му. Работи в „Гап“. Довечера трябваше да излезем, а сега ми каза, че щял да работи до десет, а после искал да се помотае с момчетата. Писна ми от него, затова го заряхах.

Елизабет понечи да каже, че не бива да го наказва, задето проявява уважение към задълженията си, но Джули не млъкваше и на Елизабет ѝ хрумна, че другото момиче не ѝ бе казало повече от десет думи, откакто се познаваха.

— Затова отивам на гости на Тифани, може пък тя да иска да се помотаем, защото вече си нямам гадже за лятото. Пълна гадост. Ти сигурно излизаш с колежани. — Джули я погледна преценяващо. — Обикаляш от парти на парти, пиеш бира на корем и какви ли не други забавления.

— Аз... Има много мъже в „Харвард“.

— „Харвард“, значи — изви очи Джули. — Някой от тях да е в Чикаго през лятото?

— Нямам представа.

— На мен ми трябва колежанин. Не ми е притрябвал загубеняк, който бачка в мола. Трябва ми някой, който да умее да се весели, да ме води на готини места, да ми купува пиячка — защото нямаш шанс и да

близнеш, ако не те пускат в клубовете. Готините момчета висят там. Просто трябва да си уредя фалшива лична карта.

— Аз мога да уредя тази работа. — В мига, в който изрече думите, Елизабет се запита откъде ги измисли.

Джули обаче стисна ръката ѝ, сякаш бяха първи приятели.

— Без майтап?

— Без майтап. Никак не е трудно да си направиш фалшива лична карта, ако разполагаш с необходимите инструменти. Шаблон, снимка, машина за ламиниране и компютър с „Фотошоп“.

— Ти наистина си гениална! Ще можеш ли да ми направиш лична карта, с която да влизам в клубовете?

— Както вече ти казах, шаблон...

— О, боже, не! Колко ще искаш?

— Ами аз... — Значи ще се пазарим, разбра Елизабет. Ще направят бартерна сделка. — Трябва да си купя дрехи, но не знам какви. Трябва ми помощ.

— Значи приятелка, с която да напазарувам.

— Да, момиче, което знае какво ми трябва. А ти знаеш.

В очите ѝ вече нямаше отегчение, в гласа ѝ не се прокрадваше досада. Джули грейна.

— Моето генийче! Значи, ако ти помогна да си избереш дрешки, ще ми направиш фалшива лична карта.

— Да. Освен това искам да дойда с теб в някой клуб. Значи ми трябва дрехи и за клуба.

— Ти? В клуб? Лиз, не само косата ти е различна.

Лиз. Значи беше Лиз.

— Ще ми трябва снимка и ще ми отнеме известно време, докато направя личните карти. Ще са готови утре. В кой клуб ще отидем?

— В най-готиния. „Уеърхаус 12“. Брад Пит ходи там, когато идва в града.

— Ти познаваш ли го?

— Ще ми се. Добре, да вървим на пазар.

Почувства се опиянена от начина, по който Джули я въведе в един магазин и избра дрехи, дори без да ги оглежда подробно — само след един небрежен поглед. Колко приятно бе да си има приятелка, с която да пазарува, а не да разчита на чужд човек, който избира единствено онова, което е преценил, че е подходящо за нея, а тя трябва

само да се съгласява. Ето че беше с момиче, което се насочваше към готините дрешки и обясняваше как да изглеждаш страхотно, супер, дори секси.

Никой досега не бе намеквал, че Елизабет може да изглежда секси.

Тя се затвори в пробната сред море от цветове, искрящи пайети и лъскави метални капси и наведе глава между коленете си.

Всичко се случваше невъобразимо бързо. Все едно беше пометена от цунами и вълната я тласкаше неумолимо напред.

Пръстите ѝ трепереха, докато се събличаше и внимателно сгъваше дрехите си. След това огледа натрупаното в тясната пробна.

Какво да облече? Кое с кое си отива? Как да разбере?

— Открих най-жестоката рокля! — Без дори да почука, Джули нахлу в пробната. Елизабет инстинктивно прикри гърдите си с ръце.

— Още нищо ли не си пробвала?

— Не знам откъде да започна.

— Започни с жестоката. — Джули бутна роклята в ръцете ѝ.

Ако можеше да съди по дължината, тя приличаше повече на туника — каза си Елизабет. Беше яркочервена, с набор от едната страна. Тънките като паяжини презрамки блестяха в сребърно.

— С какво ще я нося?

— С убийствени обувки, разбира се. А, не — първо разкарай сутиена. На тази рокля не върви сутиен. Имаш много готино тяло — отбеляза Джули.

— Наследствено е; освен това поддържам форма с ежедневен фитнес и здравословно хранене.

— Ясно.

А пък голото човешко тяло — или почти голото — бе нещо напълно естествено, напомни си Елизабет. Просто кожа, мускули, кости и нерви.

Тя остави сутиена върху сгънатите дрехи, след това се пхна в роклята.

— Много е къса — започна тя.

— Я да разкараш тези бабешки гащи и да си купиш прашки. Ето така се обикалят клубовете.

Елизабет си пое дълбоко дъх и се обърна към тройното огледало.

— Леле.

Кое беше това момиче в късата червена рокля?

— Изглеждам...

— Зашеметяващо — заяви Джули и Елизабет видя как усмивката се разлива по лицето ѝ.

— Зашеметяващо.

Купи роклята, после още две. А също и поли. И къси блузки, над талията, и панталони — ниско под талията. И прашки. След това вълната я понесе към обувки със сребърни токове, с които щеше да ѝ се наложи да се учи да ходи.

Смееше се като всяко обикновено момиче, тръгнало с приятелка на пазар в мола.

Купи си и дигитален фотоапарат; след това много внимателно наблюдава Джули как се гримира в тоалетната. Снима Джули веднъж, след това и още няколко пъти на бледосивия фон на една от кабинките.

— Ще свършат ли работа?

— Трябва да свършат. На колко години трябва да бъдеш? Най-добре да си максимално близо до законната възраст. Мога да използвам всички данни от валидната ти шофьорска книжка; просто ще променя годината.

— Правила ли си преди подобно нещо?

— Само съм експериментирала. Чела съм и съм учила за измами на лични данни, кибер престъпления. Много е интересно. Сега ми се иска да...

— Какво?

— Искан ми се да изуча по-сериозно компютърните престъпления и разследвания, за да постъпя във ФБР.

— Ти майтапиш ли се? Като Дейна Скъли ли?

— Не я познавам.

— „Досиетата Х“, Лиз. Ти не гледаш ли телевизия?

— Позволено ми е да гледам популярни предавания само по един час на седмица.

Джули изви големите си шоколадови очи.

— Ти да не си шестгодишна? Мили боже!

— Мама е на друго мнение.

— За бога — та ти учиш в колеж! Гледай, каквото искаш. Както и да е. Утре вечер ще намина към вас. В девет добре ли е? После ще си

поръчахме такси, но искам да ми позвъниш, когато довършиш личната карта — става ли?

— Да.

— Ще ти призная нещо. Скъсването с Даръл беше най-хубавото, което някога ми се е случвало. Ако не бяхме скъсали, щях да пропусна всичко това. Отиваме да купонясваме, Лиз. — Джули избухна в смях и изви ханш в пробната. — Страхотно. Трябва да вървя. Девет — да не забравиш и да не ме разочароваш.

— Няма.

Поруменяла от преживените приключения, Елизабет пренесе пликовете с покупки до колата. Сега вече знаеше за какво си говорят момичетата в моловете.

За момчета. За натискане и секс. Джули и Даръл го бяха правили. За дрехи. За музика. Тя беше набелязала актьорите, събудили интереса ѝ. Говореха си за телевизия и актьори. Обсъждаха други момчета. Коментираха онова, което носеха другите момчета, и с кого са го правили другите момчета. След това отново подхващаха темата за момчетата.

Тя бе наясно, че тези разговори и темите се определяха както от обществото, така и от поколението. Само че до днес тя бе изолирана от своето поколение.

Освен това реши, че Джули я харесва — поне малко. Може пък двете да се сприятелят. Може да започнат да се събират с приятелката ѝ Тифани, която го беше правила с Майк Добър, когато се беше прибрал през пролетната ваканция.

Тя познаваше Майк Добър, или поне бяха учили в един клас. Веднъж дори ѝ беше изпратил бележка. По-точно беше ѝ подал бележката, за да я предаде на едно друго момиче — но и това беше нещо. Беше някакъв контакт.

Когато се прибра, остави пликовете до леглото.

Този път не си направи труд да скрие покупки. Щеше да изхвърли всичко, което не харесваше — с други думи, почти всичко, което притежаваше — и да го натъпче в кашони за бедните. Щеше да гледа „Досиетата Х“, когато ѝ се прииска, да слуша Кристина Агилера, „Енсинк“ и „Дестънис Чайлд“.

Щеше да промени специалността си. При тази мисъл усети как сърцето ѝ започва да тупти, високо в гърлото. Когато завършеше криминология и компютърни науки, щеше да кандидатства за работа във ФБР.

Всичко се беше променило. И то днес.

Изпълнена с решителност, тя извади боята за коса. Влезе в банята и подреди всичко; направи си препоръчителния тест за алергия. Докато чакаше резултата, събра подстриганата коса, след това прочисти гардероба си, скрина и подреди внимателно новите си дрехи.

Беше прегладняла, когато влезе в кухнята. Затопли едно от готовите ястия и го изяде, докато четеше на лаптопа си статията за фалшифициране на лични карти.

След като изми чиниите, се качи отново горе. Обзета от страх и въодушевление, тя спази абсолютно точно инструкциите на кутията с боя и нагласи таймера. Докато чакаше боята да хване, подреди всичко необходимо за личната карта. Отвори диска на Бритни Спийърс, който Джули ѝ препоръча, и го пъхна в плейъра на лаптопа.

Наду звука, за да чува дори докато е под душа, и отми боята.

Водата стана черна!

Плакна се дълго. Накрая се подпря на стената, защото усети как стомахът ѝ заплашва да изригне от страх и нервно очакване. Когато най-сетне водата потече бистра, тя се избърса и уви втора кърпа около косата си.

Жените са променяли цвета на косата си от векове, напомни си Елизабет. Навремето използвали боровинки, билки, корени. Беше просто ритуал, който отбелязваше... съзряването, поне така реши тя.

Освен това ставаше въпрос за личен избор.

Облече си халата и застана пред огледалото.

— Изборът си е мой — рече тя и смъкна кърпата от главата.

Отсреща я гледаше момиче с бяла кожа, големи зелени очи и къса, щръкнала, гарвановочерна коса, която обрамчваше дребно лице с остри черти. Вдигна ръка и прокара пръсти през косата си, за да се наслади на усещането, докато наблюдава играта на кичурите.

След това изпъна гръб и се усмихна.

— Здравсти. Аз съм Лиз.

2.

След цялата помощ на Джули, бе напълно справедливо Елизабет да поработи над новите ѝ документи. Създаването на шаблон бе съвсем простичка работа. Според проверката, която тя направи, качеството на документа зависеше до голяма степен от качеството на хартията и ламината.

Това не бе никакъв проблем, тъй като майка ѝ не пестеше пари за абсолютно нищо.

Със скенера и компютъра тя създаде доста правдоподобно копие, а след това с помощта на „Фотошоп“ добави дигиталната снимка и нанесе дребни поправки.

Резултатът бе задоволителен, но не и достатъчно добър.

След няколко часа и три опита се получи документ, който да издържи проверката в нощен клуб. Според нея личната карта можеше да мине дори полицейска проверка. Надяваше се да не се стига чак дотам.

Остави документа на Джули настрана.

Тъй като бе станало един сутринта, Елизабет си каза, че е твърде късно да ѝ звъни.

Значи ще се чуем на сутринта — реши тя и се зае със своята карта.

Първо снимката — реши момичето и посвети почти цял час на новия си грим, като много внимателно повтаряше онова, което бе видяла Джули да прави в мола. Сложи си черна очна линия и спирала, ярко червило и накрая руж.

Не бе имала представа, че ще се окаже толкова забавно — и трудоемко, докато постигнеш задоволителен резултат с цветовете, четките и моливите.

Лиз изглеждаше по-възрастна — поне така ѝ се стори, докато оглеждаше резултата. Освен това беше красива, излъчваше самоувереност ѝ всеки би казал, че е напълно нормално момиче.

Поруменяла от задоволство след постигнатия успех, тя отвори плика с козметика за коса.

Ставаше по-трудно, но тя бе напълно уверена, че като се поупражнява, ще се научи. Важното бе, че небрежните щръкнали кичури ѝ харесваха — къси, непокорни, черни и лъскави, те бяха много различни от червеникавокафявата ѝ дълга, права и скучна коса.

Лиз беше станала нов човек. Тя можеше — и щеше — да върши все неща, каквито Елизабет дори не си беше представяла. Лиз слушаше песните на Бритни Спийрс и носеше дънки, които откриваха пъпа ѝ. А в събота вечер обикаляше клубовете с приятелка, танцуваше, смееше се и... флиртуваше с момчета.

— А пък момчетата флиртуват с Лиз — измърмори тя, — защото Лиз е красива, забавна и не се страхува от нищо.

След като прецени всичко — включително и фона, тя нагласи новия си фотоапарат на таймер и си направи няколко снимки.

Работи чак до три часа; при втория документ процесът ѝ се стори по-лесен. В четири прибра инструментите и екипировката и спокойно си свали грима. Беше сигурна, че няма да може да мигне, защото мислите не я оставяха на мира.

Отпусна се за момент и затвори очи.

За пръв път в живота си — с изключение на случаите, когато беше болна, тя спа непробудно чак до обяд. Щом се събуди, веднага се втурна, към огледалото, за да се увери, че не е сънувала.

После побърза да позвъни на Джули.

— Готово ли е? — попита новата ѝ приятелка. Вдигна след първото позвъняване.

— Да. Всичко е наред.

— И е супер, нали? Кажи, че ще мине.

— Фалшификатите са върхът. Няма да имаме никакви проблеми.

— Страхотно! Значи, в девет. Аз ще взема такси, ще го накарам да изчака... така че ти бъди готова. И да се докараш, Лиз.

— Снощи пробвах да си сложа грим. Ще се упражня още веднъж, а следобед ще си направя и косата. Ще се науча и да ходя на токчета.

— Задължително. Чакай ме. Готви се за купона!

— Добре, ще... — Джули обаче бе затворила.

Посвети деня на така наречения „Проект Лиз“. Сложи си нови панталони с ниска талия и топ, гримира се, посвети доста време на косата си. Разтърка из къщата новите си обувки, а след като прецени, че е усвоила походката, затанцува.

Завъртя се пред огледалото, след като намери станция, по която пускаха поп музика. Започна да танцува сама пред огледалото и се опита да се научи на движенията, които бе видяла по време на танците в гимназията, когато никой не ѝ обръщаше внимание, защото бе прекалено малка и обикновена и момчетата дори не я забелязваха.

Заради токчетата трябваше да пристъпва по-внимателно. Завъртането ѝ създаваше проблеми, но въпреки това ѝ харесваше лекото олюляване, присвиването в коленете, плавното движение на бедрата.

В шест извади вечерята и я изяде, докато проверяваше имейла си. Нямаше нищо — майка ѝ не беше написала и дума. Сигурна бе, че ще има мейл, най-малкото поучителна лекция — все нещо.

Само че търпението на Сюзан беше безкрайно, а и тя беше много добра в мълчанието.

Този път няма да стане, реши твърдо Елизабет. Този път Сюзан я очакваше истински шок. Беше обърнала гръб на Елизабет, а щеше да се прибере при Лиз и да научи, че тя нямаше никакво намерение да посещава лятната програма на университета. Лиз сама щеше да реши какви курсове да избере за предстоящия семестър.

Лиз нямаше да стане хирург. Лиз щеше да работи с ФБР и да се специализира в кибер престъпленията.

Реши за трийсетина минути да прегледа университетите, чиито програми бяха с най-висок рейтинг. Сигурно щеше да се наложи да се прехвърли, а това определено щеше да се окаже проблем. Въпреки че парите ѝ за колежа бяха свързани с попечителския ѝ фонд — отпускаха ги баба ѝ и дядо ѝ — те можеше да я отрежат. Щяха да послушат дъщеря си и да се съобразят с желанието ѝ.

В такъв случай щеше да кандидатства за стипендия. Оценките ѝ бяха чудесни. Щеше да изгуби един семестър, но пък щеше да си намери работа. Точно така — щеше да тръгне на работа. Щеше сама да си изкарва парите, за да постигне онова, което желаше.

Изключи всичко и си напомни, че тази вечер ще се забавлява, ще прави нови открития. Нямаше нито да се притеснява, нито да планира.

Качи се на горния етаж, за да се облече за първото си вечерно излизане. Това щеше да е първата вечер на истинска свобода.

Тъй като се приготи много по-рано, на Елизабет ѝ остана достатъчно време да мисли, да си задава въпроси и да се съмнява. Беше прекалено официално облечена, гримът ѝ не беше достатъчно хубав, а косата ѝ не приличаше на нищо. Никой нямаше да я покани да танцува. Винаги ставаше така.

Джули беше на осемнайсет — по-голяма, по-опитна — и знаеше как да се облича и как да се държи, когато е сред хора, как да разговаря с момчета. А пък тя сигурно щеше да изтърси нещо неподходящо. Щеше да засрами Джули, а след това Джули никога вече нямаше да ѝ проговори. Трудно постигнатото приятелство щеше да е съсипано завинаги.

Обзе я такава паника, че усети как започва да ѝ се гади от страх. На два пъти седна, отпусна глава между коленете си, за да прогони пристъпите на паника. Въпреки това намери сили да стане и да отвори вратата, когато Джули звънна. Усети, че дланите ѝ са потни, а сърцето ѝ блъска неудържимо.

— Леле боже!

— Ужасно е. Знаех си, че е ужасно. — Съмненията и страховете се изродиха в отвращение и възмущение, докато Джули я наблюдаваше. — Извинявай. Ако искаш просто си взemi личната карта.

— Косата ти.

— Не знам къде ми беше умът. Просто исках да опитам...

— *Върховна е!* Ти изглеждаш върховно. Нямаше да те позная. Господи, Лиз, наистина изглеждаш на двайсет и една, а пък колко си секси само.

— *Наистина ли?*

Джули подпря ръка на ханша.

— Значи си се крила досега?

Пулсът на гърлото ѝ туптеше като отворена рана.

— Значи всичко е наред? Добре ли изглеждам?

— И още как. — Джули описа кръг с пръст и Елизабет я зяпна недоумяващо. — Завърти се, Лиз. Дай да те огледам отвсякъде.

Изчервена, почти обляна в сълзи, Елизабет се завъртя.

— О, да, тази вечер сме направо трепач.

— И ти изглеждаш страхотно. Но ти винаги изглеждаш невероятно.

— Много си мила.

— И роклята ти ми харесва.

— На сестра ми е. — Джули се завъртя и застана като манекенка в черната мини рокля с презрамка през врата. — Да знаеш, че ще ме пречука, ако разбере, че съм я взела.

— Кажи, хубаво ли е да си имаш сестра?

— Не е никак зле да имаш по-голяма сестра, която носи същия размер като твоя, въпреки че през повечето време е голяма гаднярка. Дай да видя личната карта. Хайде, че броячът цъка, Лиз.

— А, добре. — Лиз отвори вечерната чанта, която беше избрала от колекцията на майка си и извади фалшивата лична карта на Лиз.

— Изглежда съвсем като истинска — отбеляза Джули, след като я огледа намръщено, после вдигна тъмните си ококорени очи към Елизабет. — Ама съвсем истинска.

— И двете се получиха добре. Можех да ги направя и по-хубави, ако имах по-прецизно оборудване, но за тази вечер ще ни свършат работа.

— Дори на пипане е като истинска — промърмори Джули. — Страхотни умения имаш, малката. Можеш да натрупаш яки кинти. Познавам хлапета, които са готови да платят скъпо и прескъпо за нещо такова.

Обзе я паника.

— Няма да казваш на никого. Нашите са само за довечера. Тази работа е незаконна и ако някой разбере...

Джули докосна с пръст сърцето си, а след това и устните.

— От мен няма да излезе и дума. — Освен пред Тифани и Амбър, помисли си тя. Усмихна се на Елизабет, сигурна, че ще успее да убеди новата си най-добра приятелка да направи още две фалшиви лични карти за близки приятелки. — Хайде, време е купонът да започне.

След като Елизабет затвори и заключи вратата, Джули стисна ръката ѝ и двете затичаха към таксито. Тя се качи, каза на шофьора името на клуба, а след това се обърна и каза:

— Добре, план за действие. Първо, леденостудено.

— Трябваше ли да си взема пуловер?

Джули се разсмя, а след това примигна, защото разбра, че Елизабет не се шегува.

— Не, исках да кажа, че двете с теб ще се държим студено, все едно непрекъснато обикаляме клубовете. Все едно сме свикнали и преситени. За нас това е поредната съботна вечер.

— Значи да сме спокойни и да се смесим с останалите.

— Нали това казах. Щом влезем, сядаме на някоя маса и си поръчваме „Космополитън“.

— Какво е това?

— Ами, коктейлът на момичетата от „Сексът и градът“.

— Не ги познавам.

— Няма значение. Модерно е. Ние сме на двайсет и една, Лиз, и сме в жесток клуб. Ще си поръчаме модерни напитки.

— Аха. — Елизабет се приведе напред и сниши глас. — Родителите ти няма ли да усетят, че си пила?

— Те се разделиха миналата зима.

— О, колко неприятно.

Джули сви рамене и за момент погледна през прозореца.

— Случва се. Както и да е — татко ще видя чак в сряда, а мама замина с приятелките си за уикенда на някаква тъпа вила. Ема излезе на среща, а и на нея изобщо не й пука. Мога да правя, каквото си искам.

Елизабет кимна. И двете бяха в едно положение. У дома не ги чакаше никой, на когото да му пука.

— Тогава ще пием „Космополитън“.

— Това вече е приказка. И ще се оглеждаме и слушваме. Затова отначало ще танцуваме заедно — така ще можем да огледаме момчетата — и ще им дадем възможност и те да ни огледат.

— Затова ли момчетата танцуват заедно? Все се чудех...

— Освен това е забавно, а и много от момчетата не танцуват. Нали си носиш мобилния?

— Да.

— Ако се разделим, ще се чуем. Ако някое момче ти поиска телефона, не давай домашния. Мобилния може, освен ако майка ти не проверява кой те търси.

— Никой не ме търси.

— Като виждам как изглеждаш — това ще се промени още тази вечер. Ако не искаш да си дадеш телефона на момчето, дай му фалшив. Ти си в колеж, значи поне в това отношение няма проблем. Ще кажем, че сме съквартирантки. Аз уча изкуство. Твоята специалност каква беше?

— Би трябвало да се подготвям за медицинската школа, но...

— Това е добре. Когато е възможно, казвай истината. Така няма да се объркаш.

— Добре, значи съм в медицинската школа и ми предстои да започна стаж. — Самата мисъл я потисна. — Само че, ако не се налага, нямам желание да говоря за училище.

— И без това момчетата обичат да говорят единствено за себе си. Господи, почти пристигнахме. — Джули отвори портфейла си, огледа се в малкото огледалце и освежи гланца си за устни, Елизабет направи същото. — Ще платиш ли таксито? Измъкнах стотачка от запасите на мама, но нямам други пари.

— Разбира се.

— Ще ти ги върна. Татко лесно се размеква.

— Нямам нищо против да платя. — Елизабет извади пари и бързо пресметна какъв бакшиш да остави.

— Боже, настръхнах цялата. Не мога да повярвам, че отиваме в „Уеърхаус 12“! Направо страхотно!

— И сега какво? — попита Елизабет, докато слизаха от таксито.

— Нареждаме се на опашка. Не пускат всеки, дори да имаш лична карта.

— Защо?

— Защото клубът е супер готин и връщат смотаняците и навлеците. Затова пък за готините мацки винаги има място. А ние сме адски готини мацки.

Опашката беше дълга, но поне нощта беше топла. Наблизо се чуваше бученето на трафика и заглушаваше разговорите на чакащите. Елизабет попиваше звуците, миризмите, обстановката. Събота вечер е, помисли си, и тя чакаше, за да влезе в нашумял клуб, пълен с красиви хора. Беше облечена в нова рокля — *червена* — и високи, невероятно високи токчета, с които се чувстваше силна и самоуверена.

Никой не я гледаше така, сякаш не ѝ е тук мястото.

Човекът, който проверяваше личните карти на входа, беше облечен в костюм и лъснати обувки. Тъмната му коса, занизана и вързана на опашка, оставяше лицето му открито. Лявата му скула бе прорязана от белег. На дясното му ухо проблясваше обеща.

— Този е бияч — прошепна Елизабет на Джули. — Проверих. Изхвърля онези, които създават неприятности. Изглежда много силен.

— Задачата ни е да минем покрай него и да влезем.

— Клубът е собственост на „Файв Стар Ентъртейнмънт“. Собствениците са Михаил и Сергей Волкови. Твърди се, че имали връзки с руската мафия.

Джули се засмя.

— Мафията е италианска измислица. Като в „Семейство Сопрано“.

Елизабет нямаше никаква представа какво общо има пеенето с мафията.

— След падането на комунизма в Съветския съюз, организираната престъпност в Русия непрекъснато се разраства. Всъщност, то вече е съществувало и разчитало на стройна организация, оглавявана от СС, но...

— Лиз, спести ми лекцията по история.

— Добре. Извинявай.

— Просто му подай личната си карта и не спирай да си говориш с мен. — Джули извиси отново глас, докато приближаваха към вратата. — Раздялата с онзи нещастник беше най-разумната ми постъпка от месеци наред. Казах ли ти, че днес ми звъня три пъти? Да, бе, как ли пък няма да се занимавам с него.

Усмихна се разсеяно на бияча и му подаде личната си карта, след което продължи да обяснява на Елизабет.

— Казах му да престане. След като той не намира време за мен, някой друг ще намери.

— Няма смисъл да се обвързваш с един човек, все още не.

— Така си е. — Джули подаде ръка, за да ѝ сложат печата на клуба. — Освен това искам да проверя какво друго се предлага. Първите коктейли са от мен.

Тя заобиколи бияча, докато той проверяваше личната карта на Елизабет и ѝ слагаше печат. Усмивката ѝ беше толкова широка, че Елизабет се запита дали няма да глътне едрия мъжага на входа.

— Благодаря — рече тя, когато той сложи печат на ръката ѝ.

— Забавлявайте се, дами.

— Ние носим забавлението със себе си — каза му Джули, стисна ръката на Елизабет и я задърпа към силния звук.

— Господи, влязохме! — изписка Джули — викът ѝ бе заглушен от музиката, след това подскочи и прегърна Елизабет.

Слисана от прегръдката, Елизабет се стегна, но Джули заподскача отново.

— Ти си истински гений.

— Знам.

Джули се разсмя и очите ѝ блеснаха.

— Добре, да си намерим маса. Поръчваме „Космополитън“, танцуваме и се оглеждаме и слушваме.

Елизабет се надяваше музиката да прикрие силното и шумно блъскане на сърцето ѝ, както бе удавила и вика на Джули. Колко много хора само! Тя не бе свикнала да е сред толкова хора на едно място. Всички се движеха или говореха, докато музиката дънеше и пулсираше, като воден порой, който не ти даваше да си поемеш въздух. Хората се тъпчеха на дансинга, гърчеха се, въртяха се, потяха се. Скупчваха се в сепаретата, около масите, на дългия, извит бар от неръждаема стомана.

Беше твърдо решена да се прави на „студена“. Едва сега ѝ стана ясно, че няма да ѝ трябва пуловер — отвсякъде се излъчваше телесна топлина.

Докато се промъкваше през тълпата — извиваше се, отстъпваше встрани, блъскаше се — Елизабет усети как сърцето ѝ заплашва да изскочи. Тревога стисна гърлото ѝ, притисна гърдите ѝ. Джули стискаше здраво ръката ѝ и това бе единственото, което не ѝ позволяваше да хукне нанякъде.

Най-сетне Джули забърза към свободна маса с размера на чиния.

— Господи, имам чувството, че целият свят се е натъпкал тук. Трябва да се местим непрекъснато на маси по-близо до дансинга. Тук е направо страхотно. Диджеят пуска страхотни парчета. — Най-сетне погледна Елизабет. — Ти добре ли си?

— Претъпкано е и е горещо.

— Ами да. Че кой иска да ходи в празен, студен клуб? Слушай, трябва ни напитки. Отивам на бара. Аз черпя. Ти нали плати таксито.

Така ще започна да се оглеждам. Ти прави същото. Два коктейла „Космополитън“ идват.

Тъй като ръката на Джули не я водеше, Елизабет преплете пръсти. Веднага позна симптомите — безпокойство, клаустрофобия — и се насили да се съсредоточи над дишането си. Лиз не се паникьоса, защото бе попаднала сред тълпата. Наложил си да се отпусне, като започнал от пръстите на краката и продължил бавно нагоре.

Когато стигнал до корема, се беше успокоила достатъчно и вече можеше спокойно да поеме ролята на наблюдател. Собствениците — и архитектът — бяха оползотворили склада изключително добре и бяха използвали градския индустриален мотив с изложените на показ тръби и въздухоотводи, старите тухлени стени. Неръждаемата стомана — бар, маси, столовете в сепаретата и високите пред бара — отразяваха светлините и представляваха поредният акцент.

Открити метални стълби от двете страни на салона водеха към второто ниво, също просторно, също открито. На парапетите горе се бяха подпрели хора или се бяха скупчили около масите. Сигурно и на горното ниво имаше бар, реши тя. Естествено, напитките носеха добра печалба.

Долу пък, на широката издигната платформа, под бляскавите светлини, работеше диджеят. Поредният наблюдател — реши Елизабет. Беше издигнат на почетно място, откъдето можеше да наблюдава тълпата. Дългата му тъмна коса се мятеше, докато работеше. Отдалече тя не успя да различи какво точно е нарисувано на тениската му, но приличаше на злобно ухилен портокал на черен фон.

Под наблюдателницата му се бяха събрали няколко жени — гърчеха се и полюшваха бедра, сякаш приканваха мъжките екземпляри.

Вече поуспокоена, тя се заслуша в музиката. Хареса ѝ — неспирният пулсиращ ритъм, тътенът на барабаните и грубият металически писък на китарата. Освен това ѝ харесаха и движенията на танцуващите. Ръцете на някои бяха във въздуха; други бяха с щръкнали лакти, свили юмруци като боксьори, а трети се поклащаха, без да отделят стъпала от пода.

— Леле! Страхотно! — Джули остави на масата коктейлните чаши, пълни с розова течност. — За малко да ги разлея, докато се връщах. Щеше да е голяма загуба. Струват по осем кинта.

— Алкохолните напитки са най-значителната част от приходите на клубове и барове.

— Сигурно. Но пък са толкова приятни. Опитах моя, беше направо убиец! — Тя се разсмя и се приведе напред. — Трябва да ни стигнат, поне докато не си намерим момчета, които да ни почерпят.

— Че защо ще ни купуват напитки?

— Е, как защо? Защото сме готини, и защото сме сами. Пийни си, Лиз, и да отиваме на дансинга, за да им покажем, че сме върхът.

Елизабет послушно отпи.

— Хубаво е. — След това отпи и втора глътка. — Много е приятно.

— Искам да се отпусна и да се изкефя! Слушай, обожавам тази песен. Време е да се поразкършим.

Джули отново стисна ръката на Елизабет.

Когато тълпата ги обгърна, Елизабет затвори очи. Само музиката, помисли си тя. Само музиката.

— Ама ти танцуваш страхотно!

Елизабет отвори предпазливо очи и погледна Джули.

— Какво?

— Мислех, че ще си по-дървена, но ти си страхотна. Можеш да танцуваш — уточни Джули.

— А, това ли? Музиката е племенен феномен; целта ѝ е да стимулира. Танцът пък е въпрос на координация на ръцете и краката. И жестовете. Много пъти съм наблюдавала как танцуват другите.

— Както кажеш, Лиз.

На Елизабет ѝ беше приятно да движи бедрата си. Когато обуеше сандалите с токчета, се чувстваше могъща, а в начина, по който роклята докосваше кожата ѝ, имаше нещо сексуално. Светлината придаваше нереално усещане, а музиката сякаш поглъщаше всичко.

Неприятното чувство, че е попаднала сред тълпата, се стопи — така че, когато Джули отри бедра в нейните, тя се разсмя с неподправено удоволствие.

Танцуваха много. Върнаха се на мъничката си маса, допиха коктейлите, после дойде сервитьорка и Елизабет небрежно поръча по още един.

— От танците ожаднях — обърна се тя към Джули.

— Вече събрахме погледите. А онзи тип там не откъсва очи от нас. Да не си посмяла да го погледнеш!

— Как, според теб, да го видя, ако не го погледна?

— Можеш да ми вярваш, страхотен е. Ще го погледна и ще отметна коса — дай ми секундичка, след това съвсем небрежно се обърни на стола. Рус е, с чуплива коса, бяла тениска и черно сако с дънки.

— А, да — видях го одеве, беше на бара. Говореше с една жена. Беше с дълга руса коса и ярко розова рокля с адски дълбоко деколте. На лявото ухо имаше златна халка, а на средния пръст на дясната ръка — златен пръстен.

— Господи, ти да не би да имаш очи на гърба? — Мама разправяше, че имала. — Как видя всичко това, след като не си го оглеждала?

— Видях го на бара — повтори Елизабет. — Забелязах го, защото русата му беше бясна. А запомних, защото имам ейдетична памет.

— Смъртоносно ли е?

— Това не е болестно състояние. А! — Елизабет се изчерви и отпусна рамене. — Това беше шегичка. Обикновено се нарича фотографска памет, но определението не е точно, защото се отнася до нещо визуално.

— Все тая. Готова ли си?

Елизабет се интересуваше повече от Джули, която наблюдаваше с крайчеца на окото си, леко наклонила глава, усмихваше се загадъчно и поглеждала изпод полупритворените си клепачи. После тръсна глава, косата ѝ се разстла по рамото и спусна надолу като водопад.

Това вродено поведение ли беше? Или пък заучено? А дали не беше комбинация от двете? Както и да е, помисли си Елизабет — и тя можеше да го направи, само че вече нямаше дълга коса, която да отмята.

— Посланието е прието. Боже, усмивката му е очарователна. Господи, идва! Наистина идва насам.

— Нали това искаше? Нали затова... затова изпрати посланието?

— Да, но... поне на двайсет и четири е. Прави като мен.

— Извинете?

Елизабет вдигна поглед едновременно с Джули, но не рискува да се усмихне. Първо трябваше да се поупражнява.

— Бихте ли ми помогнали?

Джули отново заметна коса.

— Може и да успеем.

— Започвам да се плаша, че паметта ми изневерява. Никога не забравям красива жена, а не помня нито една от двете ви. Кажете, не сте ли идвали преди?

— За пръв път ни е.

— Това обяснява всичко.

— Но ти сигурно идваш често тук.

— Всяка вечер. Клубът е мой, това е — обясни той с ослепителна усмивка. — Имам интерес да следя всичко отблизо.

— Значи ти си единият от братята Волкови? — изтърси Елизабет, без да мисли, след това усети, че ѝ става горещо. Той обърна искрящите си сини очи към нея.

— Алекс Гуревич. Братовчед.

— Джули Мастърс. — Джули протегна ръка, Алекс я пое и я целуна изискано. — А това е приятелката ми Лиз.

— Добре дошли в „Уеърхаус 12“. Забавлявате ли се?

— Музиката е супер.

Когато сервитьорката им донесе напитките, Алекс посегна към сметката от подноса.

— Не мога да позволя красивите жени, които идват в клуба ми за пръв път, сами да си купуват напитките.

Джули ритна дискретно Елизабет под масата и се усмихна лъчезарно на Алекс.

— Значи трябва да останеш при нас.

— С удоволствие. — Той прошепна нещо на сервитьорката. — На гости ли сте в Чикаго?

— От тук сме — каза му Джули и отпи дълга глътка от коктейла. — И двете. Прибрахме се за лятото. Учим в „Харвард“.

— „Харвард“, значи? — Той наклони глава и очите му заблестяха. — Хем красиви, хем умни. Вече съм влюбен. А ако можете и да танцувате, съм загубен завинаги.

Джули си поръча нова напитка.

— Ще ти трябва карта.

Той се разсмя и протегна ръце. Джули пое едната и стана.

— Хайде, Лиз. Да му покажем какво могат момичетата от „Харвард“.

— Но той иска да танцува с теб.

— И с двете. — Алекс бе протегнал ръце. — Аз съм най-големият късметлия в заведението.

Тя се канеше да откаже, но Джули я погледна многозначително зад гърба на Алекс — изви очи, размърда вежди и направи гримаса. Затова Елизабет пое ръката му.

Той не я бе поканил лично да танцуват, но Елизабет оцени факта, че не я остави сама на масата. Постара се да се включи в танца, но без да се пречка. Шумът около нея й беше приятен, също и движенията и миризмите.

Усмихна се напълно искрено и Алекс й намигна, след това се ухили и отпусна ръце на ханша на Джули.

После вдигна брадичка за поздрав към някого зад нея.

Тъкмо се обръщаше назад, когато някой стисна ръката й, завъртя я бързо и тя едва не падна.

— Братовчед ми, както винаги, няма мярка. За него две, а за мен — нито една. — В говора на новодошлия прозвуча силен руски акцент. — Освен ако не ме съжалиш и не потанцуваш с мен.

— Аз...

— Не ми отказвай, красавице. — Той я привлече към себе си и я завъртя. — Само един танц.

Тя намери сили и продължи да го гледа в очите. Беше висок, със стегнато, изваяно тяло, притиснато в нейното. Алекс беше светъл, а този бе тъмнокос — с дълга коса, почти черни очи и мургаво лице. Когато й се усмихна, по бузите му се появиха трапчинки. Сърцето й подскочи и затрепка.

— Роклята ти ми харесва — рече той.

— Благодаря. Нова е.

Усмивката му стана още по-широка.

— И е в любимия ми цвят. Казвам се Иля.

— Аз съм... Лиз. Казвам се Лиз. *Приятно познакомитесь*^[1].

— И на мен ми е приятно. Знаеш ли руски?

— Да. Всъщност, съвсем малко.

— Красиво момиче, облечено в любимия ми цвят, което знае руски. Тази вечер късметът е на моя страна.

Не, помисли си Лиз, докато той я притискаше към себе си и вдигна ръката ѝ към устните си. Съвсем не. Тази вечер късметът беше на нейна страна.

Това беше най-прекрасната нощ в живота ѝ.

---

[1] Приятно ми е да се запознаем (рус.) — Б.пр. ↑

3.

Седнаха в едно от сепаретата. Всичко се случваше толкова лесно и естествено, сякаш бяха подвластни на някаква магия. Истинско вълшебство, създадено от приятната розова напитка, която се появи пред нея.

Тя беше Пепеляшка на бала, а до полунощ оставаше цяла вечност.

Седнаха един до друг, а той не откъсваше очи от лицето ѝ; тялото му бе приведено към нея, сякаш тълпата и музиката ги нямаше. Докато говореше, я докосваше и всеки нежен допир на пръстите му по ръката, по лакътя или рамото предизвикваше възхитителни тръпки.

— Какво учиш в „Харвард“?

— В медицинската школа съм. — Скоро нямаше да е истина — обеща си тя, но засега поне беше истина.

— Лекарка. Ще ти трябват много години, докато завършиш, нали? Каква специалност ще избереш?

— Мама настоява да стана неврохирург като нея.

— Мозъчен хирург, значи! Един от невероятните лекари, които режат мозъка. — Той прокара пръст по слепоочието ѝ. — Сигурно си много умна.

— Наистина е така.

Той се разсмя, сякаш тя бе казала нещо очарователно.

— Хубаво е човек да познава себе си. Казваш, че така иска майка ти. А ти какво искаш?

Тя отпи от напитката и си каза, че той също е много умен, или поне проникателен.

— Не точно това.

— Кажы какъв лекар искаш да станеш.

— Изобщо не искам да ставам лекар.

— Тогава какво?

— Искан ми се да работя с кибер престъпленията във ФБР.

— ФБР ли? — ококори се той.

— Да, искам да разследвам високотехнологични престъпления, компютърни измами, тероризъм, сексуални престъпления. Това е много важна сфера, която се променя всеки ден с напредъка на технологиите. Колкото повече хората използват компютрите и зависят от тях, от електрониката, толкова повече криминалните елементи ще се възползват от тази зависимост. Говоря за крадци, фалшификатори, педофили, дори терористи.

— Това ли е голямата ти страст?

— Май да.

— Значи трябва да се заемеш. Човек задължително трябва да следва голямата си страст. — Когато ръката му докосна коляното ѝ, към корема ѝ плъзна бавна, течна топлина.

— Досега не съм го правила. — Нима това беше страст, питаше се тя? — Но ми се иска да започна.

— Трябва да уважаваш майка си, но тя също трябва да проявява уважение към теб. Ти вече си жена, а майката иска детето ѝ да бъде щастливо.

— Тя не иска да пропилая интелекта си!

— Но интелектът си е твой.

— И аз така си казвам. Ти учиш ли някъде?

— Приключих с ученето. Сега съм се посветил на семейния бизнес. Доволен съм. — Той даде знак на сервитьорката за нови питиета, още преди Елизабет да разбере, че чашата ѝ е почти празна.

— Защото това е голямата ти страст ли?

— Точно така. Следвам интересите и страстта си. Ето така.

Щеше да я целуне. Тя не се беше целувала досега, но много пъти си беше представяла как става. Откри, че въображението не е силната ѝ страна.

Знаеше, че целувката предава биологична информация с помощта на феромоните, че стимулира нервните окончания в устните и езика. Предизвикваше химична реакция — при това приятна, която обясняваше защо, с малки изключения, целувката бе част от човешката култура.

Но тя разбра, че да те целуне някой наистина е много различно от представите ѝ.

Устните му бяха меки и гладки. Докоснаха нежно нейните, натискът им постепенно се увеличаваше, а ръката му се плъзна от

бедрото ѝ нагоре. Сърцето ѝ затрепка под пръстите му, езикът му се вмъкна между устните ѝ.

Тя си пое рязко дъх, а след това издаде неволен звук, сякаш пронизана от болка, и светът около нея се завъртя.

— Сладка — прошепна той и тя усети как трепетът на думата докосна устните ѝ, последван от топлината на дъха му и по гърба ѝ плъзна тръпка.

— Много сладка. — Зъбите му захапаха лекичко долната ѝ устна, след това той се отдръпна и я погледна. — Харесвам те.

— И аз те харесвам. Приятно ми е да те целувам.

— Значи трябва да го повторим, докато танцуваме. — Той я изправи и отново докосна устните ѝ със своите. — Ти не си... как беше онази дума... преситена. Точно така. Не си като жените, които идват, за да пият, да танцуват и да флиртуват с мъже.

— Нямам голям опит в това.

Тъмните очи заблестяха под пулсиращите светлини.

— Значи другите мъже нямат моя късмет.

Елизабет погледна към Джули, докато Иля я водеше към дансинга и забеляза, че и приятелката ѝ се целува с партньора си. Не беше бавно и нежно, но на Джули, изглежда, ѝ харесваше — всъщност, явно ѝ доставяше огромно удоволствие.

Иля я привлече към себе си и я поведе в бавен танц, за разлика от останалите, които се мятаха, подскачаха и въртяха. А той просто танцуваше бавно с нея и притискаше устни към нейните.

Тя престана да мисли за химически реакции и нервни окончания. Вместо това се постара да участва. Инстинктът я накара да обгърне врата му с ръце. Когато усети промяната у него — твърдостта, притисната в нея — тя разбра, че това бе напълно нормална, дори неволна физическа реакция.

Въпреки това остана изненадана. Тя бе причинила тази реакция. Той я желаше, а никой друг досега не я бе погледнал.

— Виж какво ми причиняваш — промълви той до ухото ѝ. — Вкусът ти, ароматът ти...

— Това са феромони.

Той я погледна намръщено.

— Какво?

— Нищо.

Елизабет притисна лице на рамото му.

Знаеше, че алкохолът влияе на преценката ѝ, но това никак не я интересуваше. Вдигна отново лице. Този път тя започна целувката.

— Трябва да седнем — рече той след малко. — Коленете ми омекнаха.

Стисна я за ръката и я поведе към масата. Джули, поруменяла, с блеснали очи, скочи от мястото си. Олюля се, засмя се и грабна чантичката си.

— Връщаме се веднага. Идваш ли, Лиз?

— Къде?

— Как къде? В тоалетната.

— О, извинете.

Джули я хвана под ръка колкото да запази равновесие, толкова и за солидарност.

— Мили боже, направо да не повярваш! Ние забихме най-готините типове в клуба. Господи, колко са сексапилни! А твоят дори има акцент. Как само ми се иска и моят да имаше акцент — но пък се целува много по-хубаво от Даръл. Той почти притежава клуба и има къща на езерото. Сега ще изчезнем от тук, и отиваме там.

— В неговата къща ли? Редно ли е?

— Задължително е. — Джули отвори вратата на тоалетната и погледна дългата редица кабинки. — Същата работа както навсякъде — но аз трябва да пишкам! Страхотно е! Как е твоят? Добре ли се целува? Как се казва?

— Иля. Да, много е добър. Харесвам го, но не съм сигурна, че трябва да ходим с тях в дома на Алекс.

— Отпусни се, Лиз. Не можеш да ме зарежеш точно сега, а пък аз не мога да отида там сама — не и на първата ни среща. Не е нужно да го правиш с Иля, ако си още девствена.

— Сексът е естествен и задължителен акт, не само за възпроизвеждане, но също така — поне за хората — за удоволствие и за освобождаване от стреса.

— Схванах. — Джули я сръчка в ребрата. — Значи не ме мислиш за курва, задето ще го направя с Алекс.

— Това е неблагоприятен страничен ефект на патриархалното общество, според който жените се представят като леки или евтини, ако си позволят секс за удоволствие — а мъжете се доказват по този

начин. Девствеността не трябва да бъде награда, която се печели или пази. Хименът не притежава специални свойства или качества, не гарантира каквито и да било сили. Жените трябва да търсят удовлетворение в секса, независимо дали целта е възпроизводство, или моногамна връзка, и да имат същата свобода, на която се радва мъжът.

Слаба и висока червенокоса мадама си оправя косата, след това се усмихна ослепително на Елизабет и тръгна към вратата.

— Това вече е приказка, сестро. Само така.

Когато жената излезе, Елизабет се наведе към Джули.

— Каква приказка? — прошепна тя.

— Просто така се казва. Ще ти призная, Лиз — мислех си, че си от момичетата, които кръстосват крака и не дават да ги пипнат под полата.

— Това, че съм неопитна, не означава, че съм превзета лигла.

— Добре де. Мислех си, че ще трябва да те зарежа, след като влезем — но ти се оказа страшно забавна, въпреки че през повечето време нареждаш като учителка. Извинявай, че си помислих лоши неща за теб.

— Няма нищо. Всичко е наред. Освен това знам, че не съм като приятелките ти.

— Стига де. — Джули я прегърна през раменете и я притисна до себе си. — Сега вече си ми приятелка, нали?

— Надявам се.

— Слава богу. — Последва възклицание, Джули се олюля и се втурна напред, щом вратата на една от кабинките се отвори. — Значи отиваме у Алекс, нали?

Елизабет огледа претъпканата дамска тоалетна. Всички си оправяха грима и косите, смееха се, разговаряха. По всяка вероятност тя беше единствената девствена сред тях.

Девствеността не е награда — напомни си тя. Следователно не беше и товар. Тя трябваше да реши дали да я запази, или да я изгуби. Изборът беше неин. Животът също си беше неин.

— Лиз?

— Да. — Лиз си пое дълбоко дъх и пристъпи напред, когато вратата на следващата кабинка се отвори. — Да — повтори тя. Затвори вратата, стисна очи. — Добре, отиваме. Заедно.

Седналият на масата Иля вдигна бирата си.

— Ако тези момичета са на двайсет и една, аз съм на шейсет.

Алекс се разсмя и сви рамене.

— Там някъде са. Моята е адски разгонена, да знаеш.

— Пияна е, Алекси.

— И какво от това? Да не би аз да съм ѝ наливал алкохола в гърлото? Приискала ми се е свежа плът, и тази вечер задължително ще опъна някоя. Не ми разправяй, че няма да заковеш готината брюнетка, братле.

— Тя е сладурана. — По устните на Иля затрепка усмивка. — Още не е узряла. А и не е толкова пияна като твоята хубавица. Ако има желание, ще я заведе в леглото. Харесва ми начинът ѝ на мислене.

Алекс изви устни.

— Я стига глупости.

— Не са никакви глупости. Така само става по-хубаво. — Той се огледа. Всички тук бяха еднакви, помисли си той за жените, които минаваха покрай тях, прекалено предсказуеми. — Свежа, това е най-точната дума.

— Блондинката ще я убеди да отидем у нас. Всички. Каза, че нямало да дойде без приятелката си. За вас остава свободната стая.

— Предпочитам у нас.

— Виж — или и двете, или нито едната. Да не би да мислиш, че я обработвам от два часа, за да си изнесе задничето, само защото ти не можеш да забиеш приятелката ѝ?

Иля се приведе над бирата.

— Мога да я забия, братовчеде.

— И къде според теб е по-подходящо, за да опънеш едно момиче, братовчеде? Скапаният апартамент, в който продължаваш да се завиращ, или моята къща на езерото?

Иля сви едното си рамо.

— Предпочитам по-семпли места — но добре. Отиваме у вас. И никакви наркотици, Алекси.

— Стига, за бога.

— Никакви наркотици! — Иля се наведе напред, опрян на масата. — Искам всичко да е законно. Не ги познаваме, но моята няма

да одобри — поне така мисля. Разправяше ми, че искала да работи за ФБР.

— Ти майтапиш ли се?

— Не. Затова никакви наркотици, Алекси — иначе няма да дойда, а ти няма да има кого да опънеш.

— Добре де. Ето ги и тях.

— Стани. — Иля ритна Алекс под масата. — Преструвай се, че си джентълмен.

Той стана и подаде ръка на Лиз.

— Готови сме да тръгваме — обяви Джули и увисна на врата на Алекс. — Нямам търпение да видя къщата ти.

— Значи тръгваме веднага. Частните партита са направо върхът.

— Нали нямаш нищо против? — прошепна Иля, когато тръгнаха.

— На Джули ѝ се ходи, а дойдохме заедно, така че...

— Не те питам какво иска Джули. Питам какво искаш ти.

Тя го погледна, въздъхна и усети вече познатата тръпка. За него имаше значение какво иска тя.

— Искам да дойда с теб.

— Добре. — Той стисна ръката ѝ и я притисна към сърцето си, докато се промъкваха през тълпата. — Искам да съм с теб. Тъкмо ще ми разкажеш повече за Лиз. Искам да науча всичко за теб.

— Джули казва, че мъжете обичат да говорят единствено за себе си.

Той се разсмя и я прегърна през кръста.

— Тогава как успяват да опознаят очарователните жени? — Бяха на вратата, когато приближи мъж с костюм и потупа Иля по рамото.

— Един момент — обърна се той към Лиз.

Не чуваше добре, а и разговорът се водеше на руски. Когато стрелна с поглед Иля, веднага разбра, че не е много доволен от онова, което чува.

Беше почти сигурна, че го чу да възкликва „По дяволите!“ на руски. Даде знак на непознатия да почака и изведе Лиз навън, където чакаха Алекс и Джули.

— Трябва да се погрижа за нещо. Много се извинявам.

— Няма нищо, разбирам.

— Стига глупости, Иля — нека някой друг да се погрижи.

— Става въпрос за работа — сопна се Иля. — Няма да отнеме много време, максимум час. Върви с Алекс и приятелката си. Ще дойда веднага щом приключи.

— Да, но...

— Хайде, Лиз, всичко ще бъде наред. Ще чакаш Иля у Алекс. Той има каква ли не музика... и плазмен телевизор.

— Чакай ме. — Иля се наведе и целуна Елизабет дълго и опияняващо. — Скоро ще дойда. Да караш внимателно, Алекси. Возиш ценен товар.

— Ето че се уредих с две красавици. — Тъй като нямаше желание да губи и минута повече, Алекс хвана и двете момичета за ръцете. — Иля приема всичко прекалено сериозно. Аз обичам да купонясвам. Прекалено млади сме, за да бъдем сериозни.

Тъмен джип спря до тротоара. Алекс улови във въздуха подхвърлените ключове. Отвори вратата. Водена от доброто си възпитание, Лиз се качи отзад. Погледна назад към вратата на клуба, когато Алекс потегли, а Джули запя заедно с уредбата.

Мястото ѝ не беше тук. Без Иля вълнението и очакването се стопиха и всичко ѝ се стори сиво и скучно. Заради изпития алкохол подрусването на задната седалка предизвика у нея вълна от гадене. Същевременно усети страхотна умора и подпря глава на страничния прозорец.

Нямаха нужда от нея, помисли си Елизабет. Джули и Алекс пееха и се смееха. Той караше безобразно бързо, сечеше завоите и тя усещаше как стомахът ѝ се надига. Не можеше да си позволи да повърне. Дори когато усети как топлината се надига в стомаха ѝ, се насили да диша бавно и равномерно. Нямаше да се унижи, като повърне на задната седалка на джипа на Алекс.

Свали прозореца с няколко сантиметра и остави въздуха да гали лицето ѝ. Искаше ѝ се да поспи. Беше пила прекалено много, и това бе поредната химическа реакция.

Тази обаче съвсем не беше приятна като целувката.

Съсредоточи се върху дишането си и хладния въздух, който нахлуваше отвън, оглеждаше къщите, улиците и автомобилите. Беше

готова да прояви интерес към абсолютно всичко, стига да успееше да спре световъртежа и да успокои разбунтувания си стомах.

Докато минаваха по Лейк Шор Драйв, тя си помисли, че са съвсем близо до дома ѝ в Линкълн Парк. Само да можеше да си отиде вкъщи и да си полегне на тихо, да се наспи, за да отмине прилошаването. Когато Алекс спря пред красива, стара, двуетажна, традиционна къща, тя си каза, че поне ще слезе от автомобила и ще стъпи на земя, която не се движеше.

— Гледката от тук е страхотна — обясни Алекс, докато двамата с Джули слизаха. — Мислех да си купя апартамент, но обичам да съм самостоятелен и независим. Тук има предостатъчно място за партита и никой не ми пили на главата, че музиката била прекалено силна.

Джули залитна и се изсмя, когато Алекс я хвана за дупето.

Елизабет заситни след тях, нещастна, защото се чувстваше напълно излишна.

— Сам ли живееш тук? — намери сили да попита тя.

— Имам предостатъчно място за компания. — Той отключи вратата и ги пусна да минат. — Първо дамите.

Докато Елизабет влизахше, той я плесна отзад.

Прииска ѝ се да му каже, че има красив дом — но истината бе, че всичко вътре беше прекалено лъскаво, ново и модерно. Всички форми бяха ъгловати, всички повърхности блестяха, кожата беше неестествено лъскава. Имаше яркочервен бар, масивно черно кожено канапе и огромен плазмен телевизор, който сякаш смаляваше хола, въпреки че френските врати и прозорци към терасата трябваше да са в центъра на вниманието.

— Господи, много ми харесва! — Джули веднага се тръшна на канапето и се изтегна. — Обичам декадентството.

— И аз така, сладурче. — Той посегна към дистанционното, натисна едно копче и стаята се удави в силна музика. — Ще ти приготвя едно питие.

— Можеш ли да ми направиш „Космополитън“ — попита Джули. — Обожавам „Космополитън“.

— Ще го уредим.

— За мен може ли вода? — помоли Елизабет.

— Стига, Лиз, не разваляй купона.

— Малко ми е лошо. — Господи, трябваше й чист въздух. —
Може ли да изляза навън? — Тя пристъпи към вратата на терасата.

— Разбира се. *Mi casa es su casa*^[1].

— Танцува ми се!

Джули започна да се гърчи и извива, а Елизабет отвори вратата и изскочи навън. Предполагаше, че гледката е прекрасна — но докато се олюляваше към парапета, за да се облегне, всичко се размаза пред погледа й.

Какви ги вършеха? Къде им беше умът? Това беше грешка. Допуснаха тъпа, безразсъдна грешка. Трябваше да убеди Джули да си вървят.

Въпреки силната музика чу заваления пиански смях на Джули.

Може би ако поседнеше за няколко минути и изчакаше, мислите й щяха да се прояснят, а стомахът й да се успокои. Можеше да каже, че майка й се е обадила. Какво значение имаше още една лъжа на фона на цяла нощ, изтъкана от лъжи? Щеше да измисли някакво извинение — убедително, логично, за да може да си тръгне. Само главата й да престанеше да се върти.

— Ето те и теб.

Обърна се, когато Алекс излезе на терасата.

— Нося ти от всичко. — На мъждивата светлина тя забеляза, че в едната ръка носи чаша вода с лед, а в другата чаша за мартини, пълна с розова напитка. Щом видя коктейла, усети как й прилошава.

— Благодаря. Само вода.

— Трябва да поддържаме веселието, сладурче. — Той остави коктейла. — Недей да стоиш тук сама. — Той се приближи и тя притисна гръб в парапета. — Можем да се позабавляваме и тримата. Ще се погрижа и за двете ви.

— Аз не...

— Кой знае дали Иля изобщо ще дойде. Работа, работа и пак работа. Само това му е в главата. Ти обаче привлече вниманието му. И моето също. Ела вътре — ще си прекараме чудесно.

— Ще чакам Иля. Трябва да отида до тоалетната.

— Ти губиш, сладурче. — Въпреки че той сви рамене, й се стори, че забелязва в очите му злоба. — Наляво. Отстрани, до кухнята.

— Благодаря.

— Ако решиш друго... — провикна се той, когато тя затича към вратата.

— Джули! — Тя стисна ръката на приятелката си, която се опитваше тромаво да се завърти.

— Прекарвам си страхотно. Това е най-хубавата вечер в живота ми.

— Джули, прекали с пиенето.

Джули изсумтя и махна презрително с ръка.

— И какво от това?

— Трябва да си вървим.

— Трябва да останем и да купонясваме.

— Алекс иска и двете да си легнем с него.

— Гадост. — Джули прихна и се завъртя отново. — Той просто се майтапи, Лиз. Не ми се прави на задръстена умница. Твоят пич ще дойде след няколко минути. Пийни още чашка — споко.

— Не искам да пия повече. Лошо ми е. Искам да се прибера.

— Никакво прибиране. Тук на никого не му пука. Хайде, Лизи! Танцувай с мен!

— Не мога. — Лиз притисна ръка към стомаха си и усети как се изпотява. — Трябва да... — Не успя да потисне гаденето и видя Алекс да се хили, облегнат на вратата на терасата.

Тя изхлипа, втурна се през кухнята и едва не падна на плочките, пред вратата на банята.

Рискува да отдели половин секунда, за да заключи вратата, след това се отпусна на колене пред тоалетната. Повърна гнусна, лигава розова течност и едва успя да си поеме дъх, преди да повърне отново. От очите ѝ рухнаха сълзи, докато се изправяше. Използва мивката за опора. Беше ѝ причерняло пред очите. Пусна студената вода, и си напписа лицето.

Потръпна, вдигна глава и се огледа — беше бледа като призрак, спиралата и очната линия се бяха размазали под очите ѝ и приличаха на синини. Аркансилът се стичаше на струйки по бузите ѝ като черни сълзи.

Обзе я срам. В следващия момент усети нов пристъп на гадене и отново се отпусна на колене.

Всичко се въртеше около нея. Напълно изтощена, тя се сви на плочките и заплака, не искаше никой да я види в подобен вид.

Искаше да се прибере у дома.

Искаше да умре.

Остана да лежи разтреперана на пода, притиснала буза към хладните плочки, докато най-сетне не прецени, че може да седне. Банята миришеше на повръщано и пот, но тя не можеше да излезе, докато не се измие и почисти.

Търка лицето си със сапун и вода, докато кожата ѝ започна да пари, на всяка минута се навеждаше, защото отново ѝ ставаше лошо.

Беше още по-бледа, кожата ѝ беше на петна, очите ѝ бяха зачервени. Ръцете ѝ трепереха, така че опитът ѝ да си оправи грима даде обратен резултат.

Налагаше се да преглътне унижението. Щеше да излезе на терасата, на чист въздух и да чака пристигането на Иля. Щеше да го помоли да я откара у дома и се надяваше той да прояви разбиране.

Той нямаше да иска да я види никога повече. Нямаше да я целуне никога повече.

Причина и следствие — напомни си тя. Беше лъгала, при това много пъти, а резултатът щеше да е унижение и дори по-лошо — беше получила представа какво можеше да бъде, а го бе изгубила безвъзвратно.

Затвори капака на тоалетната, изправи се, стисна чантичката си и се подготви за следващата стъпка. Почувства се смъртно уморена и си свали обувките. Какво значение имаше? Краката я боляха. Приказката беше свършила.

Събра цялото си достойнство и премина през кухнята с черни уреди и ослепително бели шкафове. Когато зави към хола, видя Алекс и Джули да правят секс на коженото канапе.

Объркана и очарована, тя остана неподвижна за момент, загледана в татуировките по гърба на Алекс и движението на мускулите му. Отпусната под него, Джули издаваше гърлени звуци.

Елизабет се засрами, че ги наблюдава, отстъпи безмълвно назад и излезе на терасата.

Щеше да поседи в тъмното, докато приключат. Не беше някоя моралистка, но много ѝ се искаше да се бяха преместили в спалнята.

Изпи още чаша вода, защото гърлото ѝ гореше, и се зави с одеяло. Беше ѝ студено. Усети празнота, почувства се съвсем крехка и безсилна.

След това се унесе, сгушена на един стол на терасата.

Не можа да разбере какво я събуди — гласове или шум — но се стресна, премръзнала на стола. Погледна часовника си и разбра, че е спала едва петнайсет минути. Чувстваше се още по-зле от преди.

Трябваше да се прибере. Предпазливо пристъпи към вратата, за да провери дали Джули и Алекс са приключили.

Джули я нямаше. Алекс — само по черни боксерки — седеше в компанията на още двама мъже.

Тя прехапа устни. Дали бяха дошли, за да предупредят, че Иля ще закъснее? Господи, как само ѝ се искаше той да дойде и да я заведе у дома!

Припомни си как изглежда, дръпна се за миг в сенките и пристъпи по-близо към отворената врата.

— Мама му стара, говори на английски. Аз съм роден в Чикаго. — Очевидно раздразненият Алекс отиде до бара и си наля водка. — Какво искаш, Короткий? Не можа ли да почакаш до утре?

— Защо да отлагаме до утре? Това достатъчно американско ли е за теб?

Мъжът, който говореше, имаше стегнато, атлетично телосложение. Късите ръкави на черната му тениска бяха опънати на бицепсите. Ръцете му бяха покрити с татуировки. И той беше рус и красив като Алекс. Елизабет реши, че сигурно са роднини. Приликата се забелязваше.

Мъжът с него беше по-едър, по-възрастен, с войнишка стойка.

— Да бе, ти си истински янки. — Алекс гаврътна водката. — Работното време свърши.

— А ти си се скъсал от работа — подхвърли мазният глас на Короткий. Под странния акцент личеше грубост и недодяланост. — Много усилия трябва да положиш, за да обереш чичо си.

Алекс изсипваше бял пращец от прозрачен плик върху малко квадратно огледало на бара. Спря и изръмжа:

— Какви ги приказваш? Не крада от Сергей.

— Крадеш от клубовете, от ресторанта, обираш каймака от интернет далаверите — от абсолютно всичко. Докопваш всичко, което успееш. Да не би да мислиш, че като е от чичо ти, не е кражба? Да не би да го вземаш за глупак?

Алекс се подсмихна, посегна към някакъв тънък инструмент и започна да потупва с него прашеца.

Кокаин, досети се Елизабет. Господи, какво търсеше тя тук?

— Напълно съм предан на Сергей — заяви Алекс, докато делеше прашеца, — и още утре ще говоря с него за тези лъжи.

— Да не си въобразяваш, че той не знае как си платил за „Ролекса“, за „Армани“, „Версаче“, за тази къща, за другите си играчки? Ами наркотиците, Алекси? Да не би да си мислиш, че той не знае за споразумението ти с ченгетата?

Малкият инструмент издрънча, когато Алекс го изпусна.

— Не се занимавам с ченгетата.

Лъже — каза си Елизабет. Личеше по изражението и гласа му.

— Оня ден те прибраха за притежание на наркотици. — Короткий посочи кокаина, без да крие отвращението си. — Ти си се споразумял с тях, мудака^[2]. Предал си семейството си, за да си извоюваш свободата и да можеш да шмъркаш. Знаеш ли какво се случва на крадците и предателите, Алекси?

— Ще говоря със Сергей и ще му обясня. Наговорих им само лъжи. Наистина, Изиграх ги.

— Не, Алекси — те са те изиграли.

— Ще говоря със Сергей. — Когато той се отдръпна, другият мъж невероятно бързо, хвана Алекс за ръцете и ги изви зад гърба му.

По лицето на младежа се изписа страх и той заговори на руски.

— Яков, недей — братовчеди сме. Майките ни са сестри. От една кръв сме.

— Ти си срам и позор за майка си, за кръвта ни. На колене!

— Недей!

Вторият натисна Алекс към земята.

— Недей, моля те. От една кръв сме. Дай ми шанс.

— Точно така, моли се. Моли се за безполезния си живот. Бих оставил Игор да те разкъса на парченца, но чичо ти каза да сме милостиви заради сестра му.

— Моля те, прояви милост.

— Ето, това е милост. — Короткий извади пистолета затъкнат на гърба, притисна го към челото на Алекс и стреля.

Краката на Елизабет се подгънаха. Тя падна на колене и притисна ръце към устата си, за да заглуши писъка си.

Короткий държеше пистолета притиснат към слепоочието на Алекс. Стреля още два пъти.

Изражението му не се промени нито за миг — беше като маска.

В този момент откъм кухнята влезе Джули и каза:

— Алекс, лошо ми е. Трябва да полегна. Защо не дойдеш и ти?...

Вие пък кои сте?

— Мама му стара — измърмори Короткий и стреля два пъти по Джули. — Защо не знаехме, че курветината е с него?

Вторият пристъпи към Джули и поклати глава.

— Нова е. Много млада.

— Той ги избираше все такива.

На Елизабет ѝ причерня. Това беше някакъв кошмар. Ужасен кошмар заради пиенето, от който щеше да се събуди всеки момент. Сгушена в тъмното, тя не можеше да откъсне очи от Алекс. Забеляза, че нямаше почти никаква кръв. Ако случилото се беше истина, нямаше ли да има повече кръв?

„Събуди се! Хайде, събуди се!“ — каза си тя.

Ужасът ѝ нарасна, когато видя, че влиза Иля.

Щяха да убият и него. Онзи човек щеше да го убие. Трябваше да му помогне. Трябваше да...

— Мамка ви, какво сте направили?

— Каквото ни беше наредено.

— Наредено ви беше да му счупите ръцете — при това утре вечер.

— Заповедта се промени. Информаторът ни подаде нова информация. Алекси се е заиграл с ченгетата.

— Мама му стара!

Елизабет наблюдаваше, обзета от ужас, как Иля рита мъртвия Алекс.

Значи той беше един от тях.

Иля спря, прокара пръсти през косата и едва тогава забеляза тялото на Джули.

— Мамка му! Ами тя?

— Малката е извадила лош късмет, че той си е търсил нещо агнешко.

— А къде е другата?

— Другата ли?

Красивите черни очи се превърнаха в ледени късчета.

— Бяха две. Тази и още една — ниска, с черна коса и червена рокля.

— Игор?

Едрият кимна, извади нож и заслиза по стълбите. Короткий тръгна към кухнята, а Иля пристъпи към вратата на терасата.

— Лиз — прошепна той. — Всичко е наред. Ще се погрижа за теб.

Извади нож от ботуша си и го скри зад гърба си, светна лампите на терасата.

Видя обувките ѝ и се втурна към перилата.

— Няма друга — подхвърли Короткий от вратата.

— Била е тук. Намерете я.

---

[1] Моят дом е твой дом (исп.) — Б.пр. ↑

[2] Конски задник, дръвник (рус.) — Б.пр. ↑

4.

Тичаше, без да вижда накъде, всяка глътка въздух изгаряше дробовете ѝ, а тя хлипаше неудържимо. Не можеше да остави вика, който напираше в гърлото ѝ, да изскочи. Щяха да я чуят. А ако я чуеха, щяха да я хванат и да я убият.

Както убиха Джули.

Понечи да изтича на улицата, но се спря. Може би имаше и други. Дори да успееше да спре някоя кола — откъде да знае дали не е на някой от мафиотите? А ако почука на вратата на някоя къща, дали няма да отвори някой от тях?

Трябваше да тича — да се отдалечи колкото е възможно по-бързо от тук. Трябваше да се скрие.

Ако се натъкнеше на ограда, я прескачаше. Ако попаднеше на жив плет, се провираше през клоните. Босите ѝ крака се разраниха. Бягаше от лунната светлина, криеше се по тъмните места като къртица.

Претича през един двор и някакво куче се разлая бясно.

Дано да не чуят.

Не поглеждай назад! — нареди си тя.

Усети остра болка отстрани. За момент реши, че е простреляна. Легна на земята и притисна колене към гърдите си.

Оказа се най-обикновен спазъм. Изправи се и усети, че ѝ се гади.

Това е от шока, каза си тя. Зъбите ѝ тракаха. Потеше се и трепереше. Чувстваше се замаяна, беше ѝ лошо, пулсът ѝ беше ускорен. Имаше нужда от време, за да помисли.

Разтри ръцете си, за да се стопли. Опитваше се да успокои дишането си. Намери чантичката, която се изплъзна от ръката ѝ при падането.

Трябваше да се обади в полицията.

— Извади мобилния — прошепна си тя. — Натисни едно. Кажим, разкажи им всичко...

— Деветстотин и единайсет. С какво мога да ви помогна?

— Помогнете ми. Можете ли да ми помогнете?

— С какво да ви помогна?

— Той ги застреля. — Очите ѝ плувнаха в сълзи, и тя усети как гласът ѝ трепери. — Той ги застреля и аз избягах.

— Госпожо, за престрелка ли искате да съобщите?

— Той ги уби! Той уби Джули. Аз избягах.

— Кажете ми адреса.

— Не знам къде се намирам. — Тя покри устата си с ръка. И се опита да се стегне, за да не рухне. — Тичах. Мисля, че съм близо до Лейк Шор Драйв. Чакайте! Не затваряйте!

— Няма. Как се казвате?

— Елизабет. Елизабет Фич.

— Елизабет, виждате ли нещо познато наоколо?

— Намирам се зад една къща. Сива каменна къща с кули. — Тя закуцука нататък. Трепереше неудържимо. — Има... павирана алея за автомобили и огромен гараж. Има и тераси, и градини.

— Можете ли да излезете на улицата?

— Да, виждам я. Виждам и уличните лампи. Ако изляза на светло и те се появят отнякъде, ще ме видят.

— Продължавайте да говорите. Не затваряй телефона, Елизабет. Използваме сигнала, за да те открием.

— Виждам адреса. Има и цифри. — Тя ги прочете.

— Полицаите идват към теб, Елизабет. Ранена ли си?

— Не, избягах. Бях на терасата, когато влязоха. Те не знаеха. Не ме видяха. Той ги застреля. Той уби Джули.

— Къде се случи това?

— Не знам. Къщата се намираше на „Лейк Шор Драйв“. Не трябваше да ходим там. Не трябваше да, влизаме в онази къща. Джули е мъртва.

— Коя е Джули, Елизабет?

— Джу... Джули Мастърс. Приятелката ми Джули. Идва кола. Трябва да се скрия.

— Това е патрулка. Идва помощ.

В гърдите, ѝ нахлу паника и тя усети, че не ѝ достига въздух.

— Сигурна ли сте?

— В момента говорят по радиостанцията — приближават адреса. Ще им кажа да включат лампата. Ще я видите.

— Да, добре. Господи! Виждам я! — Тя пристъпи напред към светлината. — Благодаря ви.

— Вече си в безопасност, Елизабет.

Тя се сгуши под одеялото, с което един от полицаите я загърна, и продължи да трепери на задната седалка на патрулната кола.

Закараха я в управлението. Единият от полицаите отиде да ѝ донесе кафе, а другият остана с нея.

— Разкажи ми какво се случи — започна той.

Тя си спомни името му — полицай Блейкли, той я беше загърнал с одеялото. Имаше строго лице и уморени очи.

— Отидохме в клуба. Двете с Джули отидохме в клуба.

— Джули Мастърс.

— Да.

— Кой клуб?

— „Уеърхаус 12“. Аз... — Трябваше да им каже истината. Дотук с лъжите. — Направих фалшиви лични карти и за двете.

По лицето му нямаше изненада, докато пишеше в малкото си тефтерче.

— Ти на колко си?

— На шестнайсет. През септември ще стана на седемнайсет.

— На шестнайсет, значи — повтори той и я погледна безизразно.

— Къде са родителите ти?

— Имам само майка. Тя е извън града — на медицинска конференция.

— Трябва да я уведомим.

Елизабет затвори очи.

— Добре. Доктор Сюзан Л. Фич. Намира се в хотел „Уестин Пийчтрий Плаза“ в Атланта.

— Добре. Значи ти подправи личните карти, за да влезете в „Уеърхаус 12“.

— Да, много съжалявам. Арестувайте ме, ако искате — но трябва да намерите мъжете, които убиха Джули.

— Нали каза, че си била в къща?

— С Алекс се запознахме в клуба. После отидохме у тях. Бяхме пили. Не трябваше да ходим. На мен ми прилоша, след това излязох навън, защото... — По бузите ѝ отново рухнаха сълзи. — Излязох навън, и тогава влязоха двамата мъже. Те застреляха Алекс. След малко влезе Джули — застреляха и нея. Аз избягах.

— И не знаеш къде се намира къщата.

— Мога да я намеря. Мога да ви заведа дотам, или да ви нарисувам карта. Само че не погледнах адреса. Каква съм глупачка!

— А знаеш ли фамилията на въпросния Алекс?

— Ами... Да! Представи се като Алекс. Мъжът, който го уби, го нарече Алекси. Алекси Гуревич.

Блейкли застина на място; погледът му стана остър.

— Да не би да искаш да кажеш, че си била в къщата на Алекси Гуревич и си станала свидетелка на двойно убийство?

— Да.

— Чакай малко. — Той стана. Вторият полицай влезе и донесе кафе. Блейкли му заговори тихо. Той хвърли поглед към Елизабет и бързо излезе от стаята.

— Заради възрастта ти се налага да уведоим „Закрила на детето“ — предупреди я Блейкли. — Ще дойде детектив, за да разговаря с теб.

— Ами Джули? Не може ли първо да ви заведа до къщата?

— Знаем къде живее Гуревич.

Остави я сама. След петнайсет минути влезе друг полицай и ѝ донесе пилешка супа. Тя мислеше, че няма да може да яде, но още след първата лъжица усети как стомахът ѝ копнее за още.

Въпреки че хапна и пи кафе, се чувстваше уморена. Отпусна се, опря глава на масата и затвори очи.

Детектив Шон Райли отстъпи от двустранното огледало и погледна партньора си.

— Значи това е свидетелката ни.

— Елизабет Фич, на шестнайсет, дъщеря на доктор Сюзан Л. Фич, завеждащ отделение „Хирургия“ в „Силва Мемориъл“. — Бренда Грифит отпи дълга глътка от кафето си. От петнайсет години работеше в полицията и беше свикнала с повикванията посред нощ. — От „Закрила на детето“ ще дойдат всеки момент.

— Проверихте ли твърденията ѝ?

— Гуревич е прострелян веднъж в челото и два пъти в слепоочието. Оръжие с малък калибър; стреляно е отблизо. Момичето — Джули Мастърс — е на двайсет и една, според личната ѝ карта, но според свидетелката тя е фалшива. Застреляна е с два куршума в главата.

— По дяволите, само на шестнайсет! — Райли — ветеран с двайсет години опит, хронични болки в гърба и оредяла кестенява коса, поклати глава. — Тази има късмет, че е жива.

— Разбери какво знае — каза Бренда. — Нека аз да започна — ще я поуспокоя. Ако и половината от това, което казва, е истина, малката е прекарала ужасна нощ. Ето я и жената от „Закрила на детето“.

— Ще донеса на хлапето една кола — предложи Райли. — Наистина има нужда от успокояване.

Елизабет подскочи, после зяпна красивата жена с черна коса, вързана на пухкава опашка.

— Извинявай, не исках да те стряскам. Аз съм детектив Грифит, а това е госпожица Петри от „Закрила на детето“. Партньорът ми ще дойде всеки момент. Отиде да ти донесе нещо безалкохолно.

— Заспала съм. — Тя погледна часовника. — Господи! Вече е почти сутрин. Джули...

— Моите съболезнования за приятелката ти.

— Аз съм виновна! Не трябваше да ходим там. Знаех си, че не е редно. Просто исках да... Аз подправих документите.

— Разбрах. Може ли да видя твоята карта?

— Добре. — Елизабет извади личната карта от чантата си.

Грифит я погледна, обърна я отзад, вдигна вежди и погледна Елизабет.

— Твърдиш, че си я направила сама?

— Да. Експериментирах. Джули много искаше да отиде в „Уеърхаус 12“ — затова ги направих. Знам, че е незаконно. Арестувана ли съм?

Грифит погледна Петри, след това отново се обърна към Елизабет.

— Засега не. Познаваше ли Алекси Гуревич, преди да се видите снощи в клуба?

— Не. Той дойде на нашата маса. Ние пиехме „Космополитън“. — Тя скри лицето си с ръце. — Господи, нима наистина се е случило? Преди да отидем, четох за клуба в интернет. Никога досега не бях ходила в клуб. В една статия пишеше, че собствениците са заподозрени във връзки с руската мафия. Дори не помислих, когато той дойде при нас, а после и Иля...

— Иля ли? За Иля Волков ли говориш?

— Да. Танцувахме с тях, след това се настанихме в едно сепаре и той ме целуна. Досега никой не ме беше целувал. Искях да разбера какво е. Беше толкова мил с мен, а после...

Тя замълча. Страхът се върна в очите ѝ.

— Елизабет, това е партньорът ми — детектив Райли.

— Донесох ти кола. Дъщеря ми не може да си отвори очите сутрин без кола.

— Благодаря ви. На мен ми е забранено... — Елизабет се засмя. — Колко нелепо, нали? Пих алкохол, докато ми прилоша. Видях как убиват двама души, а сега се сещам, че мама ми е забранила да пия безалкохолни напитки.

Тя отвори кутийката и си наля в пластмасова чашка.

— Благодаря — рече отново тя.

— Елизабет. — Грифит изчака момичето да я погледне. — Значи заедно с Джули, Гуревич и Иля Волков си тръгнахте от „Уеърхаус 12“ и отидохте в къщата на Гуревич?

— Не. Бяхме само тримата. Оказа се, че Иля има работа в клуба. Щеше да дойде... и наистина дойде, но по-късно.

— Иля Волков ли уби Гуревич и Джули?

— Не. Уби ги мъж на име Яков Короткий. Мога да го опиша или да го нарисувам. Помня лицето му. Помня го много добре. Имам ейдетична памет. Не забравям. Просто не забравям — повтори тя и се разтрепери.

— Детективи — започна госпожица Петри. — Елизабет е преживяла тежка травма. За тази нощ ѝ е достатъчно.

— Не. Не. Трябва да помогна. Трябва да направя нещо.

— Имаме разрешението на майка ѝ да я разпитаме — заяви Грифит.

— Мама ли?

— Вече е уведомена. Ще вземе първия полет на сутринта.

Елизабет затвори очи.

— Добре.

— Елизабет. Много е важно. Как разбра, че мъжът, който уби Гуревич и Джули, е Яков Короткий?

— Алекс го наричаше с това име, докато говореха. Джули... тя сигурно е била в банята. Аз заспах за малко, когато излязох на

терасата. Гласовете на Алекс и на другите двама мъже ме събудиха.

— Двама мъже.

— Да. Вторият беше по-едър, по-як. Короткий го нарече Игор. Короткий каза, че Алекс бил окрал чичо му. Алекс нарече чичото Сергей. Той отрече, но лъжеше. Личеше му, че лъже. А пък Короткий... Виждали ли сте как кобра убива мишка? Наблюдава, проявява невероятно търпение. Сякаш се наслаждава на момента, преди да нападне, колкото и на самото нападение. И снощи беше така. Алекс се държеше пренебрежително, сякаш той командва парада. Само че не командваше нищо. Короткий владееше положението. Короткий каза, че всички знаели, че сътрудничи на полицията, и Алекс се уплаши. Сергей знаел. Той започна да се моли. Да повтори ли какво си говореха?

— Ще се върнем и на това.

— Якият блъсна Алекс на колене. Тогава Короткий извади пистолет, затъкнат отзад на колана. Сигурно е бил в кобур — не видях. И го застреля.

Елизабет докосна челото си с пръсти.

— Опря дулото в челото му и го застреля. Гърмежът не беше силен. След това стреля още два пъти по него. За малко да изпищя. Трябваше да си запуша устата с ръка, за да не изпищя. Короткий нарече Алекс... Една много изразителна руска ругатня.

— Знаеш ли руски?

— Не много добре. Досега не бях чувала този израз. Всичко стана невероятно бързо. Алекс беше мъртъв. Тогава от кухнята влезе Джули и каза: „Алекс, не ми е добре...“ Короткий се обърна и я застреля. Тя падна. Виждаше се, че е мъртва, и въпреки това той стреля отново по нея. Изруга на руски. За момент не чувах нищо. В главата ми звучаха писъци. След това чух гласа на Иля. Уплаших се, че ще убият и него. Искях да го предупредя, да му помогна. А след това...

— Не бързай — спря я тихо Райли и Грифит веднага разбра, че загрижеността му е съвсем искрена. — Спокойно.

— Заговориха на руски, но разбирах всичко... почти всичко. Иля беше ядосан, но не защото Алекс беше мъртъв.

Тя затвори очи, пое си дъх и предаде разговора дума по дума.

— Много точно — отбеляза Райли.

— Имам ейдетична памет. Побягнах, защото Иля знаеше, че съм в къщата. Знаех, че ще ме потърси. Знаех, че ще ме убият. Затова избягах. Не обърнах внимание накъде тичам — просто тичах. Оставих си сандалите на терасата. Просто не мислех. Действах. Ако бях помислила, щях да ги взема. Те сигурно са намерили сандалите. Разбрали са, че съм видяла и чула всичко.

— Ще те защитим, Елизабет — обещавам ти. — Грифит хвана ръката на Елизабет.

Грифит излезе от стаята заедно с Райли и стисна главата си с ръце.

— Мили боже, Райли! Разбираш ли с какво разполагаме?

— Имаме свидетелка с памет като компютър, която знае руски. Сипахме шибания Короткий и онзи мазник Иля Волков. Ако имаме късмет, ще сипаме и Сергей. Ако тя издържи, ще размажем цялата шайка на Волков.

— Ще издържи. — Грифит погледна към вратата с блеснали очи. — Трябва да я заведем на безопасно място. Трябват ни шерифите.

— Майната им на шерифите!

— Трябва ни помощта им — няма да минем без тях.

— Много мразя, когато си права. Добре, да се заемаме. А знаеш ли какво друго забелязах?

— Какво?

— Реакцията ѝ, когато разбра, че майка ѝ ще дойде, беше същата, както и за убийствата.

— Май наказанието е последната ѝ грижа.

Елизабет беше зашеметена. Беше ѝ все едно накъде я водят. Искаше само да поспи. Заспа в колата, докато пътуваше с двамата детективи и госпожа Петри. Когато спряха, тя слезе, без да се оплаква, и влезе като сомнамбул в малката къща от шперплат. Взе тениската и памучните панталони, които ѝ даде детектив Грифит, и дори успя да се преоблече в малката спалня с тясно двойно легло. Страхуваше се, че ще сънува кошмари, но се оказа твърде изтощена.

Отпусна се на леглото и се зави с одеялото. Когато затвори очи, усети как сълзите ѝ капят.

Не чувстваше нищо.

Събуди се по обяд — изтощена, с усещане за празнота. Нямаше представа какво ще се случи от тук нататък. Цял живот бе наясно какво се очаква от нея — но сега не можеше да разчита нито на списък със задачи, нито на график.

Беше гладна, пиеше ѝ се кафе, искаше да вземе душ и да си измие зъбите — обикновени, ежедневни неща. Засрами се. Джули никога вече нямаше да е гладна, нямаше да прави обикновените неща.

Стана и се намръщи, когато изморените ѝ стъпала докоснаха пода. Усети, че цялото тяло я боли. Така и трябваше — реши тя. Трябваше да я боли.

След това се сети за майка си. Майка ѝ се връщаше — може би дори се беше върнала. Това щеше да е по-лошо наказание от болката и глада.

Тъй като смяташе, че заслужава наказание, тя откряна вратата. Ослуша се.

Някъде отдалече чу гласове и усети аромат на кафе. Вдъхна дълбоко. Очакваше с готовност наказанието, но се надяваше да вземе душ преди него.

Излезе и тръгна в посоката, от която се носеха гласовете.

Застина на място.

В малката кухня в бяло и жълто, стоеше непознат мъж. Беше висок като върлина. Наливаше си кафе от каната. Усмихна ѝ се.

Беше с дънки и бяла риза, с кобур на рамото.

— Добро утро, или по-скоро добър ден. Аз съм заместник-шериф Джон Бароу. Всичко е наред, Елизабет. Тук сме, за да те пазим.

— Вие сте шериф?

— Да. По-късно ще те отведем на друго място.

— Детектив Грифит няма ли я?

— Ще дойде по-късно. Донесла ти е дрехи и някои други неща.

— Елизабет го погледна. — Дала си ѝ ключа си и си ѝ казала да отиде у вас, за да ти донесе дрехи и четка за зъби.

— Да, така беше.

— Сигурно малко кафе и един аспирин ще ти дойдат добре.

— Бих искала да взема душ, ако е възможно.

— Може — усмихна се отново той и остави каната и чашата.

Имаше сини очи, но те с нищо не приличаха на очите на майка ѝ. Неговите бяха с по-наситен цвят, по-топли.

— Ще ти донеса чантата. Тук съм със заместник-шериф Тереза Нортън. Тук си в безопасност, Елизабет. Казват ли ти Лиз?

Сълзи опариха очите ѝ.

— Джули ме наричаше Лиз. Само тя.

— Моите съболезнования за приятелката ти. Знам, че ти е било тежко, Лиз. Двамата с Тереза ще се грижим за теб.

— Те ще ме убият, ако ме открият. Сигурна съм.

Топлите сини очи срещнаха нейните.

— Няма да те намерят. Няма да им позволя да ти навредят.

Много ѝ се искаше да му повярва. Изглеждаше добър човек. Лицето му бе слабо и изпито, като на учен.

— Колко време ще трябва да се крия?

— Ще видим. Ще ти донеса нещата.

Тя го изчака, без да помръдне от мястото си.

— Да ти приготвя ли нещо за хапване, докато се къпеш? — предложи той. — По-добър готвач съм от Тери. Няма да те отрова.

— Благодаря — стига да не ви притеснявам.

— Ни най-малко.

— Не знам къде е душът.

— Насам — посочи той. — След това надясно.

Взе чашата с кафе, загледан след нея. Когато партньорката му влезе, ѝ каза:

— Тя се събуди. Господи, Тери — прилича на дванайсетгодишна. Изобщо не е трябвало да ходи в онзи клуб.

— Нали видя личната карта, която е фалшифицирала? Лесно ще си изкарва прехраната. — Тери беше дребна, непоколебима и красива като цвете. Тя взе каната с кафе и попита: — Държи ли се?

— И още как. Любезна и възпитана като пралеля ти.

— Ако имах пралеля, тя със сигурност щеше да е голяма работа.

— Дори не попита за майка си. Попита за Грифит, но не и за майка си. Това е достатъчно показателно. Ще ѝ изпържа бекон с яйца.

Той отвори хладилника и извади необходимите продукти.

— Да се обадя ли на прокурора? Нали той искаше да говори с нея незабавно?

— Да ѝ дадем време да се нахрани. Но е по-добре да се срещне с нея тук, преди да я преместим. За да се посъвземе, преди да разбере, че ще живее в обезопасена квартира месеци наред.

— Може би дори години. Как е възможно умно шестнайсетгодишно момиче, което учи в „Харвард“, да се забърка със семейство Волкови?

— Така е с тийнейджърите. — Джон сложи бекона в тигана и той зацвърча.

— Ще им кажа да дойдат след два часа, за да й дадем време да се облече и да похапне.

— Ще провериш ли кога пристига майка й?

— Дадено.

5.

Когато Елизабет се върна, облечена в дънки и синя блуза с набрана дантела по края, той вече беше приготвил бекон с яйца и препечени филийки.

— Детектив Грифит взела ли е всичко, от което имаш нужда?

— Да. Не бях сигурна какво да правя с куфара. Нали казахте, че няма да останем тук.

— Не се притеснявай. Яж, докато е още топло.

Тя погледна чинията.

— Колко много храна!

Бекон? Диетоложката й щеше да получи инфаркт!

Усмихна се, като си представи реакцията й.

— Изглежда си гладна.

— Много. — Вдигна поглед към него. — Не трябва да ям бекон.

— Защо?

— Месото е било подложено на обработка, съдържа натрий, пълно е с животински мазнини. Не е в списъка с позволените ми храни. Мама и диетоложката ми са измислили много стриктен хранителен режим.

— Така ли? Жалко, че ще трябва да изхвърлим всичко това.

— Да. — Ароматът я привлече към масата. — А вие положихте толкова усилия. — Тя седна и си взе парче бекон. Затвори очи. — Много е вкусно.

— Всичко е по-вкусно с бекон. — Той сложи до чинията й чаша сок и три таблетки „Парацетамол“. — Изпий ги със сока. Явно страдаш от махмурлук.

Усмивката й се стопи.

— Не трябваше да пием.

— Не е трябвало. Ти винаги ли правиш онова, което трябва?

— Да, до вчера. Ако вчера бях постъпила правилно, Джули щеше да е жива.

— Лиз, Джули е мъртва, защото Яков Короткий е убиец. Семейство Волков са много лоши хора. Двете с Джули сте постъпили

глупаво. Тя не е заслужавала да умре заради това, а ти не си отговорна за случилото си. Хайде, яж.

Тя се подчини по навик. Не ѝ се ядеше много, но храната беше вкусна и ѝ подейства успокояващо.

— А сега ще ми кажете ли какво следва? Ще ми бъде по-лесно, ако знам какво да очаквам.

Той седна до нея.

— До голяма степен зависи от теб.

— Питам, защото заради свидетелските ми показания Яков Короткий ще бъде осъден по обвинение в убийство, а другият мъж — като негов съучастник. Иля също ще бъде осъден. Може би ще бъде достатъчно, за да се повдигне обвинение срещу Сергей Волков, но за това не съм сигурна. Той ще бъде най-важната мишена, защото е шефът — или един от шефовете — на организацията.

Джон се облегна назад на стола.

— Доста добре си запозната с положението.

— Много чета и следя криминалните дела.

— От вчера ли?

— Не. — Понечи да се засмее, но смехът заседна в гърлото ѝ. — Откакто започнах да уча в колеж. Интересно ми е.

— Нали учиш за лекар? — Тя сведе поглед към чинията и внимателно си взе от бърканите яйца.

— Да, така е.

Той стана, отвори отново хладилника и извади две коли. Изви въпросително вежди.

— Аз не трябва да... Благодаря — с удоволствие ще изпия една кола.

Той седна. Влезе стройна руса жена с вързана на опашка коса.

— Лиз, това е заместник-шериф Нортън. Тери, запознай се с Лиз.

— Как си, Лиз?

— По-добре, благодаря.

— Лиз тъкмо ме разпитваше за процеса — въпреки че самата тя е доста наясно. Тери се свърза с прокурора. Ще дойде представител на „Закрила на детето“, докато разговаряме — ако майка ти не пристигне дотогава. Сътрудничеството ти е напълно доброволно, Лиз, но...

— Но мога да бъда задържана като важен свидетел. Няма да се наложи. Искam да сътруднича. Искam да дам показания. Семейство

Волкови от руската мафия ли са?

— Можем да докажем, че...

— Кажете ми какво смятате — прекъсна го Елизабет. — Искам да съм наясно с положението си. Може и да съм непълнолетна, но не съм дете. Коефициентът ми на интелигентност е двеста и десет; притежавам забележителни умения да разбирам случващото се около мен. Знам, че съм се държала глупаво, но това не означава, че съм глупачка. Разбирам, че ако стана свидетелка на убийство, извършено по нареждане на *пахан* — шефа — ще се превърна в мишена. Ако свидетелствам, Короткий или някой друг като него ще направи всичко възможно, за да ме спре. Дори след като свидетелствам — особено ако свидетелските ми показания доведат до присъда — пак ще си остана мишена за отмъщение.

Тя замълча и отпи глътка кола от кутийката.

— Снощи — по-точно тази сутрин — ми беше лошо от алкохола, а после и от преживяния шок. Не преценявах трезво положението. Сега е различно. Ако представителите на семейство Волкови са просто лоши хора — произволно събрана банда главорези и престъпници, положението е трудно. Но ако са организирана престъпна група от червената мафия, тогава е още по-зле. Искам да разбера каква е ситуацията.

Забеляза как двамата шерифи се споглеждат.

— Ако имам достъп до компютър — добави Елизабет, — ще мога да открия отговора сама.

— Сигурно — измърмори Джон. — Според нас Волкови са шефове на организирана престъпна мрежа. Знаем, че се занимават с трафик на оръжия и хора; с компютърни измами — това им е специалност; с рекет, кражби и дрога. Като организация са се разпрострели доста; имат и значителни законни — или сравнително законни — интереси като нощни клубове, ресторанти, стриптийз клубове и недвижими имоти. Полицията успява да ги ограничи донякъде, но йерархията им си остава непокътната. Знаем, че Короткий е наемен убиец на Сергей Волков. Досега обаче така и не успяхме да го хванем.

— Той уби Алекс с удоволствие. Не скри, че го презира. А Джули... Убийството й просто го подразни. Ни повече, ни по-малко. Извинете, но не мога да си доям закуската.

— Няма проблем.

Тя сведе поглед, после отново вдигна глава и срещна погледа на Джон.

— Няма да мога да се върна в „Харвард“, нито вкъщи. Ще се наложи да вляза в програма за защита на свидетели. Така ще стане, нали?

— Не избързваш ли малко? — обади се Тери.

— Винаги избързвам. Снощи не го направих, и платих ужасна цена. Ще мога ли да се запиша в друг университет, под друго име?

— Може да се уреди — отвърна Джон. — Ние се грижим добре за своите свидетели, Лиз. Можеш и това да провериш в компютъра.

— Ще проверя. Те не знаят коя съм. Само на Иля казах малкото си име. Той ме познава като Лиз, а винаги всички са ми казвали Елизабет. Освен това аз... преди да отидем в клуба, си подстригах и боядисах косата. Не изглеждам по този начин.

— Косата ти ми харесва — обади се Тери. — Изглеждаш добре.

— Изглеждам съвсем различно. Снощи бях с грим, а и роклята, косата... Наистина изглеждах съвсем различно от обикновено. Може би има начин да дам показания, без да разберат коя съм. Знам, че шансовете за това са минимални, но ми се иска да вярвам, че независимо от всичко съществува такава възможност. Поне засега.

Тери се размърда, когато мобилният ѝ телефон иззвъня. Тя го извади от калъфчето на колана.

— Нортън. Да. Разбрано.

Върна телефона на мястото му.

— Майка ти идва.

— Добре. — Елизабет стана и отнесе чинията до мивката. — Аз ще измия чиниите.

— Ще ти помогна — предложи Джон.

— Недейте. Ако нямате нищо против, предпочитам да остана за малко сама, преди да дойде мама.

— Разбира се. — Той отпусна ръка на рамото ѝ. — Всичко ще бъде наред, Лиз.

Тя кимна и се зае с чиниите, обърната с гръб. Така никой нямаше да забележи, че ръцете ѝ треперят.

Когато цивилните полицаи доведоха майка ѝ до вратата, тя вече се беше овладяла. Когато Сюзан влезе, Елизабет стана. Само един

поглед бе достатъчен, за да ѝ подсказе, че оправданието, което бе намислила, е крайно неподходящо.

— За бога, Елизабет — какво си направила с косата си?

— Аз... — Елизабет вдигна ръка към косата си напълно объркана. — Съжалявам.

— Сигурно.

— Доктор Фич, аз съм заместник-шериф Бароу, а това е заместник-шериф Нортън. Положението е много сложно. Може ли да седнем, за да ви обясним какви предпазни мерки сме взели, за да защитим дъщеря ви?

— Не е необходимо. Вече ми съобщиха. Бихте ли ни извинили? Искам да поговоря с дъщеря си насаме.

— За съжаление, доктор Фич, заради нейната безопасност се налага поне един от нас да бъде непрекъснато с Елизабет.

Момичето го погледна и се запита защо я беше оставил сама в кухнята.

— Както кажете. Седни, Елизабет. — Сюзан остана права. — Няма никакво приемливо и разумно обяснение за поведението ти. Ако фактите са ми предадени точно — ти си нарушила закона, като си фалшифицирала документи, за да влезеш в нощен клуб заедно с друга малолетна. Там си пила алкохол. Точни ли са фактите?

— Да.

— Усложнила си положението, не си го преценила както трябва и си придружила мъж, с когото току-що си се запознала, в дома му. Извърши ли полово сношение с въпросния мъж?

— Не.

— Много е важно да кажеш истината, тъй като има опасност да си прихванала болест предавана по полов път или да си забременяла.

— Не съм правила секс с никого.

Сюзан я изглежда студено, сякаш бе образец, поставен под микроскоп.

— Не мога да се доверя на думата ти. Ще се подложиш за преглед веднага щом е възможно. Действията си имат последствия, Елизабет, както много добре знаеш.

— Не съм правила секс — заяви равнодушно Елизабет. — Джули прави секс с Алекс и сега е мъртва. Струва ми се, че последствията са твърде крайни за действието.

— Твоите действия са изложили теб и другото момиче на сериозна опасност.

Думите бяха като камъни, запокитени по нея, които чупеха костите ѝ.

— Знам — няма оправдание за това, което направих.

— Наистина няма. Едно момиче е мъртво, а ти си под полицейска закрила. Освен това може да повдигнат срещу теб обвинения в дребно...

— Доктор Фич — прекъсна я Джон. — Държа да ви уверя и двете с Елизабет, че няма да бъдат повдигнати обвинения.

— Вие ли решавате? — сопна се тя, след това се обърна отново към Елизабет. — Наясно съм, че момичетата на твоята възраст не са способни на правилна преценка, често се отнасят неуважително към властта. Намекнах за това в разговора ни, преди да замина за Атланта. Но очаквах нещо повече от човек с твоя интелект, възможности и възпитание. Единствено благодарение на една прищявка на съдбата не си мъртва.

— Не съм, защото избягах.

— Най-сетне някаква проява на здрав разум. Събери си нещата. Ще се разбере с дежурния гинеколог в болницата да те прегледа, преди да се приберем.

— Само че... не мога да се прибера вкъщи.

— Сега не е най-подходящият момент за ненавременната ти проява на самостоятелност.

— Елизабет е под защитата на американската шерифска служба — започна Джон. — Тя е единственият свидетел на двойно убийство. Мъжът, извършил убийствата, е заподозрян като наемен убиец на братя Волкови. Става дума за руската мафия, доктор Фич. Предполагам, че са ви разяснили тези факти.

— Много добре ми е известно какво е разказала Елизабет пред полицията.

Елизабет добре познаваше този тон — тонът на шеф, завеждащ хирургическо отделение — шеф, който не търпи възражения, не понася някой да му се противопоставя и няма никакво намерение да подлага вече взетото решение на обсъждане.

— Освен това ми казаха, че мъжът не я е видял. Той и съучастниците му не знаят името ѝ. Възнамерявам да отведа дъщеря

си у дома, където ще взема мерки, за да сложа край на неподходящото ѝ поведение.

— Независимо какво възнамерявате, доктор Фич, Лиз остава под закрилата на американската шерифска служба.

Джон говореше спокойно и сдържано. Елизабет не откъсваше очи от него.

— Довечера ще бъде преместена на място, което, според нас, е напълно безопасно, за разлика от вашия дом. Безопасността ѝ е наш приоритет. Би трябвало да бъде и ваш.

— Имам възможност да наема частна охрана, ако трябва. Вече се консултирах с адвокатата си. Не можете да накарате Елизабет да свидетелства насила.

— Никой не ме кара насила. Аз сама се съгласих да свидетелствам.

— Преценката ти и този път не е достатъчно добра. Това е решението ми.

Той я беше нарекъл Лиз, помисли си момичето. Беше я нарекъл Лиз и се беше противопоставил на доктор Сюзан Л. Фич, без дори да трепне. Значи отсега нататък щеше да е Лиз. Нямаше да се свива и отстъпва като Елизабет.

— Трябва да свидетелствам. Не мога да се прибера.

Проблясък на неподправено смайване измести студения гняв, изписал се по лицето на Сюзан.

— Ти имаш ли представа за последствията от подобно решение? Няма да можеш да участваш в лятната програма, нито да се запишеш в „Харвард“ през есента. Не само че ще отложиш образованието си, но и ще оставиш живота си — собствения си живот, Елизабет, в ръцете на хора, чиято единствена цел е да осъдят въпросния човек, независимо какво ще ти струва това.

— Джули е мъртва.

— Това не може да се промени, но решението ще съсипе живота ти, плановите ти, цялото ти бъдеще.

— Как да се прибера вкъщи, сякаш нищо не се е случило? Как да си върна живота? Как да продължа да следвам плановите ти — защото тези планове никога не са били мои? Тяхната цел е да осъдят убийците. Според теб трябва само да ти се подчинявам и да живея живота, който ти си ми определила. Не мога. Не мога да продължавам

по този начин. Искам да постъпя правилно. Такива са последствията, мамо. Налага се да ги приема.

— Така само ще задълбочиш допуснатата грешка.

— Доктор Фич — започна Джон. — Федералният прокурор ще дойде, за да разговаря с Лиз.

— Тя се казва Елизабет.

— Сама ще чуете какво има да каже той. Ще научите какви мерки са предприети. Ще ви трябва известно време. Разбирам, че шокът е голям. Ще ви преместим и двете с дъщеря ви за няколко дни на ново място, където да помислите и да поговорите.

— Нямам никакво намерение да ходя, където и да било с вас, нито пък съм длъжна да го правя. Очаквам до ден-два да се опомниш — обърна се тя към Елизабет. — И това ще стане, щом разбереш какво следва. Ще съобщя на доктор Фриско, че си болна и ще навакшаш с работата. Помисли си добре, Елизабет. Има неща, които не подлежат на промяна, ако бъдат извършени.

Тя зачака отговора на Елизабет и стисна устни, когато не последва такъв.

— Съобщи ми, когато си готова да се прибереш. Довиждане, заместник-шериф.

Джон я спря.

— Един момент, докторе. — Той посегна към радиостанцията. — Бароу. Доктор Фич излиза. Трябва да бъде придружена до дома си.

— Разбрано. Чакаме я.

— Не одобрявате решението ми — отбеляза Сюзан.

— Не ви трябва одобрението ми — но познахте. Изобщо не одобрявам.

— Прав сте. Не ми трябва одобрението ви. — Тя излезе, без да се обръща назад.

Когато Джон се върна, Тери седеше на подлакътника на стола на Елизабет, прегърнала момичето през рамото.

— Хората реагират на страха и тревогата по различен начин — започна той.

— Тя не беше нито уплашена, нито разтревожена — поне отначало. Беше ядосана, че не става, както иска тя. Разбирам.

— Тя не постъпи добре — каза ѝ Тери. — Знам, че ти е майка — но се държа неприемливо.

— Тя никога не греши и никога не се е държала като майка. Може ли за малко да си отида в стаята?

— Разбира се — но, Лиз — добави Джон, когато тя стана, — няма хора, които никога не грешат.

— Гаднярка — изсъска Тери, след като Елизабет излезе от стаята. — Студенокръвна гаднярка! Довлече се тук и наруга момичето в такъв момент!

— Не я докосна нито веднъж — отбеляза Джон. — Не я прегърна, нито я попита как е. Не каза, че се радва, че е добре — че не е ранена. Господи! Ако животът на това момиче е бил все такъв, програмата за защита на свидетели ще бъде като санаториум за нея.

Елизабет прекара два часа с господин Помрой от кабинета на прокурора. Повтори всичко отново, описа всяка стъпка от предишната нощ. Изтърпя прекъсванията, за да бъдат направени необходимите уточнения. Връщаха се назад. Продължаваха напред, после отново се връщаха. С него имаше още трима мъже, облечени в тъмни костюми. Единият водеше записки, въпреки че разговорът се записваше.

Детективи Райли и Грифит също присъстваха, така че къщата изведнъж се препълни.

По едно време Помрой се облегна на стола и се намръщи.

— Елизабет, значи признаваш, че си изпила няколко алкохолни напитки. Колко бяха? Три, четири? Повече?

— Малко повече от четири. Не допих последната чаша. Когато отидохме у Алекс, пих вода. Той беше направил нови напитки, но аз отказах, защото не се чувствах добре.

— И ти е прилошало. След като си повърнала, си заспала на терасата. Често ли ти се случва да пиеш?

— Не. Пила съм по малко вино, защото мама смята, че трябва да имам изискан вкус — но никога досега не бях пила коктейл.

— Значи за пръв път пиеш силен алкохол и вечерта си изпила почти пет чаши, станало ти е лошо, заспала си — или си припаднала — навън. И твърдиш, че можеш да идентифицираш лицата, които са влезли в къщата и са застреляли Алекси Гуревич и Джули Мастърс, така ли? От какво разстояние наблюдаваше всичко?

— Около три метра. Но съм сигурна в това, което казвам. Видях всичко много ясно. Те бяха на светло.

— Не си ли била замаяна, след като си погълнала толкова алкохол и си вилняла до безумие?

Тя се почувства засрамена и сведе поглед към свитите си в скута ръце.

— Сигурна съм, че реакциите ми са били забавени, а преценката — изкривена. Но очите и слухът ми бяха съвсем наред.

Помрой кимна на един от мъжете, които го придружаваха. Мъжът пристъпи напред и подреди няколко снимки на масата.

— Познаваш ли тези мъже? — попита той.

— Да. — Тя посочи снимка от дясната страна. — Това е Яков Короткий. Той застреля Алекс, след това и Джули. Косата му на снимката е по-дълга.

— Познаваш ли го? — попита я Помрой. — Познавате ли се отпреди?

— Никога не съм го срещала. За пръв път го видях снощи, когато застреля Алекс и Джули.

— Добре. — Помрой взе снимките, а мъжът подреди нови. — Познаваш ли някой от тях?

— Този. Нареккоха го Игор. Не знам останалата част от името му. Беше с Короткий. Той държеше Алекс, след това го повали на колене.

— Има и още. — Прибраха и тези снимки и подредиха нови.

— Това е Иля. — Тъй като устните ѝ трепереха, тя ги стисна здраво. — Иля Волков. Той влезе след... когато Джули и Алекс бяха вече мъртви. Влезе няколко минути след това. Беше ядосан. Заговори на руски.

— Как разбра, че е ядосан?

— Знам руски, макар и не много добре. Казаха, че...

Тя си пое дъх и предаде разговора.

— След това избягах. Знаех, че ще ме търсят и ако ме открият, ще ме убият заради онова, което съм видяла. Когато спрях да тичам, се обадох на деветстотин и единайсет.

— Добре. Браво, Елизабет. Ще ги арестуваме. Може да се наложи да ги идентифицираш отново, този път сред други хора. Те няма да те виждат.

— Знам.

— Свидетелските ти показания ще ни помогнат да тикнем тези опасни мъже зад решетките. От прокурорската служба са много благодарни.

— Няма защо.

Той се усмихна.

— Ще поговорим отново. Ще се виждаме през следващите седмици. Елизабет, ако имаш нужда от нещо — каквото и да било — някой от шерифите ще се свърже с теб, а ти можеш да се свържеш с мен. Искаме да разполагаш с всички удобства.

— Благодаря.

Напрежението, което досега не бе забелязала, изчезна.

Грифит седна на ръкохватката на стола.

— Държа се грубо с теб, защото на процеса ще ти бъде трудно. Защитата ще те разпитва в най-големи подробности. Ще се опитват всячески да дискредитират показанията ти. Няма да е никак лесно.

— Знам.

— Разследването е смесено, защото с Райли настояхме за това. Работата е на федералните, но ние все още сме в играта. Ти как си?

— Добре. Всички са много внимателни. Благодаря, че ми донесохте нещата.

— Няма проблем. Имаш ли нужда от още нещо?

— Лаптопа, ако може. Трябваше да ви помоля преди, но не мислех трезво.

— Няма да можеш да изпращаш имейли на никого, нито да влизаш в чатове или да пускаш постинги.

— Искам да направя проучване. Ако ми донесете компютъра, някои от книгите...

— Ще проверя.

Вечерта я качиха в автомобил заедно с Джон и Тери. Грифит и Райли бяха в колата зад тях, а другите шерифи пътуваха отпред.

Докато пътуваха по магистралата, й хрумна, че само преди двайсет и четири часа бе излязла с новата червена рокля и високите лъскави сандали.

В таксито до нея седеше Джули — с блеснали очи, опиянена от нетърпение. И беше жива.

А сега всичко бе толкова различно.

Спряха пред гаража на сепла двуетажна къща с просторен двор. Гаражът беше празен — нямаше инструменти, кашони и ненужни стари вещи.

На вратата, която водеше към къщата, висеше катинар.

Мъжът, който отвори, беше с прошарена, тъмнокестенява коса. Беше висок почти колкото Джон, но по-едър, дънките и тениската с яка и копчета подчертаваха мускулите му. Носеше оръжие в кобур.

Той отстъпи, за да могат да влязат в кухнята. Уредите бяха модерни, подът бе покрит с бледобежови плочки.

— Лиз, това е заместник-шериф Косгроув.

Той протегна ръка и се усмихна окуражително на Елизабет.

— Добре дошла у дома. Заместник Пески — искам да кажа, Лидия — оглежда периметъра. Довечера ще те пазим ние.

— Добре, но...

— А ние ще се върнем сутринта — успокои я Джон. — Преди да тръгнем, ще те настаним.

— Ела да те заведе в стаята ти — предложи Тери. Преди Елизабет да има възможност да отговори, тя грабна куфара ѝ и се заизкачва нагоре.

— Изглежда по-млада, отколкото очаквах — отбеляза Бил.

— Изтощена е, а и малко объркана. Само че хлапето е върхът. Издържа два часа с Помрой, без да гъкне. Съдебните заседатели страшно ще си паднат по нея.

— Една тийнейджърка да събори клана Волков — поклати глава Бил. — Да му се не види!

Сергей Волков беше в разцвета на силите и възможностите си — богат човек, изтръгнал се от нищетата. На десет години вече бе съвършен крадец, познат на всеки ъгъл, във всяко незаконно свърталище в бедняшкото гето в Москва. Извърши първото си убийство на тринайсет, с американски боен нож, който открадна от свой съперник. Беше счупил ръката на съперника си — жилаво шестнайсетгодишно момче.

Още пазеше ножа.

Беше се издигнал в редиците на московската *братва* и стана водач на банда, преди да навърши осемнайсет.

Амбицията го тласкаше все по-нагоре, докато заедно с брат си Михаил не превзе *братва* с безжалостен, кървав преврат по времето, когато Съветският съюз се разпадаше. За Сергей това бе най-подходящият момент да се възползва от възможностите и промените.

Ожени се за прелестна жена с вкус към изисканите вещи. Тя го дари с две дъщери; той ги обичаше безумно още от мига, в който пое първия си дъх. Плака, когато поемаше в ръце момиченцата, завладян от радост, почуда и гордост.

А когато най-сетне прегърна сина си, вече нямаше сълзи. Този път радостта, почудата и гордостта му бяха твърде дълбоки за сълзи.

Обичта към децата и амбициите му за тях го накараха да емигрира в Америка. Там можеше да им даде възможности, да им осигури по-богат живот.

Освен това бе преценил, че е крайно време да разшири мрежата си.

Погрижи се най-голямото му дете да сключи брак с адвокат, и притисна до себе си първото си внуче. И тогава плака. Уреди малката си дъщеря — неговата художничка, неговата мечтателка — със собствена галерия.

А синът му — неговият бизнесмен с диплома от Университета в Чикаго — той беше неговото наследство. Момчето беше умно, силно, с ясна и трезва мисъл, хладнокръвно.

Всички надежди и стремежи на момчето от московското гето се прехвърлиха върху сина му.

Сега работеше в сенчестата градина в имението си в Голд Коуст и чакаше Иля да пристигне. Сергей беше строг, красив мъж с бели кичури в тъмната коса и гъсти тъмни вежди, надвиснали над очи, черни като късчета оникс. Поддържаше тялото си стегнато и задоволяваше съпругата си, любовницата си и от време на време по някоя курва.

Градината му беше друг източник на гордост. Разбира се, разполагаше с ландшафтни дизайнери и градинари, но всяка седмица прекарваше часове в ровене в пръстта, копаене и засаждане на нови растения с двете си ръце.

Ако не беше станал *пахан*, Сергей със сигурност щеше да живее щастливо като градинар.

Беше с шорти. По звездите, татуирани на коленете му, бяха полепнали пръст и тор. Продължаваше да копае, когато чу пристигането на сина си.

— Пилешки курешки — рече Сергей. — Евтино, лесно се намира и се отразява добре на растенията.

Слисан, както винаги, от слабостта на баща си към мръсотията, Иля поклати глава.

— На това и смърди — на пилешки курешки.

— Цената е нищожна. Пъстролистната ми функия ги обича — я погледни. Медунията скоро ще цъфне. Колко много тайни се крият ниско долу в сенките.

Сергей най-сетне вдигна поглед и присви очи.

— Казвай. Откри ли я?

— Още не. Но ще я открием. Накарах един човек да провери в „Харвард“. Много скоро ще научим името ѝ, а след това ще я спипаме.

— Жените лъжат, Иля.

— Не мисля, че ме е излъгала. Учи медицина там и е нещастна. Майка ѝ е хирург и работи тук — в Чикаго. Сигурен съм, че и това е истина. Сега търсим майката.

Иля приклекна.

— Няма да отида в затвора.

— Разбира се, че няма да отидеш в затвора. Нито ти, нито Яков. Търся и други възможности. Но не ми е никак приятно, че един от най-ценните ми убийци е заврян зад решетките.

— Няма да проговори.

— Не това ме притеснява. Той няма да каже и дума, както и Игор. Американската полиция е мусор^[1]. — Той махна презрително с ръка. — Никога няма да успеят да пречупят такива като тях. Няма да пречупят и теб, ако не успеем да убедим съдията да те пусне под гаранция. Само че момичето ме притеснява. Много ме притеснява, Иля, че е била там и е останала жива. Яков дори не е разбрал, че тя и другата са били там.

— Ако не се бях забавил, щях да бъда там и нямаше да позволя да има свидетел.

— Комуникацията — това е проблемът. Вече го разрешихме.

— Татко, ти каза да го държим под око и да се въртим около него, докато не му дадем урок, задето краде.

Иля се надигна и свали слънчевите си очила.

— Лично бях готов да му отрежа ръката за това, че краде от семейството. Ти му даде всичко, а той ламтеше за още. Още пари, още наркотици, още жени, още забавления. Моят братовчед. Кучи син — изсъска той. — Изплю се в лицата ни — при това неведнъж. А ти беше толкова добър с него, татко.

— Синът на братовчедката на майка ти. Как да не направя, каквото мога? Въпреки всичко хранех надежди.

— Прибра и него, и Яков.

— Яков доказва, че е достоен за този дар. Ами Алекси? — сви рамене Сергей. — Лайно — рече той с полуусмивка. — Сега ще се превърне в тор. Наркотици. Беше слабак, затова посегна към тях. Ето защо бях толкова строг с теб и със сестрите ти. Наркотиците са подходящи единствено за бизнес. Заради наркотиците той крадеше от нас, предаде собствената си кръв.

— Ако знаех, щяха да съм там, за да го гледам как се моли като жена. Да го видя как умира.

— Информацията за арестуването му — за сделката, която мръсникът е сключил с ченгетата, дойде едва снощи. Трябваше да елиминираме този проблем незабавно. Изпратих Яков и Игор да проверят дома му — дали е там. Може да са го очистили прекалено бързо. Стават и грешки, както казват американците. А ти не обикаляше по курви заедно с Алекси. Вкусът му винаги е бил по-просташки от твоя.

— Искан да съм около него — повтори Иля. — А момичето беше много интересно. Свежа, неразглезена. Тъжна. Да, малко тъжна. Хареса ми.

— Има предостатъчно други. Тази е вече мъртва. Ще останеш за вечеря. Майка ти ще се зарадва, аз също.

— Разбира се.

---

[1] Боклук, смет (рус.) — Б.пр. ↑

6.

Минаха две седмици; започна трета. Само няколко пъти ѝ позволиха да излезе от къщата, при това нито веднъж сама.

Никога не оставаше сама.

Преди копнееше за компания, а сега откриваше, че липсата на усамотение е още по-потискаща от това да си затворен между четири стени.

Но поне имаше лаптопа си. Бяха блокирали достъпа ѝ до имейла и чатовете. Обзета от скука и любопитство, тя хакна блокировката. Нямахше намерение да се свързва с когото и да било, но така поне можеше да си каже, че е постигнала нещо.

Запази този малък триумф в тайна.

Сънуваше кошмари — тях също запази в тайна.

Носеха ѝ книги, дискове с музика. Достатъчно бе само да ги поиска. Поглъщаше популярната музика и литература, които майка ѝ не одобряваше. Те би трябвало да ѝ вдъхнат чувство за свобода. А вместо това единствено подчертаваха колко много неща ѝ липсват, колко малко знаеше за истинския свят.

Майка ѝ не дойде нито веднъж.

Джон и Тери бяха сутрешна смяна, а Бил и Линда ги сменяха всяка вечер. Понякога приготвяха храна; закуската, изглежда, бе специалитетът на Джон. В повечето случаи доставяха храната отвън — пица, хамбургери, пиле или китайска храна. Водена от чувство на вина, Елизабет започна да експериментира в кухнята.

Според нея рецептите приличаха на формули, а кухнята — на лаборатория.

Докато експериментираше, откри, че има усет. Обичаше да кълца и да бърка; допадаха ѝ миризмите и допирът.

— Какво е менюто днес?

Елизабет вдигна поглед, когато Джон влезе.

— Реших да пробвам това пържено пиле.

— Звучи добре. — Той си наля кафе. — Жена ми пържи зеленчуците, за да накара децата да ги ядат.

Тя знаеше, че със съпругата му Мади имат две деца: седемгодишно момче, Максфийлд (кръстен на художника Максфийлд Париш) и Емили (на Емили Бронте) — на пет години.

Той ѝ показа техните снимки, които носеше в портфейла си; разказваше ѝ весели истории за тях.

Тя разбираше, че го прави, за да не се чувства изолирана. Осъзна, че не може да разкаже нищо весело за своето детство.

— Притесняват ли се за теб? Страхуват ли се, че работата ти е опасна?

— Макс и Ем ли? Още са твърде малки, за да се притесняват. Знаят, че преследвам лошите — засега това е достатъчно. А Мади... — Седна, стиснал в ръце чашата с кафе. — Да, малко. Няма как иначе. Сигурно ѝ е трудно — аз отсъствам много, прибирам се късно.

— Нали каза, че е била съдебен репортер?

— Да — преди да се роди Макс. Най-хубавият ден в живота ми беше, когато я видях в съда. Докато я наблюдавах, забравих и собственото си име. Беше най-красивата жена, която съм виждал. Не знам откъде този късмет — да я убедя да излезе с мен, а после и да се оженим.

— Ти си страхотен — започна Елизабет. — Хубав, мил, с широк светоглед и разнообразни интереси. А фактът, че имаш власт и носиш оръжие, може да бъде невероятно привлекателен за една жена, на примитивно ниво.

Очите му се смееха над чашата кафе.

— Невероятна си, Лиз!

— Де да бях.

— Недей така. Ти си изключително момиче — стряскащо умна, смела, състрадателна. Имаш и разнообразни интереси. Толкова са много, че не мога да им хвана края. Наука, право, здраве и правилно хранене, музика, книги — а напоследък и готварство. Кой знае какво следва?

— Ще ме научиш ли да боравя с оръжие?

Той остави чашата.

— Това пък как ти хрумна?

— Може да се окаже един от многобройните ми интереси.

— Лиз!

— Сънувам кошмари.

— Миличка! — Той отпусна ръка върху нейната. — Разкажи ми.

— Сънувам онази нощ. Знам, че това е напълно нормална реакция, напълно очаквана.

— Не че от това ти става по-лесно.

— Не. — Тя сведе поглед към готварската книга и се запита дали светът ѝ някога ще стане толкова простичък като съставките и грамажа в рецептите.

— Освен това сънувам как разпознавам извършителите. Само че той ме вижда. Короткий. Знам, че ме вижда, защото се усмихва. Посяга зад гърба си, също както онази нощ. Всичко се случва на забавен кадър, докато той вади оръжието. Никой не реагира. Той ме застрелва през стъклото.

— Той не те е видял, Лиз.

— Знам. Това е напълно логично. Само че става въпрос за страхове и емоции — подсъзнателни страхове и емоции. Опитвам се да не мисля, да си намирам различни занимания.

— Да потърся ли майка ти?

— Защо?

Остана потресен от искреното ѝ удивление.

— Нали знаеш, че разполагаме с психолог. Преди каза, че не желаяш да разговаряш със специалист, но...

— Още не искам. Какъв смисъл има? Много добре разбирам какво се случва и защо. Знам, че това е процес, през който умът ми трябва да мине. Само че той ме убива. Убива ме или в къщата, защото в сънищата ме открива, или докато го разпознавам, защото успява да ме види през стъклото. Страх ме е, че ще ме намери, че ще ме види, че ще ме убие. Освен това се чувствам беззащитна. Нямам нито сила, нито оръжие. Не мога да се защитавам. Искам да се науча да се защитавам. Не искам да бъда безпомощна.

— И реши, че като се научиш да стреляш, ще имаш по-голям контрол, няма да си толкова уязвима?

— Точно така.

— Тогава ще те науча. — Той извади оръжието си, извади пълнителя и го остави настрана. — Това е „Глок“ 19. Стандартен модел. Има петнайсет патрона в пълнителя.

Подаде ѝ го, и Елизабет го взе.

— Полимер. Вече проверих.

— Сигурно.

— Не е толкова тежък, колкото си мислех. Само че не е зареден, и това отнема част от тежестта.

— Засега ще остане незареден. Да поговорим за безопасността. Тя го погледна в очите.

— Добре.

След като ѝ каза някои от основните неща, той ѝ показа как да се прицелва и как да държи оръжието. В този момент влезе Тери.

— Божичко, Джон!

— Не е зареден — побърза да уточни Елизабет.

— За бога!

— Остави ни за малко сами, Лиз.

— Добре. — Тя върна пистолета на Джон с неочаквано нежелание. — Отивам в стаята си.

— Какви ги вършиш, по дяволите? — попита Тери в мига, в който Елизабет излезе от стаята.

— Тя иска да се научи да стреля.

— И аз искам Джордж Клуни гол в леглото си, но досега не съм се пробвала да го отвлека.

— Тя сънува кошмари, Тери.

— По дяволите. — Тери отвори хладилника и извади една кола. — Извинявай, Джон, това е сериозно изпитание за всяко хлапе. Но да ѝ дадеш служебното си оръжие не е решение.

— За нея е. Тя не иска да се чувства беззащитна. Кой би я обвинил? Можем по цял ден да я убеждаваме, че е в безопасност и ще я защитаваме — и въпреки това тя се чувства безсилна.

— Знам, Джон. Разбирам, че е уплашена, отегчена и притеснена. Не можем да променим това.

— Животът ѝ никога няма да е същият, Тери — не бива да го забравяме. Да не забравяме, че тя не е обикновен свидетел, тийнейджърка. Ако умението да борава с оръжие ѝ помага, тогава ще имам грижата да я науча. Най-малкото, което заслужава, е да се наспи хубаво.

— По дяволите — повтори Тери. — Добре, разбрах. Само че...

— Какво?

— Мисля.

— Добре, мисли. Аз ще се пробвам да пробутам същото, което ти казах и на шефа, за да ми даде разрешение да я водя на стрелбището.

— Потъркай вълшебната лампа. Може и да помогне.

Джон само се усмихна, взе телефона си и се премести в съседната стая.

Тери въздъхна. След известно време извади втора кола и се качи до стаята на Елизабет. Почука на вратата.

— Влез.

— След като си поиграя с оръжия, ожаднявам. — Тери пристъпи към леглото, където седеше Елизабет, и ѝ подаде колата.

— Нали не се сърдиш на Джон? Вината беше изцяло моя.

— Не се сърдя. — Тери седна до нея. — Просто бях изненадана. Джон ми каза, че сънуваш кошмари. И да ти кажа да не се страхуваш, полза няма — но истината е, че и аз на твоето място щях да се страхувам.

— Не можех да направя нищо. В кошмарите си не мога да направя абсолютно нищо — затова той ме убива. Искам да се науча как да се грижа за себе си. Вие няма да сте винаги до мен. Говоря за теб, Джон, Бил и Линда, когото и да изпратят да ме пази. Един ден няма да сте с мен, и аз трябва да знам как да се грижа за себе си. Мама няма да направи нищо.

— От къде знаеш...

— Напротив. — Каза го спокойно, без да влага каквито и да било чувства, изненадана, че е толкова спокойна и незаинтересована. — Когато настъпи моментът да ме преместите, да ми дадете нова самоличност, тя няма да тръгне с мен. Животът и кариерата ѝ са тук. Скоро ще стана на седемнайсет. Мога да заведа дело за самостоятелност, ако реша, и ще спечеля. Когато стана на осемнайсет, ще получа парите от попечителския си фонд. Ще получа още по-голяма сума, когато навърша двайсет и една. Мога да уча, мога и да работя. Сега вече дори мога малко и да готвя. Само че не мога да се защитавам, ако се случи нещо.

— Ти си достатъчно умна и си проучила програмата. Не сме изгубили нито един свидетел, който е следвал правилата за безопасност.

— Цял живот съм следвала чуждите правила, така че съм свикнала.

— О, Лиз. По дяволите!

— Това беше пасивно-агресивно — въздъхна Елизабет. — Извинявай. Работата е там, че те никога няма да спрат да ме търсят. Вярват в отмъщението и възмездието. Знам, че ще направите всичко, за да им попречите да ме открият, но ако ме намерят, трябва да знам, че мога да се отбранявам.

— Има и други начини за самоотбрана — не е само пистолетът.

— Въпреки това ти носиш пистолет.

— Два. — Тери докосна глезена си. — Одобрено резервно оръжие. Ако искаш да се научиш как да стреляш, Джон е най-подходящият за целта. Но има и други начини. Мога да те науча на самозащита. Ръкопашен бой.

Заинтригувана, Елизабет се облегна назад.

— Истински бой ли?

— По-скоро защита — но, да, говорех за истински бой.

— Много искам да се науча. Аз съм схватлива ученичка.

— Ще се погрижа.

Джон застана пред отворената врата.

— В пет сутринта да си готова. Имаме позволение да използваме стрелбището.

— Благодаря. Много ти благодаря.

— Тери?

— Пет сутринта? По дяволите! С вас съм.

Три пъти в седмицата, преди изгрев-слънце, Джон я водеше на стрелбището. Тя свикна да държи пистолета в ръка, свикна с формата, тежестта и отката му. Той я научи да се прицелва, да преценява изстрелите, да презарежда.

Когато научи, че процесът е бил отложен, тя изкара разочарованието си на стрелбището.

През останалите дни Тери я учеше на самозащита. Тя се научи как да се възползва от теглото и баланса на противника, как да се измъква от хватка, как да удря.

Кошмарите продължаваха да я измъчват, но не всяка нощ. Понякога насън тя печелеше.

Мина един месец, и старият ѝ живот ѝ се струваше все по-далечен. Тя живееше в празна двуетажна къща със специална защита, а

през нощта я охраняваха федерални шерифи.

Линда изпращаше на Елизабет любовни и криминални романи от собствената си библиотека. Дойде август, и Линда отново подстрига Елизабет — доста по-умело — и ѝ показа как да си боядиса корените. В някои тихи, скучни вечери Бил я учеше да играе покер.

Времето се влачеше едва-едва.

— Искам да разполагам с известна сума — каза тя на Джон.

— Заем ли искаш, малката?

— Не, но благодаря все пак. Искам да разполагам със собствени пари. Имам собствена сметка и искам да изтегля известна сума от нея.

— Ходенето до банката е свързано с ненужен риск. Ако ти трябва нещо, ние ще ти го осигурим.

— Мама може да изтегли. И парите са като пистолета. Имам нужда от тях за сигурност. — Тя беше премислила нещата. Разполагаше с много време, за да мисли. — Когато най-сетне дам показания и ме преместят, всичко ще стане много бързо. Искам да имам пари — собствени пари — когато това стане. Искам да знам, че сама мога да си купя онова, от което се нуждая.

— Колко ти трябват?

— Пет хиляди.

— Това са много пари, Лиз.

— Не са чак толкова много. Ще ми трябва нов компютър, и други неща. Предпочитам да мисля за утре, вместо за днес. Днес си е просто днес.

— Знам, че чакането е много неприятно.

— Ще отлагат, докато могат, защото се надяват да ме открият, или пък да се изплаша. Само че не могат да отлагат вечно. Трябва да мисля за живота си по-нататък, независимо къде и коя ще бъда. Искам да уча отново. Имам фонд за колеж, и той трябва да бъде прехвърлен. Имам обаче и други разходи.

— Ще направя, каквото мога.

Тя се усмихна.

— Много ми е приятно, когато кажеш нещо подобно. Мама винаги казва „да“ или „не“. Почти никога не казва „може би“, защото това издава нерешителност. Ти казваш, че ще направиш, каквото можеш — това не е „може би“ и не издава нерешителност. Означава, че

ще направиш нещо по въпроса — ще опиташ. Много по-добре е от „не“ и почти също толкова хубаво като „да“.

— Така е. — Той се поколеба за момент. — Никога не споменавах баща си. Знам, че той не присъства в живота ти, но при тези обстоятелства...

— Не го познавам. Зачената съм от донор.

— Така ли?

— Да. Когато мама решила да има дете, проверила профилите на различни донори и преценила качествата им — физически данни, медицинска и семейна история, интелект, и какво ли още не. Избрала най-добрия, и уредила инсеминация.

Тя замълча и сведе поглед към ръцете си.

— Знам как звучи.

— Така ли? — прошепна той.

— Надминала съм очакванията ѝ в интелектуално отношение. Здравето ми открай време е изключително. Физически съм силна. Тя обаче така и не успя да осъществи връзка с мен. Тази част от процеса се провали. Винаги ми е осигурявала най-добрите грижи, храна, подслон и образование. Само че така и не ме обикна.

Той усети как му прилошава и сърцето му се свива.

— Значи нещо с нея не е наред.

— Така е. А след като вече знае, че провалът е неин, ѝ е много трудно да почувства дори и малко обич. Дълго време мислех, че аз съм виновна. Сега обаче знам, че не е така. Знам защо ме изостави. Защото можеше — защото направих избор, който ѝ позволи да ми обърне гръб. Можех да я накарам да се гордее с мен — с онова, което е постигнала чрез мен, но така и не успях да я накарам да ме обикне.

Той не се сдържа. Привлече я до себе си и започна да я гали по косата, докато тя въздъхна дълбоко и се отпусна.

— Ще се оправиш, Лиз.

Срещна погледа на Тери над главата ѝ и видя сълзи в очите ѝ. Добре че и тя е чула, помисли си Джон. Сега малката можеше да разчита на двама души, които държаха на нея и щяха да се погрижат всичко да е наред.

Сергей се срещна с брат си, племенника си, Иля и един от най-доверените си убийци. Децата се къпеха в басейна, под зорките погледи на жените, а останалите седяха на дълга маса, отрупана с храна. Напитките се изстудяваха в охладители от неръждаема стомана, пълни с лед. Някои от по-големите деца на поляната играеха боулинг или волейбол. Музиката тътнеше ритмично и монотонно.

Нищо не доставяше такова удоволствие на Сергей като шумно парти, на което присъстват роднини и приятели. Той се бе надвесил над огромния грил — подарък от най-голямата му дъщеря и зет му за рождения му ден, и се наслаждаваше на американската традиция. Златен „Ролекс“ и кръст висяха на врата му и блестяха на силното лятно слънце, а яркочервената престилка върху памучните панталони и риза приканваше всички да целунат готвача.

Докато грилът пушеше, той обръщаше дебелия кюфтета от смесена кайма и дългите зеленчукови шишчета, които не спираше да пръска с тайната си марината.

— Майката ходи в болницата — рече Миша, племенникът на Сергей. — Прекарва там дълги часове всеки ден; често се случва да остава и нощем. Веднъж в седмицата вечеря с мъжа, с когото спи. Четири пъти седмично ходи в един скъп фитнес, където си има личен треньор. Ходи на фризьор и маникюр. Живее така, сякаш няма дъщеря.

Сергей просто кимна, докато прехвърляше зеленчуците в едно плато.

— Прегледах цялата къща — продължи убиецът. — Проверих телефона. Звъняла е в болницата, на гаджето си, на един друг лекар и в салона, за да си запише час за фризьор. Няма нито едно обаждане до полицията, до шерифите или до ФБР.

— Все някога трябва да отиде да види момичето — настоя Михаил. Беше по-закръглен от брат си, а косата му побеляваше на широки ивици. — Майка ѝ е все пак. — Той погледна към басейна, където собствената му съпруга и дъщеря се смееха, докато внуците си играеха в басейна.

— Според мен не са близки. — Иля отпи от бирата си.

— Майката си е майка — настоя Михаил. — Би трябвало да знае къде е дъщеря ѝ.

— Можем да я отвлечем — предложи Миша. — Когато отива към болницата. Можем... да я накараме да ни каже къде държат

момичето.

— Ако е истинска майка, никога няма да каже. — Сергей започна да подрежда кюфтетата в друга чиния. — По-скоро би умряла. Ако не е такава майка — а според информацията ми не е, може и наистина да не знае. Отвлечем ли я, ще преместят момичето и ще сложат допълнителна охрана. Значи ще следим майката, която не е кой знае каква майка.

— В къщата — рече убиецът — няма и следа от дъщерята, освен в стаята ѝ. А и там няма кой знае какво. Всичко е прибрано в кашони, все едно е оставено на склад.

— Ето, виждаш ли — кимна Сергей. — Моят начин е различен; ще приключим със случая и няма да оставим следи. Кажи на Яков да прояви още малко търпение, Миша. Следващия път ще празнуваме завръщането му. Сега обаче... — той вдигна платото, отрупано с кюфтета и кренвирши — ще ядем.

Лятото се проточи и Елизабет си напомни, че ако си беше вкъщи, щеше да се предаде — сигурно щеше да стане точно така — и да започне да посещава лятната програма в болницата. Всичко останало щеше да си е, както досега — четене и учене. Само че сега тя слушаше музика и гледаше филми. Благодарение на летните повторения на „Бъфи, убийцата на вампири“ усвои съвременния жаргон.

Когато се върнеше в колежа, щеше да е научила още повече и да се сближи по-успешно с колегите си.

За да е сигурна в уменията си да се защитава, тя продължаваше да се упражнява на стрелбището. Научи се и да играе покер.

Нищо нямаше да върне Джули — напълно безсмислено беше да се обвинява. Много по-разумно беше да се възползва от летния си затвор.

Никога нямаше да стане хирург.

По някое време щеше да получи нова самоличност, да започне нов живот, да открие начин да се възползва максимално от него. Можеше да учи, каквото пожелае. Имаше чувството, че няма да е възможно да постъпи на работа във ФБР, но така и не попита. Може и да беше глупаво, но като не знаеше окончателния отговор, ѝ оставаше лъч надежда.

Свикна с ежедневието; то се превърна в нещо естествено.

Рожденият ѝ ден не промени нещо. Тя не се почувства различно, нито пък изглеждаше различно. Тази година нямаше да има вечеря по случай рождения ѝ ден — контрафиле с печени на скара зеленчуци, а за десерт — торта от моркови — нито пък щеше да получи колата, която майка ѝ беше обещала. Всичко зависеше от постиженията ѝ в училището, разбира се.

Днес бе просто поредният ден, който я доближаваше до явяването в съда и представата ѝ за свободата.

Тери и Джон не споменаха рождения ѝ ден и тя реши, че са забравили. А и защо да помнят? Тя си подари един ден без учене и реши да сготви специална вечеря — само не контрафиле — и по този начин да отбележи празника.

Навън валеше и гърмеше. Беше мрачно. Тя си каза, че така кухнята изглежда по-уютна. Замисли се дали да не направи торта, но ѝ се стори неподходящо. Освен това все още не беше опитвала да прави сладкиши. И без това приготвянето на спагети и кюфтета бе голямо предизвикателство.

— Господи, мирише страхотно! — Тери спря в средата на кухнята и вдъхна дълбоко. — Караш ме да се замисля дали да не се науча как се прави нещо по-различно от сандвич със сирене.

— На мен ми е приятно, особено когато е нещо ново. Никога не съм правила кюфтета. Оказа се забавно.

— Всеки се забавлява, както умее.

— Мога да ти сложа кюфтета и сос в кутия за вкъщи. После само трябва да свариш спагетите. Направила съм много.

— Линда се обади, че е болна, така че довечера ще дойдат Бил и Стив Кийгън. Сигурна съм, че ще ометат всичко.

— Жалко, че Линда не е добре. — Ежедневие, помисли си Елизабет. Винаги се стряскаше, когато нещо се промени. — Ти познаваш ли шериф Кийгън?

— Не. Джон го познава. На тази работа е от пет години, Лиз. Не се притеснявай.

— Няма. Просто ми трябва време, докато свикна с новите хора. Няма значение. Ще почета след вечеря и ще си легна рано.

— Точно на рождения си ден ли?

— А! — Елизабет се изчерви. — Не бях сигурна, че знаеш.

— Тук няма тайни. — Тери се засмя и пристъпи към печката, за да вдъхне отново аромата на соса. — Знам, че обичаш да четеш — но не можа ли да измислиш нещо по-забавно за рождения си ден?

— Не.

— Значи имаш нужда от помощ. — Тя потупа Елизабет по рамото и излезе.

Четенето е забавно — напомни си Елизабет. Погледна часовника и си каза, че новата смяна ще пристигне скоро. Щеше да остави соса да къкри, докато дойдат Бил и новият заместник-шериф. Но наистина беше направила доста, така че щеше да сложи на Джон и Тери за вкъщи.

Щеше да е нещо като обратен подарък за рождения ден, реши тя.

— Пристига помощ.

Елизабет се обърна.

Тери се усмихваше широко, стиснала кутия в лъскава розова хартия с огромна бяла панделка. Зад нея бе застанал Джон, стиснал малко подаръчно пликче и бяла картонена кутия.

— Вие... вие ми носите подаръци?

— Разбира се, че ти носим подаръци. Нали имаш рожден ден? Има и торта.

— Торта!

Джон остави кутията на масата и вдигна капака.

— Шоколадова, със сметанова глазура.

— Аз я избрах — похвали се Тери. — Честит рожден ден, Лиз!

— Благодаря! — Тортата имаше надпис в розово. Беше украсена с розови пъпки и бледозелени листенца.

— Не е от моркови — прошепна тя.

— Изпитвам крайна неприязън към всеки сладкиш, направен от зеленчук — обясни Тери.

— Всъщност е много вкусна, но тази изглежда по-добре. Прилича на истинска торта за рожден ден. Много е красива.

— Трябва да си оставим място и за нея, и за сладоледа — обади се Джон. — След специалната вечеря. Щяхме да поръчаме пица, но ти започна да правиш кюфтета — затова променихме програмата.

Беше весело, сякаш слънцето бе надникнало през проливния дъжд.

— Значи ще останете.

— Днес е твоят рожден ден! Разбира се, че няма да пропусна сладоледа и тортата. Ще изчакаме другите да се нахранят — но според мен трябва да отвориш подаръците си още сега.

— Наистина ли?

— Очевидно геният не разбира важността на рождения ден. Заповядай. — Тери тикна кутията в ръцете на Елизабет. — Отвори моя. Нямам търпение да разбера дали ще ти хареса.

— Вече ми харесва. — Тя започна внимателно да разлепва хартията.

— Знаех си! — възкликна Тери. — Тя е от онези, на които им трябва десет минути за отваряне на подарък, вместо да разкъсат хартията.

— Но хартията е толкова красива! Аз не очаквах нищо.

— А трябва — отвърна Джон. — От сега нататък вече ще очакваш.

— Това е най-прекрасната изненада! — След като сгъна хартията, Елизабет вдигна капака. Извади тънка жилетка, украсена с къдрици по деколтето и дребни теменужки, пръснати по материята.

— Много е красива. О, към нея има и потниче!

— Това не е от онези комплекти, които харесва майка ти — заяви Тери. — Можеш да го носиш с дънки или с пола. Реших, че е точно като за теб.

Никой не ѝ беше казвал, че къдричките и теменужките са точно като за нея.

— Много ми харесва. Благодаря ти.

— Сега е мой ред. Трябваше ми помощ, за да го избира. Ако не ти хареса — да знаеш, че жена ми е виновна.

— Тя ли ти е помогнала? Много е мила. Благодаря ѝ от мое име.

— Първо трябва да видиш какъв е подаръкът.

Нетърпелива и очарована, Елизабет бръкна в малката кутийка и извади комплект от обеци и колие от сребърни капчици с малка перла.

— Прекрасни са. Невероятни!

— Знам, че не сваляш златните, но Мади реши, че тези може да ти допаднат.

— Много ми харесват. Страхотни са. Просто нямам други, освен тези. Продупчих си ушите в деня преди... предишния ден. Това са първите ми истински обеци.

— Честит седемнайсети рожден ден, Лиз!

— Хайде, пробвай всичко — нареди Тери. — Знам, че нямаш търпение.

— Наистина нямам. Може ли?

— Ти си шефът — днес имаш рожден ден. Давай!

— Благодаря. — Силно развълнувана, тя прегърна Тери. — Много благодаря! — След това се обърна към Джон. — Много съм щастлива — това е един невероятен рожден ден! — Грабна подаръците и хукна по стълбите.

— Невероятно — въздъхна Тери. — Тя ни прегърна. Никого не прегръща.

— Никой не я е прегръщал. Дадох на майка ѝ номера на обезопасения телефон. Казах ѝ, че ще вземем на Лиз торта за рождения ден и я поканих. Тя много любезно отказа.

— Любезната гаднярка си остава гаднярка. Много ще се зарадвам, когато всичко това свърши и за нея, и за нас. Но хлапето ще ми липсва.

— И на мен. Ще звънна на Мадри, за да ѝ кажа, че Лиз е харесала обещаните. — Той си погледна часовника. — Ще проверя и кога ще дойдат Косгроув и Кийгън. Би трябвало вече да са тръгнали.

— Аз ще сложа масата и ще украся малко, за да отбележим празника.

Тя извади чинии и прибори и се замисли.

— Джон? Помоли Косгроув да спре някъде и да купи цветя. Нека да направим всичко, както си му е редът.

Той кимна и продължи да говори с жена си.

— Да, много ги хареса. Качи се горе, за да ги пробва. Дай да чуя децата. Едва ли ще се прибера, преди да си легнат.

Тери се върна в кухнята и реши да пробва доматиения сос, за да е сигурна, че е хубав. Тъкмо посягаше към лъжицата, когато Джон я повика.

— Идват!

— Разбрано. — По навик сложи ръка върху оръжието, хукна към вратата на гаража и зачака сигнала. Три бързи почуквания, три бавни.

— Момчета, чака ви угощение. Ще...

Бил се вмъкна бързо.

— Може и да имаме неприятности. Къде е Джон?

— В хола. Какво...

— Бил май забеляза нещо съмнително — обясни Кийгън. — Къде е свидетелката?

— Тя... — Нещо не беше наред. Нещо не се връзваше. — Вие съобщихте ли? — Тя извади телефона си.

Почти успя да отбие първия удар — той се плъзна по слепоочието ѝ. В окото ѝ рукна кръв. Тя посегна към оръжието и изкрещя на Джон:

— Пробив!

Кийгън я удари по главата с ръкохватката на пистолета. Тя падна и преобърна един стол, който падна с трясък на плочите.

Джон извади оръжието си и се долепи към стената на хола. Трябваше да намери начин да се качи по стълбите при Лиз.

— Да не го застреляш — рече тихо Кийгън, докато прибираще пистолета си и се навеждаше за оръжието на Тери.

— Не забравяй — не искаме дупки в него.

Бил кимна.

— Сипах го, Джон. Сипах мръсника! Тери е ранена. Тежко ранена! Кийгън се обажда да съобщи. Провери свидетелката.

Джон чу над плющенето на дъжда гласа на Кийгън, който обясняваше какво е положението.

В същия момент чу проскърцването на дюшемето.

Показа се с вдигнато оръжие. Видя как Бил пристъпва към него, видя изражението му.

— Пусни оръжието. Пусни го веднага!

— Тери е ранена! Ще се пробват отпред.

— Пусни оръжието веднага!

Джон видя как Бил обръща поглед наляво, завърта се и се отдръпва назад, преди Кийгън да нанесе удар. Джон се дръпна надясно тъкмо, когато Косгроув стреля. Куршумът го прониза отстрани — прогори го, сякаш някой го жигоса. Отвърна на огъня и хукна към стълбите. Нов куршум се заби в крака му, но не го забави. Мярна Кийгън да заема позиция и стреля, без да спира.

Третият куршум попадна в корема му.

Погледът му се замъгли, но той продължи напред. Видя Елизабет да излиза от стаята си.

— Вътре! Връщай се вътре!

Хвърли се напред, блъсна я, затвори вратата и падна на колене.

— Господи! — Тя грабна блузата, която току-що бе свалила, и я притисна към корема му.

— Косгроув и Кийгън са.

— Но те са шерифи!

— Някой ги е обработил. — Той стисна зъби и рискува да погледне раната в корема си. Усети, че ще изгуби съзнание. — Господи! Може и да са били корумпирани още от самото начало. Тери! Ранена е. Може и да са я убили.

— Не!

— Знаят, че съм тук, при теб, и ще застрелям всеки, който се приближи до вратата. — Така щеше да бъде, докато можеше да държи оръжие. — Също така знаят и че съм ранен. — Стисна китката ѝ с лявата си ръка. — Положението е лошо, Лиз.

— Ще се оправиш. — Само че тя не успяваше да спре кръвенето. Блузата бе подгизнала, а кръвта продължаваше да блика. — Ще повикаме помощ.

— Изпуснах телефона. Кийгън има връзки — яки връзки. Издигна се бързо. Нямам представа кой друг е замесен. Няма как да разбера. Тук вече не е сигурно, хлапе. Изобщо не е сигурно.

— Лежи спокойно. Трябва да спра кръвенето. — Натискай, рече си тя. Натискай по-силно.

— Трябваше да ми се нахвърлят. Замислили са нещо друго. Тук не е сигурно. Слушай. Слушай! — Пръстите му се впиха в китката ѝ. — Трябва да излезеш. Бягай през прозореца. Спусни се долу и бягай. Бягай надалече и се скрий.

— Няма да те оставя!

— Изчезвай! Вземи си парите. Не се доверявай на ченгетата, не и сега. Сигурно има и други. Вземи си парите и всичко необходимо. Бързо. Мама му стара, изчезвай!

Тя се подчини, за да го успокои, но нямаше намерение да го изостави.

Натъпка парите, лаптопа и няколко дрехи в една чанта.

— Готово. Не се тревожи — каза му тя. — Някой ще дойде.

— Няма. Прострелян съм в корема, Лиз, и изгубих много кръв. Няма да оцелея. Не мога да те защитя. Трябва да бягаш! Вземи второто

ми оръжие — онова на глезена. Ако някой от тях те види и тръгне след теб, стреляй.

— Не ме карай да те оставя. Моля те, много те моля. — Тя притисна лице до неговото. Беше толкова студен. Прекалено студен.

— Не те карам — нареждам ти. Това ми е работата. Не искам да се проваля. Върви. Върви веднага!

— Ще доведе помощ.

— Бягай. Не спирай. Не се обръщай назад. Излез през прозореца. Веднага.

Той я изчака да стигне до прозореца, пропълзя до вратата и нареди:

— Брой до три. След това върви. Аз ще ги задържа.

— Джон!

— Искам да се гордея с теб, Лиз. Брой!

Тя преброи до три и се изплъзна навън. Вкопчи се във водосточната тръба. Дъждът плющеше по лицето ѝ. Нямахше представа дали тръбата ще я издържи, но и нямаше значение. След това чу изстрели и заслиза като маймуна.

„Повикай помощ“ — каза си тя и се затича.

Беше на по-малко от петдесет метра от къщата, когато тя се взриви.

7.

Арканзас, 5 май 2012 г.

Понякога да си шеф на полицията в малък град, сгушен в Озаркс също като сънена котка в нечий скют, си беше истинска гадост.

Както например, когато се налага да арестуваш човек, с когото си играл баскетбол в гимназията, защото се е превърнал в пълен кретен. А според Брукс да си пълен кретен не спадаше към криминалните престъпления. В момента Тайбол Кру си отспиваше, след като бе прекалил с уиски „Ребъл Йел“.

Да се олееш с уиски от време на време бе поредното човешко право. Само че такова оливане ставаше причина човек да се дотътри вкъщи и да пребие жена си, което вече се превръщаше в криминално деяние.

Пълна гадост.

Превръщаше се в съвършена гадост, тъй като Миси Кру — бивш заместник-капитан на мажоретките от гимназия „Бикфорд“ — се втурна в управлението преди обед, като твърдеше, че Тай не я бил смлял от бой. Блъснала се във вратата, в стената, препънала се по стълбите.

Колкото и приказки да се изприказваха, колкото и съчувствие и раздражение да предизвикаше, колкото и чар и заплахи да използваше, за да я убеди — или пък тя него — те щяха да се целунат и да се сдобрят, сякаш Тай се бе върнал от война след година отсъствие, и да се чукат като зайци.

След седмица-две Тай щеше да докопа нова бутилка „Ребъл Йел“, и колелото щеше да се завърти отново.

Брукс седна в любимото си сепаре в кафенето на Линди „Емпориум“ и се замисли над положението, докато закусваше.

Беконът с яйца и пържените картопки на Линди бяха несравними, но вкусната, мазна, хрупкава храна не ободри Брукс.

Беше се върнал в Бикфорд преди шест месеца, за да поеме поста на шериф, след като баща му получи инфаркт. Лърен Глийсън — който се бе опитвал да научи и Тай Кру, и почти всички останали гимназисти

на тайните на алгебрата — се съвзе. Благодарение на правилното хранене и упражненията, които майката на Брукс накара горкия човек да прави, той бе по-здрав от когато и да било досега.

Независимо от всичко, инцидентът разтърси Брукс и го накара да усети нуждата от дом. И така, след цели десет години в полицията на Литъл Рок; през последните пет от които беше детектив, той си подаде документите и зае свободното място за полицейски началник.

През повечето време се чувстваше страхотно. Не си беше давал сметка колко много му липсва домът, докато не се върна окончателно. Хрумна му, че същото може да каже и за Литъл Рок, ако се върне — но поне засега се чувстваше страхотно в Бикфорд.

Чувстваше се супер, дори когато работата му се струваше истинска гадост.

Обичаше един-два пъти в седмицата да закусва в заведението на Линди. Обичаше гледката към хълмовете, която се разкриваше от прозореца на кабинета му. Обичаше постоянството, на което разчиташе в тази работа. Обичаше града, художниците, грънчарите, тъкачите, музикантите, йогите и екстрасенсите, всички магазинчета, ресторанти и странноприемници, които привличаха туристи, готови да пробват предлаганите стоки.

През шейсетте години бяха дошли хипита, които се бяха установили тук. Един господ знае защо майка му, променила името си от Мери Елън на Съншайн — все още всички я наричаха Съни, бе обърнала гръб на Пенсилвания. И така, Съншайн успя да очарова или да поквари — зависи кой разказваше историята — един млад учител по математика, който едва започвал кариерата си.

Двамата се заклели във вярност на брега на реката и си създали дом. Няколко години по-късно, след като им се родили две бебета, Съни се примирила с нежното, но упорито настояване, на което бе способен единствено баща му, и се съгласила да узаконят връзката си.

Брукс обичаше да дразни сестрите си, като им припомняше, че е единственият от семейство Глийсън, роден след сключването на законен брак. Те пък го засичаха, че бил единственият Глийсън, който трябвало да разнася пищов, за да си върши работата.

Той протегна ръка към кафето и започна деня, като наблюдаваше какво става отвън — точно пред прозореца.

Беше още рано и повечето магазини не бяха отворени, но „Зеленчукова градина“ вече работеше. Стараеше се да уважи всички — затова от време на време се отбиваше да похапне супа, но бе върл любител на месото и не намираше никакъв смисъл във вегетарианството.

Пекарната — тук го чакаше работа. Витрината на „Брашнения Джо“ беше пълна. Март едва започваше, но туристите от север офейкваха от родните си места, за да избягат от последните, най-злобни издихания на зимата. Ранните круши бяха напъпили. След седмица щяха да потънат в бели цветове. Жълтите нарциси цъфтяха на туфи в сандъчетата, изнесени по тротоарите.

Камионът на Сид Файърхок изтрещя, докато минаваше по улицата. Брукс въздъхна и си каза, че трябва отново да предупреди Сид да си смени ауспуха.

Пияни побойници, които посягаха на жени, и шумни замърсители на околната среда — помисли си Брукс. Доста дълъг път бе изминал от отдел „Кражби и убийства“. Но пък тук му харесваше, дори когато беше страшна гадост.

Но му харесваше, и когато не беше така — помисли си той и се намести, за да вижда по-добре.

Признаваше пред себе си, че се е настанил на това място рано, изпълнен с надеждата тя да се мерне в града.

Загадъчната Абигейл Лаури с прекрасна кестенява коса, забележително дупе й великолепно котешки зелени очи, въпреки че през повечето време ги криеше зад слънчеви очила.

Как само говореше — и при това нарочно. Никога не се разхождаше безцелно и не си губеше времето. Идваше в града на всеки две седмици, за да си напазарува. Винаги пристигаше рано, но никога в един и същ ден. Рядко се случваше да влезе в някой магазин и излизаше бързо.

Това нейно качество му харесваше. Харесваше целеустремеността и експедитивността й. Искаше му се да научи повече за нея — но тя толкова държеше на уединението си, че в сравнение с нея дори отшелник би изглеждал като светски лъв.

Тя имаше огромен, як черен джип — не че го ползваше често, както бе забелязал.

Доколкото можеше да прецени, предпочиташе да си стои в имота — забележително красив и подреден, поне според момчетата от „Федекс“ и „Ю Пи Ес“, от които той често се опитваше да измъкне информация.

Знаеше, че рано през пролетта е засадила в градината зеленчуци и цветя, че си има парник и огромен черен булмастиф на светли ивици, когото наричаше Бърт.

Живееше сама — само с Бърт, и не носеше халка. Доставчиците казваха, че е любезна и щедра — давала им бакшиш за Коледа, но била хладна и сдържана.

Повечето хора в града я смятаха за странна.

— Да ти долея ли? — Сервитьорката Ким вдигна каната с кафе.

— Добре ще ми дойде, благодаря.

— И досега не беше зле. Беше се разбеснял като мечка, когато влезе, а сега си се ухилил до уши. — Тя го потупа закачливо по бузата, и той се усмихна още по-широко.

Държеше се майчински, а бе едва пет години по-голяма от него.

— Припалва мотора.

— Аз бих казала, че *тя* го припалва. — Ким посочи с брадичка Абигейл, която тъкмо влизаше в магазина на близкия ъгъл. — Хубавица е — няма спор, но е много странна. Живее тук повече от година, а нито веднъж не е стъпила при нас, нито пък в някой от другите ресторанти. Не поглежда нито магазините, нито работилничките. Почти всичко си поръчва онлайн.

— И аз така знам.

— Не че имам нещо против пазаруването през интернет. И аз понякога си купувам разни неща от там. Само че и ние — в градчето, има какво да предложим. Да не говорим, че трябва да й теглиш думите от устата с ченгел. Прекарва почти цялото си време вкъщи. И все сама.

— Спокойна и възпитана жена, но необщителна. Сигурно е сериен убиец.

— Брукс — изсумтя Ким, поклати глава и се отправи към съседната маса.

Той сложи захар в кафето и го разбърка бавно, без да откъсва поглед от магазина. Защо пък да не отиде да я заговори? Знаеше как да се държи с жените. Щеше да купи кока-кола, за да занесе в управлението, или пък... Все щеше да измисли нещо.

Брукс плати сметката и се измъкна от сепарето.

— Благодаря, Ким. До скоро, Линди.

Кльощавият дългуч със сива плитка, дълга до задника, изръмжа и размаха шпатулата.

Брукс излезе. Беше висок като баща си. А заради режима, на който бе подложен Лърен след инфаркта, вече имаха и еднакво телосложение. Майка му твърдеше, че е наследил гарвановочерната си коса от индиански воин от племето алгонкуин, който отвякъл негова далечна прабаба и се оженил за нея.

Но пък майка му често послъгваше — в повечето случаи нарочно. Пъстрите му лешникови очи се променяха от зеленикаво до кехлибарено, а понякога заблестяваха в синьо. Носът му бе леко изкривен на една страна в резултат на ниска топка, бавен отскок и лоша преценка. Ако някоя жена попиташе, казваше, че са му разбили носа в юмручен бой.

Понякога и той послъгваше, също като майка си.

В новия магазин зареждаха с шантави продукти на шантави цени. Ароматът на свежи подправки му беше приятен, както и наситените цветове на различните стоки, блясъкът на бутилките, пълни с какви ли не масла, дори блестящите кухненски инструменти, които нямаше никаква представа за какво служат.

Според него човек спокойно можеше да се оправи с два хубави ножа, шпатула и решетеста лъжица. Всичко друго намирисваше на ненужна показност.

Когато трябваше да пазарува — задължение, което ненавиждаше със същата страст, както плъховете отровата — той ходеше в „Пигли Уигли“.

Веднага я забеляза, защото избираше бутилка безобразно скъпо олио, а после посегна към някакъв смахнат оцет.

Макар да не беше очевидно, погледът му веднага попадна на оръжието, скрито под якето с качулка.

Продължи замислено напред.

— Госпожице Лаури?

Тя обърна глава, и той срещна очите ѝ за пръв път. Бяха големи и зелени като мъх, избуял в сенчеста гора.

— Да.

— Аз съм Брукс Глийсън. Шеф на полицията.

— Да, знам.

— Позволете да ви помогна с кошницата. Сигурно е тежка.

— Не, благодаря. Няма нужда.

— Така и не разбрах защо са им на хората подобни неща. Малинов оцет — добави той и побутна с пръст бутилката в кошницата ѝ. — От тази работа нищо няма да излезе.

Забеляза недоумяващия ѝ поглед и ѝ отправи една от най-чаровните си усмивки.

— Малини, оцет. Двете просто не се връзват. Кой ги измисля такива дивотии?

— Хората, които умеят да готвят. Бихте ли ме извинили?

— Аз съм от хората, които признават единствено пържола на скара.

— Значи няма да ви се наложи да ползвате малинов оцет. Извинете. Трябва да платя покупките си.

От опит знаеше, че усмивката му размеква женските сърца, и не се отчая. Тръгна до нея към касата.

— Как сте там, в стария имот на Скитър?

— Много добре, благодаря. — Тя извади тънък портфейл от един джоб на чантата си.

Веднага забеляза как го обърна така, че той да не види какво има вътре.

— Израснах тук; известно време живях в Литъл Рок. Върнах се около шест месеца след вашето пристигане. Какво ви доведе в Бикфорд?

— Автомобилът ми — рече тя, а касиерът се изсмя сподавено.

Костелив орех — реши той. Но се беше справял и с много по-тежки случаи.

— Автомобилът ви не е никак лош. Имах предвид, какво ви накара да дойдете в тази част на Озаркс.

Тя извади пари в брой и ги подаде на касиера, когато той приключи сметката.

— Мястото ми хареса. Обичам тишината.

— Не сте ли самотна?

— Обичам тишината — повтори тя, докато протягаше ръка за рестото.

Брукс се подпря на щанда. Личеше, че е нервна. Изражението ѝ не я издаваше, нито пък очите или жестовете. Само че той усети напрежението ѝ.

— С какво се занимавате?

— Живея. Благодаря — вдигна поглед тя към касиера, сложи си отново слънчевите очила и излезе, без да каже и дума повече.

— Май не е много по разговорите, а? — отбеляза Брукс.

— Хич. Винаги е много любезна, но почти не говори.

— Винаги ли плаща в брой?

— Май да... Да, като се замисля — винаги.

— Е, обърни специално внимание.

Брукс не спря да мисли за нея, докато отиваше към автомобила си. Неумението или нежеланието да води разговор бе едно — но скритото оръжие беше нещо съвсем различно.

Доста от познатите му носеха оръжие — но не бяха много онези, които ги криеха под якетата, докато си купуваха малинов оцет.

Ето че най-сетне си намери извинение да отиде у тях.

Първо се отби в управлението. Тримата му заместници на пълен работен ден работеха на смени; други двама — на половин ден, едната диспечерка беше на пълен работен ден, а другата — почасово. Щом настъпеше лятото, когато, жегата върхлиташе като адско дихание, всички започваха работа на пълен работен ден, за да се справят с гневните изблици и прояви на вандализъм, предизвикани от скуката и потока от туристи, които обръщаха повече внимание на гледката, отколкото на пътя.

— Тай създава проблеми — оплака се начупеният Аш Хайдърман — най-младият от заместниците му, прегърбен намусено на бюрото си. През зимата се бе опитал да си пусне брада и мустаци. Така и не се получи, но той не се отказа.

Изглеждаше, все едно си е омазал горната устна и брадичката с карамелова глазура.

— Занесох му закуска, както ми каза, а той се размърдя като някоя евтина курветина.

— Ти откъде знаеш как смърдят евтините курветини, Аш?

— Използвах въображението си. Отивам си, да знаеш. Изкарах цялата нощна смяна със смрадливия Тай зад решетките. Да не говорим, че кушетката направо може да ти прекърши гръбнака.

— Трябва да тръгвам. Бойд ще дойде всеки момент. Той ще те замести. И Алма трябва да дойде. Щом пристигнат, можеш да си вървиш.

Брукс мислеше, че Аш страшно ще се изкефи, ако в града има банда разбойници, които вдигат шум и съсипват всичко наред, защото в такъв случай щяха да го извикат за подкрепление.

— Трябва да проверя нещо. Няма да се бавя. Можете да се свържете с мен по радиостанцията, ако изникне нещо. Кажете на Бойд да се опита да набие малко здрав разум в главата на Миси, когато дойде да ни хленчи, че Тай не я бил докосвал. Няма да се получи, но той да пробва въпреки това.

— Работата е там, Брукс, че на нея ѝ харесва.

— На никого не му харесва да му размажат лицето с юмрук, Аш. Лошото е, че може да се превърне в навик. И за двете страни. Ако ви потърбвам, търсете ме по радиостанцията — повтори той и излезе.

Абигейл се опитваше да овладее нервите, раздразнението и лошото си настроение, след като нахалният шеф на полицията реши да я притеснява, защото си нямаше друга работа.

Беше се преместила в това красиво кътче на Озаркс тъкмо защото не искаше да ѝ досаждат разни съседи и да прекъсват безценното време, което бе отделила за себе си.

Шофираше по лъкатушения частен път към къщата си в гората. Бяха ѝ нужни седмици, докато направи подробна карта на сензорите, за да ги програмира така, че да не се задействат от зайците и катериците, които не спираха да щъкат около къщата. Отне ѝ още повече време, докато инсталира и камерите и провери как работят.

Усилието обаче си струваше. Обичаше къщата от грубо издялани дънери, със закрити веранди. Когато я видя за пръв път, реши, че това е мечтаната къща от приказките, която ще се превърне в неин дом.

По-късно осъзна грешката си. Беше се отървала от всякакви хора и ангажименти, но се беше влюбила в мястото. Тук цареше истинска тиха прелест — тя слушаше ромона на потока и се наслаждаваше на песента му. Сред гъстата гора беше спокойно и усамотено. Напълно безопасно и сигурно място.

Сама се беше погрижила за безопасността, защото нямаше доверие на абсолютно никой друг.

Е, помисли си тя, докато изключваше двигателя — на никого, освен на Бърт.

Голямото куче седеше на закритата предна веранда на двуетажната вила. Целият беше напрегнат, очите му блестяха. Щом тя скочи от автомобила, му даде сигнал „Свободно“. Той се втурна напред и заподскача радостно около нея с целите си шейсет килограма.

— Доброто ми момче! Най-доброто куче на света. Толкова си умен! Най-умният ми е той. — Тя го погали бързо, и едва тогава посегна към покупките. — Направо няма да повярваш какво стана!

Тя извади ключовете, докато вървяха редом към къщата по тясната каменна пътека.

— Гледам си аз работата, купувам си разни неща, а шефът на полицията нахълтва в магазина и започва да ме разпитва. Как ти се струва?

Освободи двете секретни брави и хоризонталната брава, след това прекрачи бързо вътре, за да набере кода на алармата. Променяше го на всеки три до пет дни.

— И аз така реших. — Тя заключи вратата и отново въведе кода. — Държа се грубо.

Пресече хола, който бе специално обзаведен, за да ѝ носи спокойствие. Обичаше да се сгушва тук, пред припукващия огън в камината, а Бърт да се отпуска в краката ѝ. Четеше или гледаше филм. Достатъчно бе да натисне едно копче, и охранителните камери се включваха на огромния телевизор с плосък екран.

Отиде в кухнята, където на мястото на трапезарията бе направен втори кабинет.

По навик провери заключалките на задната врата и издайническите следи, които беше оставила на прозорците. Вътре в къщата обаче не се страхуваше. Най-сетне бе убедена, че е намерила място, на което страхът не я притеснява. Въпреки това бдителността бе абсолютно задължителна. Включи телевизора в кухнята, за да се синхронизира с охранителните камери. Щеше да прибере покупките, които успя да направи преди прекъсването, и да огледа периметъра.

Даде на Бърт от специалните кучешки бисквитки, които държеше в метална кутия. Беше се убедила, че той ги различава от по-

обикновените.

Като неин бодигард заслужаваше най-доброто.

— После трябва да свърша малко работа. Налага се да си заслужи парите за поръчката на „Босто“. След това ще поизлезем и ще се пораздвижим. Дай ми един час и...

Тя замълча, а Бърт застана нащрек, когато алармата на алеята изписука.

— Днес не очакваме доставки. — Тя отпусна ръка върху пистолета отстрани. — Сигурно някой е завил в грешната посока. Трябва да монтирам порта, но пък имаме толкова много доставки.

Намръщи се, докато наблюдаваше как автомобилът приближава, след това пристъпи към компютъра и увеличи образа.

— О, боже. Сега пък какво иска?

Щом долови раздразнението в гласа ѝ, Бърт изръмжа тихо.

— Възглавница.

Това беше кодовата ѝ дума за „спокойно“. Кучето се поотпусна, но без да откъсва очи от нея.

— Възглавница — повтори тя и му даде знак да дойде с нея.

Бърт умееше да пропъжда посетителите.

Тя изключи алармата, отключи входната врата и излезе на верандата тъкмо когато шефът на полицията паркираше зад джипа ѝ.

Изнерви се. Той не ѝ препречи пътя — поне не напълно. Можеше да го заобиколи, ако се налагаше. Намекът ѝ беше неприятен.

— Госпожице Лаури.

— Началник Глийсън. Някакъв проблем ли има?

— Странно, че питате, защото и аз имах намерение да ви задам същия въпрос. Преди това обаче държа да отбележа, че кучето ви е огромно.

— Да, огромно е.

Отпусна единия си крак настрани и пъхна палци в предните си джобове. Езикът на тялото му издаваше, че е напълно спокоен. Затова пък очите му — бяха нащрек и забелязваха всичко. Личеше, че е човек, свикнал с властта.

— Ще скочи ли да ме захапе за гърлото, ако пристъпя напред?

— Само ако му наредя.

— Ще съм ви много благодарен, ако не му нареждате. Може ли да влезем вътре?

— Защо?

— Защото е по-приятно. Но и тук не е зле. Имотът изглежда доста добре. Много по-добре, отколкото си спомням. — Той кимна към ограден парцел, покрит с черен найлон. — За цветя или зеленчук?

— За цветя. Ако сте дошъл чак до тук, за да ме попитате дали има някакъв проблем — отсега ви казвам, че няма. Няма никакъв проблем.

— Тогава имам друг въпрос. Защо носите оръжие?

Тя усети, че изненадата ѝ си е проличала, и ѝ се прииска да си беше сложила слънчевите очила.

— Живея сама. Не ви познавам, идвате неканен, затова възнамерявам да използвам и пистолета, и кучето за защита. Имам разрешително.

— Това е добре. Проблемът е, че носите пистолет, когато идвате в града, за да си купите от онзи шантав оцет. Не ви трябва подобна защита за кулинарния магазин.

Мисли бързо и е наблюдателен, помисли си отново тя и съжали, че не беше взела по-малко оръжие.

— Имам разрешително да нося скрито оръжие на обществено място. Не съм нарушила правата си.

— Ще ви помоля да ми покажете разрешителното, ако нямате нищо против.

— Имам против. Защо хората винаги го казват, след като много добре знаят, че човекът, към когото е насочен въпросът, има нещо против?

— Просто проява на възпитание — отвърна той мило и търпеливо. — Държа да проверя разрешителното, за да съм сигурен... Абигейл, нали така се казваш?

Тя се обърна, без да каже и дума, и извади ключовете. Той я последва, и се качиха на верандата.

— Ще го донеса.

— Карате ме да се питам защо не ме допускате в къщата. Да не би да имате лаборатория за производство на метамфетамини или оръжеен склад, или пък произвеждате експлозиви?

— Нищо подобно. — Косата ѝ, гъсто покривало от златистокафяви кичури до раменете, блисна настрани, когато се обърна. — Не ви познавам.

— Аз съм Брукс Глийсън, шеф на полицията.

Да, реши тя — всеки, който умееше да пробутва саркастични отговори, прикрити зад бавен говор и приятна усмивка, имаше скрити таланти.

— Името и заниманието ви не променят факта, че не ви познавам.

— Ясно. Само че вие имате огромно куче, което ме гледа лошо, защото е усетило, че сте напрегната, а причината съм аз. Сигурно тежи поне петдесет кила.

— Шейсет.

Брукс огледа внимателно Бърт.

— Поне трийсет килограма по-тежък съм от него, но той има по-остри зъби, а вие носите пистолет.

— Вие също. — Тя отвори вратата и когато Брукс понечи да я последва, вдигна ръка. — Изчакайте тук. Ще го оставя да пази. Той е напълно в състояние да ви спре, ако не останете на мястото си. Нямаме право да влизате в дома ми.

— Добре.

— Бърт. Пази. — Тя се обърна към стълбите и се заизкачва.

— Какво точно означава „пази“?

Шефът на полицията наистина прекаляваше. Тя усети, че всеки момент ще изгуби търпение, и му се сопна:

— Останете на място и няма да разберете.

— Добре. — Той въздъхна, когато тя влезе вътре. Погледна кучето. — И така, Бърт — имаш ли си развлечения? Не си от бърбивите, а? Хубава къща, нали? — Брукс не смееше да помръдне — само наклони глава. — Тук царят ред и дисциплина.

Брави, обезопасителни лостове, подсилени прозорци, първокласна алармена система.

Коя, по дяволите, беше Абигейл Лаури и от какво — или от кого — се страхуваше?

Тя се върна и му подаде документа, който носеше.

— „Глок 19“, значи. Сериозно оръжие.

— Всички пистолети са сериозни оръжия.

— Така си е. — Той ѝ върна разрешителното и я погледна в очите. — Права сте, наистина не ме познавате. Ще ви кажа името на стария си капитан от Литъл Рок. Работих в полицейското управление

там цели десет години, преди да се прехвърля у дома. Добро ченге съм, Абигейл. Ако ми кажете в какво сте се забъркали, ще се опитам да ви помогна.

Началник Глийсън не е единственият, който има умения — напомни си тя. И погледът, и гласът ѝ бяха напълно спокойни.

— В нищо не съм се забъркала. Просто си живея живота. Имам работа; сигурна съм, че и вие си имате предостатъчно задължения. Ще ви помоля да си тръгвате.

— Добре. Ако решите нещо друго... — Той извади визитка и я остави на масата до входната врата. — Написан е номерът на мобилния ми. Ако ви трябва помощ, просто звъннете.

— Не ми трябва помощ.

— Имате секретна хоризонтална брава, подсилени прозорци и по-добра алармена система, отколкото в банка. Едва ли причината е, че искате да държите кучето вътре.

Той отвори входната врата и се обърна към нея.

— Обичате ли загадки?

— Да, но това няма нищо общо.

— И аз ги обичам. До скоро, Бърт.

След тези думи той затвори вратата.

Абигейл пристъпи напред, заключи, затвори очи, коленичи на пода и зарови лице в якия врат на кучето.

8.

Бойд Фицуотър, с прошарена коса и шкембе, се бе настанил зад бюрото. Щом Брукс влезе, спря да трака с един пръст по клавиатурата.

— Миси Кру се отби. Точно както ти каза — снощното насинено око било случайност. Този път измисли нещо ново. Била се спънала в килима, и Тай се опитал да я хване.

— И тя се ударила в юмрука му.

— Точно така каза. И понеже той бил малко подпийнал, не преценил разстоянието, когато се опитал да я задържи.

— А съседът ни повика, защото тя избягала от къщата с писъци, полугола.

— А, това ли? — усмихна се Бойд и поклати глава. — Била видяла мишка. Попрекалила, но съседът не трябвало да ни звъни. Преди да попиташ — снощи казала, че Тай я бил ступал, защото се объркала. Всъщност, той не й бил посегнал — просто се опитвал да я задържи да не падне.

— Ти пусна ли го?

— Какво друго можех да направя?

— Нищо, само че тези простотии трябва да престанат. Следващия път, когато някой се обади за тези двамата, дежурният да ми позвъни веднага. Аз ще се заема със случая.

— Щом искаш. Аз се пробвах, Брукс. Дори накарах Алма да говори с нея. Помислих, че може да се вслуша в думите на друга жена.

— Да, ама нищо не излезе. — Алма Слоуп влезе от стаята за почивка. Днес ноктите й бяха с електриковосин лак, в тон с едрите мъниста на врата й. Рошавата й медноруса коса бе прибрана назад със синьо копринено цвете.

Тя отпи глътка от кафето в ръката си и остави яркочервен отпечатък по чашата. Светлозелени очи — единственият светъл и приглушен цвят у Алма, надничаха иззад очила с рамки, изтеглени като котешки очи, обсипани с изкуствени камъчета.

Лицето й бе покрито с мрежа от фини бръчици. Сега по него бе изписано раздразнение. Беше облечена с избелели, дънки „Ливайс“ и

стоеше, подпряла едната си ръка на ханша.

Диспечерката Алма трябва да беше към шейсетте, но Брукс нямаше представа каква е истинската ѝ възраст. Не беше сигурен, че и самата Алма знае на колко години е.

— Заведох я в стаята за почивка, настаних я и поговорих с нея, все едно съм любимата ѝ леля — каквото и да означава това. Разплака се, затова реших, че има някакъв смисъл от приказките ми. Тя обаче заяви, че обичала Тайбол — ставал гаден единствено когато пиел. Всичко щяло да бъде наред, ако успеела да забременее.

— Мили боже!

— Разправя, че непрекъснато се опитвала. Тай щял да улегне, щом им се роди бебе.

— Следващия път да ми позвъните — повтори Брукс. — Благодаря ти, че си опитала, Алма. Бойд, поемаш патрулирането. Аз трябва да се заема с канцеларската работа.

— Дадено.

— Искаш ли кафе, шефе? — попита Алма.

— Може.

— Ще ти донеса. Днес нямаме работа.

— Дано си остане така.

Той влезе в кабинета си, включи компютъра и взе старата пружина от бюрото. Отиде до прозореца и започна да я разтяга. Обичаше шепота ѝ — той го успокояваше като старо одеяло, като допир на боси стъпала до топла трева.

Възприемаше се — както и хората, които го познаваха — като уравновесен човек. Някои дори биха казали, че е муден. Затова остана изненадан, че инцидентът с Абигейл Лаури го е ядосал.

Ами кучето? Красиво животно — но нямаше никакво съмнение, че ако направи една крачка встрани — ако на нея ѝ скимнеше нещо, въпросното красиво животно щеше да забие зъбите си в него.

Брукс нямаше нищо против проблемите, защото обичаше да се справя с тях — да открива отговори, разрешения. Беше му приятно да си върши работата, да въдворява мир и спокойствие. Но никак не му харесваше да е в неизгодно положение пред въоръжена жена и огромното ѝ злобно куче.

Тя не бе нарушила нито един закон, и въпреки това...

Някои хора просто си бяха дръпнати по природа, недружелюбни. Той не разбираше що за птици са, но се беше натъквал на такива — беше му се налагало да се справя с тях. Повечето бяха жени.

Реши, че тя е странна, интригуваща смес от нерви и самоувереност, от откритост и тайни. Говореше със северняшки акцент — поне така му се стори. Още нямаше трийсет, ако бе преценил правилно, а той обикновено умееше да преценява — с изключение на Алма.

От друга страна, тя беше като пренавита пружина. Беше красива, не използваше грим, обличаше се семпло. Ботушите ѝ бяха хубави, доста износени. Нямаше бижута, нито лак за нокти — никакви ярки цветове.

Не ме поглеждай — това бе посланието ѝ, поне според него. Не ме забелязвай.

Алма влезе и остави кафето на масата и полюбопитства:

— Защо си се скапал така?

— Нещо се бях замислил.

— Да не е заради жената, която купи стария имот на Скитър?

— Ти да не би да си станала екстрасенс?

— Оставих тази работа на моето момиче.

— Как е Калайъпи? — Дъщерята на Алма гледаше на карти таро и на ръка и разчиташе особеностите на аурата; освен това бе от кръга близки приятелки на майка му.

— Онази вечер беше на годежно парти. Докара си три нови поръчки.

— Браво.

— Нали трябва да живее от нещо. Чух, че си провел нещо като разговор с онази жена — Лаури, в кулинарния.

— От мен да знаеш — трябва с ченгел да ѝ теглиш думите от устата. — Той седна, взе кафето и качи крака на бюрото. Това бе покана към Алма да седне. — Ти знаеш ли нещо за нея?

— Не много, и това направо не ми дава мира. Само каквото успях да измъкна от Дийн Макуин. Нали той е бил брокер при продажбата. Знам, че се свързала с него по мейла, видяла офертата, задала няколко въпроса и му благодарила любезно. Няколко дни по-късно му пуснала нов мейл с оферта. Не била исканата цена, но пък се

оказала по-висока, отколкото той се надявал; освен това предложила да плати в брой.

— В брой, значи.

— Точно така. Веднага, в брой. Семейство Скитър направо подскочили от радост. Нали го знаеш Дийн — той е продавач и обича да приказва. Но признава, че от нея не успял да изкопчи нищо повече от „да“ и „не“. Тя пратила парите с пощенски запис от някаква банка в Канзас Сити. За продажбата пристигнала с кучето, с товарна каравана. Подписала документите, и този път дала чек от банка във Феърбанкс, Аляска. Дийн искал да я заведе на обяд, за да отпразнуват сделката, но тя му отказала. Настояла да я заведе до имота, да я разведе, и отново млъкнала. Взела документите и ключовете, благодарила на всички — и това е.

— Странна работа — измърмори Брукс.

— Хората, които „казват живеј си живота, както намериш за добре“ не водят кой знае какъв живот — поне аз така си мисля. — Тя стана, когато чу пропукването на радиото в диспечерската стая. — Много ми е интересно с какво се занимава.

— Сигурно — съгласи се Брукс. Алма излезе да се обади по радиостанцията, а неговият телефон звънна.

— Полицейско управление — Бикфорд. Разговаряте с началник Глийсън. — За момента остави загадката Абигейл Лаури на заден план.

Зае се с документацията и телефонните обаждания, пообиколи пеша, изслуша оплакванията на един собственик на грънчарско ателие от собственика на съседния магазин за свещи, който препречвал входа му за доставки с автомобила си. Поговори с нарушителя.

Купи си сандвич с шунка и сирене и го изяде на бюрото си, след което се зае със загадката.

Провери номерата на автомобила ѝ, докато хрупаше картофките към сандвича. Провери рождената ѝ дата и разбра, че е на двайсет и осем — беше познал. Нямахше глоби и нарушения. Беше донор на органи.

Влезе в общата база данни и провери за криминални прояви.

Нямахше досие.

Би трябвало да е достатъчно — каза си той. Поне засега тя се оказваше гражданка, която спазва законите — нямахше дори глоба за превишена скорост.

Само че...

Обзет от любопитство, той изписа името ѝ в „Гугъл“. Попадна на няколко съвпадащи имена, но не ставаше въпрос за същата Абигейл Лаури.

Интересът му беше разпален и той продължи да търси. Имаше адреса, името ѝ, регистрационния номер на автомобила ѝ, данните от шофьорската ѝ книжка. Тъй като вече знаеше, че тя има разрешително да носи оръжие, започна от там.

Данните излязоха. Той се облегна и измърмори:

— Това се казва арсенал.

Освен за „Глок 19“, тя имаше разрешителни за „Глок 36“, „Глок 26“, деветмилиметрова „Берета“, „Зиг“ с далечен обхват, деветмилиметров „Солт Дифендър“, „Смит енд Уесън 1911“ и два „Валтер Р-22“.

Защо ѝ трябваха на тази жена толкова много оръжия? Той беше ченге, за бога, а освен служебното оръжие имаше само още две.

„Коя си ти, по дяволите?“

— Здравей, Брукс.

На вратата бе застанала забележително красива блондинка. Силби. Косата ѝ падаше на лъскави вълни по раменете на бялата дантелена риза, стегната с колан над дънките, които обгръщаха плътно дългите ѝ, стройни крака. Очите ѝ бяха като на тигър — диви, с тютюневи отблясъци.

Докато бяха в гимназията, той я желалаше повече от всичко на света. А след като най-сетне я получи, животът му се превърна в неподозирана комбинация от блаженство и нещастие.

Без да се замисля, скри данните от екрана.

— Как си, Силби?

— Ами, добре. Работя от тъмни зори, затова реших да си почина малко. — Тя влезе в кабинета и качи невъзможно дългите си крака на бюрото. Около нея се стелеше уханен облак. — Реших да мина да те видя. Какво ще кажеш да се видим довечера?

— Натрупала ми се е доста работа.

— Ако шефът на полицията не може да си освободи малко време, кой тогава?

— Представителите на закона трябва да са винаги бдителни.

— Стига, Брукс. Мислех да купя една бутилка хубаво вино. — Тя се приведе напред. — Ще ти позволя да се възползваш от мен.

Не се почувства особено мъжествен — трябваше да признае, че няколкото пъти, в които бяха заедно след завръщането му, самият той се чувстваше като човек, от когото са се възползвали.

Не че имаше нещо против в онзи момент. Но след това...

— Много мило, Силби, но довечера си имам работа.

— Мини след това.

— Няма да стане.

— Обиждаш ме.

— Нямам подобно намерение. — Наистина нямаше намерение отново да бъде оплетен в мрежите ѝ. И двамата бяха изминали дълъг път от гимназията, когато тя плени сърцето му, а след това го стъпка. Бяха станали много по-близки след двата ѝ развода.

— Ако ще се правиш на недостъпен... — започна тя и се смъкна от бюрото му.

— Не играя игрички. — Тя щеше да се настани в скута му, ако не беше побързал да се изправи. — Виж, Силби...

Беше се обърнал към вратата и видя Абигейл да отваря, след това забеляза неудобството ѝ.

— Госпожице Лаури — рече бързо той, за да не ѝ даде възможност да се измъкне.

— Извинете, че ви прекъсвам. Ще дойда някой друг път.

— Няма нужда. Ще говорим по-късно, Силби.

— Отивам да купя виното — прошепна тя и му отправи прелъстителна усмивка. Обърна се, наведе глава и огледа Абигейл.

— Вие сте жената, която живее в стария имот на Скитър.

— Точно така.

— Всички се питат какво, за бога, правите там съвсем сама.

— Не е тяхна работа.

— Хората са любопитни. Напълно естествено е. Аз съм Силби Макена.

— Керамиката ви е прекрасна. Купих си една от вашите купи. — Абигейл отново погледна Брукс. — Ще поговорим по-късно, началник Глийсън.

— Сега сте тук, а Силби тъкмо си тръгваше.

— Колко си официален. Едно време не беше такъв. — Тя се усмихна многозначително на Абигейл. — До скоро, Брукс.

— Много е красива — отбеляза Абигейл.

— Такава си е открай време.

— Извинявам се, че ви прекъснах. Онази жена...

— Диспечерката ли?

— Да. Тя ми каза да намина.

— Заповядайте, седнете.

— Може ли да затворя вратата?

— Разбира се.

След като тя седна на стола за посетители, в стаята се възцари мълчание.

— Какво има? — попита я той.

— Дадох си сметка, че не се държах... подходящо тази сутрин. Нито в магазина, нито у нас. Просто не бях подготвена.

— Трябва ли да се подготвяте, за да проведете разговор?

— Не съм общителна, затова не разговарям много — особено с хора, които не познавам. В магазина се почувствах неловко, след като проявихте такъв интерес към покупките ми.

— Това бе просто начин да започна разговор.

— Ясно.

От всяка нейна дума, от всеки жест се излъчваше спокойствие, помисли си той. След това си каза, че тя е пълна противоположност на Силби, която вечно се палеше и непрекъснато се движеше.

— Градът ни е малък, Абигейл. Малък, курортен град, пълен с нюейджъри, застарели хипита и хора на изкуството. Ние сме приятелски настроени хора.

— Аз обаче не съм. Извинявам се, ако ви се струвам груба, но това е истината. Не съм приятелски настроен човек и се преместих тук заради тишината и уединението. Когато дойдохте у нас, веднага след като се видяхме в магазина, се почувствах нервна — дори ядосана. Имам си причини да нося пистолет. Не съм длъжна да ги споделям. Освен това не съм направила нищо лошо.

— Радвам се да го чуя.

— Харесвам къщата; харесвам целия си имот. И градчето ми харесва. Тук се чувствам удобно. Просто искам да ме оставят на мира.

— Онова, което Силби каза за любопитството, е истина. То е напълно естествено. Колкото по-тайнствено се държите, толкова повече въпроси задават хората.

— Не се държа тайнствено.

— Вие сте истинска загадка. — Той се изправи и заобиколи бюрото. Веднага забеляза как тя се стяга, как застава нащрек.

Прииска му се да я попита кой я е наранил, от кого се страхува. Знаеше обаче, че не бива.

— Вие сте много привлекателна жена, която живее сама — само с едно огромно, яко куче, при това извън пределите на града. Никой не знае откъде сте, защо сте дошла тук, с какво се занимавате. Никой не познава семейството ви. Вие сте янки, затова хората ще проявят известна благосклонност. Тук харесваме ексцентриците — те пасват добре в малката ни общност. Ако хората преценят, че сте ексцентрична, ще престанат да задават въпроси.

— В някои отношения съм ексцентрична. А ако на хората им харесва, мога да бъда и още по-ексцентрична.

Той се ухили — просто не можа да се сдържи.

— С какво се занимавате, Абигейл? Ако не е държавна тайна, свързана с националната сигурност, няма причина да криеш от мен. А и разговорът е съвсем обикновен.

— Работя на свободна практика като компютърен програмист и дизайнер на софтуер. Освен това създавам системи за сигурност и подобрявам или променям дизайна на съществуващите системи, най-вече за корпорации.

— Много интересно. Ето, че не е толкова трудно да се разговаря.

— По-голямата част от работата ми е свързана с елиминирането на опасности и е секретна.

— Разбрах. Сигурно сте много умна.

— Наистина е така.

— Къде сте учила?

Тя го погледна спокойно, хладно и строго.

— Когато ми задавате всички тези въпроси, имам чувството, че не провеждаме разговор, а ме разпитвате.

— Права сте. Тогава вие ме попитайте нещо.

Тя се намръщи и леко наклони глава.

— Нямам въпроси.

— След като сте толкова умна, трябва да измислите нещо. — Той пристъпи към хладилника и извади две коли. Подаде ѝ едната.

— Някакъв проблем ли има? — попита той, докато тя гледаше втренчено кутийката в ръката си.

— Не, не. Добре, ето един въпрос. Защо станяхте полицаи?

— Добър въпрос. — Той погледна към планините, които се виждаха през прозореца. — Обичам да разрешавам проблеми. Убеден съм, че има добро и зло. Не че всеки разбира доброто и злото по един и същи начин. Много е субективно. Когато си ченге, понякога виждаш всичко в черно и бяло — а понякога ти се налага да решиш дали нещо е лошо, или просто трябва да бъде вкарано в правия път.

— Малко е объркващо.

— Съвсем не. Става въпрос за разрешаване на проблеми, а единственият начин да го сториш е като използваш главата си. И проявиш смелост.

— Интелектът е по-точно мерило от емоциите. Интелектът обръща внимание на фактите. Емоциите са променливи, несигурни.

— И напълно човешки. Какъв смисъл има в законите, ако не са човешки?

Той остави своята кола и посегна към нейната. Отвори я и ѝ я върна.

— Искате ли чаша?

— Не, благодаря. — Тя отпи малка глътка. — Началник Глийсън?

— Казвай ми Брукс. Няма ли да ме попиташ откъде се е взело това име?

— Сигурно е наследствено.

Той насочи показалец към нея.

— Грешиш. Не си ли любопитна?

— Да, малко.

— Брукс Робинсън.

— Моля?

— Бейзбол, Абигейл. Брукс е един от най-добрите играчи на трета база, които някога са пазили горещия ъгъл. Мама е от Балтимор, където е играл. Тя се превръща в истински демон, когато става въпрос за бейзбол. Дори след като се преместила тук — към края на седемдесетте, тя продължила да следи бейзбола и обожавала „Балтимор Ориълс“. Когато Брукс спечелил титлата „Най-ценен играч“

в световните серии от 1970-та срещу „Синсинати Редс“, тя се зарекла, че ако има син, ще го кръсти на него.

— Явно приема бейзбола сериозно.

— И още как! А откъде идва Абигейл?

— Просто име.

— Абигейл ми харесва. Старомодно име, но има класа.

— Благодаря. — Тя изправи гръб. — Трябва да тръгвам. Чака ме работа. Извинявам се, че бях груба днес сутринта. Надявам се, че успях да изясня нещата.

— Благодаря ти, че дойде. Онова, което казах сутринта, още важи. Ако ти трябва нещо, просто ми позвъни.

— Благодаря за колата и разговора. — Тя му подаде кутийката. — Довиждане.

Тя си тръгна, а той огледа кутийката. Вече обмисляше дали да не я изпрати за отпечатьци и ДНК тест.

Реши, че няма смисъл. Въпреки това отнесе кутийката в стаята за почивка, изля съдържанието в мивката, върна се в офиса, пхна я в торбичка за улики и я прибра в най-долното чекмедже.

Щеше да я запази, просто за всеки случай.

Брукс беше неспокоен през целия ден — нещо необичайно за него. Не искаше да стои сам, а вече бе казал на Силби, че му се налага да работи — така че не можеше просто така да се отбие в бара на Макгру за някоя и друга бира, бiliarд и сладки приказки.

Вместо да се прибере, той подкара автомобила си към края на „Шоп Стрийт“, зави наляво и спря пред просторна, ниска, очевидно недовършена къща, точно зад „Приус“-а на майка си.

От едната страна се виждаше скеле, където тя довършваше последния си стенопис. Той включваше сексапилни феи с развети коси и прозрачни криле. Под покрива — точно отпред — загорели, жилави, мускулести мъже и жени язدهа дракони с разноцветни люспи от рубини, смарагди и сапфири.

Работите ѝ бяха впечатляващи, помисли си той. Може би малко странни за къща, но така всеки знаеше къде живеят О'Хара и Глийсън.

Той излезе на верандата от черешово дърво, охранявана от елфи със заострени уши.

Още с влизането си попадна в свят на музика, аромати и цветове. Вътре цареше уют и артистичен хаос, освежен от цветята, които баща му носеше вкъщи поне два пъти в седмицата.

Този път бяха лалета — в чест на настъпващата пролет, реши Брукс. Всички цветове на дъгата преливаха от вази, купи и гърнета, пръснати из стаята. Черната котка, която баща му наричаше Чък, се беше сгушила на едно канапе и едва благоволи да отвори очи и да погледне Брукс.

— Недей, не ставай. — Брукс се опита да надвика гласа на Фърги, който изпълваше цялата къща.

Върна се няколко крачки покрай кабинета на баща си, малката, претъпкана библиотека и нахълта в сърцето на дома — кухнята.

В най-просторното помещение в къщата бяха намерили място най-модерни, лъскави уреди — включително печка с вграден грил, шкаф за вино със стъклени вратички, — а до тях саксии с билки и цъфнало лимоново дърво. Кристали в различни форми проблясваха от витрините всеки път, когато ги докоснеше слънчев лъч. Слънце влизаше и от прозореца на скосения таван — над избуяли цветя, лози и плодове, които майка му беше нарисувала на бледожълт фон.

Той подуши аромата на прясно изпечен хляб и усети притегателната сила на вкуснотията, която майка му бъркаше на печката, докато пееше заедно с Фърги. С нищо не отстъпваше на певицата — помисли си Брукс.

Той беше убеден, че майка му може да направи всичко, което пожелае — наистина, абсолютно всичко.

Носеше кестенявата си коса със златни кичури сплетена на плитка, стигаща чак до кръста. От ушите ѝ висяха сребърни топчета. Босите ѝ стъпала потропваха в такт с песента.

На глезена ѝ имаше татуировка със символа на мира, която издаваше пристрастията ѝ от шейсетте.

— Здравсти, сладурано.

Тя ахна стреснато, след това се обърна засмяна. Топлите ѝ очи грееха.

— Здравсти, красавецо. Не съм чула кога си влязъл.

— Как ще чуеш? Колко пъти да ви казвам да не надувате толкова музиката?

— Вдъхновява ме. — Въпреки това протегна ръка към дистанционното и Фърги млъкна. — Какво става с теб?

— Какво ли не. Татко къде е?

— На родителска среща. Скоро ще се прибере. Ще останеш ли за вечеря?

— Какво си сготвила?

— Минестроне, хляб с розмарин и зелена салата.

— Оставам. — Той отвори хладилника, извади две бири, отвори ги и добави: — Щом настояваш.

— И още как!

— Хайде, казвай — сръчка го тя в корема. — Какво става? Познавам този поглед.

— От теб съм го наследил.

— Значи съм се справила добре. Неприятности ли имаш, миличък?

— Не точно. Силби се отби в управлението днес следобед.

Тя отпи глътка бира.

— М-м-м.

— Искаше да се видим тази вечер.

— И ти се озова в кухнята на майка си, за да ми кажеш, че предпочиташ министронето пред секса?

— Излъгах я.

— А ти си от онази рядко срещана порода, наречена „честно ченге“.

— Ти обаче продължаваш да държиш на омразата към властта, останала още от времето, когато си била дете на цветята. Да излъжеш заподозрян е част от работата ми. Но иначе не ми е приятно.

— Знам. А защо я излъга?

— За да няма сцени — което е тъпо, защото по този начин просто отложих за кратко неизбежното. Не искам да връщам спомените от гимназията. Вече съм минал по този път и знам как беше. Тя решава, че не ме иска повече, и се юрва при някой друг. Сексът с нея е страхотен, но това е всичко.

— Значи търсиш нещо повече от секс. — Съни избърса въображаема сълза. — Малкото ми момченце порасна.

— Може и така да е. Не знам. Но знам, че вече не искам въпросното нещо да е със Силби. Надявам се да стане по лесния

начин. Някой друг ще привлече погледа ѝ, и тя ще изгуби интерес.

— Мислех, че не искаш да връщаш спомените от гимназията.

— Да, знам, че трябва да се оправя с този въпрос — трябваше да се заема с него, когато тя дойде днес. Много ме е яд, че не предприех нищо. Но ще го направя.

— Добре. Тази жена не е щастлива, Брукс. Тя приравнява стойността си като човек на външния си вид и сексуалността и докато не престане, ще бъде нещастна. А може и да е щастлива — може да направи някого щастлив, когато осъзнае, че у нея има много други ценни неща. Не забравяй, че можеш да решиш проблема — но нея не можеш да промениш.

— Права си. Ще помисля.

— Кажы какво друго има. Там вътре има още нещо. — Тя докосна слепоочието му.

— Днес официално се запознах с Абигейл Лаури.

— Това вече е добре. Сядай. Искам да чуя всички подробности. — Тя се настани на бар плота и потупа съседния стол. — Хайде, разказвай. Какво представлява тя?

— Отначало реших, че е груба, невъзпитана и недружелюбна — но след като си поговорихме, разбрах, че не умее да общува.

— Горкичката.

— Да бе, горкичката — пазарува в кулинарния магазин, въоръжена с „Глок“.

— Пистолет ли? Тези хора няма ли най-сетне да разберат, че като се разкарват въоръжени, все едно си търсят...

Тя замълча, когато той докосна устните ѝ с пръст.

— Знам какво е отношението ти към огнестрелните оръжия, към контрола над оръжията и нарушенията на Втората поправка^[1], Съншайн.

Тя изсумтя и сви рамене.

— Трябва да го повтарям още по-често. Хайде, продължавай.

Той ѝ разказа за магазина, как бе отишъл в дома ѝ, за кучето и секретните брави. Когато обясни как е проверил разрешителните ѝ и номерата на регистрираните пистолети, които притежаваше, Съни реши, че такава история не може да мине без втора бира.

— От какво се страхува тя?

— И аз се опитвам да разбера. Като началник на полицията в района трябва да знам. Но така и не успях да довърша проучването, защото пристигна Силби.

След като ѝ разказа и останалото, възмущението ѝ към огнестрелните оръжия беше забравено и интересът ѝ се насочи другаде.

— Сърцето ми се къса.

— Какво?

— Миличък, тя е толкова самотна. Как да умее да общува, след като се е барикадирала съвсем сама и се пази, един господ знае от какво? Не ми прилича на онези откачалки, които се опитват да оцелеят сами или пък на ненормалниците, които се снабдяват с пищови и ключалки за предстоящата революция. Казваш, че е програмистка и се занимава с охранителен бизнес. Може да е открила или изобретила нещо, и от правителството да са я погнали.

— Мамо, как така винаги стигаме до правителството?

— В повечето случаи си е точно така. Може да се окаже кибер шпионин, или нещо подобно.

— Обичам те.

Тя присви очи и го ритна лекичко в пиццала.

— Не ставай снизходителен.

Той така и не успя да скрие усмивката си.

— Да ти кажа, никак не прилича на шпионин.

— Естествено, Че шпионите не приличат на шпиони. Би трябвало да се преструват на обикновени хора.

— Може пък да се крие от някое гадже насилник.

— Не открих да е подавала оплакване за насилие.

— Някои жени не ходят в полицията. Просто бягат.

Той се сети за Миси и насиненото ѝ за пореден път око.

— Има и такива, които остават. Едно обаче знам със сигурност. Като видях как е въоръжена и как се е барикадирала, от каквото и да се крие — ако наистина се крие — то е нещо лошо. Ако това лошо нещо открие, то ще дойде тук. А тук отговарям аз — и независимо дали ѝ харесва или не, отговарям и за нея.

— Обичам те.

— Това снизхождение ли е?

— Не. — Тя обхвана лицето му с длани. — Просто ти съобщавам един факт.

---

[1] Втората поправка към Конституцията на САЩ гласи, че правото на притежаване на оръжие не може да бъде ограничавано. — Б.пр. ↑

9.

Докато караше по лъкатушещия път към вилата, в която живееше Абигейл Лаури, Съни искрено се съмняваше, че синът ѝ ще одобри това, което прави. Само че тя бе свикнала да прави, каквото ѝ скимне, стига да не наранява другите хора — освен ако те не си го заслужаваха. А посещението на сина ѝ предния ден ѝ даваше идеален повод да се отбие.

Докато паркираше, забеляза джипа, който гълташе газ като змей, и мислено се възмути.

Но пък одобри лехите за пролетни насаждения, които бе подготвила стопанката. А оранжерията направо я изпълни със завист.

Утрото бе само за гости — реши тя. Миришеше на пролет, дърветата се бяха раззеленили, а дрянът бе напъпил.

За всеки случай сутринта направи боровинков пай. Никой не можеше да устои на боровинковия ѝ пай.

Слезе от колата, качи се по стълбите и почука. Когато вратата се откряна, предпазливо се усмихна:

— Здравейте. Аз съм Съни О'Хара, майката на Брукс.

— Да?

— Знам, че Брукс е идвал вчера, и затова реших да направя същото. Питам се как е възможно някой да живее тук цяла година, а аз все още да не съм го навестила.

— Благодаря, госпожо О'Хара, но...

— Казвай ми Съни. Направила съм ти боровинков пай.

— Благодаря. Много мило, но за съжаление имам работа и...

— Все ще намериш време за един пай. Аби ли те наричат?

— Не.

— Абигейл е симпатично, старомодно име. Трябва веднага да ти кажа, че като си наумя нещо, го постигам. Ще ти бъде много по-лесно, ако ме поканиш за няколко минути, защото иначе ще идвам, докато най-сетне се примириш и ме поканиш. Предполагам, че имаш пистолет — ако не у себе си, то някъде наблизо. Не одобрявам огнестрелните оръжия, но няма да ти чета лекции. Не още.

Тя се усмихна лъчезарно.

— Аз не нося никакво оръжие. Освен пая. Пълен е с калории, но ти си слаба като вейка, така че няма да ти се отрази зле.

— Извинете, но...

— Слушай — прекъсна я весело Съни, — да се договорим така. Покани ме вътре и хапни парче пай. За да не ме обидиш.

Ядосаната Абигейл отдръпна ръка от пистолета, залепен отдолу на масичката до вратата.

Нямаше съмнение, че жената е майка на Брукс Глийсън. Приличаха си външно, а и бяха еднакво нахални под прикритието на дружелюбното държание.

Без да каже и дума, Абигейл отвори вратата по-широко и отстъпи назад.

— Божичко, великолепно куче! — Съни подаде чинията с пая на Абигейл и коленичи пред него без страх.

— Здравей, момчето ми. — Вдигна поглед към нея и попита: — Може ли да го погалья? Нашият Тор умря преди месец и половина. Беше на седемнайсет, когато се наложи да го приспим. Накрая беше сляп като прилеп.

— Много тъжно.

— А аз пък направо си изплаках очите. Остана ни старият котарак Чък, обаче не е същото. Ще си вземем друго куче, но все още не съм готова да обикна друго животно. Много е болезнено, когато трябва да се сбогуваш.

Абигейл стисна безпомощно пая.

— *Ami*^[1] — рече тя на кучето. — *Ami*, Бърт. Вече може да го погальте.

Бърт изръмжа от удоволствие.

— Да не би да си френцужойка?

— Не, просто знам френски.

— Бърт, ти също знаеш френски, нали? Какъв красавец! Има лешникови очи, като на Брукс. Добро куче.

Изправи се, просълзена.

— Извинявай, все още не съм преживяла загубата.

— Смъртта винаги е трудна.

— И още как. — Съни отметна назад плитката си, въздъхна и се огледа наоколо. — Много е спретнато тук.

— Ами... да. Предпочитам около мен да има ред.

— Аз пък обичам хаоса. Както и да е — не остава подредено за дълго. Художничка съм. Имам една картина, която много ще отива на хола ти.

— Така ли?

— Рисувам най-вече измислени създания и митологични герои. Феи, русалки, богове и богини, дракони, кентаври — и разни такива.

— Митологията е източник на много идеи за хората на изкуството. Ваши ли са стенописите на онази къща на „Шоп Стрийт“?

— Да, това е нашата къща.

— Много са интересни.

— Благодаря. Защо не направиш по едно кафе към пая?

— Госпожо О'Хара...

— Казвай ми Съни.

— Съни, не съм особено добра компания.

— Не се безпокой, миличка.

Колкото и да беше неудобно и притеснително, щеше да е по-лесно да покани жената за няколко минути — и толкова.

— Ще направя кафе.

Тя тръгна към кухнята и се замисли, че за втори път от два дни насам непознат човек бе влязъл в къщата ѝ. Жената обаче беше добронамерена. Или пък...

— Синът ти ли те накара да дойдеш?

— Не. Всъщност, когато разбере, никак няма да се зарадва, че съм ти се натрапила. Само че аз... Леле! Кухнята ти е страхотна! Какви плотове само! И аз имам такъв — от стария модел. И ти отглеждаш билки като мен. Обожавам да готвя. Прилича на рисуването, само че смесваш подправки и билки за сосовете, вместо бои.

— Аз пък го приемам като наука. Има си формула. Ако се отклониш от формулата, може да създадеш нещо коренно различно.

Съни само се усмихна.

— Нямаше да имаш такава кухня, ако не обичаше да готвиш.

Тя пристъпи към прозореца.

— Много ти завиждам за оранжерията. И ние с Лърен си направихме, но нашата е малка. Нямаме място за по-голяма. Виждам, че марулята ти е пораснала. Хубава зеленчукова градина имаш.

— Сама си отглеждам повечето зеленчуци и подправки.

— И ние. Преместих се тук през седемдесетте с група други свободни души — в нещо като комуна на артистичните натури. Отглеждахме си сами плодове и зеленчуци, сами си тъчахме платове за дрехите. Мнозина от нас все още живеят тук. Стари хипита.

— Значи си била нестандартна.

— Да, и още съм.

Докато Абигейл правеше кафе и вадеше чаши и чинии, Съни разглеждаше кабинета. Вдигна вежди, когато видя алеята за автомобили и задната част на къщата на мониторите.

— Невероятно! Никой не може да се промъкне тук. Занимаваш се с охранителни системи, нали?

— Да.

— Едно време хората не си заключваха вратите нощем, а пък ако има магазин и ти се наложи да излезеш — драсваш една бележка. Ако им трябва нещо спешно, хората влизаха и оставяха парите на щанда. Понякога прогресът и промяната са нещо добро, но в някои отношения не е така.

— По-добре е да имаш сигурност.

Не умее да общува, бе казал Брукс. Само че тя извади хубави чинии, наля мляко в малка каничка, приготви захар и салфетки. Значи знаеше как да посреща гости, дори когато се изгърсваха неочаквано и не бяха добре дошли.

Съни реши, че Абигейл има само два стола — бяха комплект. Капна малко мляко в кафето си и добави щедро захар. След това я подкани:

— Ела и седни. Разкажи ми за Абигейл.

— Няма нищо за разказване.

— Винаги има. С какво обичаш да се занимаваш?

— Обичам си работата. — Абигейл седна, макар и с нежелание.

— А освен нея?

— Работя много. — Съни вдигна вежди и Абигейл се опита да измисли още нещо. — Бърт има нужда от упражнения — затова се разхождаме. — Част от очарованието на тази собственост беше, че има достатъчно земя. — Работя в оранжерията или в градината. Обичам да чета и да гледам телевизия.

— И аз — дори повече, отколкото казват, че трябва. Но хората не разбират. Освен това обичаш да се усамотяваш.

— Точно така.

— Докато отглеждах три деца, си мислех, че съм готова да платя, колкото ми поискат, за няколко часа, през които да остана сама.

— Нямах представа, че имаш и други деца.

— Още две момичета — по-големи.

— Твърде млада си, за да имаш деца на по трийсет и няколко.

— Бях на деветнайсет, когато дойдох в Бикфорд. Вече бях обикаляла цели две години.

— Искаш да кажеш... че си напуснала дома си на седемнайсет, така ли?

— В деня, след като завърших гимназия. Бях вложила твърде много, за да се откажа. Но в мига, в който приключи, се разкарах. — Съни щракна с пръсти. — Не се разбирах с родителите си, което не беше никаква изненада, тъй като виждахме всичко, ама абсолютно всичко по различен начин. Когато дойдох тук, се запознах с един млад учител. Той беше срамежлив, мил, умен, имаше красиви лешникови очи и аз го прелъстих.

— Ясно.

— Тази част беше лесна — аз бях очарователна и привлекателна — засмя се тя. — Само че ми отне доста време, докато осъзная, че се любя с човек, в когото съм влюбена. Бях напълно убедена, че не искам такъв живот. Мъж, дом, корени, семейство. Той обаче се оказа неустойчив. Настояваше да се ожени за мен. Аз отказах, защото тази работа не беше за мен.

— Бракът като институция е част от културата ни, и въпреки това си остава просто един договор — ненужен договор, който се разваля много лесно.

— Все едно повтаряш онова, което аз казвах навремето. Когато разбрах, че съм бременна с Мия, се съгласих да се обвържем. По онова време се занимавах с уика^[2]. Направихме си чудесна церемония край реката и се нанесохме в малка барачка. Кухнята не беше и наполовина колкото тази, нямаше вода и тоалетна, но се чувствах добре.

Тя въздъхна и се наведе над кафето си при този спомен.

— Там родих и отгледах две деца. Животът ни съвсем не беше розов. Мъжът ми искаше истински брак, истински дом. Търпя това положение почти три години. Тогава осъзнах, че е крайно време да отстъпя. И така — грабнахме бебоците и отидохме при съдията, за да

подпишем официално. С парите, които изкарвах от произведенията си — бях подписала договор за изработка на поздравителни картички, който ми носеше добри средства — и с тези, които той беше спестил от учителската си заплата, си купихме разнебитената къща до Шоп Стрийт. Започнахме да я стягаме; роди се Брукс, а аз не съжалих за решението си нито за момент. Никога.

На Абигейл разговорът ѝ беше много интересен.

— Имала си страхотен късмет.

— О, да. Харесва ли ти паят?

Абигейл примигна и сведе поглед. Беше изяла почти половината, докато слушаше като омагьосана разказа на Съни.

— Чудесен е.

— Ще ти дам рецептата.

— Никога не съм правила пай. Сама съм и ми се струва непрактично.

— Няма нищо практично в един пай. Да направим размяна. Ще ти дам рецептата, ако ми дадеш някоя от твоите.

— Не знам какво харесваш.

— Изненадай ме.

Абигейл се поколеба, после отиде до лаптопа и отвори файла с рецепти. Принтира рецепта за пиле с чушки.

— Може да увеличиш или намалиш подправките, в зависимост от вкуса си.

— Струва ми се върхът. На път към къщи ще се отбия на пазара и ще купя, каквото нямам. Още довечера ще я пробвам. Ей сега ще ти напиша рецептата за пая. — Тя извади от чантата си бележник и химикалка.

— Наизуст ли я помниш?

— Да знаеш от колко години правя този пай! Той е любимият на Лърен.

— Усмиваш се, когато изричаш името му.

— Така ли? Женени сме от трийсет и шест години, и той все още ме прави щастлива.

Това, помисли си Абигейл, бе най-прекрасното, което можеше да се каже за някоя връзка. Изглежда щастието можеше да трае дълго.

Когато остана отново сама, прочете рецептата, която стискаше в ръка. Щеше да я качи в компютъра по-късно. Веднага събра чиниите и

чашите и с огромна изненада забеляза колко е часът.

Нямаше представа как бе станало — но се оказа, че е прекарала повече от трийсет минути в кухнята, докато похапваше пай, пиеше кафе и водеше увлекателен разговор с напълно непозната жена.

Е, май вече не беше непозната.

Погледна кучето и каза:

— Какво пък толкова. Да отидем да се поразходим.

— Какво си направила? — Брукс зяпна майка си.

— Много добре ме чу. Занесох пай на Абигейл. Побъбрихме си приятно, докато похапвахме от него и пиехме кафе. Тя ми хареса.

— Мамо...

— Съгласна съм, че ѝ липсват социални умения. Не е срамежлива — просто е забравила как се общува. Когато си припомни, започнахме да се разбираме безпроблемно. Дори си разменихме рецепти.

— Ти... — Седналият на бюрото Брукс отпусна глава в ръцете си. — Не чу ли какво ти казах снощи?

— Чух, разбира се.

— Възможно е тя да бяга. Много възможно е да се окаже, че е в беда. Ако проблемите ѝ я застигнат, ще стане опасно. А ти просто решаваеш, и се изтърсваш с някакъв пай.

— Боровинков. Наложил се да направя два, за да не се сърди баща ти. Кухнята ѝ е невероятна. А ако се съди по рецептата, която ми даде — готова съм да се обзаложа, че е страхотна готвачка. Има камери, пръснати из целия имот. Видях различни места на екрана на компютъра — алеята за автомобили, задната част на къщата и така нататък.

— Боже!

— Говори на кучето си на френски.

Щом чу тези думи, той отново вдигна глава.

— Какво?

— Така и не можах да си обясня защо му е на някого да учи кучето си на френски. Но пък възпитанието ѝ е на ниво. Докато те слуша, сякаш цялото ѝ тяло се устремява към теб. Има нещо у нея, което ме привлече. Прииска ми се да я погаля, също като кучето.

— Да не би да си... погалила си онзи чудовищен звяр?

— Тя му каза на френски, че може. Голям е сладур. А колко ѝ е предан само — веднага си личи. Не се отделя на повече от две крачки от нея. Много добро куче. Сигурна съм, че е невероятен другар. А сега отивам в магазина да напазарувам. Искане ми се да пробвам рецептата, която тя ми даде.

— Мамо, не искам да ходиш пак там, преди да науча нещо повече.

— Брукс!

Той беше на трийсет и две, и въпреки това още се стряскаше от тона ѝ.

— Вече си голям човек, но още не сме стигнали дотам, че да ми нареждаш какво да правя. Ако искаш да разбереш повече за нея, защото просто не отидеш там и не се опиташ да се държиш приятелски като мен?

— И пай ли трябва да ѝ нося?

— Пробвай с бутилка вино.

Той занесе сравнително хубава бутилка пино гриджо. Жестът му се стори подходящ, приятелски. Освен това нямаше да изглежда твърде нагласено. Престана да мисли и се качи в колата.

Дъждът от предишната вечер сякаш бе разделенил дърветата още повече. Бе привечер. Слънцето блестеше през цъфналите, свежи клони, надвесени над пътя, и хвърляше последни отблясъци по бързоструйната вода в малкия поток, който се виеше край, пътя.

Той шофираше бавно заради неравностите. Забеляза дима, който излизаше от комина.

В следващия момент я видя.

Стоеше край алеята с огромното куче, притиснато до високите ѝ черни ботуши. Беше с дънки, черно кожено яке и задължителното огнестрелно оръжие.

В този момент бе невероятно сексапилна.

Като се изключи раздразнението, изписано по лицето ѝ.

Той взе бутилката вино и слезе от автомобила.

— Добър вечер. — Пристъпи към нея, сякаш не бе препасала „Глок“ и до нея не стоеше куче, което сигурно щеше да разкъса

вратната му вена, още преди да успее да извади оръжието си от кобура.

Тя стрелна бутилката с поглед.

— Това пък какво е?

— Две неща. Едното е бутилка хубаво вино, а другото — извинение.

— Извинение за какво?

— Заради мама. Бях ходил у тях на вечеря и споменах, че съм идвал. Тя веднага се е хванала за думите ми. Много се извинявам за... натрапничеството.

— Значи сега ти се натрапваш, за да се извиниш за натрапничеството.

— Може и така да се каже. Но пък виното съвсем не е лошо. На разходка ли сте били?

— Защо реши така?

— Ботушите ти са кални. Снощи валя. Винаги ли носиш оръжие, когато разхождаш кучето?

Абсолютно винаги носеше пистолет, но това не му влизаше в работата.

— Ходих да стрелям по мишена. Не трябваше да ми носиш вино.

— Може би, но пък е приятно. — Той обърна бутилката така, че светлината премина през виното със златист цвят. — Къде стреляш по мишени?

— Защо задаваш толкова много въпроси? Защо непрекъснато идвате тук — ту с вино, ту с пай? Какво ви става, бе, хора? И на какво се хилиш?

— На кой въпрос искаш да отговоря първо? — Тя го изглежда студено и той сви рамене. — Тогава поред. По природа съм любопитен, освен това съм ченге, така че въпросите са ми в кръвта. По всяка вероятност съм наследил част от любопитството си от мама, която е пристигнала тук, въоръжена с пай, тъй като е дружелюбна. Вече ти обясних за виното. Така че ние сме си такива. Твоята гледна точка може би е различна. А се ухилих, защото се питах дали влагаш някакъв темперамент в тази работа. Буквално те озарява. Хубаво е да видиш светлината. Отговорих ли на всички въпроси?

Очите му бяха придобили кехлибарен цвят на следобедното слънце, а усмивката му й се стори примамлива. Помисли си, че той умее да общува с невероятна лекота.

— Сигурно се мислиш за очарователен.

— Ами, да. Това сигурно е недостатък — но кой иска съвършенство? Отговорих на въпросите ти, а ти така и не отговори на моя. Къде стреляш?

— Защо питаш?

— По две причини. На първо място отново е любопитството. Второ — ченге съм и знам, че пред мен е жена, която редовно ходи въоръжена. Искам да разбера как се справяш.

— Изключително точен стрелец съм.

— Това обаче го казваш ти. И аз мога да ти кажа, че танцувам танго като аржентинец, но ако не ти покажа, може да се окаже, че лъжа — или преувеличавам.

— Едва ли всички аржентинци умеят да танцуват танго.

— Добре — като аржентинец, който умее.

— Ако ти покажа уменията си по стрелба, ще ме оставиш ли на мира?

— Стига, Абигейл — не мога да приема подобна уговорка. Може да се наложи да се върна. Ами ако банда екстремисти нахлуе, за да те похити? Или пък извънземни? Наоколо е пълно с хора, които се кълнат, че са виждали въпросните извънземни — като И Ти. Бо Мъгли разправя, че го отвличали по два пъти в годината — като по часовник.

— Това е нелепо.

— Не и според Бо Мъгли. А пък да знаеш какво става, когато започне да ти обяснява за аналните сонди... Но да оставим настрана тези глупости — ти си много интересна жена.

— Не искам да съм интересна.

— Ето, виждаш ли? Така ставаш още по-интересна.

— Ако има интелигентни форми на живот на други планети — те едва ли ще си губят времето да отвличат онези, които си гледат работата.

— Никога не се знае.

Тя нямаше представа как да спори с човек като него, който не следваше логиката и беше толкова бърлив. А и разбра, че няма измъкване, заради упоритостта му и любопитството на ченге.

— Ще задоволя любопитството ти за уменията си по стрелба. След това можеш да си вървиш.

— Това е добра отправна точка. — Той забеляза, че тя отпусна ръка на главата на кучето, преди да се обърне.

— Мама ми каза, че кучето ти говори френски — рече Брукс и я настигна. — И аз учих две години в гимназията, но само защото учителката по френски беше адски готина. Невероятна жена. Не научих почти нищо, но цели две години не откъснах очи от великолепната госпожица Гарднър.

— Проучванията доказват, че тийнейджърите мъже често вземат решения на базата на секса. Повечето така и не успяват да надраснат тази тенденция.

— Не можеш да ни обвиниш за генетичния ни профил. Много впечатляващо. — Той спря и се огледа.

Очакваше да види една-две мишени — но се оказа, че има три силуета като на полицейско стрелбище, изправени на подвижни стойки, подпрени на дебело подлатени греди. Предпазни наушници и очила, оставени на дървена пейка до резервните пълнители. Прецени, че тя е нагласила мишените на петнайсет метра.

— Нямам втори чифт наушници — обърна се тя към него, преди да си ги сложи.

— Нищо.

Той отстъпи назад и притисна ръце към ушите си, докато тя заемаше позиция.

Веднага забеляза, че заема стойка на добре обучено ченге — с едно-единствено, отработено движение. Изстреля шест куршума, без да трепне, след това прибра оръжието си в кобура, и едва тогава изтегли мишената.

— Добри попадения — отбеляза той. И шестте бяха в средата — описваха стегната, почти съвършена формация.

— Както сам се убеди, аз съм безупречен стрелец.

— Спор няма — съгласи се той. Тя се наведе, събра гилзите и ги изхвърли в една кофа. — Може ли да пробвам и аз?

Тя свали наушниците и защитните очила и му ги подаде.

Кучето бе приседнало наблизо и чакаше търпеливо.

— Възглавница.

— Какво?

— Говорех на кучето, защото може да... възрази, ако извадиш оръжие.

— Няма да е много хубаво. — Брукс подаде на Абигейл бутилката вино и сложи очилата и наушниците.

— Използваш „Глок 22“ — отбеляза тя. — Добро оръжие.

— Върши работа. — Сега той зае позиция, отпусна рамене и изстреля шест куршума.

Погледна към кучето, докато прибираще пистолета. Бърт не беше помръднал.

Абигейл изтегли мишената и за момент остана загледана в попаденията, почти идентични с нейните.

— И ти си великолепен стрелец.

— И аз съм на мнение, че ако носиш оръжие, трябва да уцелваш онова, към което си го насочил. Мама, като достоен представител на децата на цветята, е против оръжията — може би тъкмо затова аз развих уменията си. Най-обикновен тийнейджърски бунт, нищо повече.

— Сигурно. — Тя вдигна поглед към него. — Стрелял ли си по хора?

— Засега не съм. Ще ми се така да си остане. На няколко пъти ми се е налагало да вадя оръжие, но не ми се е налагало да го използвам.

— А би ли го направил?

— Да.

— От къде си толкова сигурен?

— Защиатавам и служа. — Той я погледна, а пъстрите му очи бяха станали напълно сериозни. — „Защиатавам“ е на първо място. Защо да нося значка, ако не мога да защиатавам? Но пък ще съм доволен, ако никога не се наложи да стрелям по хора. — Той се наведе, за да събере гилзите. — А ти?

— Питаш дали съм застрелвала някого ли? Не. Но дори да бях — ако си призная, ти ще започнеш да задаваш нови въпроси.

— Така си е. А в състояние ли си да застреляш човек?

— Да. — Тя помълча за кратко. — Не ме питай от къде знам.

— Не се налага. А случайно да ти е останало парченце от пая? След като доказахме един на друг какви добри стрелци сме, мисля, че е най-добре да пийнем по чаша вино с парче пай.

— Значи виното е било само претекст.

— Така е — но пък е много добро вино.

Той притежаваше чара на майка си — каза си тя, както и същото умение да постига своето. Нямаше никакъв смисъл да отрича физическата му привлекателност. Хормоналната ѝ реакция към външния му вид, поведението, дори гласа му, бе напълно нормална.

— Не мога да изям целия пай сама. Твърде голям е.

— Би било жалко да се развали.

Тя остави очилата и наушниците на пейката.

— Добре. Може да похапнеш пай и да пийнеш вино. Само че няма да правя секс с теб.

— Сега вече ме обиди.

— Не, не съм. — Тя пое към къщата. — Харесвам секса.

— Ето, виждаш ли — непрекъснато откриваме общи неща помежду си. Ако продължаваме така, до седмица ще станем първи приятели.

— Ако исках да си намеря приятели, щях да се запиша в някой читателски клуб.

Започва да се отпуска — помисли си той, очарован от сарказма ѝ.

— Много обичам да чета — поредното общо нещо между нас. Но не говорехме ли за секс?

— Сексът е напълно нормална физическа функция и приятно преживяване.

— Дотук сме напълно единодушни.

Тя извади ключ и отключи вратата. Влезе и набра кода на алармата.

— Може би ти се струвам физически привлекателна на някакво ниво.

— На всички нива.

— Може би това е причината, поради която си дошъл с бутилка вино. Ще изпием по една чаша, но няма да правя секс с теб.

— Добре. — Очарован от нея, той я последва в кухнята. — Има ли някаква причина да не искаш — освен факта, че дори не сме похапнали боровинков пай заедно?

— Задаваш прекалено много въпроси. Доста е досадно да им се отговаря.

— Дяволите да го вземат това любопитство! За бога, Абигейл — ти да не би да се усмихна?

— Сигурно съм направила гримаса.

— Дори се пошегува. Вече очаквам да нахлупиш шапка за парти и да затанцуваш по масата.

— Забавен си. А аз не съм — затова ценя високо хората с чувство за хумор. — Тя свали якето, отвори вратата на малък килер и го закачи там. — Освен това си привлекателен, със стегната фигура. Предпочитам да правя секс с човек, който е в добра физическа форма.

Тя извади тирбушон и отвори виното неочаквано бързо и умело.

Какво пък, помисли си той и седна.

— Значи единствената ми черна точка досега е любопитството.

— Има и други. Близостта например — която ще направи отношенията ни проблематични, когато вече нямам желание да правя секс с теб.

— Защо реши, че ще искаш да сложиш край на секса с мен?

Тя извади чаши, чинии и прибори.

— Законът за вероятностите.

— Така ли? Готов съм да се боря с него.

— Много хора си мислят, че могат да се преборят с него, само че не успяват. — Тя наля вино и му подаде чашата. — Носът ти ми харесва.

— Защо?

— Чупен е. Несиметричността ти придава характерно излъчване, прави лицето ти по-интересно. Харесвам различните неща.

— И въпреки това няма да правиш секс с мен.

Тя се усмихна отново — този път истински.

— Сигурна съм, че имаш и други възможности.

— Така е. Момичетата се редят на опашка с номерчета, както в кулинарния магазин.

— Да ти кажа ли защо няма да правя секс с теб?

Той забеляза, че е събудил любопитството й.

— Кажи ми.

— Привлекателен си; струваш ми се... в добра физическа форма. Наблюдаваш ме така, сякаш успяваш да проникнеш, до най-дълбоките кътчета на мозъка ми. Не знам защо това е секси — но е факт, че е така.

— Имаш нужда от помощ.

— Не искам никаква помощ.

— Не става въпрос дали искаш, или не. Имаш нужда от нея, а аз имам слабост към хора в беда. Харесвам и кучето ти, въпреки че ми се струва опасно като „Глока“, който носиш — или почти толкова опасно. Харесва ми как говориш. Искане ми се да усетя формата на устата ти под моята. Но... — Той въздъхна преувеличено и вдигна ръце, след това ги отпусна. — Винаги ще имам въпроси. А това ще си остане проблем. Аз съм мъж, следователно съм навит за секс. Но имам желание първо да опозная жената. Вечеря, разговор — нали знаеш.

— Среща. Не искам да ходя по срещи.

— Не се изненадвам, че го казваш. Но двамата с теб вече стреляхме по мишени. Говорихме си и сме наясно с гледните си точки по някои въпроси. Сега пък пием вино и ядем пай. Накрая ще излезе, че това е среща.

Тя го погледна, без да крие смущението си.

— Не е никаква среща.

— Според теб. Само че аз си имам друга преценка. Единственото, което ме възпира да правя секс с теб, е вроденото ми любопитство. Него мога и да го заобиколя. Мога да се убедя, че не представлява проблем за мен; след това единственото, което ще ме спре да правя секс с теб, ще бъде твоето желание.

— Само че аз не изпитвам подобно желание — така че най-добре да говорим за нещо друго — възрази тя. — Не исках да те предизвиквам сексуално.

— Разбрах, че не искаш — въпреки че изглеждаше точно така. Но пък ми хареса. — Той си взе още от пая и попита: — Ти ли си направила охранителната система?

Тя отново го погледна предпазливо.

— Да.

— И камерите ли?

— Да, без хардуера.

— Очевидно. — Той се обърна, за да разгледа мониторите. — Много добре.

— Това ми е работата.

— И аз се справям с компютъра. Мога да свърша, каквото трябва, и да открия онова, което търся. Виж, баща ми е страхотен. Ако прецакам нещо, той оправя проблема. Сигурно защото е гений в математиката. А ти как си с математиката?

— Обичам я. Тя е логика.

— Трябваше да се сетя. — Обърна се отново към нея и отпи глътка вино. — У вас ми харесва. Мама е влюбена в кухнята ти.

— Трябва да й купиш куче.

— Какво?

— Твърди, че не била готова — но от начина, по който се държи с Бърт, се вижда, че е. Липсва й куче. Тя... — Абигейл се изчерви. — Извинявай, не е моя работа.

— Тук май не сме на едно мнение. Тя обичаше кучето ни. Всички го обичахме. Бяхме съкрушени, когато се наложи да го приспим.

Той погледна Бърт, но реши да не го гали — ръката все още му трябваше.

— Наистина ли мислиш, че е готова да гледа ново куче?

— Не трябваше да започвам тази тема.

— Да, но сега ти зададох въпрос.

— Тогава — да. Според мен тя има чувството, че ще го предаде, ако си вземе друго куче. Но ако го получи като подарък от някое от децата си — ще бъде различно, нали?

— Точно така. Благодаря. А тя те харесва. За мама говоря.

— И аз я харесвам. Трябва да й върнеш чинията. — Абигейл стана, за да покрие остатъка от пая.

— Защо се разбърза толкова?

— Време е да си тръгваш. Трябва да си нахраня кучето, освен това ме чака работа. Моля те, предай на майка си, че паят много ми хареса.

— Ще й кажа. — Той стана и взе чинията.

— Благодаря ти за виното. Ще те изпратя.

— Кажи на кучето си да не ме напада.

— Защо?

— Защото искам да вдигна ръка към теб, а след това и двете ще ми бъдат необходими, за да шофирам. Не искам да отхапе едната до китката.

— Не обичам да ме докосват.

— Но обичаш секса. Целувката е нещо средно между докосване и секс. Не си ли любопитна, Абигейл?

— Малко. — Тя огледа лицето му като на рентген, после се обърна към кучето. — *Ami* — рече тя и докосна леко ръката на Брукс. — *Ami*, Бърт.

Въпреки това се напрегна, когато Брукс я хвана за ръката — същата, с която боравеше с пистолета.

— *Ami* — прошепна той. — Знам тази дума. Нека бъдем приятели.

С другата ръка докосна леко бузата ѝ. Беше нежен и внимателен, едва доловимо пресичаше границата на приятелството. Устните им се срещнаха, очите също.

Притиснаха се един до друг, ръката ѝ се отпусна на рамото му, после се плъзна към врата и пръстите ѝ се заровиха в косата му. Езикът ѝ галеше неговия, а очите ѝ станаха по-тъмнозелени.

Той отстъпи назад, пусна ръката ѝ, поклати глава и каза:

— Знаеш, че трябва да се върна.

— Това е грешка.

— Различни гледни точки — нали не си забравила? — Той се наведе напред и докосна устните ѝ. — Ще се върна. Чао, Бърт — добави и тръгна към колата си.

Абигейл заключи вратата, въздъхна, погледна кучето и повтори:

— Голяма грешка.

---

[1] Приятел (фр.) — Б.ред. ↑

[2] Съвременно езическо движение, често сравнявано с магьосничество или вид религия. — Б.пр. ↑

10.

Брукс прекара по-голямата част от деня си в опити да сплаши трима подрастващи крадци, да оправи проблемите, възникнали при една катастрофа — тоест да не позволи на шофьорите да стигнат до саморазправа, да се заеме със задължителната документация по случаите и да изслуша мрънкането на Сид Файърхок, когато най-сетне го повика заради непоправеното гърне.

Накрая, за награда, реши да си позволи да отскочи набързо до пекарната за чаша хубаво кафе и ванилови бисквити — но тогава в кабинета му надникна Алма. От ушите ѝ висяха огромни обеци със знака на мира.

— Гроувър се обади. Има проблем в „Озаркс Арт“.

— Какъв проблем?

— Каза, че станало напечено, и помоли да се отбиеш.

— Добре. Ще отида пеша. На връщане ще мина през пекарната. Искаш ли нещо?

— Махни се от мен, Сатана!

— Просто предлагам. — Брукс стана от бюрото и дръпна якето си.

— Ако на бюрото ми случайно се озоват шоколадови сладки с макадамия и капучино с обезмаслено мляко, няма аз да съм виновна, нали?

— Не, разбира се. — Докато Брукс излизаше, той се запита защо ѝ е да се мъчи с обезмаслено мляко, след като щеше да яде бисквити. Това обаче бе една от женските тайни, над които нямаше никакво намерение да се замисля.

Докато вървеше, вдигна поглед към небето. Температурата все още варираше — ту се качваше, ту спадаше, а после се установяваше някъде по средата и създаваше благоприятни условия за торнадо. Но небето беше безобидно светлосиньо като избелели дънки.

Той пресечи към Шоп Стрийт, доволен, че улицата е пълна с местни хора и туристи. Подмина кулинарния магазин, замисли се за Абигейл и повървя още една пресечка до „Озаркс Арт“.

Наоколо не се виждаше никой. Влезе и огледа закачените по стените картини, изложените скулптури, подредените по полиците художествени изделия от стъкло и местната керамика.

Ухаеше на пролетна гора. Ароматът идваше от тръстиков дифузер. Това бе работа на Гроувър — помисли си разсеяно той. Той приличаше на гном, излязъл от страниците на някоя приказка — но пък беше истински магьосник, когато ставаше дума за аромати.

Надникна към склада и канцеларията, но не видя зад бюрото никого.

Тогава чу потракването на токчета.

Силби — рошава, с притворени очи — се измъкна от задната стаичка.

— А, ето те и теб...

— Какъв е проблемът, Силби?

— Ще ти кажа. — Усети парфюма ѝ, докато тя отваряше вратата към задната стаичка. — Ела тук.

— Къде е Гроувър?

— Ще се върне след няколко минути. Някой трябва да наглежда магазина.

— Силби, Гроувър се е обадил в управлението и е казал, че има проблем, който изисква полицейска намеса.

— Да, има проблем — а можеше да няма. Ела отзад и ще уредим всичко.

— Ще го уредим тук и сега.

— Добре. — След секунда черно-бялата ѝ рокля се свлече на пода.

— За бога, Силби.

Тя се разсмя, тръсна отново коса и се облегна на касата на вратата — чисто гола, само по червени обувки с високи токчета, изрязани отпред, така че се виждаха ноктите ѝ, лакирани в същия цвят.

— Онази вечер не дойде, Брукс. Наложих се да изпия цялата бутилка вино сама.

— Казах ти, че съм зает. Облечи се.

— Не помня едно време да съм чувала от теб подобни думи.

Той не откъсваше очи от нейните — изненадан, малко смутен и объркан. Почти без усилие се въздържаха да не поглеждат надолу.

— Сега обаче ги чуваш. Облечи се, Силби.

— Не, ти ела.

— Какво ти става? — попита той. — Накарала си Гроувър да позвъни в управлението и да повика полицаи.

— Не кой да е полицаи, любими. — Тя нацупи устни за целувка. — Искях теб.

— Млъквай. — Той рядко губеше самообладание. — Ако до десет секунди не си си облякла роклята, ще те арестувам.

— А, значи искаш да си поиграем!

— Погледни ме, дяволите да те вземат! Мислиш ли, че ми се играе?

Тя най-сетне забеляза тона му. В очите ѝ проблесна яд; наведе се, вдигна роклята и изсъска:

— Не си въобразявай, че ще търпя да ми говориш по този начин.

— Ако още веднъж си позволиш подобна волност, няма да се разминеш единствено с приказки. Аз съм скапаният шеф на полицията, Силби. Дежурен съм.

Тя си намести нервно презрамките.

— Тук никога не се случва нищо.

— От мен да знаеш, че ще се случи. Сега отивам да намеря Гроувър и да го глобя, задето е подал фалшив сигнал.

— Не би го направил.

— Напротив.

Тя пристъпи напред.

— Недей, Брукс. Той го направи, защото аз го помолих.

— Следващия път няма да направи подобно нещо. Нито пък ти.

— Защо се държиш по този начин? — Очите ѝ се напълниха с ядни сълзи. — Караш ме да ти се хвърлям на врата, а после се нервираш. В гимназията не можеше да се откъснеш от мен.

— Вече не сме в гимназията.

— Ти не ме желаеш.

Той познаваше тези сълзи. Преди бе готов да преплува реки заради тях.

— Силби, ти си може би най-красивата жена, която съм виждал някога. Талантлива си — а когато положиш усилия, ставаш и интересна. Само че аз вече не те желая като преди.

— Не каза нищо подобно преди две седмици, когато беше в леглото ми.

— Извинявай, Силби. Сексът с теб винаги е бил хубав, но между нас никога не е имало нищо повече.

— Какво ти пука, след като получи, каквото искаше?

— Мила, трябва да имаш по-високо мнение за себе си. Аз поне имам.

— Какъв ти е проблемът? — Тя се изчерви от гняв и неудобство.

— Как може да не ме искаш, след като ти се предлагам?

— Ако искаш само това — има предостатъчно мъже, които ще се заинтересуват.

— Но не и ти.

— Така е. — Той осъзна, че бяха стигнали до самия край, и почувства облекчение. — Вече не. Може би ще се харесваме повече, ако не намесваме секса. Мога да ти обещавам едно. Ако още веднъж си позволиш да ми извъртиш подобен номер, ще опознаеш килиите на управлението отвътре.

Тя все още бе поруменяла, но лицето ѝ бе студено като камък.

— Променил си се, Брукс.

— Надявам се. Пази магазина до връщането на Гроувър. — Той тръгна към вратата. — Хубава рокля, Силби. Гледай да остане на гърба ти.

Когато излезе, забеляза Гроувър — закръглен, с отпуснати рамене, започнал да оплешивява — да пуши цигара „Марлборо“, седнал до магазина си.

— А, здрасти, началник.

— Здравсти, Гроувър. Ела с мен.

— Ама...

— Трябва да платиш глоба за подаване на фалшив сигнал.

— Ама аз...

— Следващия път, когато красива жена те накара да направиш някоя глупост, първо помисли.

— Ама тя каза...

— Не ме интересува какво ти е казала. От мен да знаеш, че нямаш право да звъниш, ако нямаш нужда от помощ. Не ми губи времето, нито пък на полицейско управление „Бикфорд“. Мога да те затворя за тази работа.

Лицето на Гроувър почервения. Той се изправи разтреперан.

— Затвор ли? Мили боже! Аз просто...

— Да не си посмял вече да правиш подобен номер. Глобата е две хиляди долара.

Той бе готов да поеме Гроувър, ако припадне.

— Аз... аз... аз...

— Ще я намаля на двайсет и пет долара. Давам ти отстъпка за проявена глупост. До края до деня да си я внесъл, или отново ще стане две хиляди. Разбра ли?

— Да, господине. Много се извинявам. Помислих, че...

— Изобщо не си мислил. Следващия път обаче ще помислиш.

— Аз ще платя, Гроувър. — Силби излезе от магазина. — Вината е моя. Аз ще платя глобата.

— Пет пари не давам кой ще я плати, стига да е внесена до пет часа.

— Нямаше нужда да го плашиш така. — Силби седна на пейката и прегърна Гроувър. — Вината беше моя.

— Спор няма. Плати глобата, и всичко ще бъде наред.

Вече не му се ядяха сладки, но все пак отскочи до пекарната и купи кафе и бисквити за Алма. Остави ги на бюрото ѝ, влезе в кабинета си и попълни един формуляр за извършено нарушение.

Изнесе формуляра и го остави до кафето на Алма.

— Или Гроувър, или Силби ще минат, за да платят глобата. Хич и не питай.

— Когато чуе „хич и не питай“, човек се чувства длъжен да попита.

— Не и когато току-що са му донесли капучино и шоколадови бисквити с макадамия.

Алма взе пластмасовата чашка с лакираните си в синьо нокти.

— Значи това е подкуп.

— Може и така да се каже. — Той вдигна поглед, когато влезе Аш.

— Наложил се да разгоня скейтбордистите от паркинга пред банката. За пореден път. Спрях Дойл Парсънс за превишена скорост. За пореден път. На някои хора така и не им увират главите. Бисквитки ли ядеш?

— Бисквитка — уточни Алма. — Една, и си е моя.

— Минах през парка „Литъл Лийг“. Видях как хлапето На Дрейпър направи страхотен удар, чак до трета база. Дадох ми флагче.

А щях да се зарадвам повече на една бисквитка.

Алма се усмихна, отхапа нарочно и примижа от удоволствие.

— М-м-м.

— Голяма си гаднярка.

Брукс се върна в кабинета си и затвори вратата. Откри, че Абигейл Лаури има магистърска степен по компютри и друга по инженерство, и двете от Масачузетския технически университет. Впечатляващо.

Отне му известно време, но разбра, че работи на свободна практика за фирмата „Глоубъл Нетуърк“.

Насочи вниманието си другаде; потърси информация за фирмата.

Оказа се частна, създадена от някоя си Кора Файнс, на трийсет и три години. Нямаше нито снимка, нито досие, поне той не успя да открие нищо. Прехвърли няколко статии, посветени на малката фирма, управлявана от жена, страдаща от агорафобия, с непоносимост към медиите.

В уебсайта нямаше кой знае каква информация за собственичката — просто бе посочено, че „Глоубъл“ предлага анализ и дизайн на системи за сигурност.

Той се отпусна назад и се запита защо продължава да рови. Тя не беше направила нищо лошо, поне доколкото знаеше. Но нещо подклаждаше интереса му — просто не можеше да се откаже. Бе убеден, че ако продължи да търси, ще изскочи... нещо.

На вратата се почука.

— Да?

— Тръгвам си — осведоми го Алма. — Прехвърлила съм обажданията към мобилния ти телефон. Аш остава до осем. Бойд патрулира.

— Добре.

— Силби и Гроувър дойдоха заедно и платиха глобата.

— Ясно.

— Не знам дали бисквитката си струваше. Както и да е — смяната ти свърши преди десет минути. Върви си вкъщи.

— Ей сега. Благодаря, Алма.

Той провери календара си и забеляза, че в понеделник предстои ежемесечната му среща с градския съвет. Боже, каква радост! Освен това трябваше да завърши тримесечните си отчети и инспекции до

края на месеца. Можеше да се прибере вкъщи и да свърши част от тази работа. И без това нямаше никакви лични ангажименти.

Той си беше виновен — призна пред себе си. Можеше да се отбие в бара, или да се обади на някой от приятелите си. Само че нямаше никакво настроение.

След случката със Силби се чувстваше потиснат и раздразнителен. И възбуден. Последното го подразни най-много.

След първоначалния шок и объркване желанието му беше пламнало, и той се почувства изкушен.

Не беше виновен — помисли си той, докато ставаше от стола. Човек трябваше да е мъртъв поне от година, за да не се изкуши от голата Силби.

Сега бе кисел, не можеше да си намери място, а настроението му бе напълно скапано. Беше се лишил не само от бързия, задъхан секс, а и от хубаво кафе и бисквитка.

Силби беше права. Той се беше променил. Надяваше се никога да не изгуби вкуса си към бързия, разгорещен секс — но вече не желаше да плаща цената на вината и празнотата, които го обземаха, тъй като нямаше никакъв смисъл.

Трябваше му нещо, което да го разсее. Дали да не отскочи до Мия и да вечеря с тях? Нищо не бе в състояние да прогони от ума му мисълта за секс по-успешно от двете бесни деца, които се биеха за „Нинтендо“ или „Плейстейшън“.

Спря компютъра и грабна якето си. На излизане пожела на Аш приятна вечер. Импулсивно реши да занесе букет лалета и хукна към цветарския магазин, защото оставаха пет минути до затварянето.

Качи се на колата, готов да потегли към огромната, шумна къща на сестра си, разположена близо до реката. Едва когато зави в обратната посока, разбра, че всъщност е намислил нещо друго.

Абигейл беше запалила огън. На печката къкреше тенджерата *pasta e fagioli*^[1]. Беше направила хляб с маслини и салата, която щеше да овкуси с малинов оцет.

Беше приключила с работата за деня. Отдели час и половина за вдигане на тежести и кардио тренировка; разходи се с Бърт.

Щеше да се поглези с хубава вечеря, някой дълъг филм и топли пуканки.

Дори след толкова прекъсвания, седмицата се оказа неочаквано продуктивна. А това беше добре за банковата ѝ сметка.

Ами в неделя? Щеше да почисти оръжията си, да поработи в градината и оранжерията, може би дори да се поразходи. След това да хапне супа и да чете цяла вечер.

За нея това бе съвършеният уикенд.

— Май ще се спра на приключенски екшън — обясни тя на Бърт и разбърка супата. — И вино. Шефът на полицията се оказа прав. Виното беше хубаво. Вечерите няма да са хладни още дълго — затова да се възползваме. Би трябвало да...

И двамата трепнаха, когато алармената система се включи.

— Някой идва — каза тя и сложи ръка върху оръжието.

Намръщи се, като видя патрулката да пъпли по алеята.

— Защо се връща?

Пристъпи към компютъра и увеличи образа, за да се увери, че зад волана е Брукс и е сам. Помисли малко и свали кобура. Той щеше да задава още въпроси, ако я завареше с оръжие вкъщи.

Пъхна го в чекмеджето и го изчака да паркира. Поне този път паркира до нейната кола, а не зад нея.

Пристъпи към вратата и я отключи.

Видя лалетата и се намръщи още повече.

— Този път за какво ще се извиняваш?

— Заради цветята ли питаш? Странно. Щях да подкупя с тях сестра ми да ме нахрани, но се озовах тук.

Очите му изглеждаха кехлибарени на угасващата светлина, а небрежната му усмивка не беше напълно искрена.

— А сега ще ги използваш, за да подкупиш мен — така ли?

— Не съм мислил чак толкова напред в бъдещето. Те ще те накарат ли да ме поканиш?

Тя отвори вратата още няколко сантиметра.

— Много са красиви. Трябваше да ги занесеш на сестра си.

— Може би — но сега са за теб. Денят ми беше ужасно скапан. Не започна така, но накрая стана адски противен. Щях да отскоча до Мия, за да се измъкна от това настроение. А после разбрах, че няма да се получи.

— Едва ли тук ще се развеселиш.

— Вече се чувствам по-добре. — Той ѝ се усмихна небрежно и усмивката се отрази в очите му. — Нещо тук мирише страхотно — освен теб.

— Не разбирам защо си дошъл.

— И аз не съм съвсем сигурен. Можеш да ми затвориш вратата. Така или иначе, получаващ цветята.

Никой досега не ѝ беше подарявал цветя. За малко да му го каже, но в последния момент се овладя.

— Първо ми носиш вино, а сега и цветя. Караш ме да се чувствам задължена.

— Да разбирам ли, че това е краят на гадния ми ден?

Тя отстъпи в страни, той влезе и ѝ подаде цветята.

— Благодаря, въпреки че са били за сестра ти. А сега трябва да ги натопя.

Той тръгна след нея към кухнята, по посока на апетитния аромат.

— Идеална вечер за супа и огън в камината — отбеляза той. — Тази вечер може да стане доста студено. Утре обаче температурата ще се повиши много. Някога преживявала ли си торнадо?

— Подготвена съм. — Тя извади от шкафа керамична кана в зелено и кафяво.

— Да не е от някой от нашите магазини?

— Да. Местните майстори са много добри.

Той седна, без да каже и дума, докато тя подреждаше лалетата в каната. Постави ги на плота, а после го погледна с подозрение.

— Да ти наля ли чаша вино?

— С удоволствие.

Тя взе бутилката, чаши и наля.

— Разкажи ми какво е станало днес — макар че всъщност не съм ти близка.

— Може би тъкмо затова ми се иска. Освен това осъзнах, че си част от проблема, макар и непряко.

— Как така?

— Ще ти обясня. — Той отпи от виното и сви рамене.

— Днес имах един неприятен инцидент с една жена. Докато бяхме в гимназията, тя беше голямата ми любов. Знаеш за какво говоря, нали?

Абигейл си припомни с кристална яснота лицето на Иля Волков. Това бе най-близкото ѝ преживяване до онова, за което говореше той.

— Не съвсем.

— Ясно. Ще ти разкажа. — Той вдигна чашата и отпи. — Беше ми първата, а тя винаги има специално значение.

— За първия сексуален акт ли говориш? Аз не изпитвам емоционална привързаност към първия си сексуален партньор.

— Много трудно се говори с теб, Абигейл. Когато тя ме заряза — заради един колежанин, капитан на футболен отбор — беше страшно болезнено. Все едно ме изрита в топките.

— Не разбирам защо човек трябва да наранява бивш партньор, преди да се прехвърли на друг. Жалко, че е постъпила така.

— Съвзех се, или поне така си мисля. После се преместих в Литъл Рок и работих в тамошната полиция десет години. Когато се върнах, въпросната жена тъкмо се развеждаше с втория си съпруг.

— Ясно.

Той осъзна как звучи всичко това, в каква светлина представя Силби — изцяло от своя гледна точка.

— Тя не е чак толкова нечувствителна и коравосърдечна, колкото я изкарах — просто все още съм ѝ ядосан. Когато се върнах и поех работата тук, първите два месеца бях много зает. Нанасях се, а и татко се разболя.

— Надявам се вече да е по-добре.

— Да, благодаря. Наистина е по-добре. Преди известно време двамата със Силби си припомнихме миналото.

— Искаш да кажеш, че сте правили секс?

— Да, два пъти. Преди две седмици. Само че старата тръпка вече я нямаше. — Той се наведе намръщено над чашата с вино. — Може би човек просто не може да се върне назад.

— Защо ти е да се връщаш, ако си допуснал грешка?

— Добър въпрос. Нали се сещаш — заради секса. Реших следващия път да устоя и да ѝ кажа... Трябваше да говоря с нея още в началото, а не да я избягвам. Днес следобед тя... Накарала собственика на магазина, в който излага част от произведенията си, да ме извика заради въображаем проблем. „Разказва също като майка си — помисли си Абигейл. — Просто очарователно.“

— Съобщил е за престъпление?

— За някакъв спор, който изисквал намесата ми. Заварих я там сама, пред задната стаичка.

— Значи е искала да правите секс?

— Точно така. Абсолютно съм сигурен — още повече, че когато отидох там, тя се съблече. Просто си свали роклята на пода и застана пред мен само по червени обувки.

— Явно е била сигурна, че ще се съгласиш.

— Но аз не се съгласих.

— Каза, че е било неудобно.

— Така си беше. Не че не...

— Бил си възбуден. Напълно естествено е.

— Беше като рефлекс. Преди всичко обаче се вбесих. Бях дежурен, за бога, а тя използва измама, за да ме види.

— Тя май не разбира колко сериозно приемаш задълженията си.

— Не съм някой надървен тийнейджър. Аз съм шеф на тъпата полиция.

Явно още се чувстваше виновен.

— Ядосан си на нея, а също и на себе си заради тази напълно естествена реакция.

— Сигурно си права. Наложил се да й кажа, че не я желая — защото вече е минало, а и защото... Господи, та тя не проявява и капчица уважение нито към мен, нито към себе си. А и се наложило да си го изкарам на горкия Гроувър, задето се е обадил, и да го изплаша до смърт, за да не си позволява да прави отново подобни номера.

— Не ти е било лесно.

— Има и още. Докато тази красива гола жена, която някога обичах, беше пред мен, не я желаех не по причините, които изброих досега. Истината е, че желаех теб.

Тя се обърна и разбърка супата. Той бе накарал нещо у нея да трепне.

— Вече ти казах, че няма да правя секс с теб. Да не би да си решил, че съм го казала, за да събудя интереса ти?

— Не. Каза ми онова, което мислеше. Но едва ли щеше да повдигнеш въпроса, ако и ти не ме желаеше поне малко.

— Не е било никак разумно да идваш, след като си още ядосан, и по всяка вероятност още под въздействието на остатъчната възбуда след инцидента.

— Боже, да знаеш само колко ми харесва начинът ти на говорене! Права си — постъпката ми не беше от най-умните.

— Ако реша друго, защото...

Замълча, когато той вдигна ръка.

— Недей. Ако решиш друго, ще бъда принуден да се направя, че не забелязвам. Не съм дошъл за секс. Една супа и приятен разговор ще ми дойдат добре.

Тя не искаше да се занимава с мъж — полицай — който бе успял да я омае с приказки, за да се настани в кухнята ѝ и да събужда интереса ѝ с личните си неволи.

Отдавна трябваше да го е отпратила. Само че не искаше — и се питаше какво ли ще стане, ако направи нещо глупаво.

— Бях решила да гледам филм.

— Обичам филмите.

— Щях да гледам „Стоманените магнолии“.

Той въздъхна тежко.

— Заслужавам си го.

Когато тя се усмихна, сякаш цялата стая грейна.

— Всъщност, бях се спряла на „Умирай трудно 4“.

— Трябваше да ти донеса по-голям букет!

Брукс откри, че тя е невероятна готвачка — а малиновият оцет много му допадна. Гледаха филма мълчаливо.

Той нямаше нищо против. Кучето вече свикваше с присъствието му и заспа в краката на Абигейл. Но той не се съмняваше, че дори само да помръдне, Бърт ще се събуди, ще скочи и ще го прониже с немигащите си очи, а може и да го ухапе.

Той се отпусна. Хубава храна, хубав филм, огън в камината и притихнала жена до него. Когато започнаха финалните надписи, тя стана, за да разчисти масата.

Както и очакваше, кучето наостри уши и го погледна, сякаш му казваше: „Наблюдавам те, приятелю“.

— Дай на мен.

— Недей.

— Поне ще ти помогна да ги пренесеш. — Той ги взе и тръгна с нея към кухнята. — Ти ми оправи настроението, Абигейл.

— Радвам се. — Остави чиниите на плота и се обърна към него.
— Време е да си вървиш.

Той се разсмя.

— Добре. Какво ще кажеш да ти се отплатя, че ми оправи настроението? Ще те заведе на вечеря.

— Току-що вечеряхме.

— Някой друг път.

— Не вечерям навън.

— Никога ли?

— Тук ми е добре.

— Тогава ще донеса нещо за вечеря. Много съм добър, когато трябва да избирам пица.

Тя обичаше пица.

— Няма нужда.

— Нямаше нужда и да ме каниш на супа и Брус Уилис. Така ще сме квит.

— Не ставам за компания.

— Грешиш. Ще ти се обадя.

— Не съм ти дала телефона си.

— Абигейл. — Той я погали по бузата — толкова интимен жест, че пулсът ѝ се ускори. — Аз съм ченге.

Нямаше как да забрави този факт, напомни си тя. Не можеше да си позволи да го забрави.

— Ще те изпратя.

— Трябва ли да напомняш на кучето, че съм приятел, всеки път, когато те целувам?

— Не, освен ако не му дам нова команда.

— Добре.

Този път той отпусна ръце на ханша ѝ и пристъпи към нея. Завладя устните ѝ, докато ръцете му пълзяха по тялото ѝ и разпалваха желание.

За момент тя забрави. Нощният въздух бе хладен, а устните му — топли, и тя забрави всичко, докато се наслаждаваше на удоволствието. Позволи си да му се отдаде, да притисне тяло в неговото. Разтвори устни и усети допира на езика му и приятна тежест в корема си.

Прииска ѝ се да усети плътта му в ръцете си, гореща и влажна до своята. Прииска ѝ се да усети пръстите и устните му по гърдите си, по цялото си тяло, а след това и силните му тласъци вътре в нея.

Копнееше за първичен човешки контакт — усещане, което не бе изпитвала от цяла година.

Когато целувката свърши, умът и тялото ѝ поведоха война помежду си. Ако позволише на тялото си да победи...

И тогава той каза:

— Лека нощ, Абигейл.

— Лека нощ.

— Спокойно, Бърт. — Излязоха навън и тя се зарадва на хладния въздух. Той спря и се обърна към нея, погледна я с пъстрите си очи и се усмихна небрежно:

— Вино, разговор, вечеря, филм и целувка за лека нощ. Това определено е втора среща.

— Но...

— Така е. И вече нямам търпение за третата.

Тя затвори вратата, без да каже и дума повече.

Възбудата, помисли си той, докато вървеше усмихнат към колата, невинаги беше рефлекс. Понякога бе чисто и просто резултат.

---

[1] Паста с боб (ит.) — Б.пр. ↑

11.

След срещата в градския съвет, където винаги се чувстваше като натрапник и измамник, Брукс се отправи към заведението на Линди заедно с Ръс Конрой. Той му беше стар приятел, член на градския съвет и кандидат за кмет на есенните избори.

— Кмет Конрой!

— Ето какъв е планът. Гласувайте рано, гласувайте често.

Бяха учили заедно — от детската градина, чак докато завършиха гимназия. Бяха в един отбор по бейзбол — Ръс хвърляше топката, а Брукс беше на трета база. Бяха се карали за момичета; ако Ръс не бе излъгал, бяха изгубили девствеността си в една и съща седмица.

Той беше кум на сватбата на Ръс преди три години, а после и кръстник на дъщеря му, Сесили, която се роди осемнайсет месеца по-късно.

Ръс — червенокос дребосък с лице, обсипано с лунички, и с прекалено големи зъби — първо бе вечно недоволен общ работник в един хубав хотел в Конройс, а после стана негов собственик.

Приятелят му, който едно време се интересуваше само от това колко мадами ще забие, ако отскочи до Кий Уест, се беше превърнал в умел бизнесмен, любящ съпруг и невероятно грижовен баща.

Но никога не бе очаквал да дойде денят, когато ще гласува за кмета Ръсел Конрой.

— Това ли е планът ти?

— Ще се справя страхотно. — Ръс отвори вратата на заведението и махна на сервитьорката. — Бикфорд беше добър с мен. Даде ми дом и живот; нещо повече — даде ми Селин и Сиси. Искам да му помогна да израсне, да запази стабилността си, да разчита на туризма.

— Ще се справиш добре.

Брукс се облегна назад. Ким им сервира кафе, без дори да пита, а Ръс я заговори.

„Роден е за тази работа“ — помисли си Брукс.

— Кмет Конрой — промълви Брукс, докато вдигаше чашата с кафе.

— Началник Глийсън.

— Направо да изперкаш! Вече сме големи хора — най-вече ти, татенце.

— Ще стана татенце за втори път през септември.

— Сериозно ли?

Гордост и удоволствие се изписаха по лицето на Ръс.

— Напълно.

— Честито, Ръс. Браво на теб!

— Ще го пазим в тайна още месец, но вече започва да се разчува.

— Той снижи глас. В понеделник сутринта, когато в заведението беше тихо, ушите на всички посетители бяха наострени, за да дочуят някоя и друга клюка. — Селин постоянно повръща сутрин. Две от другите учителки — а и баща ти — вече са забелязали.

— Той не ми е казал нищичко, а се видяхме вчера.

— Помолила го е да си мълчи. Баща ти е железен.

— Така си е.

— Та след като вече съм глава на голямо семейство, ми се налага да внимавам какво правя. — Ръс размърда игриво вежди. — Я кажи, имаше ли среща с някоя готина мадама през уикенда?

— Повикаха ме към единайсет заради свада в „Бийтърс“.

Изглежда, Джъстин Блейк налитал на бой.

— Това момче създава само неприятности.

— Освен това е нагъл, разглезен и непълнолетен. Да не забравяме и проблемите му с дрогата. Баща му никак няма да ми се зарадва, ако натикам първородния му син в затвора.

— Линкълн също е беляджия, още от едно време, но има пари и затова си позволява това-онова. Изненадан съм, че дори са обслужили малкия в „Бийтърс“.

— Не и според свидетелите, с които разговарях. Като влязъл, вече се бил насвяткал; след това се разбеснял, когато отказали да го обслужват и се опитали да го изгонят. Както и да е — Блейк се довлече заедно с адвоката си в управлението.

— Май в събота вечер не е било много весело.

— Както и в неделя — добави Брукс. — Хлапето обаче излезе под гаранция. Трябва да отиде на курсове за преодоляване на алкохолната зависимост, да плати глобата и щетите, които е нанесъл. Едва на деветнайсет е, а вече са го изхвърлили от два колежа, има две

обвинения за шофиране в нетрезво състояние, а тепърва ще му лепнат и още. Няма право да шофира. Трябва да изчака поне още една година — но това не му пречи да се натряска, след което да хукне да търси с кого да се сбие.

— Така е с младите.

Брукс взе кафето.

— Ние никога не сме били толкова тъпи или арогантни.

— Напротив, бяхме доста тъпи — но не и арогантни. Никога не сядахме зад волана, след като сме се наливали с бира, която нямаме право да купуваме, защото сме непълнолетни. — Ръс се отпусна назад и приглади морковенооранжевия си перчем. — Не трябва да работиш толкова в събота вечер, приятел. Да знаеш, че Селин е направила списък със свои неомъжени приятелки и няма търпение да те запознае с тях.

— Направо ще те убия — а като шеф на полицията знам и как да се измъкна безнаказано.

— Просто предлагам, освен ако не продължаваш игричките си със Силби.

— Тази работа приключи. Завинаги.

— Значи...

— Напоследък се виждам с Абигейл Лаури.

— Не може да бъде! — възкликна Ръс. — Казвай веднага.

— Крайно време е да се връщам на работа.

— Значи, пусна бомбата и сега се изнасяш?

— Ще ти кажа само, че тя е интересна, тайнствена и сексапилна.

Има куче, което е достатъчно голямо и умно, за да управлява сложни машини. Освен това знае как да борави с „Глок“.

— Тогава защо се среща с теб?

— Защото не я оставям на мира. Много ми се иска от цялата работа да излезе нещо. Хайде, плати кафето и ще гласувам за теб.

— Слушай, защо не дойдеш на вечеря? Доведи и гаджето.

— Все още се опитвам да я убедя да ме покани у тях — отвърна Брукс, докато се измъкваше от сепарето. — А да я накарам да излезем ще ми е доста трудно.

Късно следобед, Брукс отдели малко време, за да купи някои неща. Когато приключи и тръгна към дома на родителите си, баща му се беше преоблякъл подходящо за работа в градината.

Съни и Лърен се бяха навели над една от предните лехи и сядяха пъстри млади едногодишни растения.

Баща му беше с износена бейзболна шапка, останала от времето, когато Брукс беше на трета база, а майка му — широкопола сламена, с червени цветя.

Стана му приятно, че двамата работят рамо до рамо. От широко отворените прозорци и врати се носеше музика.

Лърен се изправи и протегна дългите си крака. Имаше хубав тен и приятна усмивка, а кичурите коса, които се подаваха под шапката, бяха къдрави и прошарени, но все още гъсти.

Един ден може би щеше да спре да си спомня как видя баща си в болницата преди байпаса. Вече нямаше да го вижда блед, посивял, стар и малко изплашен.

Майка му също се изправи и подпря ръце на ханша си. Брукс помнеше страха и в нейните очи. Тя не бе спряла да говори, докато чакаха и се молеха.

Сега и двамата изглеждаха както трябва, помисли си той — прашни от работата в градината, заедно и щастливи, че го виждат.

Той слезе от автомобила с надеждата да не е допуснал колосална грешка и взе клетката от задната седалка.

— Здравсти — каза баща му.

— Здравсти, татко. Здравей, мамо.

— Какво носиш?

— Подарък. — Докато говореше, обитателят на клетката се събуди с тихо радостно скимтене.

— О! — Съни скри ръце зад гърба си. — Брукс, нали ти казах, че не съм готова за...

— Можеш да го върнеш, ако искаш. Нали познавате Пити от общинския кучкарник? Той реши да наруши правилата единствено заради вас, за да видите кутрето и чак след това да оформим документите.

— Брукс, просто не мога... Господи, погледни тази муцунка!

— Пити каза, че бил смес от овчарка, ретривър и бог знае какво още. Но пък е сладурче — при това доста нахално. Ще се наложи да го

кастрираме, задължително е по закон — но той е смелчага.

— О, Брукс! Лърен, направи нещо!

— Трябва да го пуснем, не мислиш ли? — Лърен прегърна Съни през раменете. — Поне да го разгледаме като хората.

— Никак не ми помагаш. Добре де, пусни го. Не е редно да стои затворен в клетка като някой престъпник.

— Точно така. — Брукс остави клетката, отвори я и измъкна пухкавата топка, която не спираше да се гърчи и да джавка. — На десет седмици е. Ако не си намери дом през следващия месец, край. Ще му видят сметката. Ще го ликвидират.

Съни скръсти ръце отбранително.

— Престани!

Тя въздъхна, а баща му едва сдържаше смеха си.

— Какво? — Брукс притисна ухото си към носа на животинчето. — Сигурен ли си? Добре. Помоли ме да ви кажа... „Никой няма представа през какви ужасии съм преминал!“ — рече сериозно Брукс.

— Я ми го дай! — Съни пристъпи напред и го прегърна, а то се разтрепери от вълнение и заблиза лицето й. — О, по дяволите, по дяволите и пак по дяволите! — възкликна тя. Думите звучаха приглушено от козината на кученцето.

Лърен вдигна палци към сина си, а след това погали кутрето между ушите.

— Вечерял ли е?

— Още не — но аз нося всичко необходимо в колата. Стига мама да иска да го спаси.

— Трябваше да те набия! — Тя вдигна кутрето във въздуха и то размаха опашка. — Лърен, той ще изрови цветните лехи и ще ака на пода. Ще надъвче всичко, до което се докопат тези млечни зъбки.

— Ами да — съгласи се Лърен и почеса животинчето по корема. — Ще създава само неприятности.

Тя прегърна кученцето.

— Ела при мен, гадинке.

— На мен ли говориш? — попита я Брукс.

— Ти си единствената гадинка, която виждам в двора си. — Тя го привлече към себе си. — Благодаря ти! — След това отпусна глава на рамото на Брукс и заплака. — Дори не мислех, че имам сили за подобно чувство. Но ето че е така.

После тръгна към къщата, понесла кученцето.

— Как ти хрумна да ѝ го подариш? — попита Лърен.

— Един човек ми подхвърли идеята и аз реших, че става.

— Добро попадение. А сега да му пренесем багажа.

— Реших, че трябва да си има свои неща, за да не го чувствате като заместител — затова купих всичко необходимо — обясни Брукс, когато започнаха да разтоварват. — Играчки, легло, каишка, нашийник, купички, кучешка храна. Трябва да го заведете на ветеринар за ваксините. Взел съм и документите. Утре ще занеса копие на Пити.

— Аз ще се погрижа. Много е важно за нея, а и за мен. Мъчно ми беше, че си нямаме куче. Обзалагам се, че ще накара стария Чък да се пораздвижи.

— Поне ще го вдига по няколко пъти от канапето.

— Сигурно. Майка ти ще си създаде работа за известно време. Какво ще кажеш да затоплим няколко бургера на грила?

— Бих казал... по дяволите! — възкликна той, когато радиото изпука. — Началник Глийсън.

— Брукс, пристигна ли вече при вашите? — попита Алма.

— Да, в двора съм — отвърна той.

— Госпожа Уилъби отново се оплаква от влизане с взлом.

— Добре. Дай ми две минути. Ще поема случая.

Вдигна рамене.

— Старата госпожа Уилъби съобщава за взлом поне по веднъж в седмицата. Чува странни звуци, слънчевите лъчи влизат под особен ъгъл през прозореца и винаги ѝ се струва, че някой идва да я обере. Ще се наложи да остана на чаша слаб чай и престоляни сладки, след като огледам къщата.

— Тогава ще те изчакам за бургерите.

— Супер. Няма да се бавя повече от половин час.

Веднъж или два пъти в седмицата, когато работата ѝ позволяваше, Абигейл отделяше по няколко часа, за да свърши малко лични неща. Обикновено се заемаше със сметките, които не се плащаха автоматично, или пазаруваше онлайн. Следеше новините, ежеседмични или ежемесечни блогове, понякога дори си оставяше и по малко време за игри.

Тъй като се занимаваше с дизайн и програмиране, бе на мнение, че трябва да е в течение с новостите в света на технологиите.

А веднъж или два пъти в седмицата се отдаваше на хакерство.

Проверяваше майка си, като влизаше в банковата ѝ сметка и графика ѝ в болницата.

Знаеше, че доктор Сюзан Л. Фич възнамерява да замине на тримесечна ваканция в Прованс през май. Знаеше в кои хотели и авиокомпании е направила резервация, както и с кого излиза през последните няколко месеца — някой си Уолтър П. Фенингтън Трети.

Знаеше доста за живота, работата и финансовото състояние на майка си.

С нея не се бяха виждали и чували от нощта, в която Сюзан я остави при Тери и Джон в първата обезопасена квартира в Чикаго.

Тя обаче я проверяваше често — както от любопитство, така и за да е сигурна, че семейство Волкови не са скроили някой гаден номер.

А защо да го правят? — мислеше си Абигейл. Имаха доносници сред силите на реда. Те им бяха докладвали, че Сюзан Фич не знае нищо и не се интересува от дъщеря си, която бе заченала така пресметливо, а след това бе изоставила.

Проверяваше и семейството на Джон. Надяваше се той да е доволен, че съпругата му, се е омъжила повторно осем години след смъртта му. Щеше да се зарадва, че децата му са добре и очевидно щастливи. Знаеше къде живеят, къде работят, къде ходят на училище. Знаеше и че родителите на Тери са се преместили в Сарасота.

Беше програмирала автоматично търсене, така че винаги, когато някоя медия споменеше името Волков, компютърът ѝ сигнализираше. Следеше ги много внимателно. Иля беше сгоден; сватбата щеше да се състои през есента. Годеницата му беше от богато семейство с връзки в друга *братва*. Според нея това бе някаква сделка — но тя беше сигурна, че Иля е доволен, тъй като жената беше много красива.

Да хакне компютрите на Иля изискваше повече усилия, повече време и много повече проучване. Тя обаче нямаше нищо против. Копираше всички файлове и имейли и ги събираще; преглеждаше всички сайтове, в които той беше влизал.

Хората като него си въобразяваха, че са внимателни — но всъщност не бяха. Тя бе убедена, че познава бизнеса му не по-зле от него самия. Познаваше живота му, както и живота на годеницата му и

гаджетата му; знаеше как си харчи парите, откъде си купува дрехите и обувките.

Знаеше абсолютно всичко.

Освен това знаеше, че семейство Волкови продължават да я търсят.

Откриването ѝ не беше приоритет за руснаците — но от онова, което откриваше, бе наясно, че все още я смятат за опасност.

Беше задължително да я открият и елиминират. Докато Сергей Волков оглавяваше *братва*, тя щеше да си остане мишена. Освен това бе твърдо убедена, че ще остане мишена и когато Иля наследи мястото му.

Знаеше, че Яков Короткий все още е убиец. Беше съставила списък, към който добавяше хора, за които бе убедена, че той е ликвидирал. Тя знаеше — тъй като хакваше и агенциите — че ФБР, службата на американските шерифи и Интерпол разполагат с подобни списъци.

Само че никой не бе в състояние да лепне обвинение на Короткий. Той беше едно от най-ценните и добре защитавани оръжия на мафията.

Освен това знаеше, че ФБР и шерифите продължават да я търсят. По-точно — продължаваха да търсят Елизабет Фич.

Тя си оставаше свидетелка на убийствата на Джули Мастърс и Алекси Гуревич, а също и лице, което можеше да даде интересни сведения за смъртта на Джон Бароу и Тереза Нортън.

Джон бе казал истината — беше я защитавал до самия край. Тя не можеше да се довери на никого. За семейство Волкови тя бе чисто и просто мишена, която трябваше да бъде ликвидирана, за да могат те да запазят гордостта си и да докажат, че държат на принципите си. За властите тя беше свидетелка на убийството на двама федерални шерифи, или, в зависимост от анализа — престъпничка, която може би от отчаяние, скука или в пристъп на лудост бе обезоръжила федерален шериф, убила друг и ранила трети — Косгроув беше ранен в бедрото по време на престрелката.

Някои предполагаха, че тя е инсценирала газовата експлозия, за да прикрие следите на престъпното си деяние.

Според нея планът да бъде елиминирана е бил замислян дни наред, може би дори седмици преди седемнайсетия ѝ рожден ден, от

Кийгън и Косгроув.

Тя е трябвало да загине в експлозията заедно с Джон и Тери.

Рядко мислеше за първите месеци след бягството, за първата година, през която се криеше, за ужаса и мъката. В крайна сметка бе успяла да намери изход.

Сега вече имаше живот, и възнамеряваше да го пази.

Кучето спеше в краката ѝ, когато влезе в сметките на Иля.

Той редовно сменяше паролите и подновяваше защитната стена. Тя обаче бе посветила цяло десетилетие на проучване, развитие и програмиране на системи; знаеше всичките им плюсове и минуси и бе в състояние да разбие всяка защита. Изпитваше огромно задоволство, когато нахлуваше в неговото пространство, надничаше в света му и разкриваше тайните му.

Съжаляваше единствено, че той никога няма да научи.

Никога нямаше да изпита нейните страхове.

Но пък тя бъркаше дълбоко в джобовете му.

От време на време, когато събереше достатъчно данни, когато беше сигурна в цифрите и нямаше опасност за нея, тя намираще начин да изпрати по малко информация до един агент от ФБР — внимателно проверен, когото познаваше не по-зле от себе си.

Независимо за кого се представяше в момента.

Подписваше кратките си съобщения, пълни с важни данни, с *твой друг*, което на руски означаваше „твой приятел“. Тя изпращаше файлове, профили, проучвания и запитвания, до едно подписани с *твой друг*. Предполагаше се, че информаторът е мъж — част от *братва* на семейство Волкови.

Заради *твой друг* мнозина бяха изгубили живота си. Но Абигейл се надяваше да е спасила други хора. По нейна преценка най-доброто ѝ постижение бе събирането на достатъчно информация, за да имат основание силите на реда да нахлуят в един склад в южната част на Чикаго и да разбият мрежата от проститутки, принудени да работят там.

Сега проучваше новата им дейност — кодове, кодови фрази, фалшиви имена. Предаваше информация за основните им компютърни измами. Ако федералните не успеяха да се справят сами от тук нататък, значи не заслужаваха помощ.

Беше се заела сериозно и с прането на пари.

Носеше ѝ неимоверно удоволствие да обърква финансите на семейство Волкови. Не чак толкова, колкото мисълта, че бе изиграла малка роля в освобождаването на над двайсет момичета от сексуално робство, но намаляващите им средства създаваха трудности за другите им дейности.

Точно така — прането на пари щеше да се превърне в новата ѝ цел. Това щеше да е сватбеният ѝ подарък за Иля.

Настани се удобно, за да събере информация от имейлите на Иля и на счетоводителя, а също и на няколко други техни сътрудници. Не можеше да се начуди колко много разкриват хората с всяко натискане на клавишите — колко са небрежни. Докато работеше, мислеше на руски, потапяше се в езика. Затова, когато телефонът ѝ звънна, тя изруга на руски.

Не очакваше обаждания, но някои от новите ѝ клиенти предпочитаха да разговарят с нея по телефона, вместо да комуникират с есемеси или имейли. Погледна екранчето и се намръщи.

Брукс беше успял да открие номера на мобилния ѝ телефон. Не беше чак толкова трудно, но сигурно му бе отнело време и усилия.

Защо?

Обзета от любопитство, тя вдигна телефона.

— Здравсти. Обажда се Брукс.

— Да, знам.

— С какво обичаш пицата?

— Ами... няма значение.

— Има огромно значение каква пица обичаш, Абигейл. Добавките са най-важното.

Той може и да имаше право. Как само ѝ се искаше да не е толкова объркана и заинтригувана от него.

— Обичам черни маслини, и най-вече люти чушки.

— Супер. Ще дойда след половин час.

— Не съм те канила.

— Забелязах. А трябва.

— Имам работа.

— Наближава седем. Време е да си починеш. Освен това имам новина за теб.

— Каква новина?

— Тя върви с пицата. Чакай ме след половин час.

Тя затвори телефона.

Не беше подготвена. Защо винаги я прекъсваше и се натрапваше, когато тя не е готова? Сега се налагаше да приключи с работата.

А имаше намерение да си направи за вечеря пържено пиле със зеленчуци.

Той щеше да иска да си говорят, а тя не беше сигурна, че има какво да му каже. Не знаеше как да води неангажиращ разговор.

Но пък се чудеше каква новина ѝ носи.

Предаде се, изключи компютъра и прибора с нежелание пистолета и кобура в чекмеджето.

Огледа внимателно подобраните си вина и избра бутилка хубаво кианти.

Ето че отново щяха да вечерят. Виждаха се за втори път тази седмица, без да се брои боровинковият пай.

Тя излизаше с началника на полицията.

Остави бутилката вино и закри из стаята. Трябваше да намери разрешение, някакъв изход от това... положение. Ако откажеше да се вижда с него, той щеше да се амбицира и да стане подозрителен.

Разбираше какъв интерес се създава, когато има предизвикателство. Мъжът се чувства длъжен да започне преследване, да дебне, да победи. Ако правят секс, той нямаше да има вече за какво да я преследва; нямаше да има предизвикателство. Интересът му щеше да угасне.

Това бе логичното разрешение.

Освен това щеше да ликвидира и желанието му. След като отстранеше предизвикателството от пътя му, щом задоволи физическите си нужди, интересът му щеше да се стопи и вече нямаше да ѝ се налага да мисли за него в неподходящо време. Животът ѝ отново щеше да стане нормален и напълно обикновен.

Теорията ѝ беше непоклатима.

Двамата щяха да правят секс, след което всеки да си живее живота.

Облекчена и доволна от разумното решение, тя се качи на горния етаж, последвана от Бърт, който бързаше да се увери, че в стаята ѝ, в банята и на втория етаж няма никой друг.

Брукс нямаше да има повод да разпитва за стаята със заключена врата. Замисли се отново и се запита дали постъпва разумно, като

нарушава железните си правила и влиза в интимен контакт с някой от местните.

Решението ѝ беше правилно. Беше убедена, че е напълно способна да се справи със ситуацията.

Чу алармата и погледна към монитора в стаята. Нареди на Бърт да стои мирно.

Точен е — помисли си тя, докато наблюдаваше как Брукс приближава към къщата.

Обичаше пица. Харесваше секса. Докато отключваше вратата, си каза, че планът ѝ ще подейства безотказно и двете страни ще се разделят приятелски.

12.

Ето я и нея — помисли си той. Кучето стоеше плътно до нея, а очите ѝ бяха притворени, за да опазят всичките ѝ тайни.

Този път не личеше да е ядосана, въпреки това наблюдаваше всяко негово движение, докато слизаше от автомобила с пицата и шестте кутийки бира „Ролинг Рок“.

Той се качи на верандата и я целуна.

Тя го поздрави, отстъпи назад и заключи вратата, както обикновено.

— Донесъл си бира. Аз отворих бутилка вино, за да диша, но...

— Идеално. Ще приберем бирата в хладилника. — Той ѝ подаде кутийките, след това извади от джоба си кучешка играчка — кокал. — И нещичко за Бърт, стига да не възразяваш.

Подаръкът я трогна.

— Няма да го вземе от теб.

— Тогава ти му го дай.

Подаде ѝ кокала. Забеляза как очите на Бърт се стрелкат от единия към другия и го следят.

— Много си мил. Той ги обожава. — Тя се обърна към кучето и каза някаква команда. Бърт мигновено седна на пода.

— Това не беше на френски.

— Да. На италиански е. — Тя даде кокала на Бърт и издаде нова команда.

— Значи той знае и италиански. Леле, какво учено куче! А и се усмихва.

— Кучетата не се усмихват.

— Така ли? Погледни му очите! Усмихва се.

— В добро настроение си.

— Ще похапна пица с красива жена, която обича люти чушки — една от любимите ми гарнитурни. Освен това си отворила и бутилка вино. Дежурен съм чак от осем. Как да не съм в добро настроение?

Тя извади чаши за вино.

— Въпреки че работата ти е много напрегната, рядко изглеждаш стресиран. Забелязала съм го.

— Харесвам си работата.

— Ако баща ти не се беше разболял, още щеше да си в Литъл Рок.

— Да, сигурно. Но трябваше да се прибера вкъщи, да поема тази работа и да се установя отново тук.

Тя поклати глава, докато подреждаше чиниите.

— Няма такова нещо като предопределение, съдба или орис. Животът представлява серия от избори, обстоятелства, действия и реакции, както и резултати от избора на други хора. Болестта на баща ти е оказала влияние върху избора ти на работа. Според мен това е изборът на един изпълнен с обич, предан човек, но не е бил предопределен.

Той си наля вино.

— Вярвам и в избора, и в съдбата.

— Но как е възможно? Не можем едновременно да имаме избор и свободна воля, и да сме подвластни на съдбата.

— Истинска загадка, нали?

Той изглеждаше напълно на мястото си в кухнята ѝ, облечен в дънки, тениска и износено кожено яке.

— Какво ще кажеш да вечеряме на задната веранда? Вечерта е чудесна.

Тя се обърка напълно. Никога не се хранеше навън; никога не излизаше без оръжие.

— Предполагам, че през по-голямата част от деня си работила. Не мога да повярвам, че си купила този имот, а сега няма да се порадваш на красивата пролетна вечер.

„Поредният избор“ — помисли си тя.

— Добре. — Отвори чекмеджето и извади кобура. — Не излизам без оръжие.

— Ясно. — Очевидно „Глок 19“ ѝ беше любимият. — Бих искал да ми кажеш от какво се страхуваш.

— Не се страхувам. — Почти бе убедена в отговора си. Тя беше добре подготвена и нямаше повод за истински страх. — Просто предпочитам да нося оръжие, когато съм навън.

— Добре. — Той я изчака да си сложи кобура и да отключи вратата на кухнята. — Когато прецениш, че си готова да ми кажеш, ще намеря начин да ти помогна.

— От къде знаеш, че не съм престъпник? Може да бягам от закона.

— Вярваш ли в инстинктите?

— Да, разбира се. Но...

— Не е нужно да обясняваш. Просто инстинкт.

На верандата имаше малка масичка и един-единствен стол. Брукс остави пицата и влезе вътре, за да изнесе шезлонга ѝ.

— Тук е много приятно. Започнала си да работиш по градината. — Той седна и отпи глътка вино. — Какво отглеждаш в парника?

— Растения. Има цветя, зеленчуци и няколко малки плодни дръвчета.

По нейна команда Бърт се отпусна в краката ѝ и загриза кокала.

— Пак се усмихва.

Тя поклати глава.

— Обичаш да си въобразяваш.

— Може би така се освобождавам от стреса. — Той взе парче пица и протегна крака.

Тя направи същото.

— Значи няма да попиташ — реши той. — Какъв е този самоконтрол, Абигейл?

— Моля?

— Казах, че нося новини, но виждам, че няма да ме попиташ какви са. Повечето хора не биха изчакали и минута.

— Може това да е част от замисъла ти.

Той изчака още няколко секунди и въздъхна тежко.

— Сега вече няма да попиташ, защото си решила да ме изпиташ.

Усмивката ѝ грейна отново, а той се почувства победител за пореден път.

— Добре де, ще ти кажа. Послушах съвета ти. Спасих едно кутре от кучкарника и го подарих на мама.

— Тя зарадва ли се?

— Разплака се, но от щастие. Сестра ми каза, че съм бил досадник, а мама обичала повече нея. Това си е наша закачка. Шегува се — уточни той, когато Абигейл се намръщи. — Обичаме да се

дразним. След дълъг спор, по време на който гледах да си затварям устата, щастливите родители дадоха име на новото си дете — защото, от мен да знаеш, ще го гледат като собствено дете. Казва се Платон. Татко настояваше за Боб или Сид, но мама твърди, че кученцето имало вид на философ, било много умно и заслужавало гръмко име.

— Името е хубаво. Имена със звучни съгласни улесняват обучението на животното. Това е хубава новина.

— И аз така мисля. — Той свали телефона от колана си. — Ще ти покажа негова снимка.

— Красавец — с ясни, будни очи. — Изражението ѝ се смекчи, когато си го представи в изпълнения му с обич дом. — Ти си добър син.

— С тях е лесно. Ами твоите родители?

— Познавам само мама. Не сме близки.

— Жалко. Тя къде е?

— Не сме се чували и виждали от години.

Брукс реши, че няма смисъл да пита.

— А пък аз се чувам с нашите почти всеки ден. Това е колкото хубаво, толкова и лошо, когато живееш в малко градче — зависи от гледната точка.

— В твой случай е хубаво, освен това ти дава спокойствие.

— Да. Едно време ги приемах за даденост, но така е с всички деца. Смятаме родителите си за вечни. Докато живеех в Литъл Рок, говорехме по телефона и си пращахме имейли постоянно. Освен това си идвах всеки месец, за да ги видя — тях, сестрите си и приятелите, които все още живееха тук. Но нито веднъж не се замислих дали да не се върна.

— Бил си щастлив в Литъл Рок и си обичал работата си.

— Да. После обаче татко се разболя и трябваше да се върна. — Той я погледна и заяви: — Това е съдба.

Тя поклати леко глава и се усмихна. Той вече обичаше тази усмивка.

— Със семейството ти сте близки.

— Да, така е. Хубава ли е пицата?

— Много. Аз правя пицата с пълнозърнесто брашно, но тази ми харесва повече.

— Значи можеш да правиш пица?

— Да, когато ми се прияде.

— Това дори мама не го умее. — Той наля още вино. — Ще ми покажеш ли оранжерията?

— Не отглеждам марихуана.

Той избухна в искрен смях.

— Щеше да се получи много интересно — но нямах това предвид. Наоколо има и хора, които си отглеждат трева — кой за лична консумация, кой за допълнителни доходи. Мама е отглеждала, преди да се родим. От време на време започва да повтаря, че трябвало да я легализират.

— Легализирането, инспектирането и определянето на данъци за марихуаната ще осигури съществени доходи.

— Старата песен на нов глас.

Кучето се размърда, седна и погледна Абигейл.

— Ва — рече тя и животното скочи от верандата и се отправи към едно дърво.

— Да не би кучето да поиска разрешение, за да се изпикае?

— Никога не би слязъл от верандата без мое позволение. — Тя отпи глътка вино. — Размислих.

— Късно е. Вече ядеш второ парче.

— Не говорех за пицата, а за секса с теб.

Той бе доволен, че е преглътнал хапката, иначе щеше да се задави.

— Сигурна ли си?

— Да. След като премислих за и против, реших, че сексът с теб ще донесе удовлетворение и на двамата ни. Ти си привлекателен, внимателен и чист. Ако се държиш прилично, след като довършим вечерята, ще ти покажа оранжерията; после можем да се приберем и да правим секс. Аз съм на противозачатъчни, но държа да си сложиш презерватив.

Той остана без думи.

— Това се казва предложение!

— Отказваш ли? — Не бе предвидила такъв отговор. — Мислех, че ме желаеш физически. Не е ли така?

Той остави чинията и се изправи. Беше прекалено объркан, за да му пука как ще реагира кучето. Брукс притисна силно Абигейл към себе си.

Този път нямаше нежна целувка. Сякаш сетивата ѝ бяха разкъсани от шрапнел. Тя изгуби равновесие, олюля се. Наложил се да се облегне на него, за да не падне.

— Чакай. Чакай.

Трепетът в гласа ѝ и тихото предупредително ръмжене на кучето го накараха да се отдръпне, да се спре.

— *Ami. Ami.* — Ръката ѝ трепереше, когато махна на кучето. — *Ami*, Бърт. Възглавница.

Когато кучето седна, Абигейл въздъхна дълбоко.

— Той реши, че ме нападаш.

— Погледни ме.

Тя отново си пое дълбоко дъх и вдигна очи към него.

— Ядосан си.

— Не, не съм. Не съм сигурен какво точно изпитвам, но не съм ядосан.

— Не ме желаш.

— А ще ми трябва ли линейка, след като кучето ти приключи с мен?

— Аз... О! — Той долови унижението в този единствен звук и кимна, когато тя затвори очи. — Разбрах. Бях твърде пряма, твърде нетактична. Трябваше да изчакам ти да повдигнеш въпроса. Трябва да седна.

Той се настани до нея.

— Много ми е приятно, че искаш да си легнеш с мен. Проблемът е, че подходи така, сякаш ти е поставена задача, с която искаш да приключиш, за да я задраскаш от списъка с неприятни задължения.

— Извинявай. Мислех, че това е правилният подход. Струва ми се, че си малко обиден. — Тя събра кураж и го погледна. — Знам, че подходът е много важен за някои хора. Това ми е известно. Представих се недодялано.

— Не беше чак толкова зле. Надявах се да премислиш по някое време.

— Нямах подобно намерение, но после... Станах нервна.

— Нервна ли?

— Аз обикновено не... Просто не знам как да ти обясня.

— Добре. Да опитаме по следния начин. Ще допием виното, а след това ще ми покажеш оранжерията. После ще видим.

— Не ме бива в изчаждането.

— Мен пък ме бива. Да пробваме. Ако не си доволна, можем да действаме по твоя начин. Така никой няма да загуби.

— Искаш да кажеш, че и в единия, и в другия случай ще правиш секс ли?

Той се разсмя отново, протегна ръка и стисна нейната.

— Каква жена! Нека изчакаме, да видим какво ще стане... По дяволите! — изруга, когато мобилният му звънна. — Секунда. Кажи, Аш, какъв е проблемът?

Той забеляза как лицето ѝ се променя докато слуша.

— Не, добре си постъпил. Идвам. Чакай ме.

— Извинявай — рече той на Абигейл, докато затваряше телефона.

— Няма нищо. — Тя обаче не го погледна, когато се изправи, за да прибере чиниите.

— Част от работата ми е — започна той.

— Но нали не си дежурен?

— Въпреки това не мога да откажа. — Нежно я хвана за ръката. — Не мога, Абигейл. Бях наредил, когато възникне проблем, да ме повикат, независимо дали съм дежурен или не. Трябва аз да го разреша.

— Да, разбирам.

— Абигейл, искам да се върна, ако нямаш нищо против. Ако не успея, ще ти позвъня. А сега тръгвам. — Той се наведе и я целуна. — Но бих предпочел да остана.

Тя му вярваше. Докато го наблюдаваше как слиза от верандата и заобикаля къщата, за да се качи в автомобила си, я изпълни топло чувство.

Тази вечер работата беше гадна — помисли си Брукс, докато шофираше към дома на Тайбол и Миси Кру.

Беше мислил много от последния път, когато Тай се напи. Тази вечер Брукс възнамеряваше да разреши проблема — по един или друг начин.

Всички прозорци у семейство Кру светеха като на Коледа, а съседите бяха излезли на поляните пред домовете си, сякаш

домашното насилие беше някакво парти. Аш ги държеше настрани от къщата, откъдето се чуваше силна кънтри музика и от време на време по някой трясък.

Когато Брукс слезе от колата, се приближи Джил Харис — съседката отляво.

— Някой трябва да влезе, преди той да съсипе всичко.

— Миси вътре ли е?

— Изскочи навън боса, разплакана, с разбита уста. Какъв смисъл има да звъня, ако никой не прави нищо по въпроса?

— Ще пуснеш ли оплакване?

— Живея в съседната къща. — Дребната жена скръсти ръце върху розовата си жилетка. — Веднъж се опитах да поговоря с Миси, докато беше у нас — в кухнята, и притискаше плик замразен грах до насиненото си око. Тя ме нарече съсухрена дърта нещастница, която трябва да си гледа работата. Сега изобщо не разговаря с мен. Да не би да мислиш, че искам някоя нощ, когато се напие, да дойде да блъска по вратата ми?

— Добре, госпожо Харис.

— Да изпратя ли някого да потърси Миси?

— Не. Тя е някъде наоколо, или е отишла при сестра си. Знае, че ще дойдем.

Питаше се дали тя не се наслаждава на драмата. Съмнението никак не му хареса.

— Тя ще изчака да го отведем — продължи Брукс, — после ще се прибере, а сутринта ще дотича да ни каже, че се е подхлъзнала на калъп сапун или някоя друга подобна глупост. Бъди в готовност, но не разговаряй с него. Нищо не му казвай.

— Дадено.

На Брукс не му се наложи да чука на вратата — Миси я беше оставила широко отворена, когато бе избягала. Той застана на прага и извика.

— Не знам дали те чува — обади се Аш.

— Чува. Няма да влизаме вътре. Оставаме навън, където има десетина свидетели.

— На какво?

— На онова, което ще стане. Тай! Имаш гости!

— Зает съм! — Една лампа прелетя през хола. — Префасонирам къщата.

— Виждам. Трябваш ми само за минутка.

— Влизай тогава. Присъедини се към скапаното парти.

— Ако се наложи да вляза, ще те закарам в затвора. Така че излез, за да поговорим.

— За бога, човек не може ли да остане на спокойствие в собствената си къща? — Тай се заклатушка към вратата — едър; със стъклен поглед, с лице, опръскано с кръв, където го бяха порязали късчета стъкло. Поне така предположи Брукс. — Здравсти, Аш. Какво искате тази вечер, господа блюстителите на тъпия ред?

— Май добре си се насмукал с „Ребъл Йел“. Попрекалил си — отбеляза Брукс.

— Не е противозаконно. Аз съм си в скапания дом. Не шофирам. Не работя с машини. — Той изхриптя, останал без дъх от смях.

— Къде е Миси?

— От къде да знам, майната ѝ! Прибирам се вкъщи. Няма вечеря. А тя ми дудне. Дрън, дрън, дрън. Къде съм бил, какво съм правил, с кого съм го правил.

— Тогава ли я удари?

В стъклените очи се появи хитро изражение.

— Не я ли знаеш каква е непохватна? А като започне да ми опява, направо не се търпи. Тъпачката се блъсна в една врата. След това хукна нанякъде. — Той посочи съседите. — Скапанияците си нямат по-добра работа от това да стоят пред нас и да зяпат. Аз съм си вкъщи.

— И префасонираш.

— Тъй си е.

— Ако отделяш по-малко време за префасониране и повече време да чукаш съпругата си, тя нямаше да се блъска в стени и да хуква нанякъде.

— Ще взема боя и... Какво каза?

— Чу ме.

Застаналият до него Аш се кокореше, но Брукс не откъсваше поглед от Тайбол.

— Бас държа, че вече не можеш дори да вдигнеш онази играчка между краката си.

Тай се олюля напред — и примигна с кървясалите си очи.

— Млъквай, скапаняко.

— Но пък, след като имаш миниатюрна пишка, какъв е смисълът да се пънеш?

— Разкарай се от имота ми, нещастнико! — Той го блъсна и това бе предостатъчно. Брукс обаче искаше всичко да е както трябва.

— Това ли е най-доброто, на което си способен? — подсмихна се той. — Естествено, такъв като теб — без пишка, знае да блъска като момиче. Още малко и ще започнеш да си скубеш косата и ще ревнеш.

Беше подготвен за удара, а и Тай беше пиян и едва се държеше на крака, но юмрукът му беше силен. Брукс усети вкуса на кръв.

— Мили боже! — ахна Аш.

Тай изрева и го нападна.

Брукс отстъпи настрани и препъна Тай, който се просна в двора.

— Този път прекали. Арестуван си за нападение на полицаи.

— Ще те убия! — Тай се надигна и се хвърли към Брукс с вдигнати юмруци.

— И за оказване на съпротива при арест. — Брукс отстъпи настрани и блокира повечето удари. — Ще ми помогнеш ли да озаптим затворника, Аш?

— Веднага, господине. — Аш се изтръгна от шока и затича напред.

— Да не си посмял да ме пипнеш, чекиджия скапан! — Пияният замахна към Аш и го удари в рамото.

— Второ обвинение в нападение над полицаи. Очевидно, че пиянство и неморално поведение също ще влязат в обвинението.

Двамата полицаи притиснаха Тай на земята и му сложиха белезници. Изправиха буйстващия пияница на крака. Брукс огледа насъбралите се съседи.

— След малко ще изпратя някой от заместниците си — надигна той глас, — за да вземе показания от всички. Не искам никакви глупости, разбрахте ли ме? Да му кажете точно какво сте видели. Който мълчи, ще бъде обвинен във възпрепятстване на правосъдието. Не ме предизвиквайте!

Той натисна главата на Тай с ръка, за да го настани на задната седалка в патрулката; след това избърса разкървавената си уста.

— Заместник Хайдърман, последвайте ме.

— Веднага, господине, началник.

Не обърна внимание на дрънканиците на Тай, докато пътуваха към управлението. Постара се да не обръща внимание и на пулсиращата си от болка челюст. Предупредителният поглед, който отпрати на Аш, накара заместника му да мълчи, докато затваряха Тай в една от килиите.

— Искам адвокат. Ще ви съдя до дупка, а след това ще ви наричам за оная свинщина.

— Коя свинщина? — попита Брукс, докато затваряше вратата на килията.

— Дето разправяш, че съм нямал пишка и че не мога да го вдигна за Миси. Шибаняк.

— По дяволите, Тай, ти май си дори по-пиян, отколкото изглеждаш. Не съм ти виждал оная работа от душовете в гимназията, а дори тогава не съм обръщал особено внимание.

— Лъжлив боклук, нали каза, че бил... абе с размерите на нещо дребно.

— Пиян си, музиката гърмеше. Един господ знае какво си чул. Заместник, казал ли съм нещо обидно за мъжествеността на затворника?

— Ами аз... Не съм чул такова нещо.

— Налага се да изпратя заместник Фицуотър да вземе показания от съседите. Слушай сега, Тай, но този път слушай внимателно. Можеш да поискаш адвокат. Ще ти трябва. Ще те обвиня в нападение, за оказване на съпротива при арест, задето създаваш условия за безредици. Заминаваш в затвора и то не само за една нощ. Не и този път.

— Майната ти!

— Нападение над полицаи? Това е углавно престъпление. Имаш вече две обвинения плюс оказването на съпротива. Ще ти лепнат пет години.

Поруменялото му от ярост лице пребледня.

— Глупости на търкалета!

Този път думите прозвучаха неуверено.

— Помисли си. Адвокатът ти може и да намали присъдата до осемнайсет месеца с изпитателен срок. Но този път влизаш в затвора със сигурност. От мен да го знаеш.

— Не можеш да ме пратиш в затвора! Трябва да си изкарвам хляба.

— А какво правиш през последните две години? Така ли си изкарваш хляба?

Припомни си Тайбол в центъра на игрището — бърз като ракета; Тай и Миси бяха звездите на гимназията. Каза си, че онова, което се канеше да направи, беше за онази бляскава, изключителна двойка.

— Помисли си, Тай. Помисли си как ще прекараш следващата година в Литъл Рок. Помисли си, че мога да ти дам възможност да получиш условна присъда, да минеш на лечение за алкохолно зависими и да ходиш на брачен консултант.

— К'ви ги приказваш, бе? — Тай се стовари на пейката и отпусна глава в ръцете си. — Лошо ми е.

— Защото си болен. Помисли си. — Брукс отстъпи назад и провери вратата на килията.

— Ти му постави капан.

— За какво говориш, Аш?

— Стига, началник — той няма как да ни чуе оттам. Ти го накара да те нападне.

— Аш, ще го кажа само веднъж. Рано или късно не само Миси щеше да е с разцепена устна и насинено око. Може на някой от съседите да му писне и да реши сам да го спре. Може на Миси да ѝ дойде до гуша да търпи удари и да посегне към някое от оръжията, които държат вкъщи. Възможно е на него да му прищрака след поредното ѝ бягство и да я удари толкова силно, че повече да няма накъде да бяга.

— Досега не беше съсипвал къщата както тази вечер.

— Да. Става все по-зле. Нямам никакво желание някоя вечер да ме повикат за убийство.

— Можеш ли да направиш онова, което каза? Да го пратиш на лечение — такива неща?

— Мога. И ще го направя на всяка цена. А официално онова, което ме чу да му казвам тази вечер, е същото, което съм му казвал неведнъж. Питал съм дали е удрял Миси, къде е отишла; от къде е тръгнал проблемът, и така нататък. Разбра ли?

— Разбрах.

— Добре. Отивам да опиша случая, ще накарам Бойд да вземе свидетелски показания и ще проверя дали Миси се е прибрала.

— Ще се върне утре, както всеки друг път.

Точно така, помисли си Брукс. Този път обаче й се налагаше да направи различен избор.

— Ще се разбере с нея. Ти се прибирай.

— Не. Оставам.

— Последния път ти го отнесе.

— Ще остана. Ама как само те фрасна! Утре да донесеш от вкусните кифлички от пекарната.

— Може. И от хубавото кафе?

— Дето му слагат шоколад и бита сметана.

— Добре. Как ти е рамото?

— Не е зле, сигурно ще посинее, но така ще изглеждам помъжествен. Тайбол е готин, когато не е пиян. Може да се оправи, ако стане така, както каза.

Беше по-късно, отколкото бе предполагал, но у Абигейл все още светеше, когато се върна. Четирите ибупрофена успокоиха донякъде пулсиращата болка в челюстта му. Щеше да я преглътне, но усети и другите места, където се бе стоварил юмрукът на Тай.

Трябваше да си отида вкъщи — каза си той, докато слизаше от колата. Наистина трябваше да си отиде, да вземе душ, да изпие два пръста уиски и да си легне.

Случката с Тай му развали настроението.

Щеше да я помоли да оставят за някой друг път.

Тя отвори вратата, още преди той да почука, застана на прага и огледа лицето му.

— Какво се е случило?

— Дълго е за разправяне.

— Трябва ти лед — рече тя и отстъпи назад.

За пръв път го пускаше в къщата си, без да задава въпроси, а на него да му се налага да измисля разни неща.

— Доста се забавих. Извинявай.

— Тъкмо свърших малко работа. — Обърна се и пое към кухнята. Отвори фризера, извади студен компрес и му го подаде.

— Става и със замразен грах.

— Истинският компрес е по-ефикасен и по-икономичен.

Той седна и го притисна към челюстта си.

— Често ли те удрят в лицето?

— Не. А теб?

— Отдавна не ми се беше случвало. Бях забравил колко боли. Случайно да ти се намира уиски?

Без да каже и дума, тя се обърна към един от шкафовете, извади бутилка „Джеймисън“ — в този момент му се прииска да ѝ целуне краката — и му наля два пръста в дебела, ниска чаша.

— Благодаря. — Още първата глътка пооправи настроението му.

— Ще ми разкажеш ли какво е станало?

— Мила, аз съм от Озаркс. Дългите истории са част от живота тук.

— Добре. — Тя извади втора чаша, наля си уиски и седна.

— Ти си жена, която създава спокойствие.

— Не е точно така.

— В момента е така, а аз имам нужда от спокойствие. — Той се отпусна, без да обръща внимание на болките, и отпи бавно от уискито. — Става въпрос за Тайбол и Миси. Докато бяхме в гимназията, двамата бяха златната двойка. Разбираш ли какво имам предвид?

— Да.

— Бяха кралят и кралицата. Той беше съвършеният атлет. Беше куотърбек с вълшебни ръце. Играеше по средата на терена, и всеки път поражаваше целта. Тя беше главната мажоретка, най-прекрасното момиче в града. Той отиде да учи в държавния университет на Арканзас със спортна стипендия, а тя замина с него. Само че той си прецакал коляното по време на мач. Всички приказки за професионална кариера отпаднаха. Върнаха се вкъщи. Разделиха се, пак се събраха, пак се разделиха, и така нататък. Накрая се ожениха.

Той отпи нова глътка уиски. След ибупрофена и уискито, в компанията на тази спокойна жена той се почувства по-добре.

— Известно време преподаваше футбол в училище, но не се получи. Не ставаше за тази работа. Затова започна работа в строителството. Миси се пробва като манекенка, но и при нея не се получи. Сега работи в един цветарски магазин. Струва ми се, че двамата просто не бяха подготвени, животът им да не бъде блестящ и

затова не можаха да приемат, че им се налага да се справят със сивото ежедневие. Тай започна да се олива.

— Да се олива ли?

— Да, мила — напива се с уиски, което съвсем не е толкова хубаво като това, което ти ми наля. Предишният началник на полицията ми разказа за проблема. Имало е и шофиране в нетрезво състояние, и побоища в барове, и домашно насилие...

— Значи се превръща в насилник, когато пие.

— Точно така. През последната година стана доста зле.

— Защо не са го арестували досега?

— Арестуван е, а след това осъден на общественополезен труд. Миси не повдига обвинения, когато той я бие, и отрича да е имало някакъв проблем. Казва, че е паднала, че се е подхлъзнала или пък се е блъснала във вратата.

— Значи го крие.

— Така е. Истината е, че хората си затварят очите за проблемите им. Старата им слава все още не е забравена в това малко градче. Аз обаче прекарах известно време другаде, може би затова виждам проблема — и тях — по различен начин. Тъй като не успях да ги накарам да тръгнат на терапия — на брачен консултант, реших да използвам нов подход.

— И в резултат на новия подход си бил ранен.

— Може и така да се каже. Когато заместникът ми звънна, за да каже, че пак са започнали — което означава, че Тай се е прибрал пиан, посегнал ѝ е, а тя е избягала — накарах Тай да излезе от къщата пред четиринайсет души, които чакаха шоуто с нетърпение. Вътре дънеше музика, а той чупеше всичко в къщата, до което успееше да се докопа. Това беше добре дошло, защото никой, освен Тай и заместника ми не чу как подкокоросах пияния глупак да ме нападне, след като изразих съмнения в размера на пениса му. Ако не се беше получило, бях готов да му кажа, че многострадалната глупачка, която нарича своя съпруга, може и да одобри повече моя пенис.

Той въздъхна дълбоко и поклати глава.

— Добре че не се стигна до това. Той ме удари в лицето пред свидетели, и сега отива в затвора.

— Много добра стратегия. Мъжете са много чувствителни, когато става въпрос за гениталиите им.

Той се задави с уискито и се засмя.

— Така си е. — След това стана сериозен и отпи малка глътка. — Самата истина.

— Методът ти не е от общоприетите, но резултатът е добър. Само че ти съжаляваш и си малко тъжен. Защо?

— Едно време ми беше приятел. Не е бил най-добрият ми приятел, нито пък сме били кой знае колко близки — и въпреки това ми беше приятел. Харесвах и двамата; харесвах ми искрите, които прехвърчаха между тях. Жал ми е, като ги виждам така изпаднали, и ми е мъчно, че и аз участвам в тази работа.

— Греша. От тях зависи да потърсят помощ за проблемите си — но докато не са в състояние да го сторят, никога няма да ги разрешат. Онова, което си направил, им дава две възможности. Затвор или помощ. Вероятно, когато не е пиян и има избор, когато осъзнае какви ще бъдат последствията, той ще избере помощта. Тя е зависима от него, така че същото важи и за нея. Според мен, онова, което си направил, е в правомощията ти и е достойна постъпка за приятел.

Той остави недопитото уиски.

— Настроението ми беше толкова кофти, че ми се струваше най-добре да се прибера у нас и да си търпя болката и раздразнението. Сега обаче се радвам, че не го направих.

Той се протегна и стисна едната ѝ ръка.

— Искам да те заведа в леглото, Абигейл.

Тя не откъсваше очи от неговите.

— Добре.

13.

Не можеше да повярва, че всичко му се струва толкова прекрасно, толкова великолепно.

— Ще ми покажеш ли накъде е?

— За спалнята ли питаш?

— Да. Там няма да имам нужда от указания.

Усмивката затрепка в очите ѝ.

— Иначе бих останала разочарована.

Той стискаше ръката ѝ, докато се качваха по стълбите.

— Надявам се да не задаваш въпроси за размера на мъжествеността ми — но преди това ми кажи как ще приеме Бърт цялата тази работа.

— Той е безупречно обучен, така че няма да се намеси — поне на теория.

Брукс погледна кучето.

— „На теория“ е доста опасен израз. Искаш да кажеш, че няма да ми прегризе гърлото, нали?

— Не би трябвало.

На вратата на спалнята Брукс я погледна внимателно.

— Опитвам се да разбера дали се шегуваш.

— Хуморът премахва чувството на неудобство, ако се появи такова. Не мога да кажа със сигурност. Но ако Бърт помисли, че се опитваш да ме нараниш, първата му задача ще бъде да ме защити, като те спре. Виждал те е да ме докосваш; вече съм му казала, че си приятел и трябва да мирува. Вече видя, че те доведох тук, без да ме принуждаваш.

Тя отпусна ръка върху гърдите на Брукс, след това погледна кучето и му нареди нещо.

— Това на какъв език беше? — попита Брукс, когато кучето се отправи към широкото си легло, обиколи го три пъти и легна с тежка въздишка.

— Фарси.

— Сериозно? Да не би двамата с Бърт да си говорите на фарси?

— Не знам езика много добре, но го уча. Казах му да си почине. Не искам да го гоня от стаята. Няма да разбере защо го правя.

— А това плюшено мече защо е в леглото му?

— Кучетата са стадни животни.

— И мечето е глутницата на Бърт, така ли?

— Успокоява го.

— Добре. — Той заглежда мониторите, подредени също както на първия етаж.

— Знам, че ти е любопитно. Това ми е работата. Човек трябва да осигури безопасността си; а и системите трябва да се изпробват.

— Права си. — Той се обърна и я погледна с възхищение. — Не е нужно да обсъждаме въпроса точно сега. Може ли да си оставя оръжието на бюрото?

— Да.

След като свали пистолета, той пристъпи към нея и зарови пръсти в косата ѝ.

Целуна я. Пръстите му пълзяха по лицето и тялото ѝ. Докосванията му бяха леки и приятни.

— Имаш хубави ръце.

— Все още не съм започнал да ги използвам по предназначение.

Тя започна да разкопчава ризата му.

— Не носиш униформа като заместниците си.

— Отвикнал съм.

— Харесва ми така. Излъчваш авторитет по различен начин.

Тя разтвори ризата и плъзна ръце по гърдите му.

— В много добра форма си.

— Благодаря.

Тя вдигна очи към него.

— Аз също.

— Забелязах.

— Много съм силна и притежавам забележителна издръжливост.

— Ти си изключително сексапилна, по напълно неочакван начин.

— Той съблече блузата ѝ.

— Аз...

— Шшш. — Притисна устните ѝ със своите и я положи на леглото.

Кучето не издаде и звук, но Брукс усети втрещения му поглед в гърба си.

Кожата ѝ беше мека, топла и гладка, мускулите на ръцете и раменете ѝ бяха стегнати. Устните ѝ посрещнаха неговите жадно, но очите ѝ си останаха внимателни и предпазливи като на кучето.

— Затвори очи — прошепна той и спусна устни по шията ѝ.

— Искам да виждам всичко — отвърна тя.

— Затвори очи само за момент и почувстввай.

Тя се остави на усещанията. Сториха ѝ се още по-еротични, докато беше със затворени очи.

Беше в пълна безопасност — напомни си тя. Оставяше се на желанията и нуждите си.

— Не мисли. — Той я целуна. — Просто усещай.

Тя не беше сигурна, че може да спре да мисли. Въпреки това мълчеше, защото той, изглежда, предпочиташе тишината, и се опита да накара ума си да се отпусне.

С него всичко бе съвсем различно. Искаше ѝ се да анализира причините — но пък бе толкова приятно просто да чувства.

Отпусна се под него — съвсем малко, но достатъчно. Той плъзна език под памучната тъкан на сутиена и се задържа на същото място, докато ръцете му изучаваха други извивки.

Нощният ветрец подухваше през прозореца, като внасяше аромата на гора и неспирната музика на потока.

Той разкопча горното копче на панталона ѝ, смъкна го и видя на бедрото ѝ малък белег.

Не бързаше — имаше нужда от време, за да открие всички тайни, извивки и кътчета, да усети чистия ѝ мирис и начина, по който потръпваха мускулите на корема ѝ, когато ги докосваше с устни.

Откликът ѝ беше спонтанен. Бедрата ѝ се повдигаха, докато той продължаваше да я съблича.

А след това се раздвижи.

Дългите ѝ стегнати крака трепнаха, цялото ѝ тяло се изви и тя скочи върху него. Устните ѝ притиснаха неговите, разкъсаха спокойствието и го подпалиха. Дъхът ѝ опари рамото му; тя се плъзна надолу — гъвкава, бърза като змия, и ухапа зърното му, а ръцете ѝ разкопчаваха колана му.

Той се надигна, за да привлече устните ѝ към своите, да почерпи от пламъците, които избликваха от нея. Беше нетърпелив и ненаситен.

Тя изви гръб, притисна лицето му към гърдите си и простена:

— Искам... — Възседна го и се залюля, а той впи пръсти в бедрата ѝ, за да не ѝ позволи да се изплъзне. — Искам!

Бе полудяла от желание и нетърпение. Завладян от бурята, която бушуваше в нея, той се остави на страстта и двамата жадно се нахвърлиха един върху друг.

Твърде много, но не достатъчно — помисли си трескаво тя, измъчвана от желанието. Трябваше да завладява, да получава, преди ужасното удоволствие да се разбие на парчета. Тялото му — толкова силно, толкова стегнато — бе изтъкано от желание, а ръцете — от усещания. Само той можеше да я отведе до момента на освобождение и удовлетворение.

В нетърпението си тя грабна презерватива и разкъса опаковката.

Беше изумена, че ръцете ѝ треперят, докато му го слагаше.

Надвеси се над него. В меката светлина на спалнята той забеляза нетърпението, което искреше в очите ѝ, и блясъка на кожата ѝ. След това тя го пое в себе си. В един задъхан момент всичко спря. Не се виждаше нищо, нямаше звуци, нито пък движения. Жадните ѝ очи не се откъсваха от неговите, докато телата им се сливаха.

Това е окото на бурята — реши той. А след това тя го завладя.

Яхна го така, сякаш от това зависеше животът ѝ — нетърпеливо, настървено. Той се опитваше да я догони, а сърцето му блъскаше като обезумяло.

Тогава тя спря с нещо средно между вик и стон, великолепните ѝ очи се затвориха и възхитителното ѝ тяло се изви. Беше се отдала напълно на удоволствието.

Той я положи на леглото и навлезе в нея. Тя отвори очи и извика от изненада.

Сега той се превърна в ездач — отново я издигна до неподозирани висини, доставяше си удоволствие, а тя потръпваше и се притискаше в него. Усети как оргазмът я разтърсва и ноктите ѝ се забиват в гърба му. Веднага след това се остави на собственото си освобождение.

След секунда — а може би две — осъзна, че е паднал върху нея и диша тежко като маратонец, успешно пресякъл финиша.

Обърна се по гръб с надеждата, че няма да получи инфаркт и да се наложи тя да му оказва първа помощ.

Тогава забеляза Бърт, да го наблюдава, полуизправен.

— Не знам дали кучето ти е любопитно, или ревнува, но най-добре го успокой, че всичко е наред.

Тя даде на Бърт команда да се отпусне. Кучето легна, но не откъсна очи от леглото.

— Добре ли си? — попита я Брукс, когато тя замълча.

— Да. От няколко месеца не бях правила секс. Знам, че избързах.

— Господи, Абигейл, страхотна си! Истинско съвършенство.

— И ти много ми харесваш. Чудесни пропорции, добър мускулен тонус.

Тези думи му доставиха огромно удоволствие и той се обърна, за да я целуне. Усмивката му се стопи, когато се вгледа в очите ѝ. Тъй като бе израснал с майка и две сестри, забелязваше женските сълзи, още преди да капнат.

— Какво има?

— Всичко е наред. Сексът беше чудесен. Благодаря ти.

— За бога, Абигейл!

— Жадна съм — прекъсна го бързо тя. — Ти искаш ли вода?

Той я хвана за ръката, но тя стана и каза:

— Искам да остана за малко сама.

Излезе, без да се облича. Той остана изненадан, защото бе решил, че е срамежлива. После отново си каза, че тази жена е истинска загадка.

— Ти знаеш всички тайни — заговори той на Бърт. — Жалко, че не можеш да говориш.

Тя слезе в кухнята. Наистина искаше да остане сама.

Знаеше, че сексът натоварва доста тялото и ума. Гордееше се, че е напълно способна да извърши акта, а след това да възвърне контрол над ума си по най-бързия начин. Тоест, веднага.

Защо тогава бе така развълнувана? И самата тя нямаше представа какво е преживяла. Може би защото го познаваше по-отблизо, отколкото другите мъже, които бе избирала като сексуални партньори. Бе сигурна единствено, че досега не бе изпитвала нещо подобно.

Но защо ѝ се плачеше? Ако беше сама, щеше да се сгуши в леглото и да си поплаче.

Поведението ѝ в момента не беше нито логично, нито разумно. Сексът наистина беше много хубав. На него също му хареса. Компанията му ѝ допаднаше — но може би тъкмо това бе част от проблема. Внезапно всички тези притеснения и тревоги ѝ дойдоха в повече.

Качи се по стълбите и завари Брукс да я чака в леглото, подпрян на възглавниците.

— Не знам как да се държа — промълви и му подаде водата.

— Как така?

— Искam всичко да е нормално.

Той кимна и отпи няколко глътки.

— Мога да ти помогна. Върни се в леглото.

— Добре.

Тя легна до него и се опита да не се напънга, когато той я привлече към себе си. Вместо да започне да я възбужда отново, той я прегърна така, че да отпусне глава на рамото му, и придърпа тялото ѝ към своето.

— Това е напълно нормално.

— Приятно е. Тялото ти е топло.

— След това, което направихме, едва ли ще се охладя цяла седмица.

— Това беше шега и комплимент. — Тя се обърна, погледна го и се усмихна. — Така че, ха-ха, благодаря ти.

Той премести главата ѝ на гърдите си.

— Ти направо ме разтърси, Абигейл. Това също беше комплимент — добави той, след като тя не отговори.

— Трябва и аз да измисля комплимент за теб.

— Е, щом трябва...

— Не исках да кажа... — Тя вдигна поглед и забеляза блясъка в очите му. — Ти се шегуваш!

— Е, това е нормално. Можеш и ти да ми кажеш същото.

— Защото егото на мъжа често се свързва със сексуалната му мощ.

— Може и така да се каже. Приказки, че си видяла Господ, или че земята се е разтърсила, са клишета — но в тях има много смисъл.

— Земята се движи непрекъснато, така че този комплимент не е хубав. По-добре би било да се каже, че земята е спряла да се движи —

въпреки че това е невъзможно, тъй като ще последва глобална катастрофа.

— Ще го приема за комплимент.

Ръката му я галеше по гърба, както тя понякога галеше Бърт. Нищо чудно, че на кучето му харесваше. Пулсът ѝ се успокои и тя започна да се отпуска.

Беше точно толкова хубаво, колкото винаги си го бе представяла.

— Каж ми нещо за себе си — продължи той. — Не е нужно да е нещо важно — добави, когато усети как тя се напрегна. — Нито пък някаква тайна. Каквото и да е. Може да е любимият ти цвят.

— Нямам любим цвят, защото цветовете са твърде много — освен ако не говориш за основните цветове.

— Явно въпросът за цветовете се оказва твърде сложен. А каква искаше да станеш, като пораснеш, когато беше малка? Аз исках да съм Улвърин^[1].

— Искал си да си върколак ли? Много странно.

— Не кой да е върколак, а Улвърин от „Х-Мен“.

— А, знам го. Онзи мутант, супергерой от комиксите и филмите.

— Същият.

— Как е възможно да се превърнеш в него, след като всички знаят, че той е просто измислен герой?

— Бях на десет години, Абигейл.

— Аха.

— А ти?

— От мен се очакваше да стана лекарка.

— Очакваше ли се? — Той изчака няколко секунди. — А ти не искаше ли?

— Не.

— Значи не си ми отговорила на въпроса. Каква искаше да станеш?

— От мен наистина се очакваше да стана лекарка и мислех, че така и ще стане, затова, когато бях на десет години, не съм и помисляла за нещо друго. Отговорът ми не беше добър. Твоят е по-добър.

— Това не е състезание. Можеш да си избереш Буря. Тя е готина.

— Героинята, която играе Хали Бери във филма? Много е красива. Тя контролира времето. Само че Улвърин не прави секс с нея.

Той има чувства към Джейн — лекарката, а тя се разкъсва между Сайклопс и Улвърин.

— Значи си запозната с отношенията между героите в „Х-мен“.

— Гледала съм филма.

— Колко пъти?

— Веднъж, преди няколко години. Беше интересно, че Улвърин не помни миналото. Тъй като той защитава момичето Роуг, филмът придобива дълбочина. Положителен герой, с който едно момче може да се отъждестви. Сценаристите създават доста неблагоприятна почва за Роуг, тъй като заради мутацията тя не може да докосва други хора. Сцената с гаджето ѝ в началото е много тъжна.

— Помниш много подробности, а си го гледала само веднъж.

— Имам много силна зрителна памет. Понякога чета книги или гледам филми за втори или трети път, но не защото не ги помня.

Той се обърна и я погледна.

— Ето, видя ли — каза ми нещо. Значи пазиш всичко, складирано тук. — Той докосна слепоочието ѝ. — Защо тогава главата ти не е по-голяма?

Тя се разсмя, след това притихна, обзета от несигурност.

— Това шега ли беше?

— Ами, да. — Приглади един кичур, залепнал за бузата, ѝ я целуна. — Правила ли си някога палачинки?

— Да.

— Чудесно.

— Гладен ли си? Палачинки ли искаш?

— Сутринта. — Той плъзна ръце по тялото ѝ и погали гърдите ѝ.

— Значи искаш да спиш тук?

— Че как иначе ще изям палачинките, които ще ми направиш?

— Аз не спя с никого. Никой не е оставал да преспи при мен.

Ръцете му спряха за момент, след това продължиха пътя си.

— Значи не знаеш дали хъркаш.

— Не хъркам.

— Ще ти кажа.

Имаше толкова много причини, поради които не трябваше да му позволява да остане. Той обаче отново започна да я целува, да я докосва и възбужда.

Щеше да му откаже — но после.

Събуди се малко преди настъпването на утрото и остана да лежи неподвижно. Чу дишането му — бавно, спокойно. Беше различно — по-тихо, отколкото дишането на Бърт. Бърт понякога хъркаше.

Тя беше заспала — при това дълбоко, след като правиха секс за втори път. Не го отпрати, а възнамеряваше да му каже да си върви. Снощи дори не провери къщата и мониторите. Не беше сложила и оръжието си на нощното шкафче.

Просто се беше отпуснала в удобната, нормална поза и незнайно как се беше унесла, докато си говореха.

Не само че бе постъпила невъзпитано, но беше и изплашена. Как може чак толкова да свали гарда с него? С когото и да било?

Какво да прави сега? Тя си имаше рутина, която не включваше гости с преспиване.

Трябваше да изведе Бърт, да го нахрани и да провери мониторите, служебните имейли и есемесите.

Какво да прави?

Май трябваше да направи палачинки.

Когато стана от леглото, дишането на кучето се промени. Забеляза, че то отвори очи в сумрака и опашката му започна да потропва, както всяка сутрин.

Прошепна му команда на немски, дръпна халата си, а Бърт се протегна. Двамата се измъкнаха тихо от стаята и слязоха долу.

Брукс отвори очи и се усмихна. Трябваше да се сети, че тя става рано. Той можеше да поспи още час, но прецени, че няма да е зле да се надигне от леглото.

Може би щеше да успее да я убеди да се качат отново горе, след като пусне кучето да се разходи. Стана и отиде към банята. Както винаги, му се допи кафе. Прокара език по зъбите си.

Беше му неудобно да отваря шкафчетата, за да провери дали има допълнителна четка за зъби, и реши да се измие с пръст и малко паста.

Отвори чекмеджето на малко шкафче и видя тубичка паста „Крест“ и нейния „Зиг Зауер“.

Кой, за бога, държеше полуавтоматично оръжие при пастата за зъби? Провери и разбра, че е зареден.

Снощи му беше казала нещо — припомни си той. А сега се налагаше да я убеди да му каже и още.

Почисти си зъбите, след това се върна в стаята и се облече. Слезе долу, усети аромат на кафе и чу сутрешните новини.

Абигейл беше застанала до плота и бъркаше нещо — може би тесто за палачинки — в тъмносиня купа.

— Добро утро.

— Добро утро. Направила съм кафе.

— Подуших го насън. Не хъркаш.

— Казах ти, че... — Тя млъкна, когато устните му докоснаха нейните.

— Просто уточнявам — отбеляза той. — Взех си малко паста за зъби. — Наля кафе в две чаши и забеляза погледа ѝ. — Би ли ми казала защо държиш „Зиг“ в чекмеджето?

— Не. Важното е, че имам разрешително.

— Знам, проверих. Имаш няколко разрешителни. — Той си сложи щедро количество захар. — Много ме бива в изравянето на разни неща. Но няма да продължавам. Повече нищо няма да проверявам, без да съм ти казал предварително.

— Значи няма да проверяваш, докато правя секс с теб.

Очите му горяха в зелено с отблясъци на разтопено злато, докато оставяше чашата.

— Обиждаш и двама ни. Няма да проверявам, защото не искам да действам зад гърба ти. Искам отново да спя с теб, но това не е условие. Искам да продължим да се виждаме, защото се харесваме и ни е добре в леглото. Добре ли го обясних?

— Да.

— Не обичам да лъжа. Извън работата не го и правя. Няма да лъжа и теб, Абигейл, и няма да те проверявам, без да знаеш, защото това би било равносилно на лъжа.

— Защо да ти вярвам?

— От теб зависи дали ще ми вярваш, или не. О, това кафе е страхотно. Палачинки ли правиш?

— Да.

— Сега ми се струваш дори по-красива, отколкото преди десет секунди. А ще попадна ли на друг пистолет, докато вадя чинии и прибори?

— Да.

— Ти си най-интересната от всички жени, които познавам. — Той отвори шкафа с чиниите.

— Мислех, че просто ще престанеш.

— Какво да престана?

— Мислех, че след като правим секс, няма да искаш да останеш тук и ще престанеш да се мотаеш около мен.

Той отвори чекмеджето за прибори и веднага забеляза „Глока“.

— Може и да си забравила, но земята спря да се върти. — Подреди приборите, докато тя сипваше тесто в тигана. — Не става въпрос единствено за секс, Абигейл. Щеше да е много по-лесно, ако беше така. Само че има нещо... Все още нямам никаква представа какво — но наистина има нещо. Затова трябва да го изживеем.

— Не знам как се прави. Вече ти казах.

Той посегна отново към чашата кафе и пристъпи към нея, за да я целуне по бузата.

— Струва ми се, че се справяш чудесно. Къде е сиропът?

---

[1] Wolverine (англ.) — върколак; герой от „Х-Мен“ — Б.пр. ↑

АБИГЕЙЛ

*„Какво е човешкият характер, ако не
краят на една случайност?*

*Какво е случайността, ако не пример за
силата на характера?“*

Хенри Джеймс

14.

Събуждането до Брукс, закуската с него — справянето със сътресенията в ежедневието й напълно обърка Абигейл. Той не бързаше. Изглежда, винаги знаеше каква тема да подхване и не позволяваше на обърканите й мисли да се развихрят. Когато той си тръгна, бе изостанала с повече от час с плановете си за деня, без да се смята времето, което бе изгубила снощи.

Сега, вместо да отиде до магазина, трябваше да довърши проучването на документацията за прането на пари между Чикаго и Атлантик Сити, с което се занимаваха семейство Волкови. Ако не успееше да изпрати данните на връзката си във ФБР до два дни, щяха да изпуснат важна доставка, предвидена за края на месеца.

Подобни неща отнемаха време — помисли си тя и се зае с работата. Трябваше да събере, декодира, подреди и изпрати данните. Информацията й трябваше да е ясна и свършено точна.

Може би този път щяха да успеят да хванат Иля. Може би този път той щеше да си плати. Най-малкото, щеше да му създаде неприятности, да го вбеси, да му бръкне в джоба, да го лиши от близките му сътрудници.

Във фантазиите си тя съсипваше семейство Волкови, изобличаваше ги, разкриваше какво представляват пред целия свят. И Короткий, и Иля — всички до един — щяха да прекарат остатъка от живота си в затвора. Кийгън и Косгроув щяха да бъдат разкрити, опозорени и осъдени.

В тези фантазии всички до един знаеха, че тя ги е накарала да си платят.

Само че това не й се струваше достатъчно. Джули щеше да си остане мъртва на осемнайсет. Джон и Тери бяха убити, за да опазят нея жива.

Трябваше да бъде реалистка и да направи всичко по силите си, за да не им позволи да печелят; да съсипе живота им, да наруши спокойствието им.

Работи с часове, но накрая остана доволна. Реши да си почине час-два и да се върне свежа, заредена с нови сили за последна проверка на данните, преди да ги изпрати.

Щеше да напазарува сега, въпреки че не беше подходящото време на деня. А след това да се прибере, за да разходи Бърт.

После щеше да провери отново данните и да ги изпрати на връзката си във ФБР. Накрая трябваше и да потренира, тъй като щеше да има нужда от физически отдушник, след като приключеше задачата си.

А вечерта щеше да поработи няколко часа над вируса, който разработваше през последните осемнайсет месеца.

Смени оръжието си с по-компактния „Глок“ и го пъкна под якето. Скоро щеше да стане твърде топло за яке и щеше да ѝ се наложи да мине на оръжие на глезена.

Включи алармата, а после пусна Бърт да пази навън. Замисли се дали да не си купи ново оръжие. Довечера щеше да провери.

Тази идея я изпълни със спокойствие. Щеше да е приятно да отиде до града следобед, да погледа как светлината се промушва през нежните млади листенца.

Зърна нежни стръкчета горска майка, дръзките жълти главици на кучешкия зъб, които улавяха слънчевите лъчи по брега на потока, тъкмо преди водата да се спусне по скалите. Сред нежните зелени листенца се виждаше яркият цвят на дивите сливи.

Всичко ѝ се струваше свежо, ново, изпълнено с надежда! Пролетта съживяваше, полагаше новото начало на кръговрата. Това бе първата ѝ пролет на ново място; много ѝ се искаше да се установи тъкмо тук.

Дванайсет години. Не бяха ли достатъчно? Не можеше ли да остане на това място? Тук щеше да засади градината си, да се грижи за нея, да я наблюдава как расте и дава плодове. От тук щеше да си върши работата, да плаща дълговете си и просто да живее.

Възможно ли бе да я открият тук, сред тези хълмове и тази тишина? Как биха могли да свържат Абигейл Лаури с младото момиче, което бе проявило забележителна глупост и небрежност и се бе превърнало в толкова лесна мишена?

Докато беше нащрек и готова, докато беше бдителна и се сливаше с тълпата, докато беше невидима, можеше да си създаде дом и

нов живот.

Осигури безопасността си. Докато беше в безопасност, можеше да спъва работата на семейство Волкови и да плаща дълга си.

Градчето ѝ харесваше толкова много — мислеше си тя, докато завиваше по „Шоп Стрийт“. Обичаше красивите улици и оживените магазинчета, цветовете, събрани в керамичните изделия, туфите нарциси, блеснали на слънцето, лалетата в ярки цветове. Туристите създаваха движение наоколо. Някои идваха за пръв път, други пък — всяка година. Харесваха тишината, разходките сред красивата природа, местните традиции и занаяти. Не бяха дошли заради нощните клубове и градската шумотевица — забавления, които биха привлекли хора като Иля.

Бе почти сигурна, че няма начин да види него или негов познат по тукашните улици, да лови риба в близката река или да се разхожда по хълмовете.

А ако някой от шерифската служба или ФБР, дори служител на чикагската полиция, дойдеше тук, едва ли щеше да я познае. Тя не се мяркаше често наоколо; беше дванайсет години по-възрастна, косата ѝ беше с различен цвят и друга прическа.

А и нямаше причина да търсят Елизабет Фич в този красив туристически град в Озаркс.

Ако настъпеше денят — тя знаеше как да бяга, как да се преобрази, как да се скрие на друго място.

Този ден обаче нямаше да настъпи днес — увери се тя, докато паркираше близо до магазина. А всеки ден, в който не се случваше, беше истински дар.

Тя слезе от колата и натисна копчето, за да я заключи. В този момент видя Брукс да идва към нея.

Нямаше представа какво да направи, когато усети как пулсът ѝ се ускорява, как нещо вътре в нея трепва. Той вървеше така, сякаш разполага с цялото време на света, и въпреки това скъси бързо разстоянието между тях. Застана до нея, преди тя да реши какво да каже.

— Това се казва страхотен късмет. — Той стисна ръката ѝ и се усмихна щастливо.

— Отивам на пазар.

— Така и предположих. Хайде първо да се поразходим. Точно от теб имам нужда.

— Защо?

— Имах кофти сутрин и все още не съм се отърсил от неприятностите.

— Трябва да купя някои неща.

— А имаш ли ангажименти за по-късно?

Хората ги оглеждаха. Усещаше погледите им върху гърба си.

— Не.

— Добре. Хайде тогава да се поразходим в парка. През обедната ми почивка.

Сега програмата й щеше да се обърка още повече.

Как стана така, че тръгнаха на разходка, а той все още я държеше за ръката?

— Случи ли се нещо интересно тази сутрин?

Тя се замисли за прането на пари, руската мафия и ФБР.

— Нищо особено.

— Сега е твой ред да попиташ дали съм правил нещо интересно.

— Така ли? Добре. Случи ли се нещо интересно?

— Доста време ми крещяха и ми четеха лекция. Както трябваше да се очаква, Миси дойде, за да ни увери, че се била спънала, и започна да ме моли да освободя Тай. Никак не се зарадва на обвиненията срещу него, нито пък на онова, което ще последва. Тай вече не е пиан и приема ситуацията по-добре от нея.

Когато Брукс махна с ръка, за да поздрави някого; Абигейл едва прикри физиономията си.

Не това е начинът да се правиш на невидим.

— След като тя престана да ми крещи — продължи Брукс, — ревна. После ги оставих да си поговорят, и двамата плакаха заедно. Накрая тя отиде да търси адвокат и доведе един — пълен загубеняк. Тогава аз взех думата. Той реши, че съм превишил правата си, като съм предложил лечение и брачни консултации вместо процес и престой в затвора.

— Не ти влиза в правомощията да уреждаш споразумение със затворника.

— Така е — това и казах на оня загубеняк. Тай щеше да остане в килията си, докато се изправи пред съдията, докато се определи

гаранция, и така нататък. Не пропуснах да отбележа, че ще прекара следващите няколко години в затвора. Как сте, госпожо Харис? — провикна се той към дребна жена, която поливаше луковици, насадени в каче пред книжарницата.

— Добре, Брукс. А ти?

— Не се оплаквам. Докъде бях стигнал? — попита той Абигейл.

Тя усети погледа на жената, когато продължиха по тротоара, хванати за ръце.

— Казал си на загубения адвокат, че Тай рискува да прекара следващите няколко години в затвора. Аз наистина трябва да...

— Точно така. Само че Миси и Тай започнаха да си крещят. Просто не разбирам хората, които остават заедно, след като са натрупали толкова много враждебност и недоволство един към друг и непрекъснато се обиждат. Той обаче ми беше бесен и се зарече да довърши онова, което започна снощи — да ме срита.

— Струва ми се много драматично и притеснително.

— Така си е. Това никак не се хареса на загубеняка, тъй като му върза ръцете. Не се зарадва и когато Тай протегна ръка през решетките и го стисна за гърлото. Здравсти, Калайъпи. Розите ти са станали прекрасни.

Жена с дълга, пъстра пола, сламена шапка с огромна периферия и градинарски ръкавици му махна от близкия двор.

— Знаех си, че точно това ще кажеш.

Той се разсмя.

— Дъщерята на Алма. Тя е екстрасенс.

Абигейл понечи да обясни, че жената, отгледала чудесните рози, едва ли притежава подобна способност, но Брукс вече продължаваше разказа си.

— Признавам, че рефлексите ми не бяха на ниво, когато понечих да отърва загубеняка от Тай, защото той крещеше като изоглавен и не спираше да ме поучава.

Тя се чувстваше замаяна, но въпреки това следеше разказа му внимателно.

— Значи си оставил затворника да души адвоката и ти е било толкова забавно, все едно си го направил самият ти.

Брукс се ухили.

— Не е в моя полза, но си беше точно така. Загубеният зарязва случая на мига, а Тай с неистови кръсци му обясни какво мисли за него, докато тъпакът се измъкваше. Просто не може да понесе чуждото мнение. Миси хукна след него с викове и плач. След цялата тази драма определено имам нужда да прекарам половин час с красива жена. Струва ми се, че има хора, които мислят, че правилата или законът не се отнасят за тях — защото са бедни или пък богати, защото са тъжни, болни или искрено съжаляват за стореното, или просто защото се опитват да пробутат обяснение, което най-точно отговаря на интереса им и обстоятелствата.

— Съгласна съм.

— Само че съдебната система често се подвежда от подобно отношение и отстъпва пред нарушителите на закона.

— И с това съм съгласна.

— Но и законите, и системата имат нужда да си поемат глътка въздух.

— Не те разбирам.

— Законът има нужда от гъвкавост, трябва да помисли над човешкия фактор, над обстоятелствата. — Чу се клаксон. Той се обърна към улицата и махна на човек с гъста черна брада, седнал зад волана на ръждясал пикап. — Този, който краде хляб — продължи Брукс, без да се отплесва, — защото е гладен и е напълно отчаян, не трябва да бъде третиран по същия начин като онзи, който краде нещо, за да го продаде и да се облагодетелства.

— Може би. Само че ако законът е по-принципен, онези, които крадат, за да се облагодетелстват, ще имат по-малко възможности да повторят престъплението си.

Той ѝ се ухили и тя се запита дали не е казала нещо глупаво.

— Някога да ти се е искало да станеш ченге?

— Не бих казала. Трябва да се връщам...

— Брукс! Доведи момичето при нас.

Абигейл се стресна, обърна се по посока на гласа и се загледа в къщата с дракони, русалки и феи. Видя майката на Брукс да слиза от скелето. Носеше гащеризон и гуменки, целите оплескани в боя. Яркочервена кърпа скриваше косата ѝ.

В мига, в който скочи на земята, кученцето ѝ започна да джавка и да скача толкова високо, че когато тупнеше на земята, оставаше там

замаяно.

Жената се разсмя, взе го на ръце и му махна каишката.

— Хайде! — провикна се отново тя. — Ела и запознай Абигейл с малкото си братче.

— В момента той е любимият ѝ син — обясни Брукс на Абигейл. — Ела да ги поздравим.

— Наистина е крайно време да отида до магазина.

— За днес получих предостатъчно поучения. — Той погледна жално Абигейл. — Имай милост, моля те.

Нямаше как да е невидима, ако хората я забелязват — помисли си тя, а ако покажеше, че иска да бъде невидима, щеше да стане още по-лошо. Макар че много ѝ се искаше Брукс да пусне ръката ѝ — това ѝ се струваше проява на прекалена интимност, тя тръгна през малкия двор към къщата.

— Много се надявах да ни дойдеш на гости — обърна се Съни към Абигейл.

— Всъщност, аз...

— Убедих я да се разходим, преди да отиде на пазар.

— Няма смисъл да си стоим вътре в такъв хубав ден. Запознай се с Платон.

— Истински красавец.

— И разбойник. Обичам разбойниците — рече Съни и притисна кутрето до бузата си. — И е умен!

— За мен ли говориш, или за кучето?

Съни се разсмя и погали Брукс по бузата.

— И за двамата. Той сяда, когато му кажеш, но все още не се е научил да стои мирен. Вижте. Седни, Платон!

Съни накара кученцето да седне и зарови в джоба си.

— Седна. Браво, истински гений! — Извади кучешко лакомство, подаде му го и то бързо го налапа.

Веднага след това заподскача отново и задраска с лапи прасците на Абигейл.

— В момента работим над маниерите му.

— Той е още бебе. — Абигейл коленичи и се усмихна, когато Платон се опита да се покатери в скута ѝ; разсмя се, когато той подскочи и я близна. — Изглежда щастлив. — Тя затвори нежно

муцунката му, когато той се опита да я захапе. — Това не го позволявам. Да, ти си красив и щастлив.

Сякаш очарован от комплимента, той тупна на земята и се претърколи по гръб.

— Освен това има страхотен вкус — отбеляза Съни, когато Абигейл почеса Платон по коремчето. — И двете ми момчета имат невероятен вкус. Днес и ти излъчваш щастие, Абигейл.

— Обичам кучета. — Тя погледна към къщата. — Домът ти е толкова интересен и пъстър. Сигурно е истинско удоволствие да споделяш изкуството си с всеки минавач.

— Така не ми остава време да обикалям улиците и да се забърквам в неприятности.

— Прекрасна е. Откакто съм дошла тук, специално минавам, за да видя докъде си стигнала. Харесва ми, че не е прекалено разумно, или с някакъв подтекст.

Съни избухна в смях, а Абигейл усети как лицето ѝ пламва.

— Не се изразих правилно. Искях да кажа...

— Много добре разбрах какво искаше да кажеш, и си съвсем права. И на мен ми харесва. Хайде, влизайте. Днес сутринта направих компот от праскови и джинджифилови сладки с лимонова глазура, точно както ги обичаш, Брукс.

— С удоволствие ще изям една. — Той погали Абигейл по косата.

— Много благодаря, но трябва да мина през магазина и да се върна при моето куче. — Абигейл се изправи и подаде кученцето на Съни. — Много се радвам, че се видяхме, беше приятно да се запозная с Платон.

Тя се опита да прецени къде е безопасната граница между заетостта и бягството.

Те я очароваха, прелъстяваха я — мъжът, майката му, дори и кученцето. Беше се оставила да я омаят с разговори, покани, пай, секс.

Хората ги бяха видели с Брукс да се разхождат, хванати за ръце. Видяха я да разговаря с майка му, и със сигурност щяха да обсъждат видяното. И нея. Независимо че не принадлежеше към социална мрежа, знаеше как стават тези неща.

Не можеше да бъде незабележима, ако станеше част от живота на градчето заради Брукс.

Защо той не се държеше като типичен мъж? Бяха правили секс. Той беше победил. А сега трябваше да се прехвърли на следващото предизвикателство.

Когато някой я сграбчи за ръката, тя реагира, без дори да се замисли. Инстинктът я накара да се обърне и да удари нападателя с юмрук.

Брукс улови ръката ѝ на сантиметър от целта и отстъпи назад.

— Невероятни рефлексии.

— Извинявай. Стресна ме.

— Меко казано. Добре че рефлексите ми си ги бива, иначе да съм получил още една синина.

— Много се извинявам — повтори нещастно тя. — Появи се отзад и ме сграбчи.

— Разбрах. — Сякаш за да я успокои, той я погали по косата. — Миличка, някой ден трябва да ми кажеш кой те е наранил.

— Не ми говори по този начин. Нещата не се получават, както трябва. Ти вече прави секс.

— Това се отнася и за двама ни. Няма ли да ми кажеш как е трябвало да се получи?

— Трябваше да си отидеш. — Обзета от вълнение, тя прокара ръка през косата си и се огледа. — Сега не мога да обсъждам този въпрос. Не разбирам защо изобщо трябва да го обсъждаме. Не би трябвало да проявяваш интерес.

— За умна жена като теб, понякога си адски тъпа. Правих секс с теб, защото ме интересува. След като спяхме заедно, съм още по-заинтригуван.

— Защо? Не, не ми отговаряй. Ти винаги имаш готов отговор. Объркваш ме. Не искам да се чувствам по този начин.

— По кой начин?

— Не знам! Трябва да отида до магазина, да се прибера, да си довърша работата и...

— Трябва да си поемеш дъх. — Той отпусна ръце на раменете ѝ. — Поеми си дъх, Абигейл.

— Трябва да си поема дъх. — Тя затвори очи и усети как я обзема паника. О, боже, защо не си остана вкъщи?

— Браво. Сега си поеми отново дъх. Спокойно — точно така. Слушай сега какво ще направим.

— Не ми нареждай какво да правя. Няма никакво „ние“.

— Очевидно има. Слушай сега. Предлагам ти да отидем в моя офис. Ще поседнеш, ще пийнеш чаша вода.

Тя поклати глава.

— Трябва да отида на пазар.

— Добре, върви. Ще приключа към шест — шест и половина. Ще донеса две пържоли и ще ги изпечем. Ще вечеряме и ще се разберем.

— Не искам вечеря, не искам и да се разбираме. Просто искам да...

Той я целуна много нежно и напълно неочаквано.

— Струва ми се, че не искаш да чувстваш нищо. Но аз искам; сигурен съм, че и ти искаш, така че трябва да се разберем.

— Нямах намерение да си отидеш.

— Да видим какво ще се получи. Ако се наложи, ще си отида. Няма да те нараня, Абигейл, и ще направя всичко по силите си, за да не се чувстваш нещастна. Когато двама души изпитват чувства, трябва да показват достатъчно уважение, за да разберат какво е истинското положение.

— Ти просто не разбираш.

— Не, мила, не разбирам — но имам желание да разбера. Ела, ще те изпратя до магазина.

— Искам да отида сама.

— Добре. Ще се видим довечера.

Още един разговор, в който трябваше да запази спокойствие и да се държи разумно. Просто щеше да обясни, че не се интересува от него и няма никакво желание да започва връзка. Имаше си предостатъчно работа. Нямах време да се разсейва с вечери, мъжка компания и гости с преспиване.

Щеше да е твърда, а той щеше да прояви здрав разум.

Щяха да приключат по съвсем приятелски начин отношенията, които изобщо не трябваше да започват.

След това всичко пак щеше да е мирно и кротко.

Щом се прибереше, щеше да намисли какво и как да каже.

Щеше да се подготви.

Отложи подготовката, защото си припомни, че неин приоритет винаги щеше да си остане работата. Разделянето на различните сфери на живота ѝ се оказваше по-трудно, отколкото предполагаше, но тя намери време и сили да прегледа много внимателно събраните данни и да ги подготви. Накрая написа имейла:

„Информацията може да ви бъде от полза. Благодаря за вниманието. Може да предприемете всички действия, които прецените, че са подходящи.

Твой друг“

Използва системата, която беше изобретила, за да изпрати имейла през различни адреси, и закри временния акаунт. Както често се случваше, тя си каза, че наистина ще ѝ бъде приятно да си поговори с връзката от ФБР и да споделят мненията си, но поне засега трябваше да се примири с изпращането на файлове, които беше хакнала.

След като приключи, тя кодира копието с данните.

— Отиваме на разходка — обърна се към Бърт. — Докато сме навън, ще измисля какво да кажа на Брукс. От утре всичко ще бъде като преди. Налага се да работим, за да се издържаме, нали?

Докато натъпкваше ключовете в джоба си, Бърт се отри в крака ѝ.

— Днес се запознах с едно друго куче. Много е сладък. Може и да ти хареса.

Излязоха навън.

— Ще ти бъде приятно да си имаш другарче. Догодина ще взема едно кутре. Ти ще ми помогнеш да го обучим, и то ще бъде чудесна компания и за двамата ни. Повече нищо не ни трябва, нали?

Двамата с Бърт обиколиха зеленчуковата градина.

— Искa грижи и внимание; време е да помислим и за повече цветя. Май изпуснахме момента. Разсеях се, но скоро отново ще влезем в релси. Трябва да поработя още над вируса. Един ден, Бърт, когато настъпи моментът и го усъвършенствам, ще заразя семейство Волкови като с чума.

Тя въздъхна.

— Само че сега не мога да мисля за това. Налага се да мисля за сегашното състояние на нещата.

Тя смъкна ципа на суичъра, докато вървяха през гората, и отпусна за момент ръка върху ръкохватката на пистолета.

Дивите сливи цъфтяха, листенцата им излъчваха аромат сред нежната зеленина, а върбата, която някой бе посадил преди години, бе протегнала фините си клонки към бързоструйната вода на потока. Горски теменужки бяха разцъфнали като наситено пурпурен килим.

В тишината, сред аромата и цветовете, тя се успокои, докато двамата вървяха през шарената сянка.

Бърт потръпваше от нетърпение и щом тя му позволи, хукна весело надолу по хълма към брега, за да цопне във водата. Тя се разсмя, както винаги, докато наблюдаваше как голямото куче си играе като кутре във вира.

Остави го да се позабавлява, докато оглеждаше гората. Обаждаха се птици — музикален фон, прекъсван от почукването на кълвач, който си търсеше обяд. Лъчите на слънцето преминаваха през младите листенца и хвърляха причудливи сенки.

По-нататък се откриваше гледка към хълмовете. Обичаше да гледа отвисоко, да се радва на релефа на земята. А тук — обляна от мека светлина и сенки, под звуците на птичите песни и ромона на потока, се чувстваше просто невероятно.

Щеше да си купи пейка. По-късно щеше да потърси в нета нещо дървено, от естествен материал — нещо, което да изглежда така, сякаш е расло тук. Тя щеше да седи на мястото, където светът се отваряше към хълмовете, а кучето ѝ обичаше да се плиска в потока. Може би един ден щеше да се почувства достатъчно спокойна, за да си донесе книга и да почете на пейката в гората, заобиколена от хълмове, докато Бърт се къпе.

Трябваше да престане да мисли за бъдещето. В момента се налагаше да се справи с настоящето, или по-точно с предстоящата вечер.

— Добре. — Свирна на кучето и се отдръпна, когато той изскочи, изтръска козина и около него полетяха капки. — Брукс — започна тя, докато вървяха, — смятам те за привлекателен и ми доставя огромно удоволствие да правя секс с теб, но нямам желание да започвам връзка. — Трябваше да е по-категорична. Той щеше да попита защо. Такъв си

беше, затова тя трябваше да е готова с отговора. — Работата ми е на първо място и за нея ми е необходимо много време; имам и нужда да се съсредоточа.

Тя повтори думите с различна интонация.

— Това би трябвало да свърши работа — но той е толкова упорит. Трябва да му благодаря за интереса, който проявява. Не бива да го ядосвам или да засягам гордостта му. „Благодаря ти за интереса, който проявяваш — поласкана съм.“ Звучи добре. Да, точно така.

Тя си пое дълбоко дъх, облекчена, че паниката не нахлу за пореден път.

— Да — повтори тя. — Мога да кажа „Поласкана съм от интереса ти.“ Наистина е така. Лесно е да говориш искрено, когато наистина си искрен. „Поласкана съм от интереса ти и разговорите с теб много ми допаднаха.“ Дали да повдигна отново въпроса за секса? О, господи! Как успяват да се справят хората? Става толкова сложно и объркано.

Тя вдигна лице към слънцето и пое топлината и светлината му, докато излизаше от дърветата. Погледна към хълмовете. Там някъде имаше толкова много хора, с толкова много връзки и с най-различни отношения помежду им. Родители, деца, братя и сестри, любовници, учители, работодатели, съседи.

Как се справяха? Как успяваха да се сближат и да се съобразяват с нуждите и желанията си? Колко много очаквания и чувства!

Много по-лесно беше да си живееш спокойно сам, да следваш графика си и собствените си цели, да се съобразяваш със своите очаквания и нужди, без непрекъснато да се притесняваш, че другите може да се намесят.

Майка ѝ беше постъпила точно така и беше постигнала успехи на всички фронтове. Е, дъщеря ѝ се оказа пълно разочарование накрая — но винаги ставаше така, когато в живота ти се появи още някой.

— Аз не съм като мама — измърмори Абигейл и отпусна ръка на главата на Бърт. — Не искам и да бъда. Но дори да искам връзка и усложнения, не мога да си го позволя. Просто не е възможно. Затова, да пробваме отново. — Смятам те за привлекателен... — започна отново тя.

Работи над съдържанието, тона, дори жестовете в продължение на почти цял час и изпила всички нюанси, докато двамата с Бърт се

прибираха.

Отвори бутилка вино и изпи половин чаша, за да се успокои. В шест и половина си каза, че трябва или да престане да крачи, или да си налее нова чаша.

Когато той пристигна в шест и четирийсет и пет, нервите ѝ бяха изопнати. Тя повтори наум речта си в опит да се успокои, докато отиваше да му отвори.

15.

Помисли си, че той е истинско удоволствие за очите. Може би щеше да ѝ е нужно известно време, докато изчезне химическата реакция, която преживяваше в близост до него.

— Извинявай, че закъснях. — Той се качи на верандата, стиснал в ръка плик с покупки.

— Няма нищо.

— Здравсти, Бърт. — Брукс небрежно погали главата на кучето, докато влизаше в къщата, след това се обърна и целуна Абигейл. — Как си?

— Добре, благодаря. Дай да отнеса плика в кухнята.

— Няма нужда. — Той кимна към бутилката вино на плотa и възкликна: — Супер!

— Нали каза, че ще има пържоли? Това вино е най-подходящо за червени меса.

— Добре, защото съм донесъл две филета.

— Не каза какво ти се яде с тях, затова не знаех какво да приготвя.

— Нищо. Аз съм подготвен. — Той извади два огромни картофа и още един пакет.

— Какво е това? — побутна плика Абигейл.

— Пакет със смес за салата.

Въпреки нервността си, тя се усмихна.

— Имам достатъчно пресни зеленчуци.

— Които трябва да нарежеш, и какво ли още не. Хубавото на салатената смес е, че вече е готова. Защо не седнеш? Ще приготвя картофите.

Не трябваше да сяда. Не се беше упражнявала как да води разговора седнала.

— Искаш ли да проведем разговора преди вечеря?

Той я погледна, докато носеше картофите към мивката.

— Само един разговор ли ще проведем? Какво ще кажеш да поговорим преди вечеря, по време на вечеря и след това?

— Да, добре, разбира се. Имах предвид да обсъдим положението. Сега ли ще говорим, или предпочиташ първо да вечеряме?

— Кое положение?

— Ти и аз... Социалната връзка. Междудличностните ни отношения.

Той остави картофите на плота и я прегърна с толкова топла усмивка, че тя усети болка дълбоко в себе си.

— Междудличностните ни отношения ли? Аз съм направо луд по теб. — Целуна я страстно, настойчиво, дълго, а тя усети, че болката се разпростира. — Би ли ми наляла още вино?

— А... Не. Да, исках да кажа да, ще ти наляя вино. Трябва да обсъдим...

— Като говориш така, имам чувството, че съм влязъл в политиката. — Той се намръщи за момент, след това се зае да пече картофите. — Защо просто не поговорим?

— Добре. Трябва да поговорим.

— За социалната връзка и междудличностните ни отношения ли?

Тя изправи предизвикателно гръб.

— Ти се шегуваш с мен.

— Нещо такова. Ще запалю огън.

И щеше да стане твърде уютно, помисли си тя.

— Брукс.

— Значи го знаеш.

— Кое?

— Името ми. За пръв път го казваш.

Невъзможно. Или пък...

— Ти ме объркваш. Още не съм започнала, а вече ме объркваш.

— Притесняваш се от онова, което става между нас. Нали?

Тя си пое облекчено дъх.

— Смятам те за много привлекателен и ми беше приятно да правя секс с теб, но не мога да си позволя връзка.

— Вече я започна.

— Моля... Какво?

— Това е връзка, Абигейл, така че вече си започнала въпросната връзка.

— Нямах никакво намерение. Не желая да продължавам тази връзка.

— Защо?

— Поласкана съм от интереса ти, разговорите с теб ми бяха много приятни, но работата ми изисква много време и пълно съсредоточаване. Предпочитам да не се разсейвам. А според мен ти се нуждаеш от много по-приятна и социално ориентирана компаньонка.

Той отпи глътка вино.

— Ти да не би да си репетирала какво да кажеш? — След това насочи пръст към нея. — Репетирала си.

Тя се напрегна от срам и неудобство.

— Не разбирам какво смешно намираш във факта, че съм искала да бъда сигурна в мислите и мнението си.

Леденият ѝ глас го накара да се ухили още по-широко.

— Абигейл, сигурно си отделила доста време, за да измислиш какво да кажеш — но ще те разочаровам, защото по-голямата част са пълни глупости.

— Ако не си в състояние да водиш разумен разговор, най-добре си върви.

С чаша вино в ръката, подпрян на плота, той остана напълно спокоен — за разлика от нея.

— Не си имала никакво намерение да разговаряме. Решила си да ми изрецитираш вече репетирана реч, след което аз е трябвало просто да си тръгна. Ако искаш да се отървеш от мен, Абигейл, ще трябва да ми кажеш какво те тревожи, от какво се страхуваш и какво изпитваш.

— Вече ти казах, че не се интересувам от теб.

— Само че излъга. Не искам да бъда с жена, която не иска да бъде с мен. Ако е така, прояви достатъчно възпитание и уважение и ми обясни какво става, докато пека пържолите. Ще хапнем, а след това ще си отида. По-цивилизовано от това няма накъде.

— Вече ти казах, работата ми...

— Абигейл!

В гласа му прозвуча много търпение, което разпали огън у нея.

— Защо при теб никога не се получава така, както трябва? Не можеш ли да реагираш логично? Не мога да водя разговор с човек, който реагира неразумно.

— С риск да те ядосам, ще подчертая, че реагирам напълно разумно.

Тя вдигна ръце.

— Не мога да мисля!

— Я ми кажи, ти имаш ли чувства към мен?

— Не искам да имам.

— Ще го приема за „да“. А защо не искаш?

— Не знам какво да правя с тях. Не знам какво да правя и с теб.

Просто искам отново тишина и спокойствие. Искам си ежедневието. Това е напълно разумно. — Гласът ѝ отново стана остър и писклив — издаваше обзелата я паника, но тя така и не успя да го овладее. — Когато си тук, всичко се преобръща и става непредсказуемо. Не мога дори да отида до магазина, защото се разхождам с теб, разговарям с майка ти и си играя с кученцето ви, а майка ти ме черпи с компот от праскови. Единственото ми желание е да ме оставите на мира. Аз умея да живея сама.

— Да излезем на въздух.

— Не искам да излизам!

— Мила, ти трепериш и не можеш да си поемеш дъх. Нека излезем за минутка, да глътнем малко въздух и да успокоим страстите.

— Да не си посмял да се грижиш за мен! Аз се грижа сама за себе си, откакто навърших седемнайсет. Не ми трябва никой друг.

Брукс отключи задната врата.

— Ела, Бърт. — Стисна ръката на Абигейл и я изведе навън. — А сега дишай, по дяволите!

— Да не си посмял да ругаеш пред мен!

— Дишай, и няма да се налага.

Тя се отдръпна от него, облегна се на колоната на верандата. Сълзите ѝ рукоуха веднага щом си пое дъх, и тя притисна лице към дървото.

— Ако искаш, ще падна на колене. — Брукс се опита да запази самообладание. — Абигейл, ако съм те накарал да се чувстваш чак толкова нещастна, имаш думата ми, че ще те оставя веднага. Но те моля — много те моля да ми позволиш да ти помогна.

— Не можеш.

— От къде знаеш?

Тя се обърна към него.

— Защо изобщо ти пука?

— Веднага ще ти кажа, че не си имала достатъчно социални контакти и междуличностни връзки, ако не разбираш защо.

— Пак ли се майтапиш с мен?

— Не. — Той не я докосна, но гласът му погали нежно изопнатите ѝ нерви. — Имам чувства към теб. Все още не ги разбирам, но ми е приятно да ги усещам.

Тя поклати глава.

— Това е най-обикновена химическа реакция.

— Вече го каза. Хич ме нямаше по химия в гимназията. Нещастна ли си с мен?

Искаше ѝ се да каже „да“, защото тогава той щеше да си тръгне и повече нямаше да се върне. Само че не можеше да го излъже в очите.

— Не. Чувствам се щастлива, когато сме заедно. Но не искам да съм щастлива благодарение на теб.

— Значи, когато си щастлива, всъщност си нещастна.

— Знам, че звучи нелогично, но е самата истина. Извинявай, че се държах така.

— Не се извинявай.

Той бръкна в джоба си и ѝ подаде сгънатата синя кърпа.

— Благодаря.

— Ще те попитам нещо. Ако не си готова да ми отговориш, просто кажи. Само не ме лъжи. За бивш съпруг ли става въпрос, или пък за гадже — нещо такова? Мъж ли те е наранил?

— Не, не. Нищо подобно. Никой не ме е наранил.

— Искаш да кажеш, че никой не те е наранил физически.

— Именно. — Вече поуспокоена, тя обърна поглед към оранжерията. — Мога да се грижа за себе си. Нямам нито съпрузи, нито гаджета — никакви връзки.

— Сега вече имаш — нашата връзка. — Той пристъпи към нея и избърса сълзите от бузите ѝ. — Налага се да размърдаш огромния си мозък и да помислиш как да се справиш.

— Аз не съм като другите хора, Брукс.

— Ти си единствена и неповторима. Защо да не си?

— Нищо не разбираш.

— Тогава ми помогни да разбера.

Какво можеше да му каже? Ако разбереше достатъчно, може би той щеше да сложи край на връзката им.

— Искам си виното.

— Ще го донеса. — Той влезе вътре, а тя се възползва от момента, за да подреди мислите си.

— Не е нужно да правиш нищо за мен — започна, когато той изнесе виното. — За мен е важно да се справям сама.

— С виното ли? — Той седна на стъпалата на верандата. — Дребните жестове са много важни. Мама е много способна, независима жена, но въпреки това бих ѝ поднесъл чаша вино. Вече знам, че ти си много способна. Но това не означава, че не мога да направя някой дребен жест за теб.

— Глупаво е. — Малко объркана, тя погледна кърпичката и я смачка в ръка. — Никак не ми е приятно да се държа като глупачка. А и не исках да кажа това.

— Защо не седнеш и не ми кажеш, каквото искаше?

Тя се поколеба, след това даде знак на Бърт да излезе в двора и седна.

— Способна съм на много неща, но не съм в състояние да поддържам връзка.

— Защо?

— Когато мама е решила да има дете, направила проучване на донорите.

— Значи не е имала връзка.

— Не. Не е намерила човек, с когото да създаде поколение.

Да създаде поколение — помисли си Брукс. Много показателен избор на думи.

— Била на етап от живота си, когато искала дете. Но имала много изисквания и проучила внимателно донорите. Мама е много интелигентна жена, затова искала да се сдобие с интелигентно... потомство. Искала донорът да е с висок интелект, добро здраве и безупречна семейна история от медицинска гледна точка. Имала и физически изисквания по отношение на тялото, силата и енергията.

— Ясно.

— Когато се спряла на донор, определила подходящата дата за зачеване — с инсеминация, така че да е удобно за личните ѝ и професионални ангажименти. Родила съм се с цезарово сечение, на предварително определена дата, и съм се оказала здраво дете с нормално тегло и ръст. Тя, разбира се, уредила акушерка, така че

грижите за мен били безупречни, и редовно ме водели на прегледи и изследвания, за да е сигурно, че развитието ми е нормално.

Щастливата птича песен прозвуча неуместно, както и стремителният полет на колибрита към алените карамфили.

— От къде знаеш всичко това — сама ли си го открила или тя ти го е разказала?

— Тя ми разказа. Знаех открай време. Това бе част от образованието ми. А образованието и физическото здраве бяха приоритети. Мама е забележително красива жена и е доста разочарована, защото, макар чертите ми да са приятни, съвсем не съм наследила красотата, на която тя се е надявала — но пък съм компенсирала с интелект, двигателни умения и реакции. Като цяло била доволна.

— О, мила!

Той я прегърна.

— Да не си посмял да ме съжаляваш!

— Ще трябва да го понесеш.

— Казвам ти всичко това, за да разбереш генетичната ми нагласа. Мама, макар и да беше доволна от мен като цяло, никога не ме е обичала. Така и не прие, че може да имам собствени цели, желания или планове. Плановите, които тя имаше за мен, бяха свършено изпитани и уточнени. Дълго време мислех, че не ме обича, защото не съм достатъчно добра в това или онова — но постепенно разбрах, че просто не ме обича. Тя не е способна на подобно чувство, не умее да показва обич и привързаност. Като се имат предвид гените и средата, аз също не притежавам подобна способност. Нямам умения за връзки, но разбирам, че чувствата са от първостепенно значение за развитието и поддържането им.

Пълни дивотии — помисли си Брукс. Обмисли много внимателно отговора си.

— Правилно ли разбрах, че след като майка ти е студен човек, егоист с чувства, достойни за пясъчна бълха, значи и ти си генетично предразположена към същото?

— Това е прекалено.

— Мога да представя нещата и още по-зле.

— Няма нужда. Когато разглеждаме генетиката и средата, които често се наричат възпитание и природа...

— Много добре знам какво означава това.

— Сега пък се ядоса.

— Меко казано — но не се сърдя на теб. Искам да те попитам нещо друго. Ако си чак толкова неспособна генетично на любов, как ще обясниш чувствата си към кучето и фактът, че то също те обожава? Само не ми пробутвай празни приказки за обучение.

— Дватамата с него имаме нужда един от друг.

— Нуждата е само едната страна на нещата. Ако той се разболее и вече не може да ти служи като куче-пазач, ще се отървеш ли от него?

— Не, разбира се.

— Защото ще бъде безчувствена проява на егоизъм — пълна гадост, а ти не си такъв човек. Освен това го обичаш.

— Той е куче, а не човек. Има хора, които изпитват силни чувства към животните, а чувствата им към хората са коренно различни.

— Ти изпитваш нещо към мен.

Тъй като нямаше подходящ отговор, Абигейл сведе поглед към чашата си.

— А баща ти?

— Той е донор.

— Разкажи ми за донора. Дори тя да не ти е казала кой е той, ти си го открила. Твърде умна си, за да не го направиш.

— Тя отказа да ми каже името му и каквото и да било друго. Но когато бях на дванайсет... проверих.

— Тя е държала информацията у вас, така ли?

— Стигнах до заключението, че... за нея трябва да е било важно да следи здравето му и потенциалните проблеми. Да, тя имаше сведения за него. Хакнах ги.

— На дванайсет ли?

— Открай време се интересувам от компютри. Той е физик. Постигнал е успехи, уважаван е. На двайсет години станал донор на сперма. Няколко години по-млад е от мама.

— Той знае ли за теб?

— Не.

— Би могла да се свържеш с него.

— Защо да причинявам сътресение в живота му и да го притеснявам? Имаме биологична връзка, нищо повече.

— Той сигурно има семейство.

— Да, оженил се е на трийсет и една. На времето, когато открих информацията, вече имаше едно дете и чакаше второ. Сега има три. Нямам място сред тях. Аз съм чисто и просто резултат от донорство на сперма.

— Той още ли е женен?

— Да.

— Значи е напълно способен да поддържа връзка. Ти си наследила и неговите гени.

За момент — доста дълъг момент — тя наблюдаваше полета на едно колибри — истинска сапфирена вихрушка, — докато то не изчезна от погледа ѝ.

— Защо искаш да бъдеш с човек, който не притежава умения за създаване и поддържане на лични връзки?

— Може би обичам да наблюдавам как въпросният човек се променя и да бъда част от тази промяна. Освен това си падам по теб. Всичко това накуп.

— Има и други причини, поради които не мога да позволя това да продължава. Не мога да ти кажа какви са.

— Не можеш, засега. Знам, че бягаш от нещо — нещо, което те е наранило толкова дълбоко, че имаш нужда от кучето, от охранителните системи и оръжията. Каквото и да те е уплашило, то те е накарало да се криеш зад ключалки и аларми — както буквално, така и метафорично. Когато ми имаш достатъчно доверие, когато разбереш, че да имаш нужда от помощ не е същото като да си слаб и безволев, ще ми кажеш. А сега отивам да пусна грила.

Тя се изправи заедно с него и попита:

— Не се ли чудиш какво е скрито зад ключалките и алармите?

Тя имаше нужда от честност, може би повече от останалите хора, затова той реши да не крие нищо.

— Така се започна. Наистина се чудя какво става, защото ченгетата винаги задават въпроси. Сега обаче... Абигейл, ти ме плени. Наистина ме плени — повтори той, взе ръката ѝ и я притисна към гърдите си.

Тя усети силните, ритмични удари на сърцето му. Тогава се предаде и го прегърна. Стисна очи и се остави чувствата да я

завладеят. Какво удоволствие беше прегръдката с човек, който държеше на нея, в хладна пролетна вечер!

Беше истинско чудо — дори за човек, който не вярваше в чудеса.

— Все още не знам какво да правя с теб. С отношенията ни.

— Да видим как ще потръгне.

— Ще опитам. Ще останеш ли довечера?

Той притисна устни към косата ѝ.

— Мислех, че никога няма да ме поканиш.

Тя отстъпи крачка назад и го погледна в очите.

— Отивам да направя салатата.

Той видя искриците в очите ѝ.

— Ще бъде страхотно.

Тя влезе, а той махна капака от грила. Да, наистина го беше омагьосала — повече, отколкото предполагаше, че е възможно. Беше сигурен, че ще свикне; бе убеден и че ще я накара да отключи вратите една по една, както и че си струва усилията.

В Чикаго — само на две пресечки от клуба, в който се бе запознал с Елизабет Фич в една лятна нощ, Иля обикаляше опушения апартамент, в който се помещаваше една от най-печелившите незаконни компютърни операции. Често следеше лично как върви тази дейност, и макар присъствието му да изнервяше компютърджиите, работата течеше гладко и безпроблемно.

Няколко души работеха на компютрите и бълваха спам с предложения за работа в домашни условия, канадски лекарства, онлайн запознанства, безплатно сваляне на материали. В някои се посочваха такси — с тях се занимаваха телефонистите, които зарибяваха най-наивните или отчаяни хора. А други просто крадяха информация за кредитни карти, която се превръщаше в автоматична печалба или кражба на самоличност.

Тук разноските бяха минимални, а печалбата огромна и редовна.

Той лично бе замислил този вариант на изпитана измама, която бе основният им източник на приходи.

Тя беше повод за огромна гордост.

Той обичаше тази работа и я приемаше като интелектуално упражнение. Бизнесът беше добър; от миналата година се разрастваше.

Независимо от броя на предупрежденията, които се пускаха онлайн, и предупрежденията в новините, никой и нищо не беше в състояние да утоли естествения човешки глад за лесни пари.

Единственото оръжие, от което се нуждаеше, за да измъкне портфейлите на глупаците, бяха компютър и телефон.

Той приемаше насилието; прилагаше го, когато се налагаше, нареждаше някой да го извършва, когато бе необходимо. И въпреки това предпочиташе безкръвните престъпления.

Смяташе се за бизнесмен. Скоро щеше да си има и съпруга, да създаде семейство. Щеше да научи и синовете си как да станат бизнесмени, и тогава щеше да остави кръвопролитията на другите. Мъже като Короткий винаги бяха полезни, но той имаше по-възвишени мечти за синовете, които щеше да създаде.

Всяко позвъняване на телефона му доставяше огромно удоволствие; „телефонистите“ четяха сценария, а ако се наложеше, импровизираха.

— Да, можете да печелите от дома си! Увеличете доходите си, самоопределяйте ритъма си на работа. Срещу минимална такса ще ви осигурим всичко, от което се нуждаете.

Те, разбира се, не осигуряваха нищо полезно — но важното бе, че таксата вече е платена: по-малко от четирийсет американски долара. Това бе нищожна цена за урока, който даваха.

Той поговори за кратко с отговорника, записа си приходите за деня, а след това и тръгна.

Обичаше да чува въздишките от облекчение, които се разнасяха зад него, когато си тръгваше.

Беше роден за власт — тя му отиваше също както любимите му костюми „Версаче“.

Излезе от блока и тръгна към автомобила, който го очакваше. Настани се на задната седалка, без да каже и дума на шофьора. Щом джипът се вля в движението, той пусна есемес на любовницата да го чака след два часа. След това пусна есемес и на годеницата си. Щеше да закъснее, но се надяваше срещата му да приключи до полунощ.

Автомобилът спря пред ресторант, който тази вечер беше затворен заради частно парти.

Баща му настояваше да провеждат такива срещи всеки месец, въпреки че според Иля същото можеше да се постигне и през „Скайп“

или с конферентен разговор.

Иля се бе научил да цени личните връзки; освен това щеше да има вкусна храна, хубава водка и мъжка компания.

Влезе и подаде кашмиреното си палто на красива брюнетка с котешки очи. Искаше му се да я изчука, без да ѝ сваля очилата с черни рамки.

Баща му вече седеше с неколцина други на огромна маса в основния салон. Усмивката на Сергей стана още по-широка, когато видя сина си.

— Влизай и сядай. Закъсня.

— Имах малко работа. — Иля се наведе и целуна баща си, а след това и чичо си по бузите. — Нося цифрите за операцията на Петдесет и първа улица. Искях да ви ги представя тази вечер. Ще останете доволни.

— Браво. — Сергей наля водка на Иля и вдигна чашата си. На седемдесет той бе все още як мъж, който обичаше удоволствията на живота и продължаваше да им се радва.

— За семейството — вдигна тост той. — За приятелите и добрия бизнес.

Обсъждаха бизнеса, докато похапваха — както винаги на тези срещи — традиционна руска храна. Иля ядеше борш, докато слушаше докладите на командирите и доверените бойци. От уважение задаваше въпроси единствено когато баща му кимнеше. Когато поднесоха агнешко задушено, Иля докладва за бизнеса, който следеше лично.

Обсъдиха проблемите — ареста на войник, обвинен в трафик на наркотици, курва, която имала нужда от дисциплина, разпита и ликвидирането на заподозрян информатор.

— Миша ще проговори пред полицията за бизнеса на нашите хора — заяви Сергей.

Иля отмести чинията си встрани. Ако продължаваше да се тъпче, нямаше да може да се наслади на любовницата си. Погледна братовчед си и отпи глътка вино.

— Пикто каза, че все още не е открил как попада във ФБР информацията за някои от операциите ни.

— Тогава защо му плащаме? — попита Сергей.

— Точно така, чичо — и аз зададох същия въпрос. Понякога ни е предупреждавал да действаме, за да защитим интересите си, но не

може да разбере кой от Бюрото получава сведенията, нито как. Убеден е, че контактът е един от трима, но те пазят много ревниво информацията. Помоли за още време и ресурси.

— Още пари, значи.

— Каза, че били за подкупи.

Миша — вече баща на четири деца, продължаваше да яде с охота. Иля знаеше, че той няма любовница, която да задоволява.

— Не поставям под въпрос верността му, но започвам да си мисля, че и той, и другите двама, които държим, не са достатъчно високо в хранителната верига, за да отговарят за нуждите ни.

— Ще проверим въпросните трима. Иля, двамата с Миша се заемат с тази работа. Който и да е информаторът на ФБР, на когото и да подава сведения, тази работа трябва да се прекрати. Струва ни твърде много пари. И е опасно.

Сергей отмести чинията си.

— Пак стигам до онази стара история. Още не сме забравили Елизабет Фич.

— Няма контакт с майка си — започна Иля. — Нито с полицията. Ако е все още жива, се страхува ужасно. Не представлява заплаха.

— Докато е жива, представлява заплаха. Това е тежка обида.

— Плащаме на онзи Кийгън, и той ни е от полза. Само че така и не успя да я намери. И останалите не успяха да я открият. По дяволите! — Той стовари юмрук на масата. — Как да опазим гордостта си, след като сме победени от една жена?

— Няма да спрем да търсим — увери го Иля.

— Няма, разбира се. Това е въпрос на чест, Яков?

— Да, чичо. — Годиците се бяха отразили благосклонно на Короткий, както става при хората, които обичат работата си.

— Говори с Кийгън. Напомни му защо е важна тази работа. Говори и с Пикто. Парите са добра мотивация. Същото важи и за страха. Накарай ги да се страхуват.

— Добре, чичо.

— Добре, разбрахме се. А сега — Сергей плесна с ръце, — е време за десерта.

16.

Стори ѝ се лесно, почти естествено. Запита се дали не бе прекрачила някаква граница и дали не живееше нормално, както копнееше.

Нямаше представа какво предстои, затова всеки миг от това приятно и напълно нормално общуване блестеше като безценен диамант.

Той прекарваше с нея почти всяка вечер. Понякога тя готвеше, понякога той донасяше храна. Сядаха навън, или се разхождаха до любимото ѝ място с изглед към хълмовете. Той ѝ помагаше в градината, в дъждовни вечери я учеше как се играе джин руми, а след това се преструваше на възмутен, защото тя го биеше във всички игри.

Разсмиваше я.

Когато я докосваше в тъмното, всички тревоги, всички съмнения, които кипяха в нея, изчезваха. Всеки път, когато се събуждаше и той бе до нея, радостта я топлеше часове наред.

Благодарение на него научи много за хората от градчето, след като бе чула смешните му истории и небрежни забележки. Продавачът, който често я обслужваше в магазина, бил шампион в състезанието по ядене на пайове, което се провеждало в парка всяка година на четвърти юли. Управителят на банката бил магьосник любител, който изнасял представления на детски партита. А най-старият и най-близък приятел на Брукс очаквал второ дете.

Понякога търсеха Брукс вечер, и на два пъти му се наложи да тръгне по работа посред нощ. Когато оставаше сама, къщата ѝ се струваше особена. Беше по-различно, отколкото през деня, когато работата и рутината караха времето да лети. Нощем имаше чувството, че липсва съществена част от нея.

В тези моменти се опитваше да пренебрегне неприятното усещане, че когато всичко приключи, вече няма да се чувства завършена. Затова се съсредоточаваше над мига, часа, деня, нощта.

Опитваше се да се държи спокойно и изчакваше да види как ще се получи.

Двамата току-що бяха завършили цветните лехи. Повечето от растенията, които бе отгледала в оранжерията си, а после засадиха заедно, ѝ доставяха огромна радост.

Откри, че удоволствието е същото и когато ѝ помагат.

Обичаше да се чувства малко мърлява, малко потна, малко уморена и знаеше, че единственото, което ѝ остава, е да пъхне във фурната лазанята със спанак, приготвена по-рано.

— Много добре изглежда.

— Изглежда страхотно — поправи я той.

— Да, изглежда страхотно. Но след още няколко седмици ще бъде още по-красиво. Беше ми приятно, че ми помагаш.

Тя се усмихна широко.

— Наистина ли?

— Наистина. Искаш ли бира?

— На повикване съм, така че най-добре да не рискувам. Но една кола ще ми дойде добре.

Всичко бе съвсем простишко — помисли си тя, когато влезе вътре. Беше ѝ приятно да му носи напитки, да му готви. Откри, че когато готви за някой друг, а не само за себе си, това ѝ носи огромно удоволствие. Също така ѝ беше приятно да го изпрати да донесе пица или китайска храна или да си изпекат бургери на скарата.

Мислеше, че къщата ще ѝ се стори препълнена, докато той е до нея — не само къщата, но и животът ѝ, ежедневието; но незнайно как всичко изглеждаше по-добре. Притесняваше се, че работата ѝ — бизнесът и личните ангажменти — ще страдат, ако някой ѝ отнема от времето и вниманието, но последните две седмици се оказаха невероятно продуктивни. Голяма част от дребните задачи и задължения ѝ отнемаха по-малко време, когато той предлагаше да ѝ помогне, или просто ги свършваше сам.

Не живееха заедно — напомни си тя, докато му наливаше кола върху кубчетата лед. Не можеше да си позволи подобно нещо. Затова пък си беше оставил несесер с тоалетни принадлежности в банята и няколко дрехи в гардероба ѝ.

Беше ѝ приятно да ги вижда, когато него го нямаше. Достатъчно беше да погледне ризата му, самообръсначката и чорапите. Те бяха достатъчно доказателство, че той присъства в живота ѝ.

Или пък доказателство за живота, който се опитваше да си създаде.

Погледна през прозореца, когато чу кучето да лае, а след това и смеха на Брукс.

Бърт гонеше жълта тенис топка с такова настървение, сякаш светът зависеше от това да я хване. Играта беше забавна, а и подходяща за упражнение. Въпреки това ѝ се струваше странно, че кучето ѝ откликва с такава готовност.

Ами, помисли си тя.

Бяха станали приятели.

Взе чаша вода с лед и я изнесе заедно с колата му навън.

— Благодаря. Това куче ще гони топката чак до Тексас, ако успея да я хвърля толкова далече!

— Приятно му е да тича и му се отразява добре. Обича да му хвърляш топка, защото я хвърляш по-далече от мен.

— А пък аз мога да потренирам с него, вместо тренировките в събота.

Когато телефонът звънна, тя почувства облекчение. Той нямаше да пита отново, нямаше да настоява. Но тя знаеше, че ще му е приятно в събота да отиде в парка, където играеше футбол.

Вдигна мократа, надъвкана тенис топка и я хвърли, за да може Бърт да си поиграе още малко.

Чу отговора на Брукс.

— Тръгвам веднага. — Той затвори телефона и възкликна: — Гадост!

— Проблем ли има?

— Едно разглезено богато хлапе се надрусало, съсипало хотелски апартамент и нападнало управителя на хотела.

— Аха. Твоят приятел Ръс Конрой.

— Да — Джъстин Блейк е най-обикновено разглезено богато хлапе. Опитал се да се сбие с охраната на хотела, след това го задържали, докато пристигна. Извинявай.

— Това ти е работата.

— Този път ще ми е нужно повече време, защото ще се занимавам с противен и много агресивен беляджия, досадния му, надут и влиятелен баща и многострадалния адвокат, който благодарение на

гадното хлапе носи обувки „Гучи“ и се налива с „Чивас Ригъл“. Може и да не успее да се върна.

— Няма нищо.

— Лесно ти е да го кажеш. Ти няма да изпуснеш лазанята.

— Ще ти запазя от нея. Няма да се развали.

— Благодаря. Ще ти звънна. Трябва да се поизмия, преди да отида. — Той се наведе и я целуна. — Ще ми липсваш.

Стана ѝ приятно, когато чу тези думи. За пръв път щеше да липсва на някого.

Когато Брукс влезе вътре, кучето се втурна към нея. После спря, задъхано, стиснало топката в уста, без да откъсва очи от вратата.

— Ако може, ще се върне — каза му Абигейл. — Налага се да се справим и без него. Много е важно да се справим без него.

Хвърли топката отново и си помисли, че ще си направи само салата за вечеря. Нямаше желание да яде лазанята съвсем сама.

Странноприемница „Озарк“ се намирал на полегат хълм в самия град. Четириетажната викторианска сграда бе строена за вила на успешен контрабандист през двайсетте години. Краят на успеха му дошъл дни преди края на Сухия режим, когато конкурент го застрелял с пушка „Хенри“, докато си почивал на верандата с кубинска пура и чаша нелегално уиски.

Вдовицата така и не се върнала в къщата и за няколко години тя придобила запуснат вид. Най-големият син, който обичал да залага на конни надбягвания, я продал в мига, в който я наследил.

Дядото на Ръс я стегнал съвсем сам и през лятото на 1948-та отворил хотел. Хотелът нямал особен успех по времето на Сесил Конрой, и въпреки това не пропаднал. Когато общността от хора на изкуството се установила в района през седемдесетте и осемдесетте години, тук се излагали много платна; за щастие едно от тях привлякло погледа на богат колекционер от Ню Йорк.

Вдъхновен от картината, колекционерът, а също и някои от приятелите и колегите му, превърнали хотела в база, където да избягат за кратко от света, да организират бизнес срещи или просто за удоволствие.

И така, към края на миналия век хотелът бил преобразен; сдобил се със спацентър и закрит басейн.

Четвъртият етаж предлагаше двайсетия четири часово обслужване; там бяха разположени, най-престижните апартаменти в хотела.

Брукс бе застанал до Ръс в апартамента с бледозлатисти стени, антики от тъмно, лъскаво дърво и гледжосани произведения на местните майстори.

По лакирания под от орехово дърво проблясваха счупени стъкла от някога великолепия полилей. Тежката ръчно изработена стъклена ваза, изглежда, бе запокитена по огромния плазмен телевизор и сега лежеше на парчета върху ръчно тъкания килим, по който някой бе разлял обилно червено вино. Остатъци от лампа „Тифани“ лъщяха сред изпочупени чинии, остатъци от храна, фасове и няколко порнографски дивидита.

Синьо-златната коприна на канапето бе прогорена от цигари, и дупките се взираха в тях като зли очи.

— Трябва да видиш спалнята — изломоти Ръс през разцепената си, подпухнала устна. — Изроди!

— Жалко, че е станало така, Ръс.

— Вградената вана в голямата баня е оплескана с червено вино и урина. Някой е избил кранчетата. Не питай в какво състояние е тоалетната.

— Ще ни трябва снимки на апартамента преди и след. Ще направиш ли приблизителна оценка на щетите, за да получа представа?

— Повече от седемдесет и пет хиляди, по-скоро към сто. Господи, не знам, Брукс. Може да излезе дори повече, след като огледаме внимателно пораженията. Да не говорим за вонята!

— Колко души са били тук?

— Трима. А момчетата влизаха и излизаха непрекъснато. Резервацията е направена вчера, на името на бащата на Джъстин. По някое време снощи — ще проверим записите от охранителните камери — другите две момчета, обичайният антураж на малкия — Чад Картрайт и Дойл Парсънс — са пристигнали с две момчета. Джъстин наредил на рецепциониста да ги пусне, без да задава въпроси. Законът не забранява да каниш гости в хотелската си стая. Останали за през нощта. На рецепцията и при охраната постъпили няколко оплаквания.

Гостите не можели да търпят шума. Доколкото знам, момичетата са си тръгнали днес следобед, а останалите трима прекарали деня в пушене на трева, поръчвали какво ли не от рум сервиса, гледали порно. Към шест часа оплакванията завалели отново — викове, трясъци, истеричен смях. Скапаняците барикадирали вратата и отказали да отворят на управителя на етаж. После се качих аз. Господи, мирише на трева още от коридора!

Брукс само кимаше и слушаше разказа на Ръс. Ръцете на приятеля му продължаваха да треперят от гняв.

— Казах на недораслото идиотче, че ако не отвори вратата, ще повикам и полицията, и баща му. Нямам нищо против страха, който будиш у хората, Брукс, но май заплахата, че ще повикам баща му — и останалите родители — ги накараха да отворят. И тогава кретенчето започна да ми се присмива. Подсмихна се и ми каза да си го начукам. Стаята беше платена. Видях какво са направили, или поне част от пораженията. Другите двама се бяха проснали на пода. Бях побеснял, затова мълчах.

— Ясно.

— Обърнах се към управителя на етаж и му казах да доведе охраната. И тогава малкото лайнче ме удари. — Той опипа внимателно сцепената си устна. — Керъли... нали я знаеш?

— Да.

— Тя повика Бен и го помоли да доведе двама от по-яките носачи. Бърза мисъл има това момиче. Бях подпрял скапаняка на вратата, а другите двама бяха толкова надрусани, че имаха сили само колкото да се превиват от смях. Той стовари юмрук във вратата, ухили се похотливо на Керъли и ѝ каза, че бил готов да я изчука, за да живне малко.

— Боже!

Ръс се опита да запази спокойствие и притисна пръсти към очите си.

— Той просто не се отказваше, Брукс. Бен и останалите дотичаха, и тогава малката гад започна да рита и да пици. Керъли се обади в управлението, дотича и Бойд. След това повика Аш за подкрепление и заедно преценихме, че трябва да ти се обадим.

— По всяка вероятност е откраднал кредитната карта на баща си, но старият ще го подкрепи и ще заяви, че му е позволил да я ползва.

Не можем да докажем нищо — но пораженията, нападението...

Брукс усети, че и той трябва да се поуспокои.

— Ще накарам Бойд да дойде с Алма; тя прави добри снимки и ще документира всичко, а Бойд ще претърси всичко във ваше присъствие за опиати. Дори да са пушили и смъркали, все нещо ще е останало. От тук се виждат фасовете от марихуана. Този път баща му няма да успее да откупи сина си. Не и ако повдигнеш обвинение.

— Разбира се, че ще повдигна.

— Добре, ще повикам родителите. Остави Керъли и ела с мен. Ще дадеш официално изявление, ще повдигнеш обвинение. Ще уведомиш застрахователя и ще ми дадеш опис на инвентара.

Ръс кимна.

— Вече им позвъних.

— Добре тогава.

Ръс покри лицето си с ръце.

— Господи, направо ми стана лошо. Трябва да кажа на нашите. Призлява ми, като си помисля какво са правили тук.

— Тогава да се хващаме на работа.

Брукс мислеше, че лесно може да напише същата пиеса в три действия. Джъстин Блейк се развилнява, някой вика полицията и те арестуват арогантния боклук и докато Брукс пристигне в хотела и огледа ужасните щети, докато поговори с Ръс и отиде в управлението, Линкълн Блейк вече бе пристигнал заедно с адвоката си.

Блейк се изправи.

Беше внушителен мъж с широки рамене, костюм с безупречна кройка, дебел врат и вратовръзка на райета. Студени сини очи блестяха над острия му нос.

Сивата му коса бе подстригана късо, по войнишки, въпреки че според слуховете Блейк бе успял да се измъкне от военна служба по времето, когато все още имаше такава.

— Ръсел, разбирам, че синът ми и приятелите му са отговорни за някои дребни неприятности в твоя хотел. Ако е така, ще се погрижа незабавно. Няма защо да се притесняваш.

— Господин Блейк, простете, ако ви се сторя невъзпитан, но в момента нямам никакво желание да разговарям с вас. Брукс, може ли да седна в кабинета ти?

— Разбира се.

— Хайде, Ръсел — започна Блейк, но Ръс не спря, за да го изслуша. Блейк стана сериозен. — Един хотелиер би трябвало да разбира, че има амортизационни разходи за счупени мебели.

— Господин Блейк, аз също не горя от желание да разговарям с вас.

Тъй като Брукс беше по-висок, Блейк нямаше как да го гледа отвисоко, но отношението му бе повече от ясно.

— Плаща ти се, за да служиш на града. Да знаеш, че с подобно отношение няма да изкараш и година на този пост.

— Значи ще рискувам. Сигурно имате намерение да ми кажете, че Джъстин има позволение ви да използва кредитната ви карта за хотелския апартамент, за рум сервиса и за други поръчки.

— Разбира се.

— Това си е ваша работа. Останалото е моя.

— Настоявам веднага да пуснеш сина ми. Ние, разбира се, ще платим незабавно за нанесените щети.

— Тогава държа да ви уведомя, че въпросните щети възлизат на шестцифрена сума. Точно така — кимна Брукс, когато Блейк се облещи и лицето му почервения. — Добре са се представили в апартамента.

— Ако Ръсел Конрой или баща му, когото винаги много съм уважавал, си въобразяват, че ще издържам бизнеса им, за да...

— Двама от полицаите в момента са на местопрестъплението и документират щетите. Застрахователният агент също идва, за да стори същото. Аз идвам от там и се убедих лично. Заместниците ми ще претърсят апартамента за незаконно притежавани наркотици, тъй като там вонеше нетърпимо на марихуана. Нямам представа откъде синът ви или приятелите му са взели червеното вино и брендите, бирата и другия алкохол — из целия апартамент са разхвърляни бутилки — но те все още не са навършили възрастта, в която имат законно право да пият алкохол. А и синът ви е нападнал Ръс пред свидетели. Освен това се е нахвърлил върху охраната — отново пред свидетели.

— Искам да говоря със сина си. Незабавно.

— Не може. Първо аз ще говоря с него; адвокатът му може да присъства. Той се води малолетен, когато става въпрос за алкохол, но официално е възрастен. Може и да е нелепо, но законът е такъв. Ще разговаряте с него, след като аз приключа. И още нещо, господин

Блейк. Няма да можете да купите семейство Конрой, както сте купили останалите. Те не се продават. Този път Джъстин ще плати за стореното.

— Ако прекалиш, Глийсън, току-виж си загубил работата.

— Както вече ви казах, ще рискувам. Сигурно Джъстин е поискал адвокат; въпреки това ще проверя. Докато не се убедя, че е упражнил правото си, никой няма да разговаря с него.

Брукс отиде при Джеф Ноел — един от заместниците му на непълен работен ден, който правеше всичко по силите си, за да се престори на невидим.

— Джеф, знаеш ли дали той е искал да говори с адвокат?

— Да, господине. Дрънкаше нещо за адвокат, когато Аш и Бойд ги доведоха, и крещеше на другите двама затворници да си затварят плювалниците.

— Добре тогава. — Брукс се обърна. — Имаш си клиент, Хари.

— Настоявам да разговарям с клиента си насаме.

— Разбира се. Джеф, заведи господин Дарнел при клиента му.

— Дадено, шефе.

Без да обръща внимание на Блейк, Брукс се отправи към кабинета си и затвори вратата.

— Както се предполагаше, Джъстин се сдобил с адвокат. Ще се наговорят; след това идва моят ред. Искаш ли кафе?

— Не, имам си вода. Не мога да пийна нищо друго.

— Сега ще запиша официалното ти изявление. Ще действаме стъпка по стъпка, Ръс. Държа да те предупредя, че Блейк ще се опита да притисне и теб, и семейството ти, и ще ви убеждава да се съгласите на подкуп, за да измъкне онзи келеш.

Ръс почервеня почти като косата си.

— Няма толкова пари в целия свят. Мама е купувала онзи полилей в Уотърфорд, Ирландия, пренесла го е чак тук специално за хола. Гордееше се с него. Това е предостатъчно, Брукс.

— Знам, ще го запиша.

— Добре. — Ръс затвори очи и кимна. — Добре.

След като приключиха, Брукс погледна приятеля си в очите. Гневният цвят беше изчезнал. Луничките изпъкваха на болезнено бледото му лице.

— Ще ми се Джеф да те закара у вас, но знам, че ще искаш да се върнеш в хотела.

— Налага се да се върна.

— Знам. Той ще те откара. Аз оставам тук. Ако искаш, ще намина към вас, когато приключача.

— Много ти благодаря, Брукс. Ако можеш, звънни да ми кажеш какво става.

— Ще ти звънна — а щом приключача, ще дойда да се видим. Никой да не разчиства онази каша.

— Според теб колко време ще... Няма значение. — Ръс вдигна ръка. — Добре.

— Казах на Бойд да сложи полицейска лента на вратата. Знам, че няма да ти бъде никак приятно, но колкото по-тежко представим случая, толкова по-добър шанс имаме да постигнем нещо, ако Блейк реши да ни съди.

— Прави, каквото трябва.

— И още нещо. — Брукс отвори чекмедже и извади дигитален апарат. — Кажи „лайно“.

Ръс се засмя и въздъхна. След това се намръщи към фотоапарата.

— Лайно.

Когато Брукс излезе от кабинета си, веднага забеляза, че Блейк вече не е в чакалнята. Сигурно беше при кмета, или звънеше в щатската прокуратура или дори на тъпия губернатор.

— Срамота — рече Алма и подаде на Брукс един плик. — Направих купища снимки, както поиска. Сърцето ми се късаше, да знаеш.

— Това обаче е друга работа. — Бойд вдигна пликче за доказателства с три фаса. — Намерихме марихуана, кокаин и дори оксидон, за да допълнят картинката.

— Напълно достатъчно. Описа ли всичко?

— По етапния ред. Имаме и видеозапис, както ти поиска, а Аш снима през цялото време, докато аз претърсвах апартамента. По-ясно от това няма накъде.

— Браво! Хари още ли е там?

— Не е излизал.

— Отивам отзад да се заема с тартора. Бойд, би ли поел Чад Картрайт? А ти, Аш, поговори с Дойл Парсънс. Напомнете им отново

какви права имат, да не забравите. Запишете абсолютно всичко. В мига, в който някой от тях каже „адвокат“, преставате.

— Досега не са искали нито адвокат, нито да се обаждат по телефона — уведоми го Аш. — Последния път, когато надникнах да ги видя, и двамата бяха припаднали.

— Вървете да ги събудите.

Брукс се върна в малката заседателна зала и отвори вратата.

— Време е двамата с теб да си поговорим, Джъстин.

Джъстин остана излегнат на стола, прехвърлил небрежно едната си ръка през облегалката. Изкриви презрително устни.

— Шефе, може ли за момент? — Хари стана, прошепна нещо на Джъстин, а момчето сви рамене незаинтересовано.

Хари излезе и затвори вратата. Беше с цяла глава по-нисък от Брукс и около петнайсет години по-възрастен. Едно време Хари тренираше детската лига, в която бе Брукс, и ги подготвяше за шампионата.

— Брукс, разбирам, че тримата младежи са направили големи поразии в хотелския апартамент и че са пили, въпреки че са непълнолетни. Те ще оправят щетите, ако има такива, а клиентът ми ще повика независим оценител за целта. И двамата знаем, че проблемът с пиенето няма да ни отведе до никъде. Ще има плесване през ръцете, дълга лекция. Що се отнася до обвинението в нападение — Джъстин ми каза, че Ръс бил много разстроен — очевидно има защо. Виж сега...

Брукс извади от папката дигиталната снимка на разцепената и подута уста на Ръс.

— Това как ти се струва?

Хари се наведе над снимката, след това въздъхна и прокара пръсти през късо подстриганата си кестенява коса.

— Не ти ли омръзва понякога тази игра?

Хари замахна с ръка и поклати глава.

— Трябва да си върша работата, Брукс.

— Има дни, в които си мисля, че работата ми е пълна отврат. Твоята обаче е още по-гнусна. — Брукс отвори вратата, извади касетофон и го постави на масата.

Забеляза, че нощта бе отнела част от златистите отблясъци по кожата на Джъстин и той вече не приличаше на принц. Чудесно

помисли си Брукс, докато се вглеждаше в наглите, кървясали очи.

— Прочетоха ли ти правата, Джъстин?

— Да. Известно ми е, че имам пълното право да те пратя на майната ти.

— Джъстин — предупреди го Хари.

— Свобода на словото.

— И аз ще се възползвам от същото право. Искате ли да погледнете, господин адвокат? — Брукс изсипа купчинка снимки на масата.

Докато Хари ги разглеждаше, Брукс не откъсваше очи от момчето.

Джъстин Блейк, единственото дете на Линкълн и Джени Блейк, бе роден в семейство с много пари, престиж и красота. Изваяните черти, нацупените устни, великолепните сини очи и гъстата руса коса му осигуряваха най-красивите момичета в гимназията.

От него може би щеше да излезе нещо, каза си Брукс — може би все още не беше късно — но парите, престижът и красотата го бяха превърнали в арогантно същество с противен характер и безогледно пренебрежение към всяка власт.

— Джъстин Блейк, обвинен си в разрушаване на чужда собственост, вандализъм, употреба на алкохол под допустимата възрастова граница и три обвинения в нападение.

— Голям праз, мамка му.

— Както и обвинение в притежание на наркотици. Намерихме трева, кокаин и оксидон, които с приятелите ти сте внесли в хотелския апартамент.

Джъстин само се подсмихна.

— К'ви ги дрънкаш, бе?

— Отпечатъците ти са снети. Обзалагам се, че ще ги открием по плика с трева, кокаина, а може би дори и по хапчетата. Ти си на изпитателен срок, а едно от условията е да не употребяваш наркотици, да не пиеш и да не се забъркваш в неприятности. Сети се сам какво следва.

— Баща ми ще ме измъкне до час. Ако Хари иска да си изкара тлъстата пачка, ще трябва да оправи тази работа до сутринта.

— Не става. Този път няма да го бъде. Ръсел Конрой повдигна официално обвинение. Заместниците ми са взели показания от

свидетелите. Както сам виждаш, сме документирали хаоса, който сте сътворили. Прибрали сме наркотиците, алкохола, а скоро ще привикаме и момичетата, които са идвали снощи. Ако те се окажат под осемнайсет, ще се добави и изнасилване и склоняване на малолетни към разврат. Но при всички случаи, този път няма да има изпитателен срок, нито пък служба в полза на обществото. Отиваш зад решетките.

Джъстин му показва среден пръст.

— След час няма да съм тук.

— Я да видим колко е часът? Минава осем. Значи е твърде късно, за да има изслушване за определяне на гаранция. Оставаш в управлението до утре сутринта, и чак тогава ще изложим случая пред съдията.

— Глупости на търкалета.

— Началник Глийсън — започна Хари, — родителите на клиента ми са уважавани членове на общността. Според мен можем да пуснем Джъстин на тяхна отговорност за нощта.

Брукс го погледна, без да трепне.

— Няма да стане. Утре може и да не успея да убедя съдията да определи гаранция, но дотогава остава тук.

— Ти си едно нищожество. Ти си най-обикновено ченге под наем, което се опитва да си придава важност. Баща ми ще те купи и ще те продаде десет пъти с джобните си пари. Нищо не можеш да ми направиш.

— Жалко, че възприемаш собствената си стойност от гледна точка на банковата сметка на баща си. А пък аз пет пари не давам за разглезеното дете, което се крие у теб. Мога обаче да те арестувам и да те обвиня — вече го направих. Мога да те тикна зад решетките, докато съдията не ми нареди друго. Мога — и повярвай, ще го сторя — да свидетелствам на процеса срещу теб, ако решиш да има процес, и всяка незначителна подробност от противното ти, безсмислено и разрушително поведение ще излезе наяве.

— Искам още малко време насаме с клиента.

— Вече имаше половин час с него.

— Брукс, искам няколко минути насаме с клиента.

— Добре. След като приключите, той отива в килията.

Брукс излезе. След по-малко от десет секунди започна воят. Знаеше, че постъпва дребнаво, и непрофесионално, — но пък му стана

безкрайно приятно, когато чу как Джъстин изпадна в истерия като
двегодишно дете.

17.

Абигейл беше сама в притихналата къща. Кучето похъркваше тихо в краката ѝ, докато тя прехвърляше хакнатите досиета на ФБР. Остана доволна, че специален агент Елиз Гарисън е проверила сведенията, които ѝ беше изпратила. От ФБР бяха конфискували пет милиона и шестстотин хиляди — хубава кръгла сума, която, поне според Абигейл, щеше да разбуди много духове. Същото важеше и за шестте ареста.

Подобна стъпка съвсем не беше достатъчна, за да изкара семейство Волкови от бизнеса, но щеше да ги подразни и да ги накара да потърсят виновника за изтичането на сведения дълбоко в организацията.

Напълно доволна, тя затвори файловете и си каза, че е време да си ляга. Беше станало почти полунощ; освен това през седмицата си беше осигурила две нови поръчки. Утре сутринта трябваше да бъде свежа, за да започне работа.

Само че не беше изморена. Призна пред себе си, че е неспокойна. Уж работеше, проучваше, а през всичкото време очакваше телефонът ѝ да звънне.

Колко пъти, запита се тя, беше чела книга или гледала филм и се бе чудила как е възможно жената да чака някой мъж да ѝ се обади. Струваше ѝ се, че на тези жени не само им липсва чувство на самоуважение, а и ги смяташе за кръгли глупачки.

Сега не спираше да се чуди на себе си.

Усещането не ѝ беше приятно, не харесваше това съчетание от нерви и безпокойство. Беше едва доловимо, въпреки това се усещаше.

Тя дори не искаше връзка, напомняше си, а още по-малко искаше това неудобно, неприятно положение, в което се намираше в момента.

Не искаше нито телефонни обаждания, нито компания за вечеря или пък разговори... Не искаше тези неща. Те пречеха на ежедневието ѝ, но по-важното бе, че водеха до усложнения, а това не можеше да си позволи.

Въпреки това трябваше да признае, че ѝ бяха приятни и че бе истинско облекчение да забрави всичко — поне за няколко минути — и просто да бъде Абигейл.

Как ѝ се искаше да бъде онази Абигейл, която го привличаше, с която му беше приятно да бъде.

Нима по този начин нямаше да се окаже в същия капан, който бе заложила сама на себе си преди години? Нямаше ли така да се убеди, че е различна от онова, което можеше да бъде?

Стана добре — не, беше чудесно, че той не се обади. Тя можеше да започне веднага да се пренастройва, да направи живота си такъв, какъвто беше, преди той да го промени.

Щеше да си направи билков чай и да го изпие на горния етаж, след което да поспи. Така бе най-разумно. Това бе типично за нея.

Когато стана, кучето се събуди на мига. Последва я в кухнята и остана да я наблюдава как пълни чайника, сяда и чака водата да заври.

Добро куче — помисли си тя, докато слагаше чайника на котлона; приятна, добре обезопасена къща и работа, която ѝ доставяше удоволствие. Това ѝ бе достатъчно, за да се почувства доволна — а задоволството бе единственото, което искаше да постигне.

Въпреки това, когато алармата се включи, тя не чувства обичайното напрежение, не скочи. Вместо това усети прилив на надежда. Подразни се и забърза към монитора, на който видя как Брукс приближава къщата.

Реши, че той си позволява твърде много, като пристига след полунощ. Съжали, че не е угасила лампите и не си е легнала. Така поне той нямаше да реши, че го е чакала.

Щеше да му каже, че тъкмо се е канела да си легне и е твърде уморена за компания. Семпло и напълно разумно решение, помисли си тя и тръгна към вратата.

Отвори я тъкмо когато той слизаше от колата и видя по лицето и в движенията му изтощение, гняв и тъга.

— Извинявай. — За момент той застана на стълбите на верандата, облян в ярката светлина. — Трябваше да се обадя по-рано. Трябваше да се прибера вкъщи.

— Но не го направи.

— Не, нещата се усложниха. — Той прокара ръка през косата си. — Дойдох, преди да си дам сметка колко късно е станало. Ти все още

не си легнала.

— Не съм. — Решителността ѝ се изпари. — Правех чай. Ти искаш ли?

— Става. — Той се качи по стълбите. — Извинявай, че не ти казах, че ще се забавя толкова много.

— Имал си работа. Аз също работих.

Без да каже и дума, той я прегърна, притиснал лице в косата ѝ. Не беше за удоволствие — разбра тя. Трябваше ѝ малко време, за да разбере какво означава. Той беше дошъл при нея за успокоение.

Започна да го гали по гърба. Затвори очи и се опита да си представи какво иска той. Започна да описва с пръсти малки, нежни кръгове. Той въздъхна.

— Чайникът завря — каза му тя, когато чу просвирване откъм кухнята.

— Да. — Въпреки това той остана притиснат до нея още миг, преди да отстъпи.

— Влез. Трябва да заключа вратата.

— Аз ще заключа.

— Не, аз... — Нямаше да се чувства достатъчно сигурна, ако не заключеше сама.

— Добре. Ще направя чая.

След като приключи, го видя да налива гореща вода в ниския, тумбест чайник, в който бе пустила листенца чай.

— Лимонов, нали? Мама прави същия понякога.

— Много отпуска.

— Имам нужда да се поотпусна.

Тя извади втора чаша.

— Приятелят ти добре ли е?

— Не съвсем.

— Защо? — Тя се засрами от първоначалното си раздражение.
— Ранен ли е?

— Физически не, освен един юмрук в лицето — случвало се е преди, и сигурно ще се случи отново.

— Хайде, сядай. Струваш ми се изморен.

Несигурна в себе си, тя остана права дори когато той седна.

— Гладен ли си? Да извадя лазанята? Ще я затопля.

— Не, благодаря.

— Много си тъжен — отбеляза тя.

— Да. Преди бях много ядосан. Трябва да се стегна, за да се справя утре.

— Ще ми разкажеш ли, или да сменя темата?

Той се усмихна.

— Седни, Абигейл, и си изпий чая.

— Не знам дали мога — отвърна тя, докато сядаше.

— Да пиеш чай ли?

— Да утешавам и да успокоявам. Тъй като си ядосан и тъжен, явно ти трябва и двете.

Той я погали по ръката, после наля чай.

— Дай да пробваме. Семейството на Ръс притежава хотел от три поколения. Това не е просто бизнес, не е само начин да си изкарват прехраната.

— Сигурно е важна част от семейната история, тяхното място в общността.

— Да — вложили са в хотела колкото гордост, толкова и обич. А Джъстин Блейк... Чувала ли си за семейство Блейк?

— Да, богато местно семейство с връзки.

— Джъстин е разглезено, противно хлапе с един куп обвинения за шофиране в нетрезво състояние и гадно отношение към хората. Списъкът щеше да е много по-дълъг, но баща му профуква купища пари, впряга връзките си и натиска политическите фигури, на които е правил услуги — всичко, което му е по силите — за да го измъкне. Келешчето не проявява никакво уважение към закона или към... ами, към нищо.

— Че как ще имаш уважение, ако ти позволяват да се държиш зле, при това напълно безнаказано? Извинявай, че те прекъснах — рече бързо тя.

— Няма нищо. Та да ти разкажа за последната му изцепка. Заедно с други две гаднярчета, с които се движи, наели най-хубавия апартамент в хотела и го съсипали. Направо са го порутили.

— Защо?

— За удоволствие, от скука, защото могат. Кое то си избереш. — Брукс сви рамене, след това разтри лицето си с ръце. — Тази вечер Ръс се качил, за да се разправя с тях, след като гостите се оплакали от шума. Накрая Джъстин го ударил, нахвърлил се на охраната, и тогава

го арестували. Този път няма да успее да се измъкне. А щетите са за сто бона, може би дори повече.

— Това са много пари.

— Така е, а Ръс и родителите му няма да клекнат, когато Линкълн Блейк се опита да ги подкупи. Тази вечер ми се наложи да се разправам и с него, и с келешчето му.

— Няма да им се оставиш, нали?

— В никакъв случай. Джъстин и приятелите му ще прекарат нощта в затвора. Утре със сигурност ще им бъде определена гаранция — Блейк ще се погрижи за тази работа. За Джъстин обаче има два варианта. Признава се за виновен и отива в затвора, или отива на процес, а след това в затвора — но този път измъкване няма. И в двата случая Блейк трябва да плати всеки цент от щетите. Господи, нямаш представа колко съм се вкиснал!

Той стана и отиде до прозореца.

— Трябваше да си отида у нас.

— У вас нямаше ли да си вкиснат?

— Където и да съм, все щях да съм вкиснат. Онзи тлъст, самодоволен идиот, захапал пура, си въобразява, че може да ме заплашва, че ще ме разкара от поста ми и аз ще се стресна.

— Бащата ли?

— Да.

— Може ли да те уволни?

— Ако може, значи не ми трябва този пост. Не го искам, ако няма да мога да си върша работата. Не и ако някое кретенче с връзки може да прави, каквото му скимне, а аз трябва да се обръщам на другата страна.

— Парите са власт — рече тихо Абигейл, — но не са единствената власт.

— Ще видим. Ходих да поговоря с родителите на Ръс и Селин — жена му — след като се оправих с адвоката. Тя се разплака. За госпожа Конрой говоря. Тази симпатична, забавна жена се разплака. Трябваше да намеря начин да затворя онзи малък негодник, преди да стигне толкова далеч.

— Няма смисъл да се обвиняваш за онова, което е направил, или за онова, което баща му е в състояние да направи, особено след като са свикнали да правят, каквото си искат, много преди да станеш шеф на

полицията. Най-разумното е да го арестуваш — ти вече си го направил — и да събереш доказателства за прокурора, за да получи полагаемата му се присъда на процеса. Извинявай, не проявих съчувствие — възкликна тя.

Брукс взе чашата си и се облегна.

— Разбирам логиката ти, Абигейл.

— Да, но приятелят ти и семейството му са наранени. Говоря както за емоционална обида, така и за финансови щети, физическо нараняване и криминално деяние. Хората трябва да плащат за действията си. Трябва да има последствия. Трябва да има справедливост.

Ръката ѝ се сви в юмрук, и тя ѝ нареди да се отпусне.

— Трудно е да не се натъжиш и ядосаш, да не изпиташ безпокойство, когато се случи нещо лошо, защото страхът, влиянието и парите често потискат справедливостта.

Той се наведе напред и отпусна ръка върху нейната.

— Кой те е наранил?

Тя поклати глава, но не отговори. Вместо това попита:

— Какво ще правиш утре?

— В седем и трийсет имам среща с прокурора, за да прегледаме всички материали. Ще има изслушване за определяне на гаранция. Предполагам, че ще пуснат и Джъстин, и останалите до процеса. Едва ли ще се признаят за виновни. Може би, когато времето за делото наближи, ще се усетят, стига адвокатът да не оклепа нещата. Семейство Конрой са достатъчно откачени, и като нищо може да заведат дело за нарушаване на гражданските права. Нямам нищо против. Крайно време е и те да си получат заслуженото.

— Значи знаеш какво и как трябва да направиш. Те склонни ли са към насилие?

— Хлапето обича да руши.

— Имах предвид, ще се опитат ли да наранят теб или семейството на приятеля ти? Ще използват ли насилие, за да ви сплашат?

— Не съм сигурен, но ми се струва малко вероятно. Любимото оръжие на Блейк са парите.

Абигейл се замисли.

— Според мен не могат да те уволнят.

— Така ли?

— Реално погледнато, семейството ти е едно от най-стабилните в общността. Хората ги харесват и уважават. Теб също те харесват и уважават заради заслугите ти. Предполагам, че като членове на същото това общество от поколения насам, с ключова собственост, приятелят ти и семейството му също са уважавани хора. Собствеността им е съсипана заради проява на безотговорност и егоизъм, така че съчувствието ще бъде насочено към тях, а възмущението — към другата страна. Това също са оръжия. Въз основа на това, което ми разказа тази вечер, стигам до извода, че мнозина се страхуват от семейство Блейк, но никой не ги харесва. В обществото има много хора, които ще останат доволни, че синчето е наказано за деянията си.

— Говориш така високопарно, и въпреки това успяваш да ме накараш да се чувствам значително по-добре.

— Така ли?

Той отпусна ръка върху нейната.

— Права беше за тъгата. Наистина бях тъжен, вкиснат, разочарован — дори се самосъжалявах. А сега просто ми е мъчно и съм ядосан, но чакам с нетърпение да сритам някого — по съдебен път.

— Това хубаво ли е?

— Много. — Той стисна ръката ѝ. — Трябва да вървя.

— Искат ми се да останеш.

Той преплете пръсти с нейните.

— Слава богу.

— Да си лягаме.

— Великите умове мислят еднакво.

— Късно е — каза, стана, и прибра чашите. — Изморен си и все още ми се струваш малко тъжен. По време на секс се освобождава ендорфин, така че за кратко ще изпиташ... — Тя се обърна и видя широката му усмивка.

— Вече наполовина съм влюбен в теб — заяви той.

Усети как нещо в нея блясва като сноп слънчеви лъчи, залива всичко по пътя си и я обзема паника.

— Недей.

— То просто се случва.

— Говорим за смес от сексуално и физическо привличане, както и усещането за нещо ново и напрежението, свързано с конфликта на

интереси. Хората често бъркат хормоналната реакция и съвместимостта с онова, което смятат за любов.

Той продължаваше да се усмихва, докато се изправяше, но блясъкът в очите му я накара да отстъпи предпазливо назад, когато той пристъпи към нея.

Той отпусна ръце на раменете ѝ, наведе глава, и я целуна.

— Не ми казвай какво чувствам или не чувствам, че току-виж пак се вкисна. Не искаме да става така, нали?

— Не, но...

Той отново притисна устни към нейните.

— Красивата Абигейл — толкова подозрителна, толкова умна и цялата изтъкана от нерви.

— Не съм нервна.

— Изтъкана от нерви — повтори той и прокара палци по гърдите ѝ, докато устните му продължаваха да докосват нейните — когато не си сигурна какво следва, когато не си премислила стъпките или когато всичко се окаже различно от предвижданията ти. Обичам да си изтъкана от нерви.

— Защо?

— Обичам и любопитството ти, и това „защо“. — Той ѝ съблече блузата, като наблюдаваше изненадата и леката нервност в очите ѝ. — Приятно ми е, когато знам, че не си подредила нещата — какво да правиш с мен, а и с всичко останало. — Ръцете му се спуснаха по гърдите ѝ. — Действие и противодействие, нали така? Харесвам действията ти.

Трябваше да признае, че е нервна. Неувереността пълзеше по кожата ѝ, вмъкваше се под нея, настаняваше се в стомаха ѝ, притискаше сърцето ѝ и го караше да бие по-бързо. Тялото ѝ омекваше, след това се напрягаше; отначало бе отпуснато, след това — сякаш — изтъкано от стегнати възелчета. Как да се справи?

— Хайде да се качим горе.

Тя усети как устните му докосват шията ѝ, как пръстите му обхождат гърба ѝ.

— Защо? — прошепна той, докато разкопчаваше сутиена ѝ. — Кухнята ти ми харесва. — Той се размърда, за да събуе обувките си. — Топло е, приятно е. Да знаеш само колко обичам да те докосвам, Абигейл!

Тя се отдаде на целувката — стремглаво, задъхано. Почувства се замаяна и отмаляла. Прелъстяване. Макар че никога досега не се беше оставяла да я прелъстят, тя веднага разпозна усещането, и тялото ѝ се предаде безропотно.

Копнееше за вкуса му, за топлината му — затова плъзна ръце под ризата му. Усети стегнатите мускули под топлатата, гладка кожа. Той я повдигна, така че да седне на плота. Преди да разбере какво точно се случва, той вече целуваше гърдите ѝ.

Усещането бе толкова горещо, толкова силно, че тя извика замаяно, неспособна да овладее удоволствието. По-късно щеше да реши, че оргазмът, който я разтърси, бе резултат колкото от смайване, толкова и от удоволствие. В този момент обаче тя остана в недоумение — разтреперана и напълно безпомощна.

— Брукс! — Искаше да го помоли да изчака, докато се овладее, но устните му отново плениха нейните и я повлякоха към бездната толкова бързо, толкова надълбоко, че тя успя единствено да потръпне и да се остави на усещането.

Никога досега не се бе оставяла някой да я обладае — осъзна той. Не и по този начин, когато се отдаваше напълно и не можеше дори за секунда да контролира нещата.

Повдигна я и ѝ свали дънките. Притисна устни в нейните, потисна инстинктивния ѝ протест. Галеше я, дразнеше я, докосваше я нежно. Тя бе вече разгорещена и влажна, беше я довел до ръба. Искаше тя да го премине и да задържи чувството, докато то не я завладее и притисне.

Искаше да я наблюдава в този момент.

Въздухът — тежък и сладък, я опияняваше с всяка глътка. Удоволствието, с което той я даряваше, бе толкова наситено, толкова всепоглъщащо, че тя не намираше сили да помръдне, да се отдръпне. Той стисна зърното ѝ със зъби и я извиси до връх, който граничеше с болката, като в същото време продължаваше да разпалва пламъците, лумнали в нея.

И когато мислеше, че няма да издържи повече — всичко се взриви, настъпи освобождение. Тя чу отдалеч собствения си стон — дълъг, протяжен, гърлен звук — и отпусна тежко глава на рамото му.

Искаше ѝ се да се сгуши в него, но той я премести назад и обвини разтрепераните ѝ крака около кръста си. В следващия момент навлезе

в нея.

Последва нов шок, ново удоволствие — бързо, наситено, неизпитвано досега. Надигна се приливна вълна и той я потопи в нея, остави бурните води да я изтласкат на повърхността. Тя се остави безсилно на течението, докато той не изплува при нея.

Постепенно усети как сърцето му блъска до нейното, а дъхът му свиsti в ушите ѝ. Усети и гладката повърхност на плота и ярката лампа в кухнята, въпреки че все още бе със затворени очи.

Трябваша ѝ минутка-две, за да се съвземе отново — тогава щеше да...

Той я вдигна на ръце от плота.

— Не е нужно да...

— Тихо — нареди той и я понесе към леглото на горния етаж.

Тя слезе долу рано сутринта. Беше оставила лампата да свети — каква престъпна небрежност! Същевременно нямаше нито сили, нито желание да се ядосва. По пода бяха пръснати дрехи — негови и нейни.

Огледа плота, обзета от почуда. Никога досега не бе разбирала каква е притегателната сила на секса на необичайни места. Какъв смисъл имаше, след като има легло или канапе, които са много по-удобни и благоприятни за здравето? Всъщност, понякога обичаше да прави секс под душа.

Очевидно разбиранията ѝ в това отношение бяха доста ограничени. Запита се колко ли време трябва да мине, докато започне отново да готви с предишното спокойствие.

Направи кафе, събра пръснатите по пода дрехи и ги сгъна. Когато Брукс слезе — чисто гол, — тя беше подредила кухнята и бе започнала да прави закуска.

— Май съм си оставил дрехите тук. — Очевидно развеселен, той взе дънките и ги облече. — Не трябваше да ставаш толкова рано.

— Обичам да ставам рано. Предстои ти труден ден. Ще се почувстваш по-добре, ако похапнеш. Правя омлет и препечени филийки.

Той си беше облякъл ризата и я наблюдаваше с умните си пъстри очи.

— Моля те, не ме гледай така.

— Как?

— Аз... — Тя се обърна и наля кафе. — Не знам.

Той застана зад нея, прегърна я през кръста, целуна я по врата и промърмори:

— Трето попадение и хоумрън.

— В момента не играем бейзбол. Дори не знам какво означава това.

Той я обърна към себе си и я целуна нежно по устните.

— Напротив, знаеш. Не се паникьосвай. — Той разтри раменете ѝ, за да разсее напрежението. — Няма да бързаме. С какво е омлетът?

— С три вида сирене, спанак и чушки.

— Супер! Аз ще извадя препечените филийки.

Той се справяше с такава лекота в кухнята, сякаш мястото му бе там. Отново я обзе паника.

— Не съм... — Как се изразяват в подобни моменти хората? — Не съм създадена за тази работа.

— Аз обаче съм. — Той пъхна филийките в тостера и се облегна на плота. — Преди ти да се появиш, не бях сигурен. Сега вече знам, че съм създаден за това. Според мен, ти също.

— Не съм онази, за която ме мислиш.

Той я погледна и кимна бавно.

— Може и да не съм запознат с подробностите. Не, наистина не съм. Но ми е достатъчно да те погледна, Абигейл, да те чуя как говориш, и за мен се превръщаш в онази, която мисля, че си.

— Това не е... — Тя едва се сдържа да не му каже, че това не е истинското ѝ име. Как може да се остави да бъде въввлечена? Защо стана толкова небрежна? — Не можеш да си сигурен.

— Знам, че нямаше да кажеш точно това. Умея да преценявам хората. Идва с опита и работата. Знам, че се страхуваш от нещо или някого. Понесла си тежки удари и си направила всичко по силите си, за да се защитиш. Не те виня.

През прозорците нахлуваше светлина и хвърляше отблясъци по тъмната му, все още рошава коса.

— Не знам какво да кажа.

— Очите ти крият много тайни, а ти носиш огромен товар на плещите си. Но продължавам да вярвам, че един ден ще споделиш тези

тайни и този товар с мен, и двамата заедно ще измислим какво да правим.

Тя само поклати глава и се обърна, за да сервира омлетите.

— Не е сега моментът да обсъждаме този въпрос. Ще закъснееш, а аз трябва да поработя над два нови договора.

— А какво ще кажеш да донеса нещо за хапване довечера?

— Има лазаня?

— Чудесно.

— Не помня да съм те канила.

Той си взе препечена филийки и седна.

— Изглежда страхотно.

— Сменяш темата, или се съгласяваш, за да не спорим, защото си сигурен, че накрая ще си постигнеш своето?

— Умееш да преценяваш хората. — Той опита омлета. — Страшно е вкусен. Можеш да си изкарваш хляба с това.

— Ужасен си!

— Знам, но така компенсирам красотата си.

Тя не искаше да се усмихва, но не успя да се сдържи.

— Не си чак такъв красавец.

Той се разсмя и се зае със закуската.

След като си тръгна, тя се замисли над възможностите.

В никакъв случай не можеше да му каже — но ако все пак му разкажеше, какъв щеше да е резултатът?

Търсеха я за разпит във връзка с убийствата на двама шерифи. Той, като полицаи, беше длъжен да я предаде. Беше твърде съмнително дали ще оживее, докато даде показания. Семейство Волкови щяха да намерят начин да се доберат до нея и да я ликвидират — най-вероятно с помощта на някой от представителите на силите на реда, когато са подкупили.

Отново хипотетично, — ако Брукс ѝ повярваше и разбереше, че животът ѝ ще бъде застрашен, ако изпълнеше дълга си, щеше да се колебае дали да действа.

Опита се да си представи как му обяснява за Джон и Тери, за Джули и всичко, което се бе случило след онези кошмарни нощи. Така и не успя да си представи как говори с него — а и с когото и да било, за да сподели товара, който носеше.

Тя си каза, че той е свестен човек; беше отдаден на правосъдието, решен да постъпва както е редно. В много отношения — все жизненоважни, ѝ напомняше за Джон.

Ако му разкажеше и той ѝ повярваше, може би също като Джон щеше да се почувства задължен да я защити, да ѝ помогне. А това щеше да изложи живота му на риск.

Това бе поредната причина да спазва собствените си съвети и да продължи да живее, както през последните дванайсет години.

Само че всичко се промени — напомни си тя. Нещата сега бяха различни. Той ги бе променил, а тя му беше позволила.

Ако му разкажеше, трябваше да бъде подготвена да замине отново, да бяга за пореден път, да промени отново името си — независимо дали той ѝ вярва, или не.

Следователно, ако следваше пътя на логиката, не можеше да му каже. Отношенията им постепенно щяха да се променят, докато животът ѝ не станеше пак такъв, какъвто си беше.

Заключението, до което стигна, трябваше да я направи по-уверена, по-спокойна и сигурна. Но вместо това се почувства нещастна и нервна.

18.

Сутринта протече почти както Брукс беше предвидил, и добрите отбелязаха още няколко точки.

Очакваше Джъстин и малоумните му приятели да бъдат пуснати под гаранция и предполагаше, че съдията ще определи солена сума. Сумата се оказа не просто солена, а стряскаща.

Хари, разбира се, възрази — нали трябваше да си свърши работата — но съдията не отстъпи. Семейство Конрой може и да не бяха богати като семейство Блейк, но всички ги уважаваха; освен това ги харесваха значително повече.

Този път Джъстин беше бръкнал в гнездото на осите — поне според Брукс.

От мястото си в съдебната зала той наблюдаваше как Блейк кипи от яд, докато Джъстин се подсмива, а другите двама бяха навели глави, забили очи в пода, докато родителите им следяха какво става с каменни изражения.

Той едва потисна широката си усмивка, когато съдията се съгласи с искането на прокурора и тримата да предадат паспортите си.

— Това вече е обидно! — скочи на крака Блейк, когато чу решението на съдията, а Брукс вътрешно затанцува от радост. — Няма да търпя инсинуацията, че синът ми ще избяга, заради подобни нелепи обвинения. Настояваме за процес!

— И ще го получите. — Съдия Рейнголд, който играеше голф с Блейк всяка неделя, стовари чукчето. — Длъжен си да проявяваш уважение, когато си в съдебна зала, Линкълн. Седни веднага и млъкни, в противен случай ще наредя да те изведат.

— Не си въобразявай, че ще ти позволя да ме заплашваш. Аз ти помогнах да облечеш тази роба.

Очите на Рейнголд заблестяха иззад очилата с телени рамки.

— И докато е на гърба ми, ще проявяваш дължимото уважение. Седни и млъкни, или, кълна се в Господ, ще ти наложа глоба за неуважение към съда.

Адвокатът се опита да се намеси, но Блейк го избута.

— Ще ти покажа аз на теб какво е неуважение!

— Вече го направи. — Рейнголд отново стовари чукчето. — Петстотин долара глоба! Пристав, изведете господин Блейк от съдебната зала, преди сумата да стане хиляда.

Силно зачервен, стиснал зъби, Блейк се обърна и изтрополи навън. Спря, колкото да отпрати на Брукс изпепеляващ поглед.

Брукс остана, за да изслуша цялата задължителна процедура, инструкциите, предупрежденията. Изчака да отведат Джъстин и приятелите му в килиите, докато бъде внесена гаранцията. После си тръгна, за да поговори с Ръс и семейството му. Нямаше съмнение, че присъствието на цялото семейство Конрой, разцепената устна на Ръс и госпожа Конрой, която едва сдържаше сълзите си, повлияха на присъдата, определена от Рейнголд.

— Онзи надут грубиян Блейк оплеска нещата — както за себе си, така и за гадните келешчета. — Селин бе прегърнала свекърва си през раменете. Тъмните ѝ очи блестяха — а обикновено от нея лъхаше спокойствие. — Ама как се изкефих само! Как ми се искаше да си отвори отново устата, и да се изръси с още куп пари!

— Не бях сигурен, че Стан ще се опълчи на Линкълн. — Мик Конрой кимна към съдията. — Чувствам се по-добре. Ще отведе майка ти вкъщи — обърна се той към Ръс.

— Искаш ли да дойда?

Ярочервената коса на Хили бе вързана на опашка. Очите ѝ още бяха насълзени. Тя целуна Ръс по бузата и поклати глава.

— Ще се справим, Брукс. Много сме ти благодарни.

— Няма защо.

— Все още ѝ е мъчно — прошепна Селин, когато излязоха. — Не може да си намери място. Искане ми се да се поуспокои.

— Ти си достатъчно ядосана за всички ни.

Селин най-сетне се усмихна.

— Така си е. Трябва да се връщам в училището. Децата сигурно тормозят ужасно заместничката ми.

Прегърна сърдечно Брукс, обърна се към Ръс и се притисна към него.

— Не се тръшкай, готин — каза му накрая.

— Да те черпя едно кафе? — предложи Брукс на Ръс, когато останаха сами.

— Трябва да се връщам в хотела.

— Отдели няколко минути — поуспокой топката.

— Имам нужда. Добре, ще се видим в кафенето.

В мига, в който Брукс влезе в заведението, Ким се отправи към него и му наля кафе.

— Хайде, разказвай! — подкани го тя.

— Само кафе, благодаря.

Тя го сръчка в рамото.

— И как според теб ще защитя титлата Кралица на клюките, ако не ми кажеш нещичко? Да не би да искаш да ме понижат?

— Не. Не мога да позволя подобно нещо. Определиха им гаранция.

Тя се нацупи разочаровано.

— Трябваше да се сетя, че Стан Рейнголд ще застане зад Линкълн Блейк.

— Не е точно така, Ким. Очаквах да им определят гаранция. Само че не очаквах съдията да определи толкова висока сума — гарантирам ти, че и Блейк не го е очаквал. Освен това им конфискува паспортите до края на процеса.

— Виж ти! — Тя стисна устни и кимна доволно. — Вземам си думите назад. Значи е подпалил дебелия задник на Блейк.

— Да. Той се опита да се озъби, а съдията го глоби с петстотин долара за неуважение към съда.

Тя шляпна Брукс по рамото.

— Ти майтапиш ли се?

— Честна дума!

— Следващия път, когато Стан Рейнголд влезе, ще го черпя с пай. Чу ли, Линди? — провикна се тя към готвача на грила. — Стан Рейнголд е глобил Линкълн Блейк с пет стотака за проява на неуважение!

Линди се обърна, стиснал шпатулата.

— Крайно време беше неуважението да му струва пари, щот' гаднярът само т'ва знае. Кафето е от мен, Брукс. И неговото. — Посочи Ръс, който тъкмо влизаше.

— Сядай, сладурче. — Ким се надигна на пръсти и го целуна по бузата. — Ние черпим. Ще ти кажа, че на всеки свестен човек в този град му е мъчно за случилото се и заставам изцяло зад гърба ти.

— Благодаря, Ким. Това означава много за мен.

— Струваш ми се уморен. Какво ще кажеш за едно хубаво парче френски ябълков пай, да ти вдигне малко настроението?

— Сега не мога. Може би следващия път.

— Ще ви оставя да си поговорите, но ако искате нещо, само кажете.

Брукс се престори на обиден.

— А на мен не ми предложи от пая.

Ръс се усмихна тъжно.

— Защото не те съжалява. Ти знаеше ли за паспортите?

— Знаех, че ще поискаме подобно нещо, но не съм и предполагал, че съдия Рейнголд ще отсъди в наша полза. Изненада ме, така че аз трябва да черпя.

— Винаги досега оставяше хлапето на Блейк да се измъкне.

— Така беше, и ми се струва, че в момента усеща последствията. Може и да играе голф с Блейк, но не може — и според мен няма — да позволи подобно нещо да продължава. Според мен тази сутрин беше много ядосан. Освен това съм сигурен, че Блейк няма да позволи синът му да се признае за виновен. Настоява за процес, защото е убеден, че и той, и отрочето му са твърде важни персони и могат да заобиколят закона. Момчето потъва, Ръс, и може да е дори още по-тежко, отколкото предполагам. Не че съжалявам.

— Нито пък аз.

Брукс се приведе напред.

— Искях да поговоря с теб, защото съм напълно сигурен, че Блейк ще направи всичко по силите си, за да те принуди да се откажеш от обвинението в нападение. Ако номерът му мине, тогава всичко опира до пари. Ще плати на този-онзи, ще манипулира градския съвет, ще прати малкия на лечение, ще издейства условна присъда.

Ръс сви разцепената си устна.

— Тая няма да я бъде, Брукс. Видя ли татко днес? Изглежда с десет години по-стар. Пет пари не давам, че ме е ударил, и ако не беше другото, щях да зарежа цялата история. Само че нямам намерение да позволя на малкото гаднярче да се измъкне.

— Добре. Ако Блейк започне да те ухажва, веднага ми кажи. Ще повдигна обвинение в тормоз, или ще издам ограничителна заповед.

Ръс се отпусна назад и се усмихна доволно.

— Кое от двете?

— Ще ги съчетая все някак. И двете вършат работа. Не знам дали Джъстин си е такъв противен келеш по рождение, но баща му много е допринесъл да стане такъв. — Той разбърка кафето. — Майка му я нямаше в съда.

— Говори се, че госпожа Блейк била вдигнала ръце. Не искала да има нищо общо. А Блейк ѝ наредил да не си отваря устата. Той има последната дума у тях.

— У тях може да прави, каквото си иска, но не управлява града.

— Ами ти, началник?

— Аз служа и защитавам — отвърна Брукс и погледна през прозореца. — Семейство Блейк ще научат какво означава това. А ти, господин кмете?

— Може да се окаже, че трудно ще спечеля изборите, ако Блейк застане зад опонента ми — и въпреки това няма да се откажа.

— За новите времена. — Брукс вдигна чашата си. — Добри времена.

— Тази сутрин си доста наперен, малкият. На съдия Рейнголд ли се дължи тази работа?

— И това помогна — но има и една очарователна, красива жена, в която започвам да се влюбвам, при това до уши.

— Бързо стана.

— В кръвта ни е. На мама и татко им било достатъчно да се погледнат. Тя ме плени, Ръс, плени ме! — Той сложи ръка на сърцето си.

— Сигурен ли си, че не е някъде по-ниско?

— И там също. Господи, Ръс, тя е невероятна! Мисля единствено за нея. Щом я погледна... ако щеш вярвай, но мога да я наблюдавам часове наред. Дори дни.

Брукс се засмя изненадано.

— Загубен съм, завинаги.

— Ако не я доведеш на вечеря, Селин ще превърне живота ми в ад.

— Ще се погрижа за това. Сигурно и нашите ще поискат същото в най-скоро време. Важното е да убедя Абигейл. Тя крие нещо — добави той. — Нещо от миналото, и все още не е готова да ме допусне. Работя по въпроса.

— Значи тя все още не е разбрала, че ти ще продължиш да настояваш и да досаждаш, докато не измъкнеш от нея онова, което те интересува?

— В момента се опитвам да я заслепя с чар и обич.

— И колко време ще продължи тази работа, според теб?

— Мога да почакам още малко. Тя има нужда от помощ. Просто не знае, или пък не е готова да я приеме. Все още.

Абигейл прекара щастливо утро пред компютъра, докато преработваше и персонализираше охранителната система за една правна кантора в Рочестър. Остана изключително доволна от резултата, защото бе получила поръчката по препоръка и едва не я изпусна, когато старшият партньор настоя за среща, а тя отказа.

Сега обаче бе сигурна, че и той, и останалите партньори ще останат възхитени от системата и предложенията ѝ. Ами ако не бяха? Това беше цена, която бе готова да плати, за да може да работи според своите условия.

За да успокои мислите си, се зае с градината.

Искаше ѝ се да създаде приказно красива, пищна градина от южната страна на къщата и бе планирала задълбочено как точно да я направи. Събра необходимите инструменти и ги сложи в ръчната количка. Зарадва се, като видя, че зеленчуковата ѝ градина върви добре, с удоволствие усети уханието на затоплените от слънцето листенца на билките. Потокът ромолеше, птиците пееха. В гъстите дървета шумолеше ветрец, а дивият дрян надничаше като пъстроцветен призрак.

Докато маркираше бъдещата градина с колчета и я ограждаше с връв, осъзна, че е щастлива. Беше истински щастлива. Радваше се на пролетта, на работата си, на дома си. И на Брукс.

Беше ли изпитвала щастие досега? Да, на моменти — в детството си, докато беше за кратко в Харвард, дори след това, когато всичко се промени драстично.

Но не помнеше да се е чувствала така. Беше нервна. Брукс бе напълно прав, а тя не беше сигурна, че ѝ е приятно, когато той е прав. И същевременно беше обзета от лекота, с която нямаше представа какво да прави.

Включи култиватора^[1] и запя заедно с мотора, ромолящия поток и птиците. Искаше да запази тези моменти, да запомни чувствата завинаги.

Имаше работа, която ѝ доставяше удоволствие — на която се радваше повече, отколкото човек може да си представи. В живота си имаше мъж, когото уважаваше и харесваше повече, отколкото бе предполагала, че е възможно; той щеше да дойде на вечеря, щяха да разговарят и да се смеят.

Това не можеше да продължава — но какъв бе смисълът да гради планове, само за да се почувства нещастна? „Улови мига — напомни си тя, докато ръсеше тор. — Радвай се на момента.“

Върна количката в оранжерията и вдъхна дълбоко мириса на плодородна, влажна почва, на напъпили цветя, аромата на вечнозелените растения, и се зае да избира цветята за новата градина.

Приятна физическа работа в топлия следобед — истински извор на щастие. Кой би предположил, че притежава такава способност да бъде щастлива?

Върна се четири пъти до оранжерията. „Глокът“ се удряше в бедрото ѝ, а кучето подтичваше до нея, докато най-сетне планът, който бе направила през мразовитите зимни нощи, влезе в действие.

Лобелия и ехинацея, уханен хелиотроп сред въздушна лантана, пъстра вербена, очарователни астри, характерни за Нова Англия, изящни ориенталски лилии.

Задържа слънчогледите, ружата и костреца, за да могат насекомите да снасят в тях яйцата си, а младите гъсеници да се хранят от тях.

Подрежда, преподдрежда и размества много пъти, докато излезе от първоначалния си план, и най-сетне остана доволна от резултата.

За всеки случай извади телефона и направи снимки от различни ъгли, преди да започне първата дупка.

Час по-късно отстъпи и огледа резултата; после влезе вътре и сложи лед в чая, който бе оставила да се запарва на слънце.

— Ще бъде изключително красиво — обърна се тя към Бърт. — Ще си седим на верандата и ще наблюдаваме пеперудите. Ще привлечем и колибрита. Много ще ми бъде приятно да видя как всичко расте и цъфти, пеперудите и птиците. Пускаме корени, Бърт. Колкото по-дълбоки стават, толкова повече ги искам.

Тя затвори очи и вдигна лице към слънцето.

Много обичаше звуците, които се носеха наоколо, обичаше и миризмите, ритъма на работата, удоволствието и тишината, които откриваше тук. Обичаше да усеща как кучето се обляга на крака ѝ, и вкуса на студения чай в устата си.

Обичаше Брукс.

Отвори рязко очи.

А, не — просто се поувлече под въздействието на еуфорията, че нещата се получават така, както искаше. Беше се подвела от онова, което каза той днес сутринта, от начина, по който я гледаше.

Действие и противодействие — напомни си тя. Нищо повече.

Ами ако беше нещо повече?

Алармата ѝ се включи. Тя се изправи и хвана дръжката на пистолета.

Не очакваше гости.

Тръгна с бърза крачка към монитора, изнесен на верандата. Спомни си автомобила, още преди да различи чертите на шофьора. Беше майката на Брукс, с още две жени. Говореха си и се смееха, докато приближаваха към къщата.

Преди да реши какво да прави, колата навлезе в последния завой. Веднага щом я видя, Съни наду весело клаксона.

— Ехо, здрасти! — провикна се тя през отворения прозорец, още преди трите да се изсипят навън.

Жената на предната седалка със сигурност бе сестра на Брукс, помисли си Абигейл. Чертите им бяха твърде сходни, за да не са наследствени.

— Погледнете! Фантастична градина!

— Да, цял следобед работя в нея.

— Ще стане страхотна — подхвърли Съни. — Усещате ли аромата на хелиотропа? Платон е в колата. Как мислиш, ще му бъде ли приятно на Бърт да се запознае с него?

— Ами... може би.

— Мама е толкова загрижена за запознанството на кучетата, че не се сеца за хората. Аз съм Мия, сестрата на Брукс — а това е сестра ни Сибил.

— Много ми е приятно да се запозная и с двете ви — рече Абигейл и се ръкува с тях.

— Днес пропиляхме целия ден — похвали се Мия. Беше слаба и висока, с късо подстригана коса. — Заряхме и работа, и деца, и мъже. Обядвахме по женски, а сега сме тръгнали да пазаруваме.

— Решихме, че ще ти бъде приятно да дойдеш с нас — подхвърли Сибил.

— Да дойда с вас ли? — Смутена и объркана, Абигейл се опита да помисли, докато наблюдаваше кучето си с едно око.

— Първо на пазар — допълни Мия, — а след това ще прием „Маргарита“.

Кутрето изскочи от колата, излая и залудува около Бърт, който седеше и стрелкаше с поглед Абигейл.

— *Ami. Joues*^[2].

Той веднага вирна дупе, размахва опашка и игриво перна Платон с лапа.

— Какви сладурчета! — възкликна Съни.

— Няма да го нарани.

— Мила, веднага се вижда. Това голямо момче е кротко като агне, а на Платон малко игра ще му дойде добре. Цял следобед е или в колата, или на каишка. Запозна ли се с двете ми момичета?

— Да.

— Опитваме се да я убедим да остави лопатата и да дойде с нас на пазар и да прием „Маргарита“. — Сибил се усмихна приятелски на Абигейл и на бузите ѝ се появиха две малки трапчинки.

— Благодаря за поканата — Абигейл долови колко е напрегнат гласът ѝ в сравнение с приятелското държание на Сибил, — но трябва да довърша градината. Започнах по-късно, отколкото бях предвидила.

— И така е красива. — Сибил пристъпи напред, за да разгледа градината отблизо. — Не съм наследила усета на мама и татко към градинарството, затова мога само да завиждам.

— Много мило, че дойдохте да ме поканите.

— Двете със Сиб горяхме от любопитство да видим жената, която успя да хване Брукс — призна Мия.

— Така ли?

— Не си представях, че такъв тип жена ще го омае чак толкова.

— Така ли? — повтори Абигейл, тъй като не се сещаше какво друго да каже.

— Мия винаги казва онова, което мисли — отбеляза Съни и хвана дъщеря си под ръка.

— Мога да бъда тактична и дипломатична, но е доста неестествено за мен. Както и да е — казах го като комплимент.

— Благодаря.

Мия се разсмя.

— Пак заповядай. Виж сега, Брукс — поне навремето — се интересуваше повече от външния вид; не обръщаше внимание на същността. Но ти си колкото красива, толкова и естествена, силна, достатъчно умна, за да живееш тук сама, и с достатъчно опит, за да създадеш тази страхотна градина. Имаш си и собствен бизнес, както разбрах. Предполагам, че след като носиш оръжие, умееш да се грижиш за себе си.

— Така е.

— Застрелвала ли си човек?

— Мия! Не й обръщай внимание — каза Сибил. — Тя е най-голямата; има и най-голяма уста. Сигурна ли си, че не искаш да дойдеш с нас?

— Трябва да довърша градината, но ви благодаря.

— В неделя следобед ще се съберем — заяви Съни. — Брукс ще те доведе.

— Много благодаря, но...

— Няма да е кой знае какво. Ще си направим барбекю на двора. Освен това трябва да раздам малко жълти флагчета. Ще дам и на теб. Потокът е подходящо място. Ще взема и кутрето, и ще се видим в неделя.

— Двамата с Брукс се срещате от доста време — отбеляза Мия.

— Май да.

— Да знаеш, че той те очарова, докато си постигне своето.

— Така е.

Мия й намигна и се ухили.

— Отвътре му идва. Ще те чакаме в неделя.

— Не се притеснявай. — Сибил изненада Абигейл, като стисна ръката й, а сестра й тръгна с майка им, за да хванат кученцето. — Всичко ще бъде наред. Кучето ти нали не се дразни от деца?

— Няма да нарани никого. Освен ако не му наредя.

— Доведи го. Ще ти бъде по-спокойно, ако кучето ти е с теб. Ние сме сравнително приятни хора и харесваме всички, които носят щастие на Брукс. А ти си страхотна — рече тя и стисна ръката на Абигейл, после я пусна и се отправи към автомобила.

Последва смях, бърбене, махне с ръце и надуване на клаксона. Абигейл остана напълно шокирана; замаяното ѝ от щастие куче бе застанало до нея. Тя махна любезно, когато дамите от семействата О'Хара и Глийсън потеглиха.

Все едно бе подета от приливна вълна, направена от цветя — помисли си Абигейл. Не болеше — напротив, беше красива, ухаеше приятно и тя се чувстваше поласкана.

Разбира се, нямаше да отиде в неделя. Беше невъзможно — при това по много причини. Може би щеше да напише писмо, в което да откаже любезно поканата.

Сложи отново градинарските ръкавици. Искаше да довърши лехите. Освен това, нали беше използвала работата като оправдание, така че трябваше наистина да приключи с градината.

Никога досега не я бяха канили да пазарува или да пие „Маргарита“, и докато прекопаваше лехата, тя се запита какво ли точно представлява това. Знаеше, че хората пазаруват, дори когато нямат нужда от нищо. Тя не разбираше защо е така, но бе наясно, че на другите им е приятно. Спомни си онзи ден, преди много години, който прекара в мола заедно с Джули. Беше безкрайно забавно, вълнуващо и приятно да пробва дрехи и обувки заедно с приятелка.

Разбира се, те не бяха истински приятелки. Срещата им беше случайна — обстоятелствата ги бяха събрали заедно.

Същите тези обстоятелства бяха довели не просто до нещастие, а до истинска трагедия.

По пътя на логиката бе стигнала до извода, че не безобидният бунт и купуването на дрехи и обувки бяха причина за трагедията. Дори собствените ѝ безразсъдни постъпки — фалшифицирането на личните карти и отиването в клуба — не бяха причина за последвалите събития.

Отговорни бяха семейство Волкови и Яков Короткий.

И въпреки това — как да не свързва нещата, как да не чувства тежестта на вината, дори след толкова години? Спорът с майка ѝ бе предизвикал верижна реакция, която завърши с взривяването на

обезопасената квартира. Макар да не носеше пълна отговорност, тя бе една от брънките в тази верига.

Докато садеше цветята, тя се питаше какво ли е да се возиш в автомобил с жени, които се смеят или отиват да пазаруват неща, които не са им необходими, пият „Маргарита“ и клюкарстват.

Докато се чудеше, част от удоволствието от звуците и миризмите на самотата ѝ започна да се топи.

Посади всички цветя — работи целия следобед, чак до вечерта, дори донесе до лехите чували с тор и слама. Изпотена, но доволна, тя нагласи пръскачките тъкмо когато алармата се включи отново.

Този път видя автомобила на Брукс.

Беше изгубила представа за времето. Уж щеше да се прибере и да сложи лазанята да се стопли, преди той да пристигне. Надяваше се и да се изкъпе.

— Я виж ти! — Слезе от колата с букет пурпурни ириси. — На фона на тази прелест те ми се струват съвсем простички.

— Много са красиви. За втори път ми носиш цветя. Не ми се е случвало преди.

Той си обеща безмълвно да ѝ носи по-често. Подаде ѝ букета и извади кокал от пресована кожа за Бърт.

— Не съм те забравил, малкият. А ти сигурно си работила половината ден, за да приведеш в приличен вид поне една леха.

— Не беше чак толкова дълго, но отне известно време. Искам да привлека пеперуди.

— Ще ги привлечеш. Много е красиво, Абигейл. Също като теб.

— Мръсна съм — рече тя и се отдръпна, когато той се наведе, за да я целуне.

— Не ми пречи. Щях да ти помогна с градината. Много съм добър.

— Започнах, а после се увлякох.

— Ще наляя по малко вино. Можем да поседим тук и да се порадваме на работата ти.

— Трябва да взема душ и да сложа лазанята във фурната.

— Хайде, върви, а аз ще я стопля и ще извадя виното. Гледам, че днес си работила много по-усилено от мен. Дай цветята. Ще ги натопя във вода. Какво има? — попита, като забеляза, че тя го наблюдава.

— Нищо. Аз... няма да се бавя.

Не беше сигурна какво да прави, когато ѝ предлагаха дори и най-незначителна помощ. Поне прие — помисли си той и влезе в къщата, за да напълни една ваза с вода. Този път прие, без да спори и да се извинява. Това определено беше крачка напред.

Сложи цветята на плота и предположи, че тя ще ги подреди покъсно, — най-вероятно, когато него го няма. Включи фурната на ниска температура и пъкна вътре тавата.

Наля две чаши вино, изнесе ги на предната веранда, подпря се на парапета и загледа цветята.

Бе достатъчно добре запознат с градинарството и беше сигурен, че работата ѝ е отнела часове. Освен това личеше, че тя има усет към подреждането на цветовете.

Също така знаеше предостатъчно за хората и приемаше засаждането на цветя като поредното свидетелство, че тя се установява. Тя си беше у дома, и всичко бе подредено по неин вкус.

Добър знак.

Когато слезе, тя ухаеше на свежа пролет, а влажната ѝ коса се бе накъдрила от страни.

— Първата ми пролет в Озаркс — рече той и ѝ подаде чашата. — Наблюдавам как природата се възражда. Хълмовете потъват в зеленина, дивите цветя буквално полудяват, а реките ромолят. Светлината, сенките и слънцето по прясно засадените поля. Няма друго място, към което да ме тегли. Тук е моят дом.

— И аз се чувствам по същия начин. За пръв път, и ми харесва.

— Чудесно. Абигейл, като те погледна — с тези сериозни, невероятно красиви очи, ухаеща на пролет, а цветята ти вече са разцъфнали или всеки момент ще разцъфнат — и аз изпитвам същото. Няма друго по-прекрасно място. Наистина няма.

— Не знам какво да правя с чувствата, които предизвикваш у мен. Страхувам се какъв ще стане животът ми, ако това се промени и никога повече не изпитам същото.

— Какви чувства предизвиквам у теб?

— Щастие. Невероятно щастие, и същевременно съм ужасена и объркана.

— Ще поработим над това да си щастлива, докато остане единствено приятно усещане и сигурност.

Тя остави чашата, пристъпи към него и го прегърна.

— Може и никога да не се получи.

— Излязла си без пистолета.

— Ти носиш своя.

Той се усмихна в косата ѝ.

— И това е нещо. Нарича се доверие, и е добро начало.

Тя не познаваше доверието и не можеше да анализира новите си чувства.

— Можем да поседнем на стълбите, докато ми разказваш как мина тази сутрин.

— Дадено. — Той повдигна брадичката ѝ и я целуна нежно. — Ще ми бъде много приятно.

Той продължи да ѝ разказва, докато сенките се издължиха. Градината бе обсипана в капчици вода от пръскачките.

Правото я очароваше открай време — тънкостите на процеса, липсата на логика — а според нея, и честата проява на пристрастия — вложени в правила, кодове и процедури от човешкия фактор. Справедливостта за нея бе напълно ясна, но законите, съгласно които я търсеха и налагаха, бяха неясни и доста разтегливи.

— Не разбирам защо трябва да ги пускат, просто защото имат пари.

— Невинни до доказване на противното.

— Но те са виновни — настоя тя, — вече е доказано. Наели са стая и са я съсипали, Джъстин Блейк е нападнал приятеля ти пред свидетели.

— Имат право случаят им да бъде разгледан в съда.

Тя поклати глава.

— Сега обаче имат право да използват пари, или да се опитат да сплашат свидетелите, дори да избягат, или да измислят причини за отлагане. Приятелите ти са претърпели загуби, а извършителите са свободни да продължат живота и работата си. Правната система е пълна с недостатъци и недомислия.

— Осигури им въже, и те сами ще се обесят на него.

Тя се намръщи.

— Нали арестувааш хора, които нарушават закона? Когато ги арестувааш, знаеш, че са го нарушили. Би трябвало да останеш разочарован — дори ядосан, след като знаеш, че някои от тях ще

намерят вратички в закона, оставени заради човешка грешка, и няма да понесат наказанието, което заслужават.

— Предпочитам да видя как един виновен избягва наказанието, вместо да бъде убит някой невинен. Понякога има причини да нарушиш закона. Не говоря за тези трима келеси, а по принцип.

Очевидно напълно спокоен, Брукс почеса отпуснатия Бърт.

— Нещата невинаги са в черно и бяло, невинаги са правилни или грешни. Ако не можеш да вземеш под внимание всички нюанси и обстоятелства, значи не си на правилния път към справедливостта.

— Да не би да смяташ — напрегна се тя, — че е възможно да съществуват причини, поради които да нарушиш закона?

— Разбира се. Например самоотбрана, за да защитиш някой друг, или нещо съвсем елементарно като превишаване на скоростта. Няма да те обвиня за превишаване на скоростта, докато шофираш към болницата.

— Значи ще вземеш предвид обстоятелствата.

— Разбира се. Докато още бях патрулиращ полицай, имаше сигнал за нападение. Един тип влязъл в бар и пребил чичо си. Да го наречем чичо Хари. Налага се да приберем онзи тип за побой, но се оказва, че чичо Хари си позволявал волности с дванайсетгодишната му щерка. Да, трябвало е да извика ченгетата и отдел „Закрила на детето“ — но грешно ли е постъпил, като е размазал физиономията на чичо Хари? Не бих казал. Трябва да разгледаш цялостната картина, да прецениш обстоятелствата. Това би трябвало да правят и в съдилищата.

— Зависи от гледната точка — измърмори тя.

— Да, зависи от гледната точка. — Той прокара пръст по ръката й. — Ти нарушавала ли си закона, Абигейл?

Тя веднага разбра, че това беше вратичка — той я канеше да направи следващата крачка. Ами ако след това я заключеше зад въпросната вратичка?

— Никога не съм била глобявана за превишена скорост, но съм надвишавала препоръчителната. Отивам да погледна лазанята.

Няколко минути по-късно я завари да реже домати на плота.

— Набрах ги от оранжерията.

— Доста работа си свършила днес.

— Обичам да се занимавам. Приключих с един договор по-рано от предвиденото, затова се наградих с малко работа в градината. Освен това имах гости.

— Така ли?

— Майка ти и сестрите ти.

Той тъкмо се канеше да й долее вино.

— Моля?

— Обядвали „по женски“, както каза майка ти; отиваха на пазар, а след това щели да пият „Маргарита“. Поканиха ме да изляза с тях.

— Аха.

— Мия обясни, че били дошли, за да ме видят. Откровеността й ми допадна, въпреки че, докато бяха тук, се притесних.

Брукс издаде звук, много подобен на смях.

— Понякога умее да притеснява хората.

— Бяха довели и Платон. На Бърт му беше много приятно да си поиграе с него.

— Сигурно.

— Те се смеят непрекъснато.

— Бърт и Платон ли?

— Не. — Въпросът я накара да се разсмее. — Майка ти и сестрите ти. Сториха ми се много щастливи. Приличат не просто на роднини, а на приятелки.

— Наистина са приятелки.

— Другата ти сестра, Сибил, е мила и нежна. А ти приличаш и на двете.

— Мия успя ли да ти разкаже срамни случки от миналото ми?

— Не, въпреки че щеше да ми бъде много интересно. Тя беше по-любопитната от двете. Каза, че когато става въпрос за жени, за връзки... — Абигейл замълча за момент, докато режеше на кръгчета моцарелата и доматите. — Разбрах, че в миналото те е интересувал повече външният вид и не си обръщал нужното внимание на същността.

Брукс я наблюдаваше.

— Като перифразираш, можеш да излезе нещо съвсем различно — да придадеш ново значение.

— Не споря.

— Така ли е наистина?

Той се замисли и сви рамене.

— Като се замисля, май е точно така.

— Поласкана съм.

— Изненадан съм, че и трите са приели отказа ти.

— Беше очевидно, че работя в градината. — Тя посегна към чашата и отпи глътка вино. — Майка ти обаче ме покани на импровизирано барбекю в неделя.

Той се разсмя и вдигна тост.

— Видя ли? Значи все пак не са приели отказа ти.

Тя не се беше замисляла за това и едва сега си даде сметка, че Брукс е прав.

— Майка ти никога не приема обясненията ми. Затова реших, че е най-добре да ѝ откажа учтиво в писмена форма.

— Защо? Тя прави страхотна картофена салата.

— За неделя съм предвидила да се занимавам с къщата и градината.

— Страхливка!

— Сигурна съм, че майка ти прави страхотна картофена салата...

— Наистина си голяма страхливка — изсмя се той.

Тя се намръщи и усети, че всеки момент ще кипне.

— Не е нужно да ставаш груб.

— Понякога честността върви ръка за ръка с грубостта. Няма защо да се притесняваш, че ще прекараш известно време в задния ни двор и ще похапнеш картофена салата. Ще се позабавляваш.

— Не, няма, защото съм занемарила задълженията си. Освен това не знам как трябва да се държа на барбекю в задния двор. Не знам как да водя разговор с хора, които едва познавам, нито как да се отнеса към любопитството, което ще бъде насочено към мен, защото двамата с теб правим секс.

— Прекалено много неизвестни — реши Брукс, — но аз ще ти помогна. Ще ти помогна с работата в градината и по къщата, преди да тръгнем. Ти се справяш чудесно с разговорите, но аз ще остана до теб, докато не се почувстваш спокойна и уверена. Сигурно ще бъдат любопитни, но те харесват, защото и аз те харесвам — поне мама. Освен това ще ти обещаю нещо...

Той замълча и изчака тя да го погледне.

— Какво?

— Оставаш за един час, и ако се окаже, че не ти е забавно, ще измислим някакво извинение. Ще кажа, че са ме повикали по работа, и ще си тръгнем.

— Ще излъжеш семейството си, така ли?

— Да, ще ги излъжа. Те ще се досетят, че лъжа, но ще проявят разбиране.

Ето, помисли си тя, едно от усложненията покрай социалните задължения и междуличностните отношения.

— Според мен е най-добре да избегнем всичко това и да изпратя извинително писмо.

— Тя просто ще дойде, за да те вземе.

Тези думи я накараха да спре да реже.

— Не може да бъде!

— Самата истина е, мила. Ще сметне, че си твърде срамежлива, или прекалено голям инат. Ако реши, че си срамежлива, ще те доведе като загрижена майчица. А ако реши, че се инатиш, ще те подкара без много приказки.

— Нито съм срамежлива, нито се инатя.

— Напротив, и двете — само понякога ставаш дръпната.

Тя клъцна ожесточено с ножа.

— Не е никак разумно да ме обиждаш, докато ти приготвям яденето.

— Не е обидно, че си срамежлива, или че се инатиш. Няма човек, който при определени обстоятелства да не става дръпнат.

— А какви са твоите обстоятелства?

— Сменяш темата, но от мен да мине. Посещенията при зъболекар два пъти в годината, тарантули и караоке.

— Караоке ли? Интересно.

— Не и когато аз пея. Както и да е, можеш да ми вярваш. Остави си един час. Нищо няма да ти стане.

— Ще си помисля.

— Добре. О, мирише божествено!

— Надявам се тази вечер да е по-тихо и спокойно от снощи.

И наистина беше тихо и спокойно — чак до два часа през нощта.

Алармата се включи, тя скочи от леглото и посегна към пистолета на нощното шкафче още преди да стъпи на пода.

— Спокойно — каза Брукс. В гласа му нямаше напрежение. — Спокойно, Абигейл. И ти също — обърна се той към кучето, застанало в краката ѝ, като ръмжеше застрашително.

— Някой идва.

— Разбрах. Не, не светвай лампите. Ако някой е решил да прави гадости, все още не знае, че сме усетили присъствието му.

— Не съм виждала тази кола — каза тя и се обърна към монитора.

— Аз обаче я познавам. Мамка му! — Във въздишката му пролича по-скоро умора, отколкото раздразнение. — На Дойл Парсънс е, което означава, че Джъстин Блейк и приятелчето им Чад Картрайт са с него. Само да си обуя панталоните. Ще се погрижа.

— В колата са само двама.

Брукс нахлузи панталоните, и си облече ризата, без да откъсва поглед от монитора.

— Или Чад е проявил достатъчно здрав разум и си е останал вкъщи, или са го оставили да им пази гърбовете. Тъй като не са чак толкова умни, бих казал, че Чад е решил да пропусне купона.

Брукс стисна настойчиво рамото ѝ.

— Ти нямаш нищо общо, Абигейл. Успокой се.

— Не мога да се успокоя, когато някой се промъква в имота ми в два часа сутринта. Как очакваш да съм спокойна?

— Добре казано. — Той стисна ръцете ѝ. — Просто се опитвам да ти обясня, че те се опитват да навредят на мен, не на теб. Най-вероятно се промъкват насам... Виж, спират далече от къщата. Решили са да ми нарежат гумите; може би ще напишат разни мръсотии със спрей по колата ми. Ще решат, че утре сутринта ще бъде неприятно изненадан. Господи, тези двамата са яко надрусани!

— Ако са под въздействието на наркотици, едва ли ще проявят здрав разум.

— Джъстин не притежава здрав разум.

След като беше дошъл тук, значи ставаше точно толкова неуправляем, колкото и Тайбол.

Докато ги наблюдаваше, закопча ризата си.

— Обади се в участъка. Тази вечер е дежурен Аш. Разкажи му какво става. Аз излизам да се погрижа за тези двамата.

Обу си обувките и прибра оръжието си в кобура.

— Вие двамата с Бърт оставате вътре.

— Няма нужда да ме защитават от двама малолетни престъпници.

— Абигейл, аз съм човекът със значката. — Тонът му не търпеше възражение. — Освен това аз съм този, когото искат да прецакат. Няма смисъл да ги настройваме срещу теб. Ти се обади и ме чакай.

Брукс слезе по стълбите, без да бърза. Арестът щеше да е бърз и безпроблемен, ако успееше да ги спипа на местопрестъплението, а не когато се промъкват и се кикотят в наркотично опиянение.

Абигейл щеше да види какво представлява правосъдието, когато двамата попаднеха в затвора, за да чакат процеса — помисли си той.

Наблюдаваше ги през прозореца, и точно както очакваше, двамата коленичиха до патрулката. Джъстин отвори една чанта и подхвърли на Дойл спрей.

Изчака да започнат. Щеше да се наложи да пребоядиса патрулката, но пък доказателствата щяха да са необорими.

Отключи и излезе отпред.

— Момчета, да не би да сте се изгубили?

Дойл изпусна спрея и тупна по задник.

— Извинявайте, че прекъсвам екскурзийката ви, но май вие, малоумници, сте влезли без позволение в чужда собственост. Като прибавим и вандализъм — защото виждам, че току-що съсипахте полицейска собственост — лошо ви се пише. Обзалагам се, че ще открия забранени вещества и в джобовете, и в кръвта ви. Накратко, момчета — прецакани сте.

Брукс поклати глава, докато Дойл се опитваше да се изправи на крака.

— Само смей да хукнеш, Дойл, и ще добавя бягство от местопрестъплението и съпротива при арест. Знам къде живееш, тъпако, така че не мърдай от мястото си. Джъстин, да ти видя ръцете!

— Ръцете ми ли искаш да видиш?

Джъстин заби ножа, който стискаше, в задната гума, и скочи на крака.

— Сега ще изпусна въздуха и от теб, нещастнико!

— Дай да се разберем. Ти имаш нож. Аз пък имам пистолет. Виж. — Брукс го извади внимателно. — А дали наистина съм нещастник? Джъстин, ти си адски тъп. Хвърли ножа, а след това

погледни приятеля си, който изглежда по-умен, въпреки че това е под съмнение. Виж го как се е проснал на земята с ръце зад врата.

На светлината на охранителните лампи Брукс забеляза, че зениците на Джъстин са колкото връхчета на игла.

— Няма да ме застреляш. Не ти стиска.

— Според мен няма да му мигне окото. — Абигейл се показва иззад къщата с любимия си „Глок“ в ръка. — Ако той не ви застреля, ще го сторя аз.

— Да не би вече да се криеш зад жена, Глийсън?

Брукс се измести едва забележимо. Намерението му беше не само да прикрие Абигейл, ако Джъстин се окаже достатъчно глупав и ги нападне с ножа, но и изобщо не беше сигурен дали тя няма да застреля кретенчето.

— Приличам ли на човек, който се крие?

— Ще го застрелям с огромно удоволствие — подхвърли небрежно Абигейл. — Влязъл е в имота ми без разрешение, въоръжен е, така че имам пълното право да стрелям. Ще го прострелям в крака. Както знаеш, много точен стрелец съм.

— Абигейл! — Разкъсван между смеха и загрижеността, Брукс пристъпи напред. — Пусни ножа, Джъстин, преди да стане лошо.

— Няма да ме натикаш в затвора!

— Тази вечер грешките ти се редят една след друга — отбеляза Брукс.

Джъстин се втурна напред.

— За бога, не стреляй! — изкрещя Брукс. Блокира нападението с лявата си ръка, вдигна десния си лакът и го заби в носа на Джъстин. Чу противно хрущане миг преди да шурне кръв. Ножът издрънча на земята, той хвана Джъстин за яката и го изтика напред, така че момчето падна на колене.

Изгубил търпение, го блъсна по очи и стъпи на врата му.

— Абигейл, би ли ми донесла белезниците, ако обичаш?

— Донесла съм ги.

Брукс вдигна вежди, когато тя ги извади от задния си джоб.

— Чудесно. Хвърли ми ги.

Той ги улови, коленичи и изви ръцете на Джъстин зад гърба му.

— Дойл, да не си мръднал, че госпожица Лаури може да те простреля в крака.

— Няма, господине. Нямах представа, че ще направи подобно нещо, кълна се, че нямах никаква представа. Щяхме просто да пооплескаме патрулката, кълна се!

— Тихо, Дойл — прекалено тъп си, затова не си отваряй устата. — Брукс вдигна поглед, когато чу сирената. — Господи, пристига с гръм и трясък.

— Видях ножа, докато му разказвах какво става, и той много се притесни.

— Добре. По дяволите, Джъстин, ти току-що нападна полицаи с нож. Прокурорът може дори да реши, че става въпрос за опит за убийство, когато включим и заплахите, които редеше. С теб е свършено, момче — а не беше нужно да става така. Арестуван си за непозволено влизане в чужд имот, за вандализъм, за унищожаване на полицейска собственост и нападение със смъртоносно оръжие над полицаи. Имаш право да мълчиш.

— Ти ми счупи тъпия нос, бе! Ще те убия за тази работа.

— Я най-добре вземи да млъкнеш. — Той му каза правата, докато светлините на патрулката на Аш приближаваха.

— Дойл? Къде е Чад Картрайт?

— Не поиска да дойде. Каза, че вече си бил навлякъл, достатъчно неприятности и баща му яко щял да го скрие, ако направи още нещо.

— Проблясъци на здрав разум.

Той се изправи тъкмо когато Аш слезе от автомобила.

— Началник? Добре ли си? Боже! Ранен си.

— Какво? Къде? Мамка му. — Брукс сведе възмутено поглед. — Тази кръв е от носа на Джъстин. Мътните да го вземат дано — обичах тази риза.

— Натопи я в студена вода със сол.

И Брукс, и заместникът му се обърнаха към Абигейл, застанала настрани, с настръхналото куче до нея.

— Госпожо — обади се Аш.

Отново изпищя сирена.

— За бога, Аш, какво става?

— Сигурно Бойд идва. Когато госпожица Лаури съобщи, че е видяла нож и нарушителите са само двама, при положение, че тези обикновено вървят трима в пакет, реших да повикам Бойд за подкрепление. Сигурен ли си, че не те е ранил?

— Да, сигурен съм. Но беше достатъчно тъп да опита, затова го обвиних в нападение над полицаи. Вие с Бойд нали ще ги приберете и двамата? Аз идвам след малко.

— Добре, шефе. Извинявайте за неприятностите, госпожице Лаури.

— Не сте ги предизвикали вие, заместник Хайдърман.

Брукс пристъпи към нея.

— Защо не се прибереш заедно с Бърт? Аз ще дойда след две минути.

— Добре. — Тя даде сигнал на кучето и влязоха в къщата.

Щом влязоха в кухнята, награди Бърт с една от любимите му бисквитки, а след това направи кафе. Замисли се за момент, след това отвори един буркан, извади сладки и ги подреди в чинийка.

Стори ѝ се подходящо. Седна на масата и се загледа в Брукс и другите на монитора. Дойл се разплака, но тя не изпита особено съчувствие към него. Джъстин се беше нацупил, ръмжеше като настъпено куче и се опитваше да се подсмивва, въпреки че в най-скоро време очите му щяха да се подуют и под тях да се очертаят сини кръгове от счупения нос.

Щом настаниха арестантите на задната седалка на първата кола, Брукс поговори още малко със заместниците си, а накрая подхвърли нещо, което ги разсмя.

Сигурно разсейваше напрежението — реши тя. Да, това бе едно от качествата на добрия лидер. Тя понечи да стане и да отключи входната врата, но забеляза, че Брукс се отправя към задния вход, като нея. Затова наля кафе и добави захар, както той обичаше.

Той спря, когато забеляза чинията.

— Сладки!

— Реших, че може да ти се даядат.

— Да. Трябва обаче да отида да се справя с тази работа.

— Разбира се.

Той посегна към чашата с кафе и си взе от сладките.

— Няма нужда да питам дали си добре. Ти си непоклатима като скала.

— Той е едно тъпо момче, свикнало с насилие, но нямаше опасност. Можеше да те пореже, което щеше да е твърде неприятно. Прав ли беше?

— Кой?

— Джъстин Блейк — когато каза, че няма да го застреляш?

Брукс се облегна спокойно назад.

— Почти. Ако беше абсолютно наложително, щях да стрелям — но не трябваше. Толкова по-добре. А ти щеше ли да стреляш?

— Да. — Тя не се поколеба. — Питам се дали ще намеря сили, или не, тъй като е млад и глупав, — но да, щях. Ако те беше ранил, щях да стрелям. Ти обаче имаш невероятни рефлексии, освен това той се издаде как ще постъпи — да не говорим, че беше бавен. Сигурно заради наркотиците и алкохола. А ти не се уплаши.

— Ти ми даде малко време. А ти бях казал да останеш вътре.

— Казах ти, че нямам нужда, нито желание да ме защитаваш. Това е моята собственост, и съм въоръжена.

— Както винаги — отбеляза той.

— Освен това, въпреки че никой не се показва на монитора, исках да съм сигурна, че третият няма да се появи изневиделица.

— Благодаря.

— Трябва да накиснеш ризата, за да излезе петното.

— Държа резервна в управлението. Абигейл, трябва да дадеш показания. Можеш да дойдеш, или ако предпочиташ, ще изпратя някой от хората си при теб.

— Да, разбира се. Но при тези обстоятелства не мога да дам показания тук.

— Не, наистина.

— Предпочитам да дойда. Най-добре още сега.

— И сутринта може.

— Ако дойда сега, ще приключа с този въпрос. Предпочитам да е сега. Ще се преоблека и ще дойда.

— Мога да те изчакам.

— Няма нужда. Ти върви и си върши работата.

— Добре. Начинът, по който се справи, ме кара да мисля, че и преди си имала неприятности. Надявам се да ми се довериш и да ми разкажеш някой ден.

Тя скръсти ръце.

— Ако някога разкажа на някого, то ще бъде на теб.

— Добре. — Той остави кафето и я целуна. — Благодаря ти за помощта. И за сладките.

— Пак заповядай.

Абигейл влезе в полицейското управление трийсет минути след Брукс. По-възрастният от двамата заместници — спомни си, че се казва Бойд Фицуотър — веднага скочи, за да я посрещне.

— Госпожице Лаури, много ви благодарим, че дойдохте. Шефът е в кабинета си, разговаря с прокурора и разни други. Аз ще запиша показанията ви.

— Добре.

— Искате ли кафе? Ако предпочитате, мога да ви предложа и нещо освежително.

— Не, благодаря.

— Да седнем тук. Ще бъде по-тихо. Аш е заедно с лекаря, когото извикахме да се погрижи за носа на малкия Блейк. — Усмихна се при тези думи. — Добре го е подредил.

— По-добре счупен нос, отколкото куршум. Сигурна съм, че началник Глийсън имаше основание да извади пистолет и да стреля, когато Джъстин му се нахвърли с ножа.

— Няма да споря с вас. Може ли да ви помоля да започнем отначало? Ще записвам разговора, за да не пропусна нещо. Ще си водя и записки. Имате ли нещо против?

— Не, разбира се.

— Добре, тогава. — Бойд включи касетофона, посочи датата и часа и имената на всички участници в драмата. — Госпожице Лаури, разкажете ми какво се случи тази нощ.

— В два часа и седем минути външната ми аларма се включи.

Тя говореше ясно и много точно.

— Както изтъкна началник Глийсън, Джъстин Блейк по всяка вероятност бе придружен от други две лица. Искях да съм сигурна, че няма трети, който да обикаля наоколо. Алармата ми не засече такъв, но исках да се уверя. След като разговарях със заместник Хайдърман по телефона, повиках кучето си и излязох през задния вход на къщата. Кучето ми не усети чуждо присъствие, затова заобиколих отпред, където видях началник Глийсън и двамата нарушители. Единият, на име Дойл Парсънс, вече бе на земята, а Джъстин Блейк бе коленичил до лявата задна гума на патрулката на началник Глийсън.

— Чухте ли някой да казва нещо?

— Да, при това съвършено ясно. Началник Глийсън каза на Джъстин: „Да ти видя ръцете.“ Държа да подчертая, че по това време оръжието на началник Глийсън беше в кобура. Джъстин отвърна: „Ръцете ми ли искаш да видиш?“ Веднага след това заби ножа, който стискаше в дясната си ръка, в задната лява гума.

Тя продължи да разказва на Бойд в най-големи подробности какво се е случило. Бойд я прекъсна веднъж или два пъти, за да уточни.

— Забележително подробен разказ.

— Имам ейдетична памет — някои я наричат фотографска — добави тя, въпреки че се дразнеше, когато ѝ се налагаше да обяснява така неточно.

— Много ни помогнахте, госпожице Лаури.

— Надявам се. Той щеше да убие Брукс, ако имаше възможност.

Бойд тъкмо беше посегнал да изключи касетофона, но отдръпна ръка и се облегна.

— Какво имате предвид, госпожице?

— Говорех за Джъстин Блейк. Щеше да наръга началник Глийсън и да го убие, ако имаше възможност. Намерението му беше повече от ясно, а гневът му — неприкрит, както и страхът. Явно се опитва да нарани или елиминира всичко и всеки, който му се изправи на пътя. Има хора, които са убедени, че онова, което искат, е над всичко и си струва да прегазят другите, за да го постигнат.

Беше видяла как убиват човек — помисли си тя. Не че момчето ѝ напомни за безчувствения касапин Короткий. На него му липсваше експедитивност и безпристрастие. Напомни ѝ обаче за яростта, разкривила лицето на Иля, когато ругаеше и риташе мъртвия си братовчед.

— Тази вечер не уби никого, нито пък причини сериозна физическа травма. Изглежда, досега е било така. В противен случай нямаше да действа толкова неумело. Но можеше да пострада някой друг, който не притежава уменията, рефлексите и самообладанието на началник Глийсън. Нямаше да се размине само с един счупен нос.

— Така е, госпожице.

— Много се извинявам. Беше твърде притеснително. Дори повече, отколкото си давам сметка. Мнението ми е без значение. Ако

това е всичко, ще се прибера.

— Ще изпратя някого да ви закара.

— С кола съм. Благодаря, заместник — бяхте много любезен.

Тя тръгна към вратата, но спря, когато Брукс я повика. Той пристъпи към нея и я хвана за ръката.

— Идвам след минутка — рече той на Бойд, след това я изведе навън.

— Добре ли си?

— Да, нали ти казах.

— Току-що каза на Бойд, че било по-притеснително, отколкото си предполагала.

— Така беше, но това не означава, че съм зле. Уморена съм. Искам да се прибера и да поспя.

— Добре. По-късно ще звънна или ще се отбия, за да видя как си.

— Не се притеснявай за мен. Няма нужда. — Нямаше никакво желание да притеснява околните, нито пък Джъстин Блейк да ѝ напомня за Иля Волков. — Накисна ли ризата в студена вода и сол?

— Изхвърлих я. Ще виждам кръвта му по нея, независимо дали ще се изпере, или не. И без това вече не харесвам тази риза.

Тя си спомни красивата жилетка, напоена с кръв.

— Разбирам. И ти си изморен. — Позволи си да го докосне по лицето. — Дано успееш да поспиш.

— Няма страшно. Карай внимателно, Абигейл. — Целуна я по челото, след това и по устните, и накрая отвори вратата на колата. — Права беше. Говоря за онова, което каза вътре. Въпрос на време беше той да извади нож, пистолет или бейзболна бухалка и някой да пострада тежко.

— Знам.

— Не се притеснявай повече за него.

— Добре, няма. — Под въздействието на чувствата, тя го прегърна и се притисна към него с всички сили. — Много се радвам, че имаш бързи рефлексии.

След това се качи зад волана и потегли.

---

[1] Селскостопанска машина за разрохкване на почвата. — Б.ред.

↑

[2] Играй (фр.) — Б.пр. ↑

20.

Малко след три часа следобед, Абигейл видя на монитора черен мерцедес седан да пълзи към къщата. Усети как по гърба ѝ пробяга студена тръпка. Не познаваше автомобила, нито шофьора — в края на трийсетте, може би началото на четирийсетте, с широки рамене и къса, тъмна коса — нито пътника: към петдесетте, с тъмна, посивяваща коса и широко лице.

Маркира номера, вкара го в системата и си напомни, че е подготвена — за всичко. Бързата проверка в отдела за моторни превозни средства показва, че собственик е Линкълн Блейк, и тя отпусна рамене.

Досадно и неприятно прекъсване, но заплахата нямаше.

Блейк имаше вид на преуспяващ човек, забеляза тя, когато той слезе от автомобила. Направи ѝ впечатление, че се беше постарал да си придаде вид на богат човек: носеше костюм със свършена кройка и елегантни обувки. Другият мъж също беше с костюм и носеше куфарче.

Стори ѝ се, че вижда лека издутината на левия му хълбок, която разваляше линията на сакото. Носеше оръжие.

Е, тя също.

Поколеба се дали да не се престори, че не чува тропането по вратата. Не беше длъжна да отвори и да разговаря с бащата на момчето, което се опита да убие Брукс. Освен това се замисли над факта, че човек като Блейк, — ако се съди по всичко, което беше чувала за него, по нейната преценка нямаше да подвие опашка и да си замине просто така. Освен това я глождеше любопитство.

Бърт бе застанал до нея, когато отвори вратата.

— Госпожице Лаури. — Блейк ѝ отправи пестелива усмивка и подаде ръка. — Простете, че нахлувам неканен. Аз съм Линкълн Блейк, един от съседите ви.

— Домът ви е на няколко километра от моя — всъщност се намира в другия край на Бикфорд — следователно не живеете достатъчно близо до имота ми, за да се наричате мой съсед.

— Тук всички сме съседни — възрази ведро Блейк. — Това е личният ми асистент, Марк. Идвам, за да се извиня, че синът ми е нахлул в имота ви снощи. Може ли да влезем, за да обсъдим въпроса?

— Не.

Винаги се учудваше защо хората я поглеждаха така изненадано и дори се дразнеха, когато ѝ задаваха въпрос и получаваха отрицателен отговор.

— Вижте, госпожице Лаури — дойдох, за да предложа извиненията си, тъй като разбрах, че синът ми ви е създал известно неудобство, и да се разберем. Най-разумно е да седнем и поговорим на удобно място.

— На мен тук ми е удобно. Благодаря за извинението, господин Блейк, но не мога да го приема, тъй като синът ви нахлу в имота ми посред нощ, без позволение, и се опита да наръга с нож началник Глийсън. Доколкото ми е известно, полицията се занимава с този въпрос. Ние с вас няма какво да обсъждаме.

— Тъкмо затова съм тук. Не ми е приятно да водя разговор на прага.

— А на мен не ми е приятно да приемам непознати в дома си. Сега, ако обичате, си вървете. Обсъдете въпроса с полицията.

— Не съм приключил. — Той вдигна пръст. — Разбрах, че имате приятелски отношения с Брукс Глийсън и това...

— Това е самата истина. Той нямаше да е тук в два след полунощ, когато синът ви и приятелят му нахлуха незаконно в имота ми, за да съспят патрулката му, ако не бяхме в приятелски отношения. Връзката ми с началник Глийсън не променя фактите.

— Един от фактите е, че не живеете тук отдавна. Не сте наясно какво е положението ми в общността, нито пък с миналото.

Тя искрено се зачуди какво значение има това, но реши, че не си струва да пита.

— Нито положението ви, нито миналото променят фактите и случилото се тук през нощта. Много е стряскащо някой да те събуди по този начин и да наблюдаваш как синът ви напада началник Глийсън с нож.

— Това е неопровержим факт. Било е посред нощ. Сигурен съм, че Брукс Глийсън е подкороросал момчето ми, заплашил го е. Джъстин просто се е защитавал.

— Разказът ви е неточен — отвърна напълно спокойно Абигейл.
— Охранителните светлини бяха включени. Аз виждам отлично и бях на не повече от три метра по време на нападението. Началник Глийсън просто накара сина ви да си покаже ръцете, и синът ви се подчини, за да покаже ножа, с който побърза да разреже гумата на патрулката, след това заплаши Брукс със същия нож...

— Синът ми...

— Не бях приключила — изтъкна тя и Блейк остана толкова изненадан, че млъкна.

— Едва след като синът ви го заплаши и с думи, и с жестове, Брукс извади оръжието си. Синът ви дори тогава отказа да пусне ножа. Вместо това, дори когато аз излязох с личното си оръжие, той се нахвърли върху Брукс с ножа. Според мен Брукс имаше пълно основание да го застреля, но предпочете да го обезоръжи, макар че по този начин рискуваше собствената си безопасност.

— В този край никой не ви познава. Вие сте странна самотница, за чието минало никой от общността не знае нищо. Ако разкажете нелепата си измислица в съда, адвокатите ми ще разкъсат свидетелските ви показания на парченца и ще ви унижат.

— Едва ли — но съм сигурна, че адвокатите ви ще си свършат работата. Ако това е всичко, крайно време е да си тръгвате.

— Я чакай малко, мамка му! — Блейк пристъпи напред.

Бърт потрепери и изръмжа.

— Стряскайте го — подхвърли спокойно Абигейл. — Ако асистентът ви се опита да извади оръжието си, ще пусна кучето. Уверявам ви, че то ще скочи значително по-бързо, отколкото господинът е в състояние да извади пистолета. Аз също съм въоръжена, както сигурно вече сте видели. Освен това съм забележително точен стрелец. Не ми е приятно непознати да идват в дома ми и да ме заплашват. Не харесвам и хора, които отглеждат и възпитават гневни младежи, склонни към насилие.

Също като Сергей Волков, помисли си тя.

— Не ви харесвам, господин Блейк, и за последен път ви моля да напуснете имота ми.

— Дойдох да уредя този въпрос с вас, да ви се извиня и да ви предлага компенсация за причиненото неудобство.

— Компенсация ли?

— Десет хиляди долара. Доста щедро извинение за едно нещастно стечение на обстоятелствата и недоразумение.

— Дори прекалено щедро — съгласи се Абигейл.

— Парите са ваши, — в брой, стига да се разберем, че наистина става въпрос за недоразумение.

— Предлагате да приема десет хиляди долара в брой от вас, за да изопача случилото се тази нощ.

— Престанете да се инатите. Предложението ми е — приемете парите в брой, които асистентът ми носи в куфарчето, като извинение, и да се съгласите, че случилото се е най-обикновено недоразумение. Освен това ще ви дам дума, че синът ми никога вече няма да стъпи в имота ви.

— Първо, вашата дума не е в състояние да определи поведението на сина ви. Второ, синът ви ми дължи извинение за поведението си тази нощ, а не вие. И последно — предложението ви е най-обикновен подкуп; разменяте пари за лъжата, че нищо не се е случило. Доколкото ми е известно, опит за подкуп на свидетел в криминално разследване е престъпление. Най-простичкото решение, което е и най-добрият изход за вас, е да ви откажа. Така че — не, благодаря и довиждане.

Тя отстъпи назад, затвори вратата и щракна всички резета.

Той започна да думка по вратата с юмрук. Това никак не я изненада. Синът му беше наследил същия неуравновесен характер и илюзията, че всичко му е позволено. Тя отпусна ръка върху оръжието и се върна пред монитора в кухнята, за да види как асистентът се опитва да успокои работодателя си.

Нямаше никакво желание да вика полицията. Щеше да си навлече нови неприятности, нови прекъсвания, още противно държание.

Беше малко притеснена, — нямаше нищо срамно да си го признае, но пък успя да устои, когато той искаше да я стресне и сплаши. Няма защо да се паникьосваш, помисли си тя, няма нужда да бягаш.

Не вярваше в съдбата, не вярваше, че животът е предопределен, но дори да вярваше — на теория — й беше писано да преживее тези две ужасни случки: напомнянето за Иля, а сега — и за баща му, и да докаже на себе си, че може да устои.

Нямаше да бяга отново, ако вярваше в съдбата.

— Ще му дадем две минути — започват да текат от този момент, за да възвърне самообладанието си и да си тръгне; в противен случай излизаме отново.

Този път, реши тя, оръжието щеше да бъде в ръката ѝ, вместо в кобура.

Щеше да го стори — каза си тя, докато нагласяше таймера на часовника и продължаваше да го наблюдава на монитора.

Сигурно кръвното му налягане бе стигнало опасни стойности, тъй като лицето му бе почервенияло, а очите — буквално изпъкнали. Забеляза колко бързо се повдигат и спускат гърдите му, докато крещеше на асистента си.

Надяваше се да не ѝ се налага да вика „Бърза помощ“ и полицията.

Единственото ѝ желание беше да си довърши работата и да прекара малко време в градината. Неприятностите на този човек нямаха нищо общо с нея.

След една минута и четирийсет и две секунди Блейк изфуча обратно към колата. Абигейл въздъхна от облекчение, когато асистентът зави и подкара към града.

След толкова години, помисли си тя. Не беше ли ирония, че отново ставаше свидетелка на престъпление, че отново трябваше да търпи заплахи?

Не, тя не вярваше в съдбата — и въпреки това... Имаше чувството, че съдбата е решила да преобърне живота ѝ и да го върне отново там, откъдето бе започнал.

Трябваше да помисли по този въпрос.

Погледна работата си и въздъхна отново.

— Най-добре да се поразходим — наведе се тя към Бърт. — Твърде ядосана съм, за да работя.

Щом излезе, настроението ѝ се пооправи. Усети как се успокоява, докато вървеше сред дърветата и се радваше на цъфналите диви цветя по пътя към любимото ѝ място, откъдето се разкриваше гледка към хълмовете. Много скоро щеше да потърси подходяща пейка.

Беше... щастлива. След малко получи есемес от Брукс.

„Какво ще кажеш да донеса китайска храна? Недей да готвиш. Сигурно си уморена.“

Замисли се и отговори:

„Не съм уморена, но обичам китайска храна. Благодаря.“

След малко дойде отговор:

„Няма защо.“

Разсмя се и настроението ѝ стана още по-ведро. Тъй като вече бе навън, остави Бърт да тича цял час; след това се върна и седна да поработи с прояснена мисъл. Изгуби представа за времето — нещо необичайно за нея, и беше готова да кипне, когато алармата се включи отново. Каза си, че ако онзи неприятен човек се върне, няма да се държи любезно.

Настроението ѝ се промени, когато видя патрулката на Брукс. Погледна часовника и забеляза, че минава шест.

Днес нямаше да има време за градината — помисли си тя и обвини неприятния човек ѝ асистента му с каменното лице, че са я лишили от това удоволствие.

Изключи компютъра и отида да отвори вратата, изпълнена с щастие, че отново я очаква вечеря с Брукс.

Усмивката ѝ угасна и я обзе притеснение, когато видя изражението му.

— Не си спал.

— Много ни дойде.

— Изглеждаш уморен. Донесъл си прекалено много храна за двама.

— Нали знаеш какво казват за китайската храна?

— Едва ли е истина. Ако ядеш, както трябва, няма да си гладен след час. А донесъл си и *пиджин*.

— Така ли?

— Китайска бира — уточни тя, докато го водеше навътре. — Китайските селяни започнали да правят бира седем хиляди години преди новата ера.

— Едва ли тази, която нося, е чак толкова стара.

— Това беше шега. Тя била използвана за ритуали. Съвременната бира за пръв път става позната в Китай едва през седемнайсети век.

— Добре, че ми каза.

— Струваш ми се изморен. Седни, изпий една бира. Аз спях още два часа и се поразходих. Чувствам се отпочинала. Ще извадя храната.

— Просто им казах да ми сложат от всичко. Не знаех какво искаш.

— Не съм капризна. — Тя започна да отваря кутиите. — Много ми е мъчно, че денят ти е бил труден. Разкажи ми, ако искаш.

— То не бяха адвокати, спорове, обвинения, заплахи. — Той отвори една бира. — Документи, срещи. Не е нужно да пресипваш всичко в купички. Хубавото на китайската храна е, че ядеш направо от кутиите.

— Значи, че се храниш набързо и яденето не ти носи удоволствие и спокойствие. — Според нея той имаше нужда от малко спокойствие. — Ще ти сипя в чиния, стига да искаш.

— Както кажеш. И аз не съм капризен.

— Трябва да се поразходим след вечеря, а после вземи гореща вана и поспи. Струваш ми се много напрегнат, а на теб рядко ти се случва.

— Просто ме е яд, че ми се нахвърлиха адвокати, които се опитаха да сплашат заместниците ми.

— Да, той е голям досадник. — Тя гребна ориз от кутията, добави сладко-кисело свинско, пелмени и малко нудълс, а накрая и пържени скариди. — И аз трябваше да се поразходя, за да ми се оправи настроението, след като си тръгна днес следобед.

— Кой? Къде? Значи Блейк е идвал тук!

— Днес следобед, заедно с асистента си. Уж искаше да се извини за „недопустимото“ нахлуване на сина си, но това бе само за замазване

на очите. Остана крайно недоволен, когато не го пуснах да влезе, за да обсъдим положението.

— Сигурно. Той не понася да му отказват. Добре, че не си отворила вратата.

— Отворих, но нямах желание да го каня вътре. — Тя реши да пие бирата направо от бутилката, като Брукс. — Ти знаеш ли, че асистентът му носи оръжие?

— Да. Да не би да те е заплашил с него?

— А, не. Няма страшно. — Искаше да го успокои, а ето че стана обратното. — Не, разбира се. Просто забелязах издутината под костюма му, а също и жестовете му, когато Бърт изръмжа.

Брукс отпи голяма глътка бира.

— Кажи ми какво каза той. Какво направи?

— Ето, че се ядоса — промълви тя. — Не трябваше да го споменавам.

— Напротив, трябваше.

— Не беше нищо важно. Каза, че е дошъл да се извини, а след това се ядоса, когато отказах да ги поканя. Определи случката като недоразумение, за което си виновен ти. Аз обясних, че не е било така, тъй като съм била свидетел на всичко. Той намекна, че не разбирам положението му в общността, че връзката ми с теб ще постави под съмнение свидетелските ми показания. Не се изрази с тези думи, но това беше смисълът. Да ти предам ли точно разговора?

— Още не. Смисълът е напълно достатъчен.

— Добре. Остана разочарован и ядосан, когато му казах да си върви и го предупредих, че ако асистентът извади оръжието си и го насочи към Бърт, ще пусна Бърт, който ще го обезоръжи много бързо. Напомних им, че и аз съм въоръжена.

— Мили боже!

— Най-разумно бе да посоча очевидното. Господин Блейк настоя, че бил дошъл да се извини и добави, че бил подготвил и компенсация. Ако приема десет хиляди долара, трябвало да обясня, че става въпрос за недоразумение. Подразних се.

— Колко пъти ги покани да си тръгнат?

— Три. Не си направих труда да ги моля отново — просто им казах „довиждане“ и затворих вратата. Той блъска по нея почти две

минути след това. Много е невъзпитан. След това асистентът му го убеди да се качи в колата.

Брукс се оттласна от плота и започна да крачи из кухнята.

— Защо не ми се обади?

— Нямаше нужда. Справих се сравнително лесно. Аз...

Тя замълча, защото, когато той се обърна към нея, едва сдържаният гняв по лицето му я стресна.

— Слушай ме внимателно. У вас идват двама мъже, които не познаваш, единият очевидно е въоръжен. Отказват да си тръгнат, когато им казваш, при това няколко пъти. Коя е логичната постъпка в този случай?

— Да затворя вратата, както и направих.

— Не, Абигейл. Логично е да затвориш вратата, а след това да повикаш полицията.

— Не съм съгласна. Никак не ми е приятно, че се ядосваш, и въпреки това не съм съгласна. Нали си тръгнаха? — Тя реши да не го ядосва още повече и не спомена, че е имала намерение след две минути да излезе с извадено оръжие.

По-късно се запита дали не става въпрос за едно от объркванията, характерни за междуличностните отношения.

— Бях въоръжена, Брукс, а и Бърт беше нащрек. Нямаше опасност за мен. Всъщност, Блейк толкова се разпали, че бях готова да повикам полицията и „Бърза помощ“, ако не си беше тръгнал.

— Ще повдигнеш ли обвинение?

— Не. Не искам да ми се сърдиш. Направих онова, което ми се стори най-подходящо при създалите се обстоятелства. Ако егото ти е застрашено, защото не съм повикала помощ...

— Може би — малко. Да, май е така. Няма да ти обяснявам какво облекчение е да знам, че съм с жена, която знае как да се държи. Лошото е, че познавам Блейк. Той се е опитал да те сплаши.

— Да, опита се — но не успя.

— Достатъчно е, че се е опитал. Освен това се е опитал и да те подкупи.

— Казах му, че опитът за подкуп при криминално разследване е незаконен.

— И какво от това? — Брукс прокара пръсти през косата си и отново седна. — Просто не го познаваш. Не знам какъв точно враг си

си създава днес, но от мен да знаеш, че имаш такъв.

— Вече знам — отвърна тихо тя. — И много добре знам какво представлява. Но не съм виновна, че ми е станал враг — нито пък, че е твой враг.

— Може и да е така — но станалото, станало.

— Ще повдигнеш ли въпроса пред него?

— И още как!

— По този начин няма ли да го предизвикаш още повече?

— Може би. Но ако не направя нищо, той ще реши, че това е слабостта ми място. Може да се върне, да пробва отново и да реши, че след като не си споменала и дума, просто очакваш по-голям подкуп.

— Но аз ясно му показах какво мисля по въпроса.

— Ако разбереш с какъв човек си имаш работа, ще разбереш също така, че онова, което мислиш за него, е без значение.

Бягаше от дванайсет години — помисли си тя. Разбираше, и още как.

— Прав си, но за мен беше много важно да изразя мнението си.

— Добре, няма значение. Сега обаче ти казвам, ако той се върне, да не му отваряш вратата. Повикай ме.

— Искаш да подчиня егото си на твоето ли?

— Не. Може би. По дяволите, не знам и пет пари не давам!

Тя се усмихна.

— Това е тема за нов разговор.

Начинът, по който той си поема въздух, ѝ подсказа, че се опитва да се овладее.

— Казвам ти го, защото, ако се върне, ще се държи много по-нападателно. Освен това искам да разбере, че няма да му се разминее, ако се опита да те тормози. Теб или някой друг. Казах същото и на Ръс, на съпругата му, и на родителите му, казах и на заместниците да предупредят семействата си.

Тя кимна и усети как раздразнението ѝ преминава.

— Ясно.

— Той е побеснял, Абигейл. Парите и положението няма да му помогнат този път. Синът му е зад решетките, и по всяка вероятност ще остане там дълго време.

— Той обича сина си.

— Честна дума — не знам дали го обича. Знам обаче, че егото му е настъпено. Никой няма да натика момчето му зад решетките. Никой няма да опетни името Блейк. Той ще вложи всичко в тази война, и ако това означава да упражни натиск върху теб — ще го направи.

— Не се страхувам от него. За мен наистина е важно, че не се страхувам от него.

— Виждам. Не искам да се страхуваш, но държа да ме повикаш, ако отново дойде, ако се опита да те заговори на улицата и той или някой от сътрудниците му се свърже с теб, независимо от повода. Ти си свидетелка и си под моя закрила, мама му стара!

— Не го казвай. — Тя усети как сърцето ѝ прескочи. — Не искам да съм под ничия закрила.

— Да, но си.

— Не, не, не и не! — Обзе я паника. — Ще ти се обадя, ако той дойде отново, защото от негова страна е неетично да се опитва да ми влияе и да ме кара да лъжа; също така е незаконно и да ми предлага подкуп, за да излъжа. Само че не искам никаква закрила.

— Добре, успокой се.

— Сама отговарям за себе си. Не мога да остана с теб, ако не проявиш разбиране и не се съгласиш, че и сама мога да се грижа за себе си.

Тя беше отстъпила няколко крачки назад и кучето бе застанало пред нея.

— Абигейл, ти може и да си напълно способна да се справиш с всичко, което ти се изпречи на пътя. Само че аз съм длъжен да защитавам всички, които са под моя юрисдикция. Това включва и теб. Освен това не ми е никак приятно да използваш чувствата ми като оръжие, с което да постигнеш онова, което си си наумила.

— Не е вярно!

— Разбира се, че е вярно.

— Не съм... — Тя замълча и се опита да заговори бавно и разумно. — Не съм искала да постъпя по този начин. Извинявай.

— Майната им на извиненията. Не използвай неща, които се стоварват върху мен като чук.

— Не съм искала да използвам чувствата ти. Наистина. Просто нямам необходимите умения. Досега не бях попадала в подобно положение. Не знам какво да правя, какво да кажа, нито как да го кажа.

Просто не искам ти да носиш специална отговорност за мен. Не знам как да обясня колко неловко ще се почувствам, ако се грижиш за мен.

— Защо поне не опиташ?

— Сега си ядосан и уморен, а вечерята ти изстива. — Тя изпита ужас, когато усети, че по бузите ѝ рукуват сълзи. — Не исках да стане така. Не съм и помисляла, че е възможно да се ядосаш заради Блейк. Аз не постъпвам правилно, но не знам къде точно бъркам. Не искам и да плача. Знам, че сълзите също са оръжие, а не искам да ги използвам по такъв начин.

— Знам.

— Аз... ще затопля вечерята.

— Няма нужда. — Той стана, извади вилица от чекмеджето и седна отново. — Наистина — повтори той.

— Трябва да използваш клечки.

— Така и не се научих.

— Ще те науча.

— Някой друг път. А сега ела да вечеряме.

— Още си ми сърдит. Омаловажи нещата, защото се разплаках. Значи сълзите наистина са оръжие.

— Да. Ядосан съм и омаловажих нещата, защото плачеш и защото очевидно се разкъсваш между онова, което не ми казваш или чувстваш, че не можеш да ми кажеш.

Сълзите, които бе успяла да овладее за кратко, отново рухнаха — горещи, повлияни от паниката. Тя изхлипа, втурна се към вратата и изскочи навън.

— Абигейл.

— Недей. Просто недей. Не знам какво да направя. Трябва да помисля, да открия своя мир. Трябва да си отидеш, за да помисля разумно.

— Да не би да си въобразяваш, че ще те оставя сама, когато си в подобно състояние? Казвам ти, че те обичам, а имам чувството, че с тези думи разбивам сърцето ти.

Тя се обърна, притиснала ръка към гърдите си, а очите ѝ бяха пълни със сълзи и чувства.

— Никой не ми е казвал подобно нещо досега.

— Сега ще обещаю нещо, което ще чуваш от мен всеки ден.

— Не, недей, — никакви обещания. Просто недей. Дори не знам какво изпитвам. От къде да знам, че това не са просто думи? Изумително е да ги чуя, да те гледам и да виждам, че говориш сериозно. Поне така ми се струва. Но как да съм сигурна?

— Няма как да знаеш всичко. Понякога трябва да вярваш. А друг път просто се остави да чувстваш.

— Искам го. — Тя продължаваше да притиска ръка към сърцето си, сякаш, ако разтвореше пръсти, то щеше да отлети. — Искам го безумно много.

— Тогава го вземи. То е пред теб.

— Не е вярно. Не е честно към теб. Ти просто не разбираш, наистина не разбираш.

— Абигейл!

— Не се казвам така!

Тя притисна устата си с ръка и захлипа. Той пристъпи към нея и избърса сълзите ѝ.

— Знам.

Тя пребледня, олюля се назад и стисна перилата на верандата.

— От къде знаеш?

— Ти бягаш или се криеш от нещо, от някого. Може би и двете. Прекалено умна си, за да бягаш и да се криеш под истинското си име. Името Абигейл ми харесва, но още от самото начало знам, че не се казваш така. Името не е важно. По-важно е да ми се довериш и да ми кажеш. Струва ми се, че напредваме.

— Някой друг знае ли?

— Уплашена си до смърт. Това никак не ми харесва. Не разбирам защо трябва някой друг да знае или да се интересува. Допускала ли си друг толкова близо, колкото мен?

— Не, никога.

— Погледни ме. — Той говореше тихо. Пристъпи към нея. — Слушай сега.

— Слушам те.

— Аз няма да те разочаровам. Когато ми повярваш, ще продължим. Да опитаме отново. Влюбен съм в теб. — Той я целуна нежно и не спря, докато тя не престана да трепери. — Ето, виждаш ли — не е толкова трудно. И ти си влюбена в мен. Не само го виждам, но и го усещам. Защо не опиташ да го кажеш?

— Не знам. Искам да съм сигурна.

— Просто опитай, да видим как ще се почувстваш. Няма да ти натяквам след това.

— Аз... влюбена съм в теб. Господи! — Тя затвори очи. — Струва ми се съвсем истинско.

— Кажи го отново и ме целуни.

— Влюбена съм в теб. — Не пристъпи внимателно към него — хвърли се на врата му. Бе зажадняла за тези думи, за този дар, за светлината, която носеше. Любов. Копнееше да обича, да се отдаде на любовта.

Досега не бе вярвала, че любовта съществува. Не вярваше и в чудеса.

А ето че любовта бе в нея. Това бе нейното чудо.

— Сега вече не знам какво да правя.

— Справяш се чудесно.

Тя вдишваше и издишваше. Дори това ѝ се стори различно. Почувства се по-свободна, по-завършена.

— Искам да стопля храната. Искам да те науча как да ядеш с клечки и да вечерям с теб. Може ли? Може ли това да е единственото, с което да се занимаваме? Поне за кратко.

— Разбира се. — Ако тя се нуждаеше от време, той щеше да ѝ го осигури. — Само за клечките не обещавам нищо.

— Ти промени всичко.

— Това хубаво ли е, или лошо?

Тя помълча.

— Не знам. Но е така.

21.

Докато се занимаваше с вечерята, тя се поуспокои благодарение на простиците занимания. Той не настоя да научи повече. Тя разбра, че това е едно от оръжията му — умението да изчаква. Освен това знаеше как да смени тона, да ѝ остави пространство, да ѝ помогне да се отпусне, така че мислите ѝ да не се объркат от нахлулото напрежение.

Тя заподозря, че нарочно се преструва. Че не умее да борави с клечки, и се разсмя.

Откакто той влезе в живота ѝ, се смееше много повече от когато и да било досега.

Дори само това си струваше риска.

Можеше да откаже и да поиска още време. Той щеше да ѝ го даде, а тя щеше да го използва, за да намери ново място, да си създаде нова самоличност, да планира ново бягство.

Ако побегнеше отново, никога нямаше да разбере какво би могло да се получи. Никога повече нямаше да се чувства както досега, с него. Никога нямаше да си позволи да пробва отново.

Можеше — и щеше — да намери сигурност, да се обвърже. Беше го правила преди, макар да не познаваше любовта.

Единият вариант беше да поеме по пътя на логиката и здравия разум — напусни при нужда, опази сигурността си. Другият беше да рискува всичко — и сигурността, и свободата, дори живота си заради една любов.

— Може ли да се поразходим? — попита го тя.

— Разбира се.

— Знам, че си изморен — започна тя, когато излязоха навън. — Трябва да изчакаме, за да поговорим за... всичко.

— И утре може.

— Не знам дали утре ще имам кураж.

— Тогава ми кажи от какво се страхуваш.

— От твърде много неща. А сега има едно, което излиза на преден план. Страхувам се, че ако ти кажа всичко, вече няма да

изпитваш същите чувства към мен.

Брукс се наведе, вдигна една пръчка и я хвърли настрани. Бърт погледна Абигейл и щом видя сигнала ѝ, хукна след пръчката.

— Любовта не се включва и изключва по желание.

— Не знам. Никога не съм била влюбена. Страхувам се да не я изгубя, да не изгубя теб. И всичко това. Страхувам се. Ти си имаш задължения, но също така имаш и принципи. Познавах човек, който приличаше на теб много повече, отколкото предполагах отначало. Той загина, докато ме защитаваше.

— От кого?

— Сложно е.

— Той обичаше ли те?

— Не и в смисъла, който влагаш. Нямаше нищо романтично, нищо сексуално. Беше негово задължение. Но той държеше на мен. Беше първият човек, който държеше на мен. — Тя притисна ръка към сърцето си. — Не говоря за онова, което представлявах, което бях постигнала, или което се очакваше да направя. Той държеше на мен самата.

— Каза, че не познаваш баща си, — значи не е бил баща ти. Някое ченге ли? Каза „задължение“. Да не би да си била в програма за защита на свидетели, Абигейл?

Ръката ѝ потрепери. Дали той видя или усети? — запитва се тя. Стисна пръстите ѝ, стопли ги и ги успокои.

— Бях под закрила. Трябваше да получа нова самоличност, нов живот, но... всичко се обърка.

— Кога беше това?

— Бях на шестнайсет.

— На шестнайсет?!

— Станах на седемнайсет в деня, когато... — Усети кръвта на Джон по ръцете си. — Не ти го разказвам както трябва. Дори не съм си представяла, че ще разкажа на някого.

— Разкажи ми тогава от самото начало.

— Не съм сигурна къде е началото. Може би всичко започна, когато осъзнах, че не искам да стана лекарка и се уверих по време на първия семестър в медицинската школа.

— След като всичко се обърка ли?

— Не. Бях завършила предварителната програма, бях покрила всички необходими изисквания за медицинската школа. Ако бях продължила според планове на мама, щях да започна същинското си обучение през есента.

— Нали каза, че си била на шестнайсет?

— Да. Учех по ускорена програма. През първия семестър в Харвард живеях у семейство, което тя беше избрала. Бяха много строги хора. Тя им плащаше, за да се държат така. След това изкарах един семестър самостоятелно, в общежитие, но бях под непрекъснато наблюдение. Струва ми се, че бунтът ми започна в деня, когато си купих първия чифт дънки и суичър. Беше истинско вълшебство.

— Чакай малко. Била си на шестнайсет, в Харвард, в подготвителната програма за медицина, и си си купила първия чифт дънки?

— Мама купуваше дрехите ми или ги поръчваше. — Тъй като това все още й се струваше важно, тя се усмихна. — Беше ужасно. По онова време не би ме и погледнал. Много ми се искаше да бъда като другите. Искях да говоря по телефона, да изглеждам като момичетата на моята възраст. И за бога, изобщо не исках да ставам лекарка! Искях да кандидатствам във ФБР, да постъпя в отдела за кибер престъпления.

— Трябваше да се сетя — промърмори той.

— Проверих всички курсове, учех онлайн. Ако тя беше разбрала... Нямам представа какво щеше да направи.

Тя спря на мястото, където искаше да постави пейка, и се запита дали ще има възможност да си я купи. След като вече бе започнала, й се струваше късно да прекъсне разказа си.

— Беше ми обещала през лятото да съм свободна, да не уча. Чаках с нетърпение екскурзията до Ню Йорк, а после да отида на море. Обещанието й ми помогна да избутам семестъра. Оказа се, че ме е включила в една от летните програми на свой колега. Ставаше въпрос за интензивен курс с лабораторни упражнения. Щеше да е супер като постижение, да ускори завършването ми. Тогава аз й се противопоставих за пръв път в живота си.

— Било е крайно време.

— Може би — но от там започна ужасна поредица от събития. Тя си събираше багажа. Заминаваше на някаква конференция. Щеше да

отсъства една седмица. Тогава се скарахме. Не, не беше точно така. — Ядосана на себе си, Абигейл поклати глава.

В подобни моменти точността беше от особено значение.

— Тя не вдига скандали. Не е в стила ѝ. Беше сигурна, че ще ѝ се подчиня. Беше решила, че държанието ми, нещата, които исках, отношението ми са просто преходна фаза. Сигурна съм, че си е водила бележки. Тогава ми обърна гръб и замина. Готвачката беше освободена за две седмици, така че бях сама в къщата. Тя замина, без да каже и дума, докато аз се цупех в стаята си. Не знам защо бях толкова шокирана, че замина, но наистина беше така. След това се ядосах, може би пък изпаднах във възторг. Взех ключовете от колата ѝ и отидох в мола.

— В мола ли?

— Струва ти се глупаво, нали? Това бе първата ми истинска глътка свобода, а аз реших да отида в мола. Само че не спирах да фантазирам как обикалям магазините с група приятелки, как се кискаме и обсъждаме момчетата, как пробваме дрехи. Тогава срещнах Джули. Известно време бяхме учили заедно. Тя беше година-две по-голяма от мен, изключително популярна и много красива. Този ден ме заговори, защото беше скъсала с гаджето си и ѝ беше скучно. От там тръгна всичко.

Тя му разказа как са пазарували, как се е чувствала. Разказа му и за боята за коса, и за планове да направи фалшиви лични карти и да отидат в клуба.

— Това е доста мощен тийнейджърски бунт за един ден.

— Просто ми се беше натрупало.

— Сигурно. Значи още на шестнайсет си можела да правиш прилични фалшиви документи?

— Бяха отлични. Интересувах се от кражбата на самоличност, от кибер престъпления. Бях убедена, че ще постигна много като следовател.

— Нищо чудно.

— Поласкана съм, че го казваш. Навремето беше много важно за мен. Онзи ден в мола снимах Джули, а после се снимах и аз. Отризах си косата и я боядисах в черно. Стана наситеночерна. Купих си и грим и го използвах, както ми показва Джули. Бях гледала и другите момичета в колежа, така че знаех как.

— Чакай малко. Опитвам се да си те представя с къса черна коса. Той я огледа и присви очи. — Малко готически вид, леко загадъчен.

— Не съм сигурна, но изглеждах съвсем различно от начина, по който мама искаше. Сигурно това ми се е струвало най-важното.

— Най-вероятно — а другото е, че си имала пълното право да изглеждаш, както прецениш. Така е с всяко дете.

— Може и да си прав. Трябваше обаче да спра дотам. Това трябваше да е напълно достатъчно — дрехите, косата и гримът. Програмата, в която тя ме беше включила, започваше в понеделник, а аз вече бях решила да не ходя. Тя щеше да побеснее, а това бе предостатъчно. Само че аз не спрях.

— Носела си се на гребена на вълната — отбеляза той. — Направила си фалшиви лични карти и си влязла в клуб.

— Да. Джули избра клуба. Не знаех нищо за клубовете, но проверих онзи, който тя беше набелязала, и разбрах, че е собственост на едно семейство, за което се говореше — всъщност, знаеше се — че е от руската мафия. Става въпрос за семейство Волкови.

— Чувал съм нещо. В Литъл Рок нямахме нищо общо с руснаците. Там имаше ирландски престъпници и италианска мафия.

— Сергей Волков беше — все още е — *пахан* на *братва* Волкови. Клубът беше негов и на брат му. По-късно научих, че управител е бил синът на Сергей, Иля. Братовчед му Алекси също работел там — за пред хората. Основната дейност на Алекси там била да пие, да продава наркотици и да забива жени. Но това не го знаех, когато се запознах с него.

Двете с Джули пихме „Космополитън“. Коктейлът беше станал популярен благодарение на сериала „Сексът и градът“. Пихме и танцувахме, и нощта се превърна в най-страхотната в живота ми. После на масата ни дойде Алекси Гуревич.

Тя му разказа всичко — какво впечатление ѝ бе направил клубът, как бе звучала музиката. Как пристигна Иля, как я погледна, как разговаря с нея и за първата целувка в живота си — с руски гангстер.

— Бяхме толкова млади и глупави — продължи тя. — Не исках да ходя в къщата на Алекс, но не знаех как да откажа. Беше ми лошо, а когато Иля остана и обеща да дойде по-късно, стана по-зле. Къщата на Алекс не беше далеч от дома на мама. Представих си как ще се

прибера и ще си легна. Никога дотогава не се бях напивала. Вече не ми беше приятно.

— Понякога е така.

— А ти някога... когато си бил тийнейджър...

— Двамата с Ръс се напивахме заедно няколко пъти, преди да стигнем пълнолетие, а и няколко пъти след това.

— За мен беше първи и последен път — никога повече не пих „Космополитън“. Само като погледна коктейла, усещам, че ми прилошава. А и малко се страхувам — призна тя. — Домът му беше красив, с изглед към реката. Но пък беше обзаведен твърде претенциозно. Прекалено модерно. Той направи още коктейли, пусна музика, но на мен ми стана лошо и отидох в тоалетната до кухнята, за да повърна. Не помня някога през живота да ми е било по-зле. Единственото ми желание беше...

— Да се свиеш на пода и да умреш.

— Да, точно така — засмя се тя. — Май доста хора преживяват същото поне по веднъж в живота си. Все още ми беше лошо, когато излязох и видях... Джули и Алекс да правят секс на канапето. Бях колкото очарована, толкова и ужасена и смутена. Излязох на терасата на кухнята. Там, на въздух, се почувствах по-добре. Седнах на един стол и съм заспала. Събудиха ме гласове.

— Студено ти е. — Тя бе започнала, да трепери, и Брукс я прегърна през раменете.

— И онази нощ ми беше студено, може би защото ми беше лошо или... заради онова, което се случи после. И сега се чувствам по същия начин. Какво ще кажеш да се поразходим? Ще ми бъде по-лесно да ти разкажа, докато вървим.

— Добре.

— Имах намерение да сложа тук пейка от дърво, освен това е тихо, чува се само ромоленето на потока и птиците. Виж колко му е приятно на Бърт да си играе във водата. Имам чувството, че всичко наоколо е мое. Каква глупачка съм само.

— Не е вярно.

Глупачка, повтори тя наум.

— Същата нощ погледнах през плъзгащите се врати и видях Алекс с още двама мъже. Джули я нямаше. Отначало говореха на руски — аз съм учила руски. Обичам езиците и лесно ги научавам. Разбрах

за какво говорят. Единият се казваше Короткий. Яков Короткий. Той обвини Алекс, че крадял пари от фамилията. Двамата се скараха, и отначало Алекс се държа много арогантно. Тази работа не продължи дълго. Обвиниха го, че е проговорил пред полицията, когато са го арестували за наркотици. Другият — едър мъж — накара Алекс да падне на колене, и той се изплаши. Опита се да се пазари, да заплашва, а накрая започна да умолява. Хвани ме за ръката, моля те.

Той стисна леко пръстите й.

— Спри, когато прецениш, че нямаш сили за повече.

— Трябва да довърша. Короткий го уби с два изстрела в слепоочието. Застреля го така, сякаш пали колата си, или си облича ризата. Все едно бе нещо напълно обикновено. Тогава се появи Джули. Не беше облечена; изглежда, й беше прилошало. Едва ги беше видяла, и Короткий застреля и нея — като някакъв рефлекс, както се убива комар. Господи. О, боже!

— Ела, облегни се на мен. — Той пусна ръката й, за да я прегърне и притисне до себе си, докато вървят.

— Той беше ядосан — за Короткий говоря, защото не знаеше, че тя е вътре. Не е бил информиран за нея. Нито пък за мен. За мен не знаеха, защото се бях свила навън — до плъзгащата се врата, и не помръдвах от мястото си. Стоях, без да помръдвам.

Не трябваше да излиза, помисли си Абигейл. Краката не я държаха, стомахът й започваше да се бунтува. Прииска й се да седне и да не може никога повече да преживее случилото се.

— Стига толкова — промълви Брукс. — Да се връщаме вътре.

— Дойде и Иля. Той ме беше целунал — това беше първата ми целувка. Беше толкова красив, с него се чувствах неземно. Мислех, че никога няма да изпитам подобно нещо, освен когато си купих дънките и суичъра и си боядисах косата. А след това Иля Волков ме целуна.

— Това няма значение.

— Напротив, има. Той влезе и беше много ядосан. Не защото братовчед му беше убит, а защото Короткий трябвало да убие Алекс следващата вечер. В този момент разбрах, че мъжът, който ме беше целунал — първият мъж, който ме беше целунал, щеше да ме убие. Той знаеше, че съм в къщата; щяха да ме открият и да ме убият. Той наруга Алекс, и го изрита, после пак. Беше вече мъртъв, но Иля бе толкова ядосан, че не престана да го рита. Видях същото у Джъстин

Блейк снощи. Усетих у него нещо от Иля. Това е по-ужасно от всяко оръжие.

Тя усети аромата на билки и цветя от градината си, който се носеше във въздуха. Той ѝ подежда успокоително, както и ръката на Брукс на раменете ѝ.

— Побягнах. Бях си свалила новите обувки. Тичах, без да гледам накъде. Водеше ме страхът, че ще ме хванат и ще ме убият, защото се бях опълчила на мама и бях направила, каквото ми се искаше — затова и Джули беше мъртва. Тя беше едва на осемнайсет.

— Нищо. Сега вече всичко е наред.

— Не е наред — нищо подобно. Изобщо не е наред. Паднах и чантичката ми излетя нанякъде. Дори не бях забелязала, че все още е у мен. Телефонът ми беше вътре. Позвъних на полицията. Те дойдоха, намериха ме. Разказах им какво се е случило. Разговарях с двама детективи. Държаха се мило с мен. Детектив Грифит и детектив Райли. Помогнаха ми.

— Добре. Дай ми ключовете.

— Моите ключове ли?

— Влизаме вътре. Трябват ми ключовете ти.

Тя ги извади и му ги подаде.

— Отведоха ме в една къща. Обезопасена квартира. Останах с мен, след това дойде Джон. Заместник-шериф Джон Бароу и заместник-шериф Тереза Нортън. Ти си като него, като Джон. Търпелив, внимателен, мил.

— Хайде да седнем. Ще запаля камината, ще ти направя чай.

— Вече е топло за камината.

— Искам да запаля огън. Може ли?

— Разбира се. — Тя седна покорно. — Чувствам се малко странно.

— Просто седни и си почини, докато приключи.

— Обади се на мама. Тя се върна. Не ми разреши да свидетелствам, нито да остана с шерифите и да се включа в програмата за защита на свидетели.

— Притеснявала се е за теб — предположи Брукс, докато се занимаваше с подпалките.

— Не е затова. Настояваше да започна лятната програма, да се върна в „Харвард“, да стана най-младият неврохирург в чикагската

болница „Силва Мемориъл“. Трябваше да следвам нейните планове, на които бе посветила безкрайно много време и усилия. Когато отказах да се подчиня, тя просто излезе, както и в деня, когато започна всичко. Оттогава не сме говорили нито веднъж.

Брукс се намръщи.

— Тя не заслужава нито да разговаряш с нея, нито да ѝ казваш какво става с теб. — Той драсна клечка и я поднесе към смачкания вестник, без да откъсва очи от пламъка и подпалките. Усети, че и той се чувства по същия начин — готов да пламне и да изгори. Това обаче бе последното, от което тя се нуждаеше.

— Ще направя чай. Ти си почини.

— Искам да ти разкажа всичко.

— Ще ми разкажеш, но първо малко почивка.

— Ще се обадиш ли в шерифската служба? Или във ФБР?

— Абигейл, отивам да ти направя чай. Довери ми се.

Искаше му се да счупи нещо — да забие юмрук в нещо с такава сила, че да разкърва кожата си. Тя е била подложена на огромен натиск и тормоз от майка си — все едно е била насинена, със счупени кости, а онази жена е обърнала гръб на едно ужасено дете.

Той сложи чайника на печката. Трябваше да я стопли отново, да ѝ помогне да се почувства в безопасност, да ѝ осигури тишина и спокойствие. Нямахше търпение да чуе всичко, — но не искаше и да я измъчва, искаше да я приласкае и да я дари с обич.

Докато чайникът завираше, той извади бележника си и записа всички имена, които тя спомена. След това се зае с чая.

Тя седеше с изпънат гръб на канапето — много бледа и напрегната, с притворени очи.

— Благодаря.

Той седна до нея.

— Трябва да ти кажа някои неща, преди да продължим с цялата тази работа.

Тя се напрегна още повече.

— Добре.

— Нищо от случилото се не е било по твоя вина.

Устните ѝ потрепериха.

— И аз нося известна отговорност. Наистина, бях млада, но никой не ме е карал насила да правя фалшиви лични карти, нито пък да

ходя в клуба.

— Това са пълни глупости, защото не от това зависи случилото се по-късно. А пък майка ти е истинско чудовище.

Тя вдигна рязко глава и разтвори очи.

— Тя...

— Дори по-зле. Тя е скапан робот, и се е опитала да превърне и теб в робот. Набила ти е в главата, че те е „произвела“ по калъп и си й задължена за това, че си умна, красива и здрава. Пълни глупости.

— Но генетичният ми профил...

— Чакай. Не съм приключил. Карала те е да се обличаш, както тя пожелае, карала те е да учиш онова, което тя е искала, и съм готов да се обзаложа, че те е срещала единствено с хора, които тя е одобрявала; чела си книгите, които тя е избирала, хранила си се в зависимост от нейните предпочитания. Да не би да греша?

Абигейл поклати глава.

— Може никога да не ти е посягала, да те е обличала и хранила, да ти е осигурила покрив над главата — но мила, тя ти е оказала нечуван тормоз през първите шестнайсет години от живота ти. Много деца биха избягали, — дори по-лошо. А ти просто си си подстригала косата и си отишла на клуб. Ако си решила, че трябва да обвиниш за случилото се някой друг, а не убиеца и шефа му, тогава обвини нея.

— Но...

— Ти ходила ли си на терапия?

— Не съм луда.

— Не, не си. Просто питам.

— Ходех на терапия, откакто се помня, докато не се изнесох от къщи. Тя ме пращаше при един от най-добрите детски терапевти в Чикаго.

— И по този въпрос, предполагам, не си имала право на глас, нали?

— Не — въздъхна Абигейл. — Не, тя не ми предлагаше избор за нищо.

Той обхвана лицето ѝ с длани и я целуна.

— Ти си истинско чудо, Абигейл. Как е възможно да си създадена от онова студенокръвно, безсърдечно създание и да се превърнеш в жената, която си? Не забравяй колко си невероятна. Разкажи ми останалото, когато си готова.

— Ще ме целунеш ли отново?

— Не е нужно да ме молиш.

Той нежно докосна устните ѝ. Тя го хвана за ръцете, за да го задържи още малко.

Не беше сигурна, че той ще иска да я целуне, след като му разкажеше всичко.

Разказа му за Джон, за Тери, за къщата, за ежедневието и колко много се бавеше делото. Сигурно са протакали — бе решила тя. Разказа му как Бил Косгроув я учеше да играе покер, как Линда ѝ правеше прически.

— По един ужасен начин, това беше най-хубавото време в живота ми. Гледах телевизия, слушах музика, учех, готвех, четях, бях заобиколена от хора, с които можех да си говоря. Джон и Тери — знаех, че това им е работата, но те бяха моето семейство!

И тогава дойде рожденият ми ден. Мислех, че не знаят, или пък няма да се сетят. Те обаче ми бяха купили подаръци; имаше и торта. Когато бях в мола с Джули, си пробих ушите, а Джон ми подари първите истински обеци. Тери ми беше купила жилетка. Нямах представа колко беше красива. Отидох си в стаята, за да сложа обещите и да облека жилетката. Бях невероятно щастлива.

Тя замълча за кратко, докато се чудеше как да му обясни онова, което самата тя не бе успяла да си обясни.

— Не беше като онзи ден в мола. Щастието ми не беше подклаждано от бунт, нови преживявания и лъжи. Беше силно, въздействащо чувство. Знаех, че ще облека комплекта с жилетката и ще си сложа обещите, когато отида да свидетелствам в съда. Не можех да върна Джули, но поне щях да участвам в раздаването на справедливост в нейно име. Когато всичко приключеше, щях да стана, каквато исках. Щях да приема името, което ми дадат, и да се освободя и от себе си.

И тогава... не мога да повторя всичко, което се случи. За някои от нещата мога само да предполагам. Толкова много съм мислила. Най-логично е, че Бил Косгроув и агентът, който заместваше Линда същата вечер — казваше се Кийгън — са влезли през кухнята, както обикновено. Според мен Тери е била сама, а Джон е бил в хола. Тя, изглежда, е усетила или заподозряла нещо. Не знам какво. Убили са я, или поне са я извадили от строя. Тя обаче е успяла да предупреди

Джон, и той е разбрал. Нямало е как да се добере до мен, да се качи по стълбите, без да се изложи на риск.

Чух стрелбата. Всичко се случи невероятно бързо. Изскочих от стаята и видях Джон. Когато той се добра до мен, беше прострелян на няколко места — в крака, в корема. Изблъска ме в стаята и падна. Не можех да спра кървенето.

Тя сведе поглед към ръцете си.

— Знаех какво да направя, но не можах да му помогна. Не му оставаше почти никакво време. Каза ми да бягам, да взема каквото мога и да скоча през прозореца. Нямах доверие на полицията. След като бяха купили Косгроув и другия, значи имаше и още като тях. Говоря за семейство Волкови. Никак не исках да го оставя. Въпреки това отидох до прозореца, бях взела всички пари, които имах, лаптопа, малко дрехи и пистолета, който той държеше на глезена си. Щях да се опитам да извикам помощ. Може би, ако някой се притечеше на помощ навреме, той нямаше да умре. Нямах представа дали Тери е жива, или мъртва. Бях едва в края на пресечката, когато къщата се взриви. Изглежда, са имали намерение да я взривят, докато съм вътре. Щяха да поемат смяната от Джон и Тери, да измислят нещо и да взривят къщата.

— Ти къде отиде?

— Вкъщи. Знаех, че мама ще бъде на работа, а готвачката ще си е тръгнала. Все още имах ключ. Отидох си вкъщи, за да се скрия, докато мама се прибере. Там обаче открих, че тя е прибрала в кашони всичките ми неща. Някои дори ги нямаше. Не знам защо това ме разстрои толкова много.

— Аз знам.

— И така, отворих сейфа и взех парите й. Задигнах десет хиляди долара. Не биваше, но ги откраднах от мама и си тръгнах. Никога повече не съм се връщала. Вървах и се опитвах да мисля. Малко преди това имаше буря, но когато излязох, само валеше. Валеше и беше тъмно. Знаех, че Джон и Тери са мъртви, а последните му думи бяха да бягам. Видях пикап с номер от Индиана, спрял пред едно кафене. Качих се отзад и се завих с брезентовото покривало. По пътя съм заспала, а когато се събудих, се оказах в Тера Хоут. Намерих мотел и платих в брой. Отидох в една дрогерия и си купих яркочервена боя за коса. Стана оранжева, но поне изглеждах различно. Пак заспах

непробудно. Спах много дълго. След това пуснах телевизора. По Си Ен Ен имаше репортаж за Джон и Тери, за къщата и за мен. Мислеха, че съм била вътре. Търсеха останки от нас. Едва не повиках полиция. Още пазех визитката на детектив Грифит, но се страхувах. Реших да чакам и да си купя мобилен телефон за еднократна употреба — просто за всеки случай. Изчаках още един ден — хранех се в стаята, почти не излизах, гледах новините и се опитвах да намеря повече информация в Интернет.

Тя замълча и си пое дълбоко дъх.

— Накрая открих още. Не мислеха, че съм била в къщата. Знаеха, че не съм останала вътре. Имаше съмнения, че съм била отвлечена, преминала съм на другата страна, застреляла съм Джон и Тери и съм взривила къщата. Косгроув и Кийгън разчитаха един на друг и всеки потвърждаваше версията на другия, че са пристигнали няколко секунди, преди да стане твърде късно. Освен това Косгроув беше ранен.

— Значи Джон го е улучил. Провели ли са балистична експертиза?

— Много щателна. Казали, че лампите били угасени и не знаели кой е стрелял по тях, но Кийгън успял да измъкне Косгроув от къщата. Тя избухнала тъкмо когато излезли.

Затова избягах. Качих се на автобус за Индианаполис. Купих си провизии, намерих нов мотел, направих си нови документи и с част от парите си купих кола втора ръка, с която стигнах до Нашвил. Работих като сервитьорка в продължение на три месеца. След това си смених отново цвета на косата и личните документи. Преместих се на друго място.

Тя си пое отново дъх.

— По телевизията почти не говореха за случилото се, а на мен ми беше трудно да хакна файловете им — и на шерифската служба, и на ФБР. Постъпих в Масачузетския технически университет с подправени документи и се записах в часовете по информатика и всички предмети, което можеше да ми бъдат от полза. Там започнах връзка с един от студентите. Той знаеше много за хакерството — много повече от мен. Започнах да се уча от него. Спях с него; след това го напуснах. Мисля, че ме харесваше, но му оставих бележка и си заминах, след като научих онова, което ми беше необходимо. Няколко

месеца обикалях — близо година. Отново си смених документите и външния вид. Подробности не са важни.

Тя замълча отново.

— Търсят ме за разпит за убийствата на двама американски шерифи.

Той не каза нищо, стана и пристъпи към прозореца.

За Абигейл светът сякаш потъна в мрак. Сега вече щеше да приключи с нея, реши тя. Всичко между тях щеше да приключи.

— Ти следеше ли какво става с Косгроув и Кийгън през годините?

— Да. Кийгън получи няколко повишения.

— Добре, значи знаеш къде са и какво правят. Така ще си спестим време и работа.

— Не те разбирам.

Той се обърна към нея.

— Да не би да мислиш, че ще оставим двамата мръсници да се измъкнат, след като са убили две добри ченгета и са се опитали да те натопят, принудили са те да бягаш от деня, в който си навършила седемнайсет? Можем ли да оставим един хладнокръвен убиец и гнусните му, крадливи, подли приятели и съучастници да си живуркат, след като са убили невинно момиче?

Тя го гледаше втренчено.

— Значи ми вярваш?

— Боже, разбира се, че ти вярвам! Щях да ти повярвам, дори да не бях влюбен в теб — очевидно е, че казваш истината.

— Значи още ме обичаш.

— Слушай... — Той пристъпи отново към нея. — Очаквам — не, настоявам за повече уважение от теб. Аз не съм някой безгръбначен тип, който гледа да се измъкне, когато нещо се размърди. Обичах те преди час. Обичам те и сега. Ще продължа да те обичам, така че свиквай и недей да очакваш, че ще те разочаровам. По този начин ме обиждаш.

— Извинявай.

— Приемам извинението. — Той я целуна. — Къде се научи да стреляш?

— Отначало ме учеше Джон. Известно време живях в Аризона и вземах уроци от един старец. Той се занимаваше с теория на

конспирацията и с различни начини за оцеляване. Беше интересен човек, макар и малко чалнат. Но ме харесваше и знаеше много. Прекарах доста време в най-различни университети, под измислени имена. Имах нужда да уча.

— Какво има в заключената стая на горния етаж?

— Ще ти покажа.

Тя го поведе нагоре и отключи трите ключалки.

— Това е стая-сейф — рече тя, докато отваряше.

Тук имаше цял арсенал — помисли си той. Пистолети, пушки, ножове. Полиците бяха отрупани с вакуумирани продукти, бутилки вода, компютър като другия долу, химическа тоалетна, дрехи, перуки, боя за коса, батерии, фенерчета, кучешка храна, книги, кука с въже, инструменти.

— Сама ли се снабди с всичко това?

— Да. Трябваше да се науча. Имам няколко комплекта лични документи; прибори са в сейф. Имам и пари в брой, кредитни карти, машина за ламиниране и хартия, за да правя нови документи, ако се налага. Всичко е незаконно.

— Добре, ще те арестувам по-късно. Значи знаеш как да се защитаваш и мислиш в перспектива. От колко време живееш по този начин?

— От дванайсет години.

— Предостатъчно. Крайно време е да спреш да бягаш.

— И аз искам. Днес си мислех...

— Какво?

— Глупаво е.

— Господи, Абигейл! — Въпреки всичко, той се разсмя. — Кажиго.

— Тази работа прилича на омагьосан кръг. Сякаш видях Иля в Джъстин Блейк и Сергей Волков в Линкълн Блейк. Открих у теб онова, на което се възхищавах на Джон. Постъпих правилно, като не се оставих на паниката и не избягах. Имах чувството, че мога да спра да бягам, но вече не съм толкова сигурна.

— Можеш да спреш. Искam още една бира. Трябва да помисля. Ще измислим какво да правим; ще оправим всичко.

— Брукс...

— Вече не си сама, Абигейл. Свиквай. Ще ми кажеш ли как е истинското ти име?

Тя си пое въздух.

— Елизабет. — Неочаквано гласът ѝ прозвуча дрезгаво. — Елизабет Фич.

Той наклони глава на една страна.

— Не ми приличаш на Елизабет.

— За кратко бях Лиз.

— Да, това вече ти отива. Аз имам слабост към Абигейл, но ще свикна и с Лиз. И така. — Той пристъпи напред стисна ръката ѝ. — Приятно ми е да се запознаем, Лиз.

22.

Усети, че разказът я изтощи — както и фактът, че преживяваше отново миналото. Брукс отпиваше от бирата и мислеше. Беше се свила в ъгъла на канапето с наведена глава. Той мълчеше. Остави я да подремне, докато огънят се превърна в жар, а вятърът не спираше да блъска по прозорците.

Наближаваше буря, помисли си той.

Да бягаш в продължение на дванайсет години. Откакто е навършила седемнайсет, не е имало на кого да разчита, освен на себе си.

Спомни си какъв беше той на седемнайсет; припомни си най-големите си проблеми по онова време. Искаше да се научи да замахва по-силно с бухалката, да стане по-бърз, за да улавя топката, и непрекъснато се стремеше да докаже, че може да надмине бейзболните постижения на съименника си.

Не биваше да забравя и копнежите си по Силби.

Май нямаше друго.

Стресът покрай училището си беше все същият; имаше кавги и разпавии със Силби, дразнеше се от всичко онова, което родителите му искаха от него, от правилата. Той поне имаше родители, семейство, дом, приятели — хора, на които да се опре в случай на нужда.

Не можеше дори да си представи какво ѝ е било на нея на седемнайсет, когато ѝ се е налагало непрекъснато да бяга, за да се спаси. Бе станала свидетелка на жестоко убийство, бе видяла как умира човекът, който ѝ е вдъхнал чувство за сигурност, който се е превърнал в нейно второ семейство, и се бе постарала да изпълни онова, което ѝ бе казал при последния си дъх.

Джон Бароу я бе накарал да бяга, и по този начин — нямаше съмнение — беше спасил живота ѝ. Оттогава насам тя не бе спряла да бяга.

Той се намести и се обърна да я погледне, докато спеше. Крайно време бе да престане да бяга, реши той. Време беше да се довери на някого да оправи нещата.

Сергей и Иля Волкови, Яков Короткий, Алекси Гуревич.

Трябваше да провери играчите, да използва проучванията на Абигейл. Реши, че всичко известно за тях е във файловете ѝ и в ума ѝ.

Същото важеше за шерифите Косгроув и Кийгън.

Според Брукс, подкупното ченге заслужаваше да бъде в килия с някой от онези, които е затворило. Ами подкупното ченге, убило друго ченге? За тях беше запазен специален кръг от ада. Имаше огромно желание да изпрати Косгроув и Кийгън тъкмо там.

Имаше идея — дори няколко идеи. Трябваше да помисли още малко, да провери и подреди нещата. След дванайсет години няколко дни, дори няколко седмици, посветени на проучване и обмисляне, нямаше да навредят. Той предположи, че на нея ще ѝ бъде необходимо време, за да се приспособи към новото положение. Трябваше да я убеди да му позволи да направи онова, което е редно, след като преценеше какво е то.

Засега най-разумно бе да я пренесе в леглото. И двамата имаха нужда от сън.

Той стана и понечи да я вдигне. И тогава тя го изрита с всички сили в топките.

Можеше да се закълне, че усети как се качиха в гърлото му и залепнаха там, когато тя заби лакът в ларинкса му. Усети как очите му ще изскочат, докато падаше, останал без дъх.

— О, боже господи, Брукс! Извинявай!

Единственият звук, който излизаше от него, бе хриптене, и той дори не се опита да говори повече. Щеше да полежи още малко — може би завинаги.

— Заспала съм. Ти ме стресна. — Тя се опита да го обърне и приглади назад косата, паднала на челото му. Кучето го близна с много съчувствие. — Можеш ли да дишаш? Да, дишаш.

Той се закашля — имаше чувството, че кашлицата подпали адски огън в слабините му.

— Мама му стара! — успя да избълва той и се закашля отново.

— Ще ти донеса вода и лед. Поемай си бавно въздух.

Изглежда бе наредила на кучето да остане до него, защото Бърт полегна и го погледна право в очите.

— Какво, мамка му? — изсъска той, а Бърт облиза отново лицето му.

Намери сили да преглътне, след това се обърна предпазливо. Запита се дали да довърши цикъла, като повърне. Успя да се надигне и седна на пода, без да изпразни стомаха си, когато Абигейл се върна с лед и чаша вода.

— Да не си посмяла да сложиш това върху топките ми! И без това се чувствам отвратително. — Той взе водата, и първите няколко глътки го раздраха като ножове. Добре поне, че болката бавно започваше да отшумява. — Какво стана, по дяволите?

— Беше рефлекс. Много се извинявам. Колко си блед! Наистина, много се извинявам. Заспах и се озовах отново в къщата на Алекс. Иля ме намери и... Ти ме докосна и аз си помислих, че е той — затова реагирах по този начин.

— Да, бе. Господ да му е на помощ, ако се опита да ти се нахвърли. Сега може и никога да нямаме деца.

— Незначителна травма на гениталиите като тази не се отразява на плодовитостта — започна тя, след това погледна встрани. Беше пребледняла. — Много се извинявам.

— Ще оживея. Следващия път, когато реша да те пренеса в леглото, ще си облека броня. Сега ще се наложи ти да ме пренесеш.

— Ще ти помогна. — Тя го целуна нежно по бузата.

— Не там ме боли, но ако целунеш мястото на болката и се появи очакваната реакция, това може и да ме убие. — Той й махна с ръка да се отдръпне и се изправи на крака. — Не е чак толкова зле. — Прочисти гърлото си и се сви от болка.

— Ще ти помогна да се качиш горе.

— Мога и сам. Първо обаче искам да... проверя. За собствено спокойствие.

— Добре. Ще изведеа Бърт, преди да се кача.

Когато се върна, го завари по боксерки, застанал пред монитора й, впил очи в него.

— Всичко ли е... ъ-ъ-ъ...

— Да. Доста добре се прицели.

— Много уязвимо място при мъжете.

— Мога да потвърдя от личен опит. Няма да е зле в скоро време да ми покажеш как работи тази система. Как превключваш от едно място на друго, как приближаваш образа, как изключваш и всичко останало?

— Много е просто. Да ти покажа ли веднага?

— И утре може. Сигурно си събрала предостатъчно данни за семейство Волкови и агентите, на които плащат. Искam да прегледам всичко.

— Добре.

Той усети в гласа ѝ нещо особено.

— Какво има?

— Не съм ти разказала всичко.

— Кажи тогава.

— Първо искам да се измия.

И да подреди мислите си, реши той.

— Само минутка — каза тя и влезе в банята.

Той се запита колко ли пъти по една минута ще ѝ трябват, когато чу водата и реши, че няма смисъл да гадае. Вместо това оправи леглото и угаси лампите.

Когато излезе, тя донесе две бутилки студена вода от хладилника. Подаде му едната и седна на ръба на леглото.

— На твое място бих се питала защо не съм се обърнала към властите и защо не съм им разказала какво точно се е случило.

— Защото не си знаела на кого можеш да се довериш.

— Точно така. Поне отначало. Да не говорим, че бях скована от страх. Много дълго сънувах кошмари, спомените се връщаха, обземаше ме паника. И сега ми се случва да имам пристъпи на паника. Ти сам видя какво става. Освен това, въпреки че ми отне много време, докато го преодолеея, бях твърдо убедена, че трябва да следвам съвета на Джон. Той загина, за да ме защити. Всичко се случи неочаквано бързо — беше жестоко и ужасно. Сега разбирам, че и двамата сме били изцяло подвластни на момента. А в онзи момент оцеляването ми зависеше от бягството.

— Ако не беше избягала, сега щеше да си мъртва. Това е повече от ясно.

— Да — никога не съм се съмнявала, че е точно така. През онези първи дни бях завладяна от сляпа паника. *Махни се, стой далеч, крий се.* Ако семейство Волкови ме откриеха, щяха да ме убият. Ако властите ме откриеха и по някакъв начин бяха свързани със семейство Волкови, щяха да ме убият. Ако пък не бяха, щяха да ме арестуват за убийство. Затова бягах и се криех, както ти разказах.

— Никой не те вини.

— Може би. Бях млада и травмизирана. Независимо какъв е интелектът ти, на седемнайсет човек е още незряла, недоразвита личност. Мина известно време и започнах да мисля по-трезво, да поглеждам напред. Със сигурност има и други като Джон и Тери. Други, които щяха да ми повярват, които щяха да ме изслушат, да направят всичко по силите си, за да ме защитят. Как да продължа да бягам и да се крия? Как да стоя със скръстени ръце, след като единствено аз бях видяла убийството на Джули и знаех истината за смъртта на Джон и Тери? Затова хакнах базата данни на американската шерифска служба. И на ФБР.

— Успяла си?

— Да — правя го от време на време. През първите една-две години, докато се криех, научих много неща. Някои — от момчето, за което ти разказах; други разбрах сама. Искях да науча всичко, което можех, за Косгроув и Кийгън, а също и за Линда Пески. Същия ден тя се обадила, че е болна. Наистина ли е била болна? Да не би да ставаше въпрос за поредната информаторка на Волков? Здравният ѝ картон показва, че е имала хранително отравяне, така че...

— И в медицинските картони ли си влизала?

— Нарушавала съм много закони. Нали сам каза, че понякога се налага да нарушиш закона.

Той потри чело.

— Да, така казах. Да забравим за тази работа. Била си на деветнайсет-двайсет години, а си успявала да хакнеш файловете на правителствени агенции.

— От мен щеше да излезе страхотен кибер следовател.

— Каква загуба за силите на реда!

— Бях убедена, и още съм убедена, че Линда Пески не е била част от заговора. Не съм сигурна и до ден-дневен, но по всичко личи, че тя е била уважаван щатски шериф — вече пенсионирана, омъжена, с две деца. Предполагам, че Косгроув е сложил нещо в храната ѝ, за да ѝ стане зле този ден, но няма как да го докажа, а не смеех да се свържа с нея. Сигурна съм, че детективи Грифит и Райли са добри, честни полицаи. Поколебах се, защото са от чикагската полиция, не от федералните, а федералните често поемат случаи от местната полиция. Освен това се притеснявах, че ще застраша и техния живот. Много по-

разумно и сигурно беше да проучвам. Освен това имах нужда и от пари. Когато избягах, разполагах с петнайсет хиляди, но в подобни моменти има доста разходи за документи, за превоз, дрехи и какво ли още не. Тъй като основното ми умение са компютрите, се заех с програмиране. Разработих различен софтуер, продадох го. Донесе ми доста пари.

— Наистина ли?

— О, да, — създадох и компютърна игра, — всъщност, три игри. Те ми донесоха още повече.

— Коя игра?

— Нарича се „Улични войни“. Проучването ми показва, че повечето играчи са мъже и предпочитат нещо с битки или войни. Така че...

— Играл съм на нея. — Той присви очи и насочи пръст към Абигейл. — Дватамата с Ръс си организирахме турнири, когато се връщах от Литъл Рок. Кървава, с много насилие, но иначе страхотна.

— Почитателите ѝ си падат по насилието. Освен това бе важно игрите да са три. Ако първата набереше популярност, почитателите щяха да искат и да плащат за още. Успях да продам тройния пакет веднага, за огромна сума. А и при онези обстоятелства беше по-лесно, отколкото да подписвам договори.

— Богата ли си?

— Да. Имам много пари, които непрекъснато се увеличават, благодарение на бизнеса с охранителна техника.

Той ѝ се усмихна.

— Радвам се, че имам богато гадже.

— Никога не съм била нечие гадже.

— Да знаеш, че няма да те изпусна. Защото си богата.

Това я накара да се усмихне.

— Нали каза, че ме обичаш, преди да разбереш, че съм богата? По-простичко и по-лесно е да се преместиш да живееш другаде, да си уредиш частен транспорт, ако се налага, да оборудваш и подсигуриш нов дом, ако разполагаш с пари. Не исках да крада.

— А можеше ли?

— Да, разбира се. Влязох в банковите сметки на Косгроув и Кийгън и открих суми, които според мен са от семейство Волкови.

Можех да източа, колкото ми трябват. Можех да прехвърля и дори от сметките на самите Волкови.

— Чакай малко. Значи си хакнала мрежата на семейство Волкови, така ли?

— Да. Ще ти обясня. Парите, които изкарвах, са вложени в няколко различни сметки, под различни имена. Чувствах се сигурна, не се страхувах за тях и за информацията, която бях събрала. Беше ми необходимо повече време. Започнах да проучвам един определен агент на ФБР. Искях да я следвам, да прегледам файловете ѝ, докладите, оценките, които е давала в продължение на поне една година, преди да се свържа с нея. Преместих се в Ню Йорк. Там се чувствах в безопасност. Пълно е с народ, цари невъобразима лудница. Всички са толкова погълнати от себе си, че едва ли някой щеше да ми обърне внимание. По това време можех да си върша цялата работа от къщи.

Тя се замисли с тъга.

— Имах страхотна къща в Сохо. Там за пръв път се замислих за куче. За да ме пази и да ми прави компания. Бях започнала бизнеса с охранителни системи, и по това време се срещах лично с клиентите. Ходех при тях, оценявах системите им, посочвах от какво имат нужда.

— Кога е било това?

— Живях в Ню Йорк преди шест години. Бях на двацет и три, но в личната ми карта пишеше, че съм на двацет и шест. Толкова по-добре е да се представяш за по-голям. Започнах от нулата — проектирах и инсталирах охранителни системи на домове, изграждах бизнес компютърни мрежи. Така разполагах с предостатъчно време за проучването си. Тогава попаднах на агентката, и тя ми се стори подходяща. Искях същото, както на шестнайсет. Приятели, връзки, нормален живот. Освен това исках да постъпя правилно заради Джули, Джон и Тери.

Бях там повече от година — най-дългият период, който бях изкарала на едно място. Мислех да си купя къща в провинцията, защото, макар да оценявах удобствата на големия град, предпочитах тишината. В Сохо се чувствах в безопасност. Много хора, много движение. Освен това си осигурих страхотен договор — невероятна поръчка от една юридическа фирма. Бях направила личната охранителна система на един от сътрудниците, и той ме препоръчал.

Още само шест месеца, казвах си. Ще остана в Ню Йорк, ще изпълня договора, ще продължа проучването си. А след това, ако бях убедена, че съм попаднала на подходящ агент, щях да се свържа с нея и да започна процеса.

— Какво стана?

— Бях почти готова. Приключих с договора и си осигурих нов, за един от клиентите на фирмата. Първата ми корпорация. Работата беше добра, вълнуваща — истинско предизвикателство. Бях напълно убедена, че животът ми започва отново.

Излизах от офиса на клиента в центъра, на Хюстън Стрийт. Мислех си, че трябва да се прибера вкъщи, да се преоблека, а след това да отскоча да си купя бутилка хубаво вино, за да отпразнувам случая. Мислех си, че шестте месеца, които бях определила за изпълнение на договора, почти изтичат. Мислех също да си взема куче, и къде искам да живея, когато животът ми потръгне отново. Мислех за всичко друго, освен за семейство Волкови — когато се озовах пред него.

— Пред кого?

— Пред Иля. Иля Волков и още един — братовчед му, както разбрах по-късно. Слизаха от някаква кола, тъкмо когато се опитвах да спра такси. Едва не се блъснах в него. Сред толкова много хора, в този огромен град, едва не се сблъсках с човека, от когото бягах вече цели осем години. Той ме погледна, и аз застинах на място, също както на терасата онази нощ. Понечи да се усмихне, както правят мъжете, когато ги зяпне някоя жена. След това си спомни коя съм, и усмивката му се стопи.

— Позна ли те? Сигурна ли си?

— Нарече ме по име. „Лиз. Ето те и теб.“ Протегна ръка към мен и едва не ме хвана. Пръстите му докоснаха ръкава ми, преди да успея да се отдръпна, и аз побягнах. Той хукна след мен. Чух как се разкрещя на руски, а автомобилът потегли с пълна газ. Помислих, че ще ме застреля в гръб, че ще ме хване и ще ме завлече в колата.

Тя притисна ръка към сърцето си, което блъскаше със същата сила, като в онзи далечен ден в Ню Йорк.

— Изтичах на улицата. Бях като полудяла; едва не ме прегазиха. Пет пари не давах. Изгубих обувките си. Почувствах се като в нощта на бягството, когато тичах боса. Сега обаче бях по-умна. Отначало ме обзе паника, но поне бях по-подготвена. Познавах улиците. Бях ги

проучила и влязох в еднопосочна улица, в която шофьорът му нямаше как да завие. Не знам колко съм тичала, докато разбера, че съм успяла да се измъкна. Качих се на градски автобус, след това се прехвърлих на такси.

Беше й станало топло, затова отиде до прозореца и го отвори.

— Нямах обувки, но никой не забеляза, а и на никого не му пукаше. Това му е хубавото на големия град.

— Аз, като момче от провинцията, не бих казал, че това е хубаво.

— В онзи ден беше добре дошло. Когато се прибрах, извадих малък сак. Налагаше се отново да бягам, единствено с най-необходимото, което бях приготвила за всеки случай. Не бях сигурна колко време разполагам. Ако бяха забелязали от коя сграда излизам, щяха да открият кое име използвам и да разберат адреса ми. Имах кола на друго име, държах я в гараж. Бях преценила, че си струва разходите. Преценката ми се оказа правилна. Поръчах лимузина, която да ме закара до гаража. Можеха да ме проследят, но щеше да им бъде необходимо време. Щях да се измъкна, да купя нов автомобил и да си сменя личната карта.

— Къде отиде?

— Седмици наред не се установих никъде. Спирах в различни мотели, плащах в брой. Следях имейла на Иля. Разбрах, че в продължение на няколко дни ме търсили. Значи не се е налагало да замина толкова бързо. Освен това не успели да ме проследят, след като съм избягала от офиса на клиента. Никой не ме беше видял, нито пък беше обърнал внимание, че си тръгвам. Аз обаче научих важен урок. Бях станала небрежна. Бях си позволила да планирам нормално живота си, дори до известна степен да живея такъв живот. А те никога нямаше да спрат да ме преследват, следователно трябваше да приема фактите и да направя всичко по силите си, за да постигна справедливост за Джон, Тери и Джули по друг начин.

Свързала съм се към електронната мрежа на семейство Волкови — имейли, електронни файлове, дори есемеси. Щом попадна на нещо, което ми се стори подходящо, изпращам анонимно данните на жената от ФБР, която проучих. Нямам представа още колко време ще мога да я използвам. Ако хората на Волков разберат коя е, може да я елиминират. Мисля, че преди това ще се опитат да открият откъде изтича информацията. Така може да стане дори по-лошо. Може да я подложат

на мъчения, а тя няма да може да им каже нищичко, защото не знае. Аз ще бъда в безопасност, за разлика от нея. Ти също се излагаш на риск, ако се замесиш.

— От теб би излязло страхотно ченге или кибер ченге, поне така си мисля. Но аз също съм ченге. А ти си просто богатото гадже на едно ченге.

— Не се шегувай. Ако по някакъв начин те свържат с мен, ще те убият. И не само теб. Ще избият и семейството ти — майка ти, баща ти, сестрите ти и децата им. Ще избият всички, на които държиш.

— В състояние съм да се погрижа за семейството си, Абигейл. Май засега ще продължа да те наричам така. — Той я погали по косата. — Ще трябва да свикна с Лиз, преди тази работа да приключи.

— Никога няма да приключи.

— Грешиш. Искам да ми обещаеш нещо. — Той я погледна в очите. — Искам да ми дадеш думата си. Обещай ми, че няма да избягаш от мен, защото си преценила, че така е най-добре за мен и семейството ми.

— Няма да обещавам нещо, което не мога да изпълня.

— Искам думата ти. Ще се доверя на дадената от теб дума, а ти ще се довериш на моята. Обещай ми това, и аз ти обещавам, че няма да направя нищо без твое знание и одобрение. Не ми е лесно да дам подобно обещание, но ето че го направих.

— Значи няма да направиш нищо, ако не съм съгласна.

— Вече ти обещах. А сега искам ти да ми обещаеш нещо. Няма да бягаш.

— Ами ако ме открият, както Иля ме откри в Ню Йорк?

— Ако се налага да бягаш, избягай при мен.

— Ти си същият като Джон. А те го убиха.

— Защото той не е имал представа какво го чака. Погледни ме в очите и ми кажи, ако наистина се притесняваш, че руската мафия ще намери начин да се внедри в полицейското управление на Бикфорд — тогава ще приготвя Бърт и всичко, което ти е необходимо, и ще те изпратя още тази вечер. Само кажи къде.

— Не съм мислила.

— Добре. Тогава ми обещавай.

— Ти няма да направиш нищо, без да ми кажеш, а аз няма да избягам, без да ти кажа.

— И това е нещо. За тази вечер е достатъчно. А сега да поспим. Ще помисля за всичко това. Може да възникнат нови въпроси, но те ще почакаат. А след като помисля, ще обсъдим как да постъпим. Говоря за нас. Вече не си сама. Никога вече няма да си сама.

Легнаха си, той загаси лампата и я притисна до себе си.

— Така. Сега е по-добре. Май имам още един въпрос тази вечер. Хакна ли системата на управлението?

Тя въздъхна. Беше тъмно и не видя усмивката му.

— Прецених, че е важно да науча подробности за местните сили на реда. Сигурността на мрежата ви е плачевна.

— Ще поговоря с градския съвет да те наемат да оправиш нещата.

— Прекалено скъпо вземам. Но при създадите се обстоятелства ще ви предложи огромно намаление от обичайната тарифа. — Тя въздъхна отново. — А личния ти компютър ще обезопася безплатно.

— Господи — разсмя се той. — Да не би да си влизала и в личния ми имейл?

— Извинявай. Ти непрекъснато идваше тук, задаваше въпроси. Ровил си, за да намериш информация за мен. Информацията, която открих, ме притесни.

— Сигурно.

— Трябва да внимаваш, когато наричаш настоящия кмет „загубеняк“ в кореспонденцията с приятеля си. Никога не си сигурен кой ще види личните ти имейли.

— Той наистина е загубеняк — но ще имам предвид съвета ти. — Той обърна глава и я целуна по косата. — Обичам те.

Тя притисна буза в гърлото му.

— Звучи прекрасно в леглото — на тъмно, когато цари тишина.

— Защото е истина. А утре сутринта също ще бъде истина.

Тя затвори очи и приласка думите в сърцето си, както той бе приласкал нея. Надяваше се утре сутринта да ги чуе отново.

ЕЛИЗАБЕТ

*„И нека справедливостта
възтържествува, дори когато небесата се
продънват.“*

Лорд Мансфийлд

23.

Роланд Бабет се регистрира в странноприемница „Озаркс“ в един пролетен следобед, когато горещината навън напомняше повече на августовски ден. Щом влезе в стаята с впечатляваща гледка към хълмовете, той сложи лаптопа на старинното лъскаво бюро и го включи. Харесаха му удобствата — безжичният интернет, плоскоекранният телевизор, подобраните с вкус мебели и душът с мощна водна струя.

Обикновено работеше или в разни гадни мотели, където душовете едва капеха, а собствениците оставяха мизерни калъпчета сапун, или в автомобила си, където удобствата свършваха с буркан, от който редовно изхвърляше урината.

Такъв бе животът на частния детектив.

На него обаче му харесваше. Двете години работа като ченге му доказаха, че не работи никак добре, когато е притиснат от правила и условности. Но пък беше страхотно ченге — така си намери работа в „Стьюбън Прайс Инвестигейшънс“. През почти десетте години като техен служител той се доказва като човек, на когото може да се разчита, изобретателен и упорит детектив. А във фирмата ценяха много високо тези качества.

Освен това обичаше да получава премии и се надяваше да вземе поредната, след като завърши настоящата задача.

Извади си багажа — бермуди, бельо, тениски, пуловери, яки ботуши. Беше си избрал гардероб, подходящ за прикритие като фотограф на свободна практика, благодарение на което можеше да обикаля града и околностите, да снима и да разговаря с местните.

Клиентът не му харесваше. Според Роланд, Линкълн Блейк беше първокачествен гадняр, а отрочето на Блейк бе чисто и просто болезнен цирей на задника на обществото.

Работата обаче си беше работа, и Блейк щеше да му осигури добри пари, защото бе нагъл, противен и подмолен. Когато шефът кажеше „заминавай“, Роланд се подчиняваше. Още повече, че имаше

дете в частно училище; друго, на което предстоеше да постъпи в същото училище през есента, и — изненада — трето на път.

Обичаше семейството си, а парите, които си докарваше от „Стюбън-Прайс“, плюс премиите, осигуряваха на цялото семейство добър живот, който включваше огромна ипотека за новото жилище с четири спални в Уест Литъл Рок.

Така че, противен или не, клиентът беше цар. След като Блейк искаше да научи всичко — най-вече мръсотийките — за Абигейл Лаури, Роланд щеше да изрови всичко. Същото важеше и за Брукс Глийсън, началника на полицията в Бикфорд, а според клиента — и любовник на Лаури.

Клиентът твърдеше, че въпросните двама и семейство Конрой — собствениците на хотела с прекрасна гледка и супер удобства — са се наговорили да изнудват сина му за пари. Блейк разгорещено и много шумно отрече момчето да е причинило щети в хотелския апартамент, както твърдяха другите; отрече малкият да е нападал Ръсел Конрой и да се е нахвърлял с нож върху шефа на полицията.

Роланд не беше глупак и бе напълно убеден, че момчето е надробило всичко, в което го обвиняваха, а и още кой знае колко неща. Само че той си имаше работа, а задачата му бе да си заработи заплатата, с която да плати сметките.

Провери фотоапарата, касетофона, тетрадката и шперцовете. След това се обади на съпругата си по мобилния, за да ѝ каже, че е пристигнал и е добре.

Каза ѝ, че му се иска и тя да е при него, и бе напълно искрен. В стаята имаше огромно легло с балдахин. А бременността бе превърнала Джен в сексуално динамо.

Докато се подготвяше за първата си обиколка из града, той си обеща да се върне с Джен, след като бебето се роди — когато родителите ѝ щяха да са все още достатъчно замаяни, за да поемат безропотно трите деца за един дълъг уикенд.

Метна калъфа на фотоапарата на рамо, а самия „Никон“ провеси на врата си на кайшка със знака на мира. Облечен с бермуди, спортни обувки и тениска с „Ар И Ем“, той си сложи слънчевите очила и се огледа.

Тази сутрин нарочно не се обръсна, защото прецени, че неугледният вид ще допринесе за прикритието му. Обичаше да се

прави на някой друг, а когато имаше възможност, докарваше новия образ максимално близо до истинския. Естествено и лесно.

Той се смяташе за приятен и общителен човек. Можеше да разговаря с всеки и да се представи толкова добре, сякаш четеше информацията от компютъра си. Изглеждаше добре — поне така си мислеше, докато слагаше бейзболната шапка с надпис „Грийнпийс“, за да завърши имиджа си.

Напоследък започваше да се притеснява, че оплешивява. Брат му — едва две години по-голям от трийсет и четири годишния Роланд, вече имаше голо петно на темето си.

Замисли се разсеяно дали да не си купи лосион против оплешивяване.

Настоя за стая на последния етаж, въпреки че момчето на рецепцията му предложи друга, заради шума от ремонта. Той обаче не обърна внимание на предупреждението. Така щеше да има възможност да огледа щетите, които синът на клиента не беше нанесъл — ако можеше да се вярва на първокласни гадняри.

Тръгна по коридора, забеляза плътно затворената врата и надписа с извинение за причиненото неудобство поради ремонт. Шумът беше твърде приглушен, за да е от сериозен ремонт.

Възнамеряваше да провери тази работа малко по-късно, когато наоколо нямаше работници и хора от персонала. Заслиза по стълбите, защото започваше да се притеснява от закръгленото си шкембенце — доказателство за приближаващата средна възраст, и излезе в горещия ден.

Красиво малко градче, помисли си той. На Джен щеше да й хареса — и магазините, и занаятите. Щеше да й купи нещо, също и на децата — включително и на неродената, безименна изненада.

Забеляза, че има много туристи. Никой нямаше да обърне внимание на мъж с фотоапарат. Той веднага започна да щрака хотела, и хвана в близък план прозорците на въпросния апартамент, с плътно спуснати завеси.

Имаше усет към снимките. Беше решил, когато настъпи моментът, да се оттегли от работата на частен детектив и да се пробва като фотограф — нещо като хоби, което докарва и по малко пари. Пообиколи наоколо и снима. Интересен прозорец. После направи

снимка в близък план на цветя, засадени в бъчва от уиски. Всеки случаен наблюдател би решил, че просто се мотае без цел и посока.

Той обаче знаеше много добре накъде се е запътил. До дома на Лаури можеше да отиде единствено с кола — но пък можеше да отиде пеш до жилището на полицейския началник и къщата, в която живееха родителите му. Така щеше да опознае мястото, хората. Роланд огледа и снима прозорците на апартамента на Брукс Глийсън над една претъпкана закусвалня.

Забеляза, че щорите са вдигнати. Тук нямаше нищо за гледане. Заобиколи отзад и снима саксиите, докато оглеждаше задния вход.

Прилични ключалки, но нищо непреодолимо, ако все пак решише да влиза вътре. Ако имаше как, предпочиташе да избегне подобен момент.

Стиснал картата на града в ръка — беше я взел безплатно от хотела — той тръгна по тротоара.

Спря, напълно омагьосан от стенописите по една къща. Провери адреса и разбра, че е попаднал на дома на родителите. От събраната досега информация разбра, че майката е художничка, а бащата преподава в местната гимназия.

Предположи, че жената с коса, прибрана под забрадка в цветовете на дъгата, и опръскан с боя гащеризон, която се беше качила на скелето, е майка на обекта.

За скелето беше вързано кутре, свило се на сянка, за да подремне.

Колкото от любопитство, толкова и заради работата, Роланд направи няколко снимки и се приближи. Когато стигна до оградата, кученцето се събуди и излая нервно.

Жената му кимна.

— Търсите ли някого?

— Извинете, че ви прекъсвам, просто се разхождах и... Това е невероятно! Вие ли го нарисовахте?

— Да. На гости ли сте тук?

— Ще прекарам няколко дни в града. Фотограф съм и обикалям Озаркс от две седмици. Ще правя изложба.

— Тук имаше предостатъчно за снимане. Добре, Платон, идвам!

Тя слезе, отвърза кученцето и то се спусна да подуши Роланд.

— Добро куче. — Той се наведе, за да погали животинчето. — Май го събудих.

— Той е страхотно куче-пазач, както виждате. Съни О'Хара — добави тя и му подаде ръката си, изпръскана с боя.

— Роланд Бабет. Може ли да снимам къщата? Прекрасна е.

— Да. Откъде си, Роланд?

— От Литъл Рок.

— Синът ми прекара там няколко години. Беше детектив в полицията. Брукс Глийсън.

— Не съм чувал името му — старая се да не се забърквам в неприятности.

Тя се усмихна.

— Той е шеф на полицията тук.

— Градът ми се струва приятен. Дано няма много работа.

— А, винаги изниква по нещо. Къде си отседнал?

— През втората половина от пътуването често ще спя на палатка. Сега обаче съм в странноприемница „Озаркс“.

— Страхотно местенце — една от перлите в съкровищницата на Бикфорд. Преди няколко дни там имаше проблеми. Градското изчадие и двама от свитата му разпердушили най-хубавия апартамент.

— Така ли? Аз съм на етаж с апартаментите и ме предупредиха, че щяло да бъде шумно. Правели ремонт.

— И то какъв! Най-добре се премести на друг етаж.

— А, не ме притеснява. Спя на всякакъв шум. — Небрежно вдигна фотоапарата. — Жалко, че е имало неприятности. Хотелът е много красив — и архитектурата, и обзавеждането. Все едно си на гости, но с разни екстри. Те защо са го съсипали?

— Просто на някои хора им доставя удоволствие да чупят.

— Жалко, наистина. Очевидно дори в хубавите малки градчета има гнили ябълки. Ще се постарая да не се сблъскам с тях, докато съм тук.

— Той е в затвора и ми се струва, че ще поостане там известно време. Повечето жители на града са приятелски настроени. Животът ни зависи от туризма и хората на изкуството като теб. Сериозен фотоапарат имаш.

— Съкровището ми — погали го той. Снимките му трябваха не по-малко от информацията, която тя небрежно му подаваше. — Още

снимам на лента, но предпочитам дигиталните.

— Ако искаш да продадеш нещо, отнеси го в галерия „Шоп Стрийт“. Там купуват много местни снимки.

— Благодаря. Две продажби, и ще имам пари за хотдог цели две седмици.

Двамата побъбриха още няколко минути, след това той се отправи към центъра. Ако се съдеше по Съни О'Хара — помисли си Роланд, клиентът нямаше да остане очарован от доклада.

Отправи се към закусвалнята. Закусвалните и сервитьорките бяха безценен източник на информация. Той си избра сепаре, откъдето можеше да вижда кой влиза и излиза, и внимателно остави фотоапарата на масата.

Изкушаваше се да снима сервитьорката — обичаше да разглежда човешките лица, а нейното беше интересно.

— Кафе, ако обичате.

— А какво ще кажете за парче пай към него? Черешовият е върхът.

— Черешов пай ли? — Той се замисли за набъбващото си шкембе. Какво пък толкова? Довечера щеше да направи петдесет допълнителни коремни преси. — Май не мога да откажа.

— Затоплен, с топка ванилов сладолед — нали?

Добре де, щяха да са седемдесет и пет.

— Точно така, госпожо. Едва ли има човек с достатъчно воля да устои на подобно предложение. Ако наистина е толкова вкусен, колкото ми се струва, ще идвам тук всеки ден, докато съм в града.

— Страхотен е. На гости ли сте тук? — попита тя небрежно като Съни.

Той ѝ отговори по същия начин; дори ѝ показа някои от снимките на стенописа, които бе направил.

— Никога не се знае каква ще бъде следващата ѝ рисунка. Хубави снимки.

— Благодаря.

— Отивам да изпълня поръчката ви.

Докато чакаше, отпиваше от кафето и разглеждаше туристическия наръчник като съвестен турист. Тя му донесе дебел резен пай със сладолед, който се топеше по коричката.

— Изглежда хубав, и ухае прекрасно. — Роланд си взе едно парче. — А вкусът е божествен. Благодаря, Ким.

— Да ви е сладко. — Тя погледна към вратата, когато Брукс влезе в заведението. — Здравсти, началник. — Когато посочи сепарето точно пред неговото, Роланд реши, че ще ѝ остави двоен бакшиш.

— Само кафе.

— Да, но има домашен черешов пай. От опит знам, че никой не може да му устои. — Тя намигна на Роланд.

— Точно сега няма дори да му усетя вкуса. Адвокати.

— Сладурче, това означава, че ще искаш две топки ванилов сладолед към него.

— Следващия път. Дойдох за едно прилично кафе и място, където да си поема на спокойствие глътка въздух, да си прегледам бележките.

— Добре. Да не би да са адвокатите на Блейк? — попита тя, докато наливаше кафето.

— Някакви нови. Уволнил е Хари, и между нас казано, Хари е във възторг от това. Блейк е наел някаква фирма от север.

— Адвокати янки? — Ким изкриви уста с отвращение.

— Нищо чудно.

— С костюми на „Армани“ и куфарчета „Луи Вюитон“, според помощник-адвокат Големия Джон Симпсън, който проучва случая. Само се лутали и подскачали напред-назад. Искали да променят тактиката. Съдията никак не ги е харесал. И това е нещо.

— Сигурно искат да го измъкнат оттук. И без това всички тук знаят какво лайно е малкият Блейк.

— Не ги виня. Тук или на Плутон, той ще си остане лайно. Лошото е, че фактите невинаги са достатъчни в съда.

Тя отстъпи крачка назад с ръце на кръста.

— Да не би да мислиш, че той ще се измъкне? Няма начин, след всичко, което направи.

— Няма да мисля по този въпрос, защото, ако се измъкне сега, следващия път ще убие някого. Инстинктът никога не ме е подвеждал.

— За бога, Брукс!

— Извинявай. — Брукс разтърка уморените си очи. — Трябваше да си остана в управлението с това гадно настроение.

— Я сядай, пий си кафето и не позволявай тази история да те скапва. — Тя се наведе и го целуна по косата. — Ти си вършиш съвестно работата, и всички го знаят. Повече от това не можеш да направиш.

— А все имам чувството, че трябва да направя още нещо. Както и да е... Само кафе.

— Повикай ме, ако искаш още нещо. — Тя поклати глава, отдалечи се от масата и на връщане доля кафе на Роланд.

Роланд седеше замислено. Казаното от ченгето очевидно беше истина. Той самият презираше „лайното“. Само че, както каза Ким, човек трябва да си върши работата.

Той беше дошъл, за да открие нещо, което да наклони везните в полза на клиента му.

Едва не се задави с пая, когато видението влезе.

Знаеше, че в малките градчета понякога се раждат хубавици, а южнячките умееха да съхраняват тази красота като парникови рози. Дали се дължеше на времето, на въздуха или на възможността да се обличат в ефирни летни роклички, като това видение — нямаше представа. Може би си казваше думата забавеният ритъм на живот, или пък някоя грижливо пазена тайна, предавана от майка на дъщеря.

Каквато и да беше причината, тя даваше желаните резултати.

Той обичаше съпругата си и през дванайсетте години, откакто бяха заедно, не й беше изневерил нито веднъж. Но пък на всеки мъж му беше позволено да фантазира от време на време, особено когато пред него се появи най-сексапилната жена на света.

Тя се отпрати с полюшване на бедрата към сепарето на Глийсън и се разля като масло върху гореща препечена филийка.

— Моментът не е подходящ, Силби.

В света на Роланд всеки момент беше съвършен за Силби.

— Имам един въпрос. Няма да се опитвам да те върна — нищо подобно. Научих си урока през март.

— Чудесно, само че сега не му е времето.

— Струваш ми се напрегнат и уморен. Жалко. Едно време бяхме приятели.

Тъй като той не отговори, тя извърна поглед и въздъхна; великолепните й гърди се надигнаха и отпуснаха.

— Май не сме били приятели, и вината е моя. Много мислих, откакто се унижих заради теб.

— Да не подхващаме тази тема.

— Лесно ти е да го кажеш, но не ти беше гол.

Роланд усети как получава ерекция и безмълвно се извини на съпругата си.

— Беше грешка — отчасти и аз съм виновен, че не поговорих с теб. Ти се извиняваш, аз се извинявам. Най-добре да забравим за случая.

— Не мога да забравя, преди да разбера.

— Какво?

— Защо избра нея, а не мен? Нищо повече. Трябва да разбера защо предпочиташ Абигейл Лаури, а не искаш да бъдеш с мен.

И на Роланд му беше любопитно, и то не само заради клиента. Беше виждал въпросната Лаури на снимка — тя също беше привлекателна. Симпатична, може би дори красива, макар и малко невзрачна. Но в сравнение със зашеметяващата Силби?! Дума да не става!

— Не знам как да ти го кажа.

— Кажи ми истината. Да не би да е по-добра в леглото от мен?

— Боже!

— Грешен въпрос. — Тя нетърпеливо отметна великолепната си грива. — Нямах намерение да питам, въпреки че ми е интересно. Моля те, кажи ми — искам да разбера.

— Тя ме прави щастлив. Когато съм с нея, знам, че съм на мястото си — там, където искам да бъда. С нея ми се струва, че всичко е наред. Не знам защо човек се влюбва в някого, Силби. Просто се случва.

— Но ти не си влюбен в нея.

— Напротив, влюбен съм.

Тя сведе поглед над масата.

— Може ли да си пийна от кафето ти?

— Разбира се.

Тя го взе, отпи една глътка и го остави.

— Винаги го пиеш прекалено сладко.

— Лош навик.

— А мен обичал ли си ме някога?

— Желаех те. Имаше моменти, когато копнеех за теб. Първия път и двамата бяхме прекалено млади. Аз не можах да те направя щастлива. Ти не можеш да ме направиш щастлив. Нищо друго не беше от значение.

— Сексът беше.

Той се засмя.

— За това си права. Само че сексът — дори чудесният секс — не е всичко.

— Мислех, че съм го разбрала след първия си развод, но очевидно греша. А пък вторият... Никога не съм смятала, че ще преживея два развода.

Обърна се и погледна през големия прозорец.

— Но стана точно така.

— По-добре мисли за тях като за два брака. Според мен хората, които се женят повече от веднъж, са истински оптимисти.

— Оптимисти! — Тя се разсмя и побутна кафето му. — По-добре, отколкото загубеняци.

— Не си загубенячка, Силби.

— Започнах да излизам с Гроувър.

— Ами... — Брукс отпи от кафето. — Добре.

— Да. Той не е от мъжете, по които обикновено си падам. Не е красив, и е малко пълничък. Но пък е сладък. И ти беше сладък, но не те оцених навреме. Сега обаче държи на него. Не спим заедно, но ми е хубаво с него. Чувствам се по-добре. С него сме приятели, а с теб не бяхме.

— Това е добре.

— Щастлива съм с него, а не очаквах. Тъкмо ще открия дали мога да си остана щастлива.

— Надявам се да можеш.

— И аз. — Тя се измъкна от сепарето. — Все още не съм готова да ти пожелаая щастие с Абигейл Лаури, но скоро и това ще стане.

— Надявам се.

Тя излезе. Роланд се замисли. Тъй като си беше изял пая, реши да отиде другаде. Глийсън също тръгваше тъкмо оставяше пари на масата за кафето си.

Дали нямаше да подкара към къщата на въпросната Лаури? Така Роланд щеше да успее да я огледа.

Абигейл реши да си почине и огледа фактурите, получени онлайн. Почти не се притесняваше. Знаеше, че Брукс ще иска да поговорят за случилото се, когато дойде пак. Чудеше се какво ли предстои.

Седна да работи, после се зае с прането, оплеви градината, пак работи. Не можеше да си намери място, да се съсредоточи над една задача и да я довърши докрай.

Това бе твърде нетипично за нея.

Много ѝ се искаше той да дойде.

Много ѝ се искаше да остане сама.

Много ѝ се искаше да знае какво точно иска. Мразеше липсата на решителност, разяждащото безпокойство. То не водеше до нищо добро.

Когато алармата се включи, тя скочи от стола, убедена, че след като бе разказала на Брукс историята си, е довела семейство Волкови в дома си.

В това нямаше никаква логика. Беше пълна смехория, призна тя — и въпреки това пулсът ѝ се ускори, докато наблюдаваше на екрана непознатия с бейзболна шапка.

Хубав фотоапарат — отбеляза тя. Ботите му бяха поизносени. Носеше раница. Планинар или турист, който беше влязъл неволно в имота ѝ, въпреки знаците. Сигурно така е станало.

Но когато извади бинокъл и го насочи към къщата ѝ, безпокойството ѝ нарасна.

Кой беше този тип? Какви ги вършеше?

Приближаваше все повече и повече.

Спря отново и загледа през бинокъла; на Абигейл ѝ се стори, че я наблюдава, през една от нейните камери. След това продължи да обикаля.

Свали си шапката, почеса се по главата, извади шише с вода и отпи голяма глътка. Бръкна в джоба, извади компас, направи крачка и се препъна. Опитва се да се справи с компаса и го изпусна. Каза нещо, докато се навеждаше, за да го вдигне от земята.

Разтърси го, вдигна го нагоре, после седна на земята и отпусна глава на коленете си.

Остана така няколко минути, след това отново скочи на крака. И тръгна към къщата.

Абигейл провери оръжието си, изведе кучето навън и заобиколи.

Чу го да приближава. Не се криеше — помисли си тя; говореше си нещо, дишаше тежко. Тя го наблюдаваше от едната страна на оранжерията и чу ясно: „Слава богу!“, докато той приближаваше към задната ѝ врата.

Почука, избърса потта от лицето си и зачака. Почука отново, по-силно.

— Ехо! Има ли някого? Дано да има!

Тръгна по верандата, притисна лице към стъклото.

Тя се показа. Кучето застана до нея.

— Какво искате?

Той подскочи като подплашен заек и се обърна.

— Господи, как ме стреснахте само...

Ококори се, когато видя оръжието, и веднага вдигна ръце.

— Боже, не стреляйте! Изгубих се. Опитвам се да си намеря колата.

— Какво търсехте в гората? Имотът е мой. Пише много ясно.

— Извинете. Много се извинявам. Снимах. Фотограф съм. Щях да направя няколко снимки, да поразгледам наоколо, но се поувляхох и навлязох по-навътре, отколкото възнамерявах. Много се извинявам. Не трябваше да пренебрегвам знаците „Частен имот“. Повикайте полиция, ако искате. Само не стреляйте. Казвам се... Роланд Бабет. Отседнал съм в странноприемница „Озаркс“. Проверете.

— Свалете си раницата, ако обичате, оставете я на земята и отстъпете назад.

— Да, добре, разбира се.

Не носеше пистолет. Нали го наблюдаваше, докато приближаваше, и не забеляза такъв. Но бе възможно оръжието му да е скрито в раницата.

— Задръжте раницата, ако искате — предложи той, когато я остави. — Портфейлът ми е вътре. Задръжте парите.

— Не ви искам парите.

— Слушайте, изгубих се. Изпуснах си компаса и той се счупи. Видях къщата ви с бинокъла, докато оглеждах. Дойдох за помощ. Повикайте полиция.

— Къде е колата ви?

— Не знам — нали ви казвам, че се изгубих. Не се опитвам да хитрувам — добави бързо той. — Тръгнах от Бикфорд, на юг, пътувах около километър и половина, а после спрях. Светлината беше чудесна, нямаше много сенки. Искях да направя хубави снимки — уточни той, и хвърли поредния страхлив поглед към пистолета.

— Трябва да се съобразявате с частната собственост.

— Права сте. Много се извинявам.

Тя посочи.

— Ако тръгнете натам, ще излезете на пътя. Завийте наляво. Ще намерите колата си на около половин километър.

— Добре. Благодаря. Аз просто...

— Вземете си раницата — нареди му тя.

— Добре. — Взе я и премести поглед от лицето ѝ към пистолета, към кучето и после пак към нея. — Благодаря.

Остана загледана след него, докато се отдалечаваше с бърза крачка и най-сетне изчезна от погледа ѝ. Върна се в къщата и продължи да го следи на екрана, докато подтичваше към главния път и поглеждаше през рамо на всеки няколко минути.

Изглежда, го беше изплашила. Той също я изплаши. Значи бяха наравно.

Роланд много добре знаеше къде е паркирал.

Не очакваше пистолет. Не очакваше и камери. Бяха му казали, че е взела охранителни мерки, включително камери в къщата. Но никой не беше споменал, че е сложила и в гората.

Ако не беше забелязал една от тях, щеше да провали всичко.

Тя обаче се върза на номера с изплашения планинар.

А и защо не? Той наистина беше изплашен. Тя държеше „Глок“ като човек, който много добре знае как се борава с оръжие. Като човек, който не би се поколебал да го използва.

Браво — достойно за възхищение. Сега, след като беше вече далеч, можеше да го каже напълно спокойно.

Ами кучето? Знаеше, че има куче, но това беше истински звяр!

А ключалките? По-хубави едва ли можеха да се намерят на пазара, мислеше си той. Много разбираше от всякакви брави и

ключалки, но досега не му се беше налагало да ги преодолява. А тук бяха вложени пари за най-ново и най-модерно оборудване.

Защо ли ѝ беше чак такава охрана?

Работата ставаше интересна. Малко хора залагаха на такива охранителни мерки, имаха такива големи кучета, оръжия и бяха чак толкова подозрителни.

Очевидно тя криеше нещо. А любимото му занимание беше, да научава какво се опитват да скрият хората.

24.

Брукс влезе в кухнята с букет бели маргарити и кокал от пресована кожа за Бърт.

— Пак си ми донесъл цветя.

— Татко носи цветя на мама веднъж или два пъти в седмицата. Реших, че ще се зарадваш.

— Притеснявах се, че нещо между нас няма да е наред, когато дойдеш тази вечер — че ще се чувстваме неловко след всичко, което се случи. А ти ми носиш маргарити.

— Значи няма защо да се тревожиш.

Тя извади ваза и се зарече, че следващия път, когато отиде в града, ще си купи красива керамична кана.

— Всеки път, когато вляза тук, мирише прекрасно.

— Розмарин — подсказа му тя, докато подреждаше цветята. — Много е ароматен. Намерих една нова рецепта за пиле, която исках да опитам.

— Радвам се, че ще я опитам заедно с теб.

— Ще върви добре с *пуи фюме*^[1].

— Щом казваш. — Той приглади косата ѝ назад, а след това се наведе, за да я целуне по врата. — Как мина денят ти?

— Бях неспокойна и разсеяна, но поне свърших малко работа. Освен това ме прекъсна заблуден планинар — някакъв фотограф. Просто не разбирам защо хората не уважават границите на чуждата собственост. Тук има толкова много места, където могат да се разхождат и без да навлизат в чужди имоти.

— Забранените места винаги са по-привлекателни. Идвал ли е в къщата?

— Да. Задейства алармата и го видях на монитора. Изпусна си компаса, счупи го и очевидно видя къщата през бинокъла.

Брукс спря да налива вино.

— Бинокъл ли?

Тя провери пилето.

— Да. Чудех се дали е забелязал камерите, но очевидно се опитваше да се ориентира. Излязох и останах зад оранжерията, за да го издебна в гръб.

— Излязла си, когато непознат е идвал в къщата — така ли?

— Умея да се грижа за себе си. Нали не си забравил, че го правя доста отдавна? Той беше сам. Бях въоръжена и Бърт беше до мен. Той почука, провикна се. Много се стресна, когато се показах с пистолета.

Брукс доля вино и отпи дълга глътка.

— Да, сигурно.

— Нямах нищо против да го посплаша. Няма право да влиза в частна собственост. Поразпитах го, а след това го упътих към колата му. Тръгна си бързо.

— Въоръжена жена и огромно куче. Естествено, че ще си тръгне бързо. Какво търсеше тук?

— Бил фотограф. Представи се като Роланд Бабет, отседнал в хотела на семейство Конрой.

— Веднага мога да проверя. — Брукс извади мобилния си телефон. — Как изглеждаше?

— На трийсет и няколко. Към един и осемдесет, около седемдесет и седем — седемдесет и осем килограма. Светлокестенява коса, кафяви очи, издадена брадичка. Кафява шапка с лого на „Грийнпийс“, черна тениска с „Ар И Ем“, къси панталонки и туристически обувки. Тъмносиня раница и фотоапарат „Никон“ с каишка, украсена със знака на мира.

— От теб щеше да излезе страхотно ченге — отбеляза Брукс. — Днес го видях в закусвалнята. Ядеше домашен черешов пай.

— Какво означава всичко това?

— Нищо. Просто любопитство. По кое време дойде тук?

— Алармата се включи в четири и осемнайсет.

— Интересно. Видях го в града към четири. А половин час по-късно е бил тук.

Тя стисна дръжката на чашата.

— Да не би да мислиш, че са ме открили?

— Мила, той приличаше ли на човек от руската мафия? Да не мислиш, че ще изпратят някого да обикаля горите?

— Не. — Тя отпусна рамене. — Не беше въоръжен. Семейство Волкови никога не биха изпратили сам човек без оръжие.

— Точно така. — Той обаче щеше да провери внимателно. Набра един номер на мобилния си. — Здравсти, Дарла, как е? Аха. Тези пролетни настинки са ужасни. Почини си. Да, така е по това време на годината. Я кажи, има ли при вас някой си Роланд Бабет? Няма проблем. Да, добре. Какви ли ги няма. Аха. — Той изви очи към Абигейл. — Точно така, Роланд Бабет. В коя стая е? Дарла, аз не съм кой да е. Шеф съм на полицията. Просто проверявам. Знаеш, че мога да позвъня на Ръс и да попитам него. Аха. Така ли? Хм. Няма проблем, просто рутинна проверка. И да се пребориш с настинката, нали? Хайде, до скоро.

Той отново посегна към чашата вино.

— Дарла се увлича понякога. Там е отседнал. Специално е поискал стая в другия край на коридора до апартамента.

— Който Джъстин Блейк и приятелите му са съсипали ли?

— Точно така. Много интересно, че въпросният Бабет пристига в града, носи си фотоапарат и бинокъл и се настанява, до съсипания апартамент.

— Може да е съвпадение, но ми се струва нагласено.

— „Нагласено“ е доста подходяща дума. Работа на Блейк. — Той се подпря на плота и посегна към чашата вино. — Хайде на бас, че ако поразровя, ще се окаже, че Роланд Бабет е високоплатен частен детектив.

— Смятай, че вече съм спечелила. Той видя камерата, съобрази бързо и се престори, че се е изгубил. — Беше я заблудил, помисли си тя и усети раздразнение. — Не разбирам какво печели, като идва тук.

— Просто проверка. Огледал е всичко, проучил е обстановката. Днес му е провървяло — забелязал е една от камерите ти и я е използвал, за да установи контакт. Сигурно посрещането ти го е постреснало, но като цяло му е провървяло. Поговорил е с теб, огледал е отблизо. Същото е било и по-рано, когато аз влязох в закусвалнята, за да пия кафе. Той си седеше там, ядеше пай, огледа ме добре и... мама му стара!

— Моля?

— И слухът му си го бива. Сигурен съм, че е чул всяка дума от разговора ми със Силби. Щях да ти кажа — добави той, когато Абигейл не попита нищо. — Стана въпрос и за теб.

— Говорил си за мен с нея?

— Тъкмо заради този тон и този поглед нямах желание да ти споменавам нищо.

— Не те разбирам. — Тя се обърна, за да сложи зеления боб да се задушава. — Какъв тон?

— С него можеш да разбиеш и тухлена стена. Не че имам нещо против. — Той не скри широката си усмивка. — Поласкан съм.

— На твоето място нямаше да бъда. Пет пари не давам дали ме обсъждаш с бившите си... връзки.

— Със Силби не сме имали истинска връзка. Тя влезе, докато пиех кафе, и седна при мен. За да се извини за онзи инцидент през март, а и за да ме попита нещо. Искаше да знае защо съм предпочел теб пред нея.

Абигейл се замисли, докато сваляше пилето от котлона.

— От нейна гледна точка въпросът е напълно нормален. За мен обаче е колкото неудобен, толкова и дразнещ. Жена, която изглежда като нея и е свикнала да получава всичко, което пожелае, никога не би ме видяла такава, каквато съм. Независимо от всичко, е дразнещо. Ти си поласкан, защото се дразня, а това ме дразни още повече.

— Преди съвсем да се вкиснеш, не искаш ли да разбереш какво й казах?

— Личните ти разговори не са моя работа. — Тя извади чинии и ги тресна на масата. — Всъщност, искам да знам.

— Казах й, че когато съм с теб, се чувствам добре, на мястото си. Казах й, че не знам защо се влюбваш в един човек, а не в друг.

Тя се обърна и го погледна в очите.

— Казал си й, че ме обичаш?

— Да, защото е истина.

— Вече не съм толкова ядосана.

— Добре. Значи заложих на правилната карта. Нямах желание да разговарям с нея, но след като си казахме, каквото трябваше, разбрах, че е минало добре. Сега се разбираме по-добре, отколкото преди — така става по-лесно за всички.

— На мен щеше да ми е по-лесно, ако тя не беше такава красавица. Но нямам желание да съм красива и глупава.

— Израснал съм с две сестри, и със сигурност смея да заявя, че тя е на същото мнение като теб. Но исках да кажа, че Роланд Бабет е чул целия разговор.

— На пръв поглед няма връзка с обвиненията срещу Джъстин Блейк — ако Бабет наистина е частен детектив, нает от бащата на Джъстин.

— Не, но това е важно, както и фактът, че ти носиш пистолет и използваш първокласна охранителна система. Как мислиш, ще издържи ли всичко това при щателна проверка?

— Документите и историята ми ще издържат на стандартна полицейска проверка. А и няма причина да бъдат разглеждани под лупа.

— Частният детектив не е ченге — изтъкна Брукс.

— Документите ми ще издържат и на по-внимателно проучване. Досега не съм имала неприятности.

— Някога арестували ли са те, викали ли са те на разпит?

— Не, но клиентите редовно ме проверяват, преди да сключат договор с мен. Работата е важна, а хонорарът ми голям, затова новите клиенти ме проучват внимателно.

— Добре — кимна доволно той. — Това е добре. Притеснявам се — засега е само притеснение — че Бабет не работи за клиент, който иска да те наеме, а цели да те очерни, да те дискредитира или да те заплашва.

— Значи трябва да е много умел и много амбициозен.

— Тогава трябва да вземем мерки.

— Ти можеш да го сплашиш. Имаш и правомощия, и оръжие. Можеш да поговориш с него и да го накараш да си тръгне.

— Може би, но по този начин ще разпаля още повече любопитството му.

— Не искам да си тръгвам.

— Няма да позволим подобно нещо.

Тя ненавиждаше новия стрес и допълнителните усложнения, които нямаха нищо, абсолютно нищо общо със семейство Волкови.

— Ако бях останала вътре, ако не бях отворила вратата или просто го бях упътила...

— Нямаше да има значение. Той си върши работата. Сега двамата с теб — по-точно ти, защото си по-бърза, трябва да изровим каквото можем за него, за да знаем срещу какъв човек сме изправени. А междувременно... ще трябва да взема назаем част от камерите ти.

— Защо?

— Предпазна мярка. Може ли полицейско управление Бикфорд да вземе назаем част от охранителната ти техника?

— Да. — Тя извади от джоба си ключове. — Вземи, каквото ти трябва.

— Благодаря. Ще накарам Аш или Бойд да дойдат да ги вземат, ако не възразяваш. Трябва да звънна няколко телефона, за да се разберем за предпазните мерки.

— Добре. А аз трябва да довърша вечерята. — Надяваше се готвенето да поуспокои нервите ѝ. — За да не се преварят зеленчуците.

Трябваше да се занимава с нещо, за да не позволи на паниката да я обземе. Ако се занимаваше с обикновени неща — да добави прясна мащерка и масло в зеления фасул, да залее пилето с винен сос, да овкуси печените картофи — щеше да се преструва, че всичко е нормално. Беше приготвила и подредила всичко много внимателно, но нямаше да успее да хапне и хапка.

Имаше и резервен план. Винаги имаше такъв. Всички документи, които ѝ бяха необходими за следващата самоличност, бяха в тайната стаичка — заключени и готови.

Нямаше никакво желание да ги използва, не искаше за пореден път да става друг човек. Това означаваше, че трябва да се бори и да защити онази, която бе в момента — жената, в която се беше превърнала.

— Дори въпросният следовател да е много опитен и много амбициозен, все пак едва ли лесно ще разбере, че документите ми са фалшиви — започна тя. — Необходимо ми е повече време, за да планирам и организирам контакт със специален агент Гарисън.

— Тя в Чикаго ли е?

— Искях да е човек от Чикаго, където се вихрят семейство Волкови. Тя ще бъде по-заинтересована, ще има и повече достъп. Ще може да реагира по-бързо, след като вече знае, че може да има доверие на информацията, която съм ѝ подавала досега.

— Предвидливо от твоя страна.

— Само че, ако не успея да измисля някаква алтернатива — ако установя директен контакт, тя ще бъде длъжна да ме задържи за разпит. Ако това се случи, едва ли ще разполагам с време и възможност да изчистя името си, преди да ме елиминират.

Той се протегна и стисна ръцете ѝ.

— Няма да те задържат, и със сигурност няма да те елиминират. Погледни ме! Ще направим, каквото е необходимо. И аз помислих над някои възможности и методи за действие.

— Мислех да изпратя на специален агент Гарисън имейл на личния ѝ адрес, за да ѝ кажа коя съм, да ѝ разкажа цялата история, всички подробности. Щях да го пусна по същия начин, по който ѝ пусках материалите, така че никой да не може да ме проследи. Само че ще се разчуе. Ако информацията, която ѝ дам, попадне в грешни ръце, семейство Волкови не само че ще разберат, че съм още жива...

— Иля Волков те е видял. Те знаят, че си жива.

— Преди пет години в Ню Йорк знаеха, че съм жива, но оттогава може да съм прихванала смъртоносна болест, или да ме е прегазила кола.

— Вероятността е минимална, но все пак...

— Освен това ще разберат, че аз съм бърникала в сметките им, че съм проверявала електрониката, която използват, и съм предала информация на ФБР. Те, разбира се, ще направят всичко по силите си, за да ми позволят достъп, а това ще ми струва много време и още повече усилия. Вече ще бъдат много по-внимателни какво пишат в имейлите и файловете си. Но по-важното е, че ще се ядосат ужасно много и ще удвоят усилията си да ме елиминират. Те разполагат с много добри специалисти. Част от доходите им идват от компютърни измами, пирамиди и кражба на самоличности.

— Ти си много по-добра от техните специалисти.

— Така е — но аз разполагах с много време, през което да проучвам и да планирам, да разбия защитата им, да избегна алармите. Ще ми бъде необходимо време за същото, след като сложат нова, по-сигурна система. На тяхно място бих заложила капани. Ако направя грешка, те ще ме проследят. Времето и в този случай е от съществено значение. Ако се свържа с ФБР, изобличаването на Кийгън и Косгроув, разкриването на другите предатели, арестуването на Короткий, Иля — всичко това трябва да стане в много бърза последователност.

— Все едно падат плочките на домино — подхвърли той.

— Нещо такова. По принцип бюрократите не действат достатъчно бързо. А преди да започне целият процес, агентът и нейните шефове трябва да са ми повярвали.

— Ще ти повярват.

— На бегълка, заподозряна в убийството на двама шерифи? Като да пренебрегнат твърденията на други двама шерифи, единият от които е награждаван и повишен?

Той хвана разтрепераната ѝ ръка.

— Говорим за жена, която на шестнайсет години им е поднесла на тепсия един от най-известните убийци на мафията. Те са прецакали нещата.

— Предубеден си, защото ме обичаш.

— Наистина те обичам — но също така притежавам и безупречни инстинкти. Ти да не би да си мислиш, че ФБР, шерифската служба и чикагската полиция не искат да пречупят гръбнака на организацията на Волков? Ще разберат какво се опитваш да им кажеш, Абигейл.

Тя едва се сдържа да не изскубне ръката си от неговата.

— Да не би да искаш да повярвам, че могат да ме защитят?

— Не. Моля те да се довериш на себе си и на мен, за да се справим заедно.

— Това мога да го направя.

— Значи първото, което ни трябва, е посредник.

— Не те разбирам.

— Човек, който да говори с тях от твое име и да отвори вратата за преговори.

— Не можеш...

— Не — съгласи се той, без да я остави да довърши. — Не мога. Твърде близки сме — и емоционално, и географски. Те със сигурност ще проверят посредника. Затова пък нямат причина да свържат мен — или теб — с бившия ми капитан от полицията на Литъл Рок.

— Не го познавам.

— Аз обаче го познавам. Просто ме изслушай. Капитан Джоузеф Ансън. Можеш да го провериш. Той е невероятно ченге — награждаван, на служба от двайсет и пет години. Има съпруга — само една — и две деца. Добър шеф е, умно и находчиво ченге. Действа като по учебник, но ако се налага, разбира кога да пропусне по някоя и друга страница. Уважават го, имат му доверие, защото е изключителен. Освен това е куражлия.

Тя стана и отиде до прозореца, за да помисли. Посредникът беше умно решение и щеше да я предпази като буфер. Само че...

— Защо мислиш, че ще ми повярва?

— Ще повярва на мен.

— Дори да е така, защо мислиш, че специален агент Гарисън ще повярва на него?

— Защото досието му е безупречно, защото службата му е образцова, защото е чист. Той няма причина да лъже. Остават му няколко години до пенсиониране. Защо да рискува, като лъже федералните?

Тя кимна, когато разбра логиката.

— Защо му е да рискува кариерата си, като се замеси в това?

— Защото е добър човек и добро ченге. — Брукс стана и пристъпи към нея. — Защото е отгледал две дъщери, и ако не си ги представи на твое място, ще го накарам да помисли по този въпрос.

— Караш ме да се доверя на човек, когото не познавам и за когото не съм чувала.

— Знам. Недей да мислиш, че не разбирам какво искам от теб. Ако откажеш, просто ще намерим друг начин.

Тя отново се обърна към прозореца. Градината ѝ ставаше все по-прекрасна. През последната година животът ѝ течеше напълно безпроблемно. А не беше така, преди да отвори вратата на Брукс.

— Готов ли си да му повериш живота си?

— Да. А сега ти си моят живот.

— Господи, като казваш това, имам чувството, че ще увехна, ако изгубя онова, което открих с теб. Искаш да рискувам тишината и спокойствието, Брукс, а това бе всичко, за което мечтаех.

— Не можеш да продължаваш да бягаш, Абигейл. — Стисна раменете ѝ и я обърна към себе си. — Не можеш да живееш така затворено, да се изолираш от всичко и всички.

— Мислех, че мога — но се оказва, че не е така. Вече не. Как ще го направиш?

— Отивам в Литъл Рок. Не можем да рискуваме с телефонно обаждане или имейл. Трябва да е лично, за да не оставим никакви следи, а и защото Ансън е от хората, които обичат да те гледат в очите. Ще стигна за по-малко от два часа, ще свърша работата и до утре сутринта ще се върна.

— Тази вечер ли мислиш да тръгнеш?

— Няма смисъл да отлагаме. Дошъл е частен детектив, за когото съм сто процента убеден, че в момента седи на компютъра си и проверява всичко, до което се е добрал. Имаме предимство — защо да го губим? — Той се изправи.

— Вземи си лаптопа. Ще проверяваш капитана по пътя. Ако не си доволна, се връщаме.

— С теб ли да дойда?

— Разбира се. Искан ми се да те запозная с него, той да чуе всичко от теб. Искан да му разкажеш всичко, точно както го разказа на мен. Знам, че си изплашена. — Той стисна ръцете й. — Искан ти се да имаш повече време, за да анализираш, да пресметнеш, да уточниш подробностите. Само че това не е било възможно, когато си избягала от обезопасената квартира. Различно е било и в Ню Йорк, когато са те преследвали. Заложил си на инстинкта си, и си ги победила.

— Но ще приема друга самоличност и ще взема пари в брой. Също и чантата за спешни случаи. Ако нещо се обърка, няма да се върна тук.

— Ако нещо се обърка, идвам с теб.

— Знам, че сега мислиш по този начин...

— Сега си е за сега. Вземи, каквото ти трябва.

— Искан да взема Бърт.

Той се усмихна.

— Че как иначе!

Тръгнаха с нейната кола. Съседите нямаше да обърнат особено внимание на джип, спрял на алеята пред къщата на Ансън — но със сигурност щяха да запомнят полицейската патрулка от Бикфорд, ако някой тръгнеше да разпитва.

Докато шофираше, Бърт — като всички кучета, подаде глава през задния прозорец, глупаво усмихнат, а Абигейл се наведе над лаптопа.

— Твоят капитан Ансън има безупречно досие.

— Той е добро ченге.

Това предимство ли беше, или минус? — питаше се Абигейл.

— Ако се съгласи да помогне, ти ще разбереш ли дали казва истината?

— Да, можеш да ми вярваш.

— Вярвам ти. — Тя погледна през страничния прозорец към пейзажа, който профучаваше покрай тях.

— Вярвам ти повече, отколкото на всеки друг през последните дванайсет години. Ако се получи и ми повярват и други хора, ще се стигне до арести и процес и ще мога да свидетелствам. Ще има и наказания.

— Можеш и да оставиш нещата такива, каквито са, и да се откажеш. Тогава и двамата няма да сме особено доволни. Ще бъдем в безопасност, но няма да сме доволни.

— От много време ми е достатъчно да съм в безопасност. — Тя го погледна и се запита как е възможно един човек да промени всичко. — Но вече не. Няма да ми е достатъчно да нанесе поражения на организацията на Волков. Ако искам да съм и доволна, и в безопасност, трябва да я унищожа.

— Работим по въпроса.

— Имам някои идеи, само че всичките са законни.

Тя видя усмивката му.

— Защо ли не се учудвам. Какво си намислил?

— Работя над нещо, но трябва да го изпирам. Технически въпрос е.

Той стрелна с поглед лаптопа.

— За генийчета?

— Да. Ако го направим, ще трябва да отделя повече време и усилия за програмите, които разработвам. Междувременно, ако капитанът ти се съгласи, ти трябва да решиш каква ще бъде комуникацията ви. След като той установи контакт с ФБР, те ще започнат да следят контактите му.

— Ще спрем, за да купим предплатени мобилни телефони. Те ще бъдат достатъчни, поне засега.

— Би трябвало.

Той протегна ръка и хвана нейната.

— Ще открием начин.

Тя му вярваше. Нямахше смисъл, противоречеше на логиката, и въпреки това тя му повярва.

Брукс зави по тиха улица в красив квартал. Тук имаше стари дървета. Лампите светеха.

Капитан Ансън можеше да се опита да я арестува на мига. Можеше и да реши, че трябва да се свърже с федералните.

Може би не се беше прибрал, което щеше да е огромно разочарование и доста потискащо.

А може би...

— Спокойно — каза Брукс и спря пред спретната двуетажна къща с пристроен гараж и чудесен клен отпред.

— Не е възможно.

Той се измести така, че двамата да са един срещу друг.

— Влизаш ли, или оставаш тук, Абигейл? Ти решаваш.

— Влизам, но няма как да съм спокойна.

Ако се наложеше да бяга, нямаше да му позволи да тръгне с нея. Нямаше да му позволи да изостави живота си, семейството си, целия си свят. Резервните ключове бяха в багажа и тя лесно можеше да избяга, ако се наложи. Ако станеше така...

— Каквото и да се случи, държа да знаеш, че изминалите няколко седмици бяха най-прекрасните в живота ми. Докато бях с теб, се промених. За мен нищо вече няма да е същото — и се радвам, че стана така.

— Ще спечелим тази битка, като започнем от сега.

— Добре. — Тя нареди на Бърт да остане в колата и слезе.

Брукс я хвана за ръката. Тя се опита да мисли единствено за това докосване, но усети, че сърцето ѝ се е качило в гърлото.

В къщата светеше. Тя усети аромата на пролетта и приближаващото лято — трева, хелиотроп, карамфили, ранни рози. Усети как безпокойството ѝ расте, а гърдите ѝ натежават. Затвори очи, за да се овладее, когато Брукс почука на вратата.

Мъжът, който отвори, беше с широки рамене и силно прошарена коса, пооредяла на слепоочията. Беше облечен в панталони в цвят каки и синя тениска; на врата му висяха на верижка очила за четене.

Беше бос, а зад него се чуваше коментар на бейзболен мач.

Очите му бяха стоманеносини. Изведнъж по лицето му се разля усмивка.

— Мама му стара — самият началник Глийсън тропа на вратата ми!

— Радвам се да те видя, капитане.

— Мама му стара! — повтори Ансън и прегърна Брукс, докато оглеждаше преценяващо Абигейл. — Няма ли да ми представиш дамата?

— Абигейл Лаури, запознай се с капитан Джо Ансън.

— Много ми е приятно, Абигейл. Леле, Надин няма да преживее, че те е изпуснала. Заведе майка си на екскурзия по женски — на спакурорт — по случай рождения ѝ ден. Ще се върне чак в неделя. Хайде, влизайте.

Холът изглеждаше уютен — помисли си Абигейл. Хората тук явно се чувстваха удобно. По стените и над камината имаше семейни снимки в рамки, а по прозорците — красиви цветя в саксии.

— Бях в кабинета и гледах мач. Чакай само да го изключа.

— Извинявай, че те прекъснахме и се изтърсихме без предупреждение.

— Няма проблем. Втора вечер съм сам. Отегчен съм до смърт от себе си. — Той се пхна в една странична стая. След няколко секунди звукът замлъкна и Ансън се върна, последван от един стар, рижав лабрадор.

— Напълно безобиден е — обърна се Ансън към Абигейл.

— Обичам кучетата. Изглежда интелигентен.

— Хък си е умник още от малък. Вече е почти сляп и глух, но все още е хитрец. Да седнем в хола, на широко. Как е баща ти, Брукс?

— Добре, много добре.

— Радвам се. А работата как върви?

— Харесва ми там, капитане.

— Той е добро ченге — обърна се Ансън към Абигейл. — Никак не ми се искаше да напусне. Ще пием ли по една биричка?

— Няма да откажа.

— Аз обаче не искам — отвърна Абигейл и ѝ се стори, че думите ѝ са прозвучали нелюбезно. — Може ли малко вода?

— Разбира се. Има и лимонада. Не е лоша.

— С удоволствие, благодаря.

Ансън ги покани на канапето пред просторната кухня. Отзад се виждаха стъклени врати, които отвеждаха към вътрешен двор, където имаше огромен грил под черно покривало, столове и маса.

Когато Ансън донесе напитките, старото куче се дотътри до Абигейл, подуши я, а след това отпусна глава на коляното ѝ.

Тя го погали по главата.

— Ако те притеснява, просто му кажи да седне.

— Не ме притеснява.

— Абигейл също има куче. Голямо. Бърт чака в колата.

— Защо, за бога, сте го оставили там? Доведете го. Ще излезем навън и ще ги оставим да се опознаят.

— На Бърт ще му бъде приятно. Нали нямаш нищо против? Ще го доведе. Наредих му да не мърда, така че няма да излезе, ако Брукс го повика.

— Върви и го доведи. Отзад е.

— Благодаря.

Когато тя излезе, Ансън подаде бирата на Брукс и попита:

— Какво става, Брукс?

— Дълга история.

— Дамата се прикрива добре, но е такова кълбо от нерви, че е в състояние да осигури електричество за цял Литъл Рок.

— Има основателна причина. Аз я убедих да дойде, защото има нужда от помощ. Освен това съм влюбен в нея.

Ансън въздъхна и отпи дълга глътка бира.

— В какво се е забъркала?

— Нека тя да ти разкаже, а ти я изслушай внимателно. Отначало, до самия край. Разчитам на теб, капитане.

— Не е тукашна или от твоя край, нали?

— Не, но сега в домът ѝ е Бикфорд. И двамата искаме да си остане така.

Чуха, че портата се отваря и замълчаха. Хък вирна глава. Не беше заради звука. Реагираше на миризмата.

Ансън вдигна вежди, когато Абигейл се появи с Бърт.

— Това се казва огромен, красив звяр.

— И е много възпитан — увери го Абигейл. — *Ami* — рече тя, когато разтрепераният Хък пристъпи напред, за да подуши новодошлия. — *Ami. Joues.*

Кучетата мятаха опашки, докато се душеха. Хък пристъпи към оградата и вдигна крак. Бърт последва примера му. След това се сборичкаха.

— Хък още не е за отписване. — Ансън подаде на Абигейл чаша лимонада и я покани да седне. — Брукс каза, че ще ми разкажеш нещо, Абигейл.

— Първо, името ми не е Абигейл Лаури. Казвам се Елизабет Фич. Когато бях на шестнайсет, видях как един човек — Яков

Короткий, от криминалната организация на семейство Волкови, уби братовчед си Алекси Гуревич и приятелката ми Джули Мастърс.

Ансън се облегна. След малко погледна Брукс.

— Добре звучи. — След това насочи леденостудените си очи към Абигейл. — Разказвай.

---

[1] Сорт вино совиньон от долината на Лоара. — Б.пр. ↑

25.

Тя нямаше представа дали той ѝ вярва. Лицето му не изразяваше нищо — нямаше изненада, съмнение, нито разбиране. Брукс поне я прекъсваше на няколко пъти с въпроси, а след това само ѝ кимаше, за да продължи.

Преди да приключи, кучетата се върнаха, за да ги погалят, и се проснаха на пода, изтощени от игра. Тя най-сетне завърши разказа си.

— Спомням си част от нещата, за които разказа — започна Ансън. — Навремето новината беше гореща, особено сред силите на реда. Двама шерифи бяха убити; трети — ранен, свидетелката на двойно убийство, извършено от мафията, беше изчезнала. Показваха те седмици наред по всички национални медии; имаше доста междуведомствени доклади за теб.

— Да, знам.

— Имаше и заповед за задържането ти за бягство от местопрестъплението. Търсеха те за разпит във връзка със смъртта на агентите и експлозията в къщата.

Тя преплете пръсти и ги стисна с всички сили в скута си.

— От написаното разбрах, че са повярвали на твърденията на Кийгън и Косгроув. Уж ме търсят за разпит, а всъщност са искали да ме обвинят в убийство, или в съучастничество в убийство.

— Ти откъде знаеш за междуведомствената кореспонденция?

Без да каже и дума, Брукс протегна ръка, разтвори пръстите ѝ и я хвана за ръката.

— Аз съм специалист по компютрите и въпросите на сигурността. Освен това съм и хакер.

— Да не би да твърдиш, че можеш да влезеш в секретни файлове и докладни записки на шерифската служба и ФБР?

— Да. Много съм добра, а това бе един от приоритетите ми. И Кийгън, и Косгроув твърдяха, че когато влезли, заварили Тери в кухнята, а оръжието ѝ липсвало. По тях стреляло неизвестно лице, което ранило Косгроув. Кийгън отвърнал на огъня, и лампите угаснали. Кийгън успял да измъкне Косгроув навън и се обадил, за да

докладва за инцидента. Преди да успее да се върне за Тери, мен или Джон, къщата се взривила. Освен това твърди, че видял някого да бяга.

— Аз помня почти същото — съгласи се Ансън.

— Една от най-широко разпространените теории беше, че съм се паникьосала или пък ми е омръзнало, свързала съм се със семейство Волкови и сме се споразумели. Те открили къщата, аз съм се сбила с Тери и съм се опитала да избягам. Или аз, или неизвестни лица — сътрудници на семейство Волкови, са стреляли по Джон Кийгън и Косгроув, а пък аз или съм избягала, след като съм се почувствала напълно объркана, или са ме отвлекли. След това убийците взривили къщата, за да си прикрият следите, а може и аз да съм го направила.

— Шестнайсетгодишно момиче да стреля по-добре от двама шерифи и да взриви цяла къща. — Брукс поклати глава. — Според мен е малко неправдоподобно.

— Изключително интелигентно момиче, обучено да стреля лично от единия от въпросните двама шерифи, което поискало пет хиляди долара в брой от попечителския си фонд; момиче, което успешно фалшифицира лични карти и е прекарало цялото лято в мисли какво ще ѝ се случи, след като колелото на закона се завърти и тя свидетелства. — За Абигейл тази логика беше безупречна. — Човек лесно би повярвал, че момичето се е пречупило, че е опитало да се отърве от цялата тази работа.

— Звучи разумно — отбеляза Ансън, — след като нищо не противоречи на изявленията на шерифите и последователността на случилото се и няма свидетели, които да твърдят нещо различно.

— Не вярвам теорията, че аз съм убила Джон и Тери или съм участвала в убийствата им, да издържи — заяви Абигейл. — Затова пък вярвам, че ако ме арестуват, това няма да има абсолютно никакво значение. Двайсет и четири часа, след като ме арестуват, ще съм мъртва. Може да инсценират самоубийство — но предполагам, че ще зложат на бързо и чисто убийство.

— Говориш с невероятно хладнокръвие — отбеляза Ансън.

— Разполагах с много години, през които да обмисля какво ще направят с мен, ако им падна в ръцете.

— Защо реши да се разкриеш точно сега?

Тя погледна Брукс.

— Ако не го направя, нищо няма да се промени. Всъщност, много неща се промениха. Брукс ме накара да му повярвам, да повярвам и на теб. Опитвам се.

— Тя подава на агент от ФБР, анонимно, сведения за организацията на Волкови.

— А ти си се добрала до тази информация, защото хакваш мрежата на Волкови ли? — Ансън подсвирна и се облегна назад. — Сигурно си страхотен хакер.

— Така е. Организацията на Волкови разчита на компютри; те са убедени, че системата е безопасна и много добре защитена. Имат изключителни специалисти — добави тя. — Но аз съм по-добра от тях. А пък Иля е твърде небрежен в това отношение. Според мен това е проява на арогантност. Той използва имейла си редовно и пуска есемеси — както във връзка с бизнеса, така и за лична кореспонденция.

— Имат доста арести на базата на тези сведения, капитане — обади се Брукс.

— С кого се свързваш във ФБР?

Абигейл погледна Брукс и той кимна.

— Със специален агент Елиз Гарисън.

— Защо не отиде да ѝ разкажеш всичко това?

— Ако изтече информация — а аз знам със сигурност, че в офиса в Чикаго има поне един информатор на Волков — ще я отвлекат, ще я измъчват и ще я убият. Ще я ликвидират веднага. Могат да я използват, за да се доберат до мен. Досега така и не са установили, че аз подавам вътрешната информация. Щом научат, и нейният, и моят живот ще бъдат изложени на сериозен риск.

— И ти искаш някой да осъществи контакта от твое име — човек, който няма нищо общо с Елизабет Фич, ако някой си направи труд да провери?

— Говорим за човек с безупречно досие, човек с положение и власт, на когото вярват — продължи Брукс. — Човек, на когото въпросната жена ще повярва.

— Ако се съглася — ако замина за Чикаго и осъществя връзката, тогава какво?

— Така ще може да се проведе среща между нея и Абигейл на място, което ние изберем.

— Аз ще продължа да преглеждам комуникациите на силите на реда, за да съм сигурна, че няма да заложат капан и че хората, за които, предполагам, че имат нещо общо със семейство Волкови, няма да ни издадат.

— Стигаш твърде далеч. — Той извърна студения си поглед към Брукс. — И двамата прекалявате.

— Кажи ми, капитане — какви са според теб шансовете й да доживее до процеса и да свидетелства, след като Волкови имат шпиони навсякъде?

— Вярвам в системата, Брукс. Вярвам, че ще я защитят. Не я виня обаче, че им няма доверие. Ако ставаше въпрос за човек, когото обичам, не знам дали щях да им повярвам.

Той въздъхна дълбоко.

В утихналия двор, след като кучетата се прибраха и захъркаха тихо, се чуваше единствено ромоленето на водата в малкия градински фонтан. Абигейл имаше чувството, че нервите й са опънати до крайност.

— Може и да успеем да го направим по твоя начин и да изобличим Кийгън, Косгроув и останалите като тях — започна Ансън. — Може и да успеем да направим ключови арести и да отворим огромна дупка в организацията на Волкови. А после? Готов ли си да влезеш в програмата за защита на свидетели? — попита той Брукс. — Да се откажеш от мястото, което обичаш, и от човека, който искаш да бъдеш?

— Да.

— Не! — отсече Абигейл. — Не. Нямаше да се съглася да дойда тук, ако смятах, че резултатът ще бъде такъв. Елизабет Фич ще се срещне с агент Гарисън и ще даде свидетелски показания. Само трима души ще знаят, че Елизабет Фич и Абигейл Лаури са един и същи човек, и това няма да се промени. Ако някой направи връзка между тях двете, аз изчезвам. Мога да го направя.

— Абигейл!

— Не! — сопна се отново тя, тихо и ожесточено, и се обърна към Брукс. — Ти трябва да постъпиш правилно, да ме защитиш. Можеше да направиш и двете, но трябва да ми се довериш. Ще стана отново Елизабет Фич заради процеса, а след това тя ще изчезне отново. Ще се изпари, и Абигейл ще продължи да живее нейния живот. Знам как да

съсия семейство Волкови така, че никога вече да не се възстановят напълно. Няма да има огнестрелни оръжия, ножове и кръв. Всичко ще стане по фин, безкръвен начин.

— С компютър ли? — попита Ансън.

Спокойните й зелени очи срещнаха неговите.

— Именно. Ако успея да осъществя онова, което съм намислила на теория, и властите се вслушат и задействат, всичко ще приключи. Поверявам ви живота си, капитан Ансън, защото Брукс ви има доверие и ви уважава безусловно.

— Да прием по едно кафе — предложи след малко Ансън, — тъкмо ще обсъдим подробностите.

Тя настоя да шофира на връщане. Брукс почти не беше спал през последните трийсет и шест часа, а след още шест му престоеше дежурство. Затова поспя малко.

Тя пък премисли всичко отново.

Джоузеф Ансън щеше да отиде в Чикаго и да осъществи контакта. Нямахше да споменава името Абигейл Лаури, но щеше да каже на агент Гарисън, че Елизабет Фич се е срещала с него, разказала му е историята си и му е дала името на агента. Щеше да разкаже подробности за информацията, която Абигейл беше изпращала на Гарисън досега.

Ако Гарисън действаше, както досега, тя щеше да докладва единствено на преките си началници. Тогава процесът щеше да започне.

Толкова много неща можеха да се объркат.

Но ако всичко тръгнеше, както бе предвидено...

Тогава щеше да принадлежи на мъжа, който спеше до нея. Щеше да се научи как да се държи на барбекю. Щеше да си остане Абигейл и всичко, което се случваше отсега нататък, щеше да е истинско.

Най-сетне щеше да се изправи на свидетелската скамейка, да погледне в очите Короткий, Иля, Сергей Волков и да каже истината като Елизабет.

Не, като Лиз — поправи се тя. Поне в представите си щеше да говори като Лиз, заради Джули, Джон и Тери.

Освен това щеше да използва всичко, което бе научила през изминалите дванайсет години, за да разбие организацията на семейство Волкови.

Той се размърда, когато тя зави към къщата.

— Мислех си нещо — започна той.

— Не спиш ли?

— По малко и от двете. — Той изправи седалката и разтри лицето си с ръце. — Мислех си, че трябва да ме поканиш да живея с теб. Аз почти живея у вас — добави той, тъй като тя мълчеше. — Защо да не стане официално?

— Искаш да живееш тук, за да ме защитаваш ли?

— Това ще бъде допълнително предимство. Другите допълнителни предимства включват да ми подреждаш нещата, да ми направиш място в чекмеджетата и гардеробите, както и фактът, че ще разчиташ на редовен секс. Това са все плюсове — но основната причина, поради която искам да живея тук е, че те обичам и искам да съм с теб.

Тя остана загледана в къщата. Нейната къща, помисли си тя. Това бе домът ѝ с градината, оранжерията, малкия поток и гората. Беше свикнала да ги нарича свои, да чувства, че ѝ принадлежат. За пръв път възприемаше всичко тук като свой дом.

Само неин.

— Ако се преместиш, ще ти трябват кодовете и ключове.

— Да, няма да е зле.

— Може ли да помисля, ако нямаш нищо против?

— Разбира се.

Една-единствена дума, толкова небрежно изречена, докато той слизаше от колата, за да отвори на кучето. Той ѝ показа, че е уверен, че ще преодолее всички препятствия, които можеха да ѝ хрумнат, и накрая щеше да постигне своето.

Каза си, че би трябвало да се е подразнила, дори да се е почувствала обидена. Но не изпита нищо подобно. Просто си напомни какво представлява той.

„Тяхна“. Тя изрече безмълвно думата, позволи си да помисли над нея, докато двамата чакаха Бърт да се облекчи след дългия път.

Изрече думата в красивата, обсипана със звезди нощ, с искрящите наблизно цветя, ромолящия поток и приятния бриз, който нашепваше отговора.

Тяхната къща, тяхната градина, тяхната оранжерия, техният поток, тяхната гора.

„Нейната“ звучеше по-безопасно, навяваше спокойствие.

„Тяхно“. Тук звучаха компромиси, надигаха се въпроси.

Имаше и обещания.

Тя отключи вратата и изключи алармата.

— Ти искаш ли да се преместиш при мен?

— Това е важна крачка. Трябва да помисля.

— Нали току-що каза... — Тя се обърна към усмихнатото му лице и усети как се усмихва в отговор, докато заключваше. — Ти се шегуваш.

— Хвана ме. — Той сложи ръце на раменете ѝ и я обърна към себе си. — Знам обаче, че това е много важно решение за теб.

— За теб е нещо естествено, тъй като си отрасъл в традиционно семейство с двама родители.

— Леле! Да знаеш, че мама ще побеснее, ако разбере, че някой я е включил в категорията „традиционно“. — Той я прегърна и я поведе към горния етаж. — Няма да ѝ казваме.

— Не съм се замисляла, че може да дяла дома си с друг човек. Едва започнах да си представям, че това място може да се превърне в мой дом.

— Повярвай, и не спирай да вярваш. Няма смисъл да изпращаш отрицателни мисли към вселената.

— Оптимистичните или песимистични мисли не оказват влияние върху събитията.

— Ти откъде знаеш? — Той подръпна закачливо косата ѝ. — Нямах представа какво мислят, желаят или вярват другите хора, ако не ти кажат лично. А какво ще кажеш за твърдението, че вярата може да премести планини?

— Никога не съм виждала планина да се мести — още по-малко, да я мести вярата.

— Не приемай нещата буквално. — Той докосна с пръст челото ѝ. — Ами вулканите? Един вулкан може да премести цяла планина.

— Нелепо е да изтъкваш, че пукнатина в земната повърхност, разместването на тектоничните плочи, изригването на лава, газове и пепел през въпросната пукнатина може да бъде причинено от вярата или от липсата на вяра.

— Така ли казах? Ама какво ми става? — Тя стана и тръгна към банята, а той се провикна след нея: — Направих вулкан в шести клас. Получи се страхотно.

За пръв път тя не затвори вратата и продължи да говори с него, докато се приготвяше за лягане.

— Това е добро упражнение за ученик.

— И се получава страшно готино. — Той влезе, посегна към четката си за зъби, докато тя си миеше лицето. — Искях да го кръстя „Дяволската пръдня“, но татко ме убеди, че подобно име ще се отрази на успеха ми.

— Мъдър съвет.

— Аз обаче го наричах с това име, и така лавата от сода за хляб, боя за сладки и оцет, която изблихна през гърлото на буркана, стана незабравима. Обзалагам се, че ти си била невероятна, когато са ви давали домашни по естествени науки.

— Справях се прилично. — Беше интересно да се мие заедно с него. — Направих подводен вулкан върху застъпващи се тектонични плочи, за да покажа как са се образували островите.

Той остави четката и присви очи към нея в отгледалото.

— Подводен вулкан?

— Да. Горещата вода винаги се издига на повърхността и се задържа там. Моделът беше от печена глина.

— Така ли?

— Да, и с плочите, които се управляваха с дистанционно, успях да създам много убедително избухване.

— На колко години беше?

— На девет.

— Фукла!

— Беше ми приятно, че се справям добре. Говориш за домашни и училище, за да мога да се отпусна и да спя добре.

— При мен се получава.

Когато се отпусна до него в тъмното и мислите ѝ се залутаха нанякъде, тя откри, че и при нея се получава.

На следващата сутрин първата работа на Брукс беше да арестува Роланд Бабет. Достави му огромно удоволствие да почука на вратата на Бабет в седем сутринта. Стана още по-хубаво, когато Бабет, все още сънен и рошав, отвори вратата.

— Роланд Бабет?

— Да. Проблем ли има?

— Да, за вас. Аз съм началник Глийсън от градската полиция на Бикфорд, а това е заместникът ми Бойд Фицуотър. Нося заповед за задържането ви.

— Какво?

— Нося и разрешително да претърся стаята ви, вещите ви и автомобила ви. Облечете се и елате с нас.

— Какво става? Ще ме арестувате ли? Това е лудост!

— Напротив, тъй като притежавате инструменти за взлом, които сте използвали в два и петнайсет след полунощ, за да влезете незаконно в апартамент „Озаркс“, който е заключен и запечатан.

Роланд вече се беше ококорил и оглеждаше внимателно Брукс.

— Искам да позвъня по телефона.

— Няма проблем. Ще се обадите веднага, след като отидем в управлението. Ще ви дам възможност да се облечете, или ако предпочитате, ще ви отведем с хотелския халат. Не е лош.

— Искам да се облека.

— Добре. Бойд, прочети правата на господин Бабет, докато си обува панталоните. — Брукс му показва заповедта, преди да влезе в стаята. — Хубава гледка. Господин Конрой има вкус. Пробвахте ли ресторанта?

— Използвах рум сървис. Ядох пържола.

— Как беше?

— Хубава, алангле.

— Да, добре готвят тук. — Той отвори тъмносиня раница, порови в нея и извади комплект за разбиване на брави в пликче за доказателствен материал. — На гости ли сте тук?

Въпреки обстоятелствата, Роланд се изсмя.

— Всички това питат. Вече знаете, че съм тук по работа.

— „Стюбън-Прайс“ от Литъл Рок. — Докато прибираше мини касетофон в плика за доказателства, гласът на Брукс остана спокоен и любезен. — Работех в Литъл Рок. Но сигурно и това ви е известно. Фирмата е добра — и цените са добри, господин Бабет.

— И вършим добра работа.

— Не се и съмнявам. — Той се усмихна приятелски на Роланд. — Жалко, че не избирате клиентите си по-добре.

— Не ги избирам аз. Имате ли нещо против да си измия зъбите и да отида до тоалетната?

— Не, разбира се.

Брукс продължи да претърсва стаята, докато Бойд стоеше пред отворената врата на банята.

— Градчето ни е тихо и спокойно — продължи да бърбори Брукс. — Е, понякога обстановката, се нажежава, особено през пролетта и лятото. Прииждат туристи, има конфликти; жегата притиска всички. Не се случва обаче да ни навестяват частни детективи от известни градски фирми, които правят проучванията си в най-хубавия ни хотел.

— Ще ме смачкат заради тази работа. — Роланд махна с ръка и ядосано изплю пияната в мивката. — Няма да има премия. Надявах се да доведе жената за един уикенд без децата, след като роди.

— Кога ѝ е терминът?

— Петнайсети август.

— Октомври е много красив в Озаркс — подхвърли Брукс, докато Роланд излизаше. — Много ще ни бъде приятно да се обадите, когато дойдете на гости. Бойд, би ли продължил с претърсването? Аз ще отведа господин Бабет в участъка.

— Няма ли да ми сложите белезници?

Брукс отново му се усмихна приятелски.

— Искате ли?

— Не, благодаря.

— Едва ли ще хукнете да бягате — а дори да го направите, къде ще отидете?

Той не хукна. Дори да имаше накъде да бяга, вече беше разкрит, а работата — съсипана.

Щом пристигнаха в управлението, Брукс му наля кафе, даде му възможност да се обади и го остави за няколко минути насаме на едно от бюрата, вместо в килията.

След като позвъни, Роланд седна и се замисли.

— Приключихте ли? — попита Брукс.

— Да, приключих.

— Да поговорим в кабинета ми. Джеф? — обърна се Брукс към един от помощниците на непълен работен ден. — Не ни прекъсвай и не ме свързвай, разбра ли? Само ако е нещо много важно.

— Добре, шефе.

— Заповядайте, седнете. — Брукс затвори вратата на кабинета и се облегна на бюрото. — Ще говоря направо. Забъркал си се в сериозни неприятности, Роланд.

— Чакам адвокат.

— Сигурно лъскав адвокат от някоя лъскава фирма. Но те спипахме как влизаш с взлом. Камерата те е хванала в коридора — пред вратата, след това друга камера те е хванала как тършуваш вътре в апартамента. Намерих инструментите ти за влизане с взлом. — Брукс се преструваше на изпълнен със съчувствие; въздъхна и поклати глава. — Дори лъскавият адвокат ще се затрудни да те измъкне от тази каша, не мислиш ли? Може да се стигне до кратък престой в затвора и да се отрази зле на разрешителното ти. А чакаш бебе. Няма да е никак приятно, ако се налага жена ти да те посещава в затвора в нейното състояние.

— Престоят ми в затвора е под съмнение. А що се отнася до това как ще се отрази на разрешителното ми... По дяволите! — Роланд притисна очите си с пръсти. — Може и да ми се размине. Това е първата издънка в стажа ми.

Брукс вдигна рамене.

— Може и така да е.

— Обикновено не съм небрежен. Уж се огледах, но не съм забелязал камерите.

— Не се обвинявай. Нямаше ги, докато не се отби у Абигейл.

— Аха. — Едва сега Роланд вдигна очи към Брукс с разбиране. — Тя ми изкара акъла с кучето и пистолета си.

— И ти си я уплашил. Тя си е градско момиче — излъга ведро Брукс. — Живее там сама, наблизо няма съседи. А и като се има предвид как си изкарва хляба... Но ти сигурно вече знаеш. Занимава се с охранителни системи и вечно търси начините, по които хората се измъкват. Но пък е малко нервна.

— Сигурно, след като е сложила камери в гората.

— Непрекъснато експериментира, пуска нови програми и разиграва разни сценарии. Доста беше уплашена и се беше заключила, докато ме чакаше да се прибера. Ами ако се беше оказал някой кръвожаден убиец, а не заблуден фотограф?

— Не ми се стори уплашена — измърмори Роланд.

— Абигейл умее да се преструва, а кучето ѝ дава самочувствие. Разказа ми за теб, и аз се зачудих. Казал си ѝ истинското си име.

— Документите ми бяха в раницата. Тя беше насочила пистолет към мен. Нямах никакво желание да я дразня с лъжи, ако пребърка раницата ми. Не съм и предполагал, че ще тръгнете да ме проверявате.

— Това сме ние, ченгетата. Цинични и подозрителни по природа. И така, Роланд — слушай. Знам кой би наел частен детектив от лъскава фирма, за да души около Абигейл, мен, семейство Конрой и хотела.

— Не мога нито да потвърдя, нито да отрека, преди да дойде правният ми съветник.

— Не искам от теб подобно нещо. Просто от мен да знаеш, че Линкълн Блейк ще направи всичко по силите си, за да измъкне онова келешче — сина си, дори ще наеме човек, който да подхвърли фалшиви доказателства и да даде фалшиви изявления.

Роланд скочи от стола.

— Слушайте! Тази работа не е за мен. Не бих направил подобно нещо, независимо кой е клиентът, независимо от цената. И от фирмата не биха приели подобна поръчка. Иначе нямаше да имаме сегашната си репутация.

— Съвсем неофициално — бих казал, че ти вярвам. Но официално... — Брукс вдигна незаинтересовано рамене.

— Сделка ли надушвам?

— Може би. Ръс Конрой е най-старият ми и най-близък приятел. Родителите му са ми като семейство. Майка му буквално рухна, когато видя какво са направили с апартамента онова изчадие и приятелите му. Сега положението е значително по-добро, но...

Брукс взе една папка и я подаде на Роланд.

— Направихме ги, след като Джъстин Блейк и видиотените му приятели бяха приключили забавленията си.

— Господи — измърмори Роланд, докато преглеждаше снимките.
— Чак такива поражения! Това не е нито проява на небрежност, нито

глупава младежка постъпка. А чисто и просто злоба. Напълно в стила на Джъстин Блейк.

Брукс протегна ръка, за да вземе папката.

— След това келешчето успя да излезе под гаранция, дойде в къщата на жената, в която съм влюбен — яко надрусан, въоръжен, и то посред нощ. Прояви глупостта да ме нападне с ножа, който беше донесъл, за да ми нареже гумите. Разстрои момичето ми — а това, Роланд, разстройва мен. Сега сигурно разбираш защо е реагирала така, когато те е видяла пред къщата си.

— Да.

— Джъстин е нанесъл поразии за над сто хиляди в онзи апартамент; нарязва гумата ми, опита се да ме наръга и уплаши приятелката ми. Откакто съм поел работата, не му се случва за пръв път — но сега прекали. Да знаеш, Роланд, че ще си плати за стореното. Това ще се превърне в моя основна цел. Той си го заслужава, и ако някой държи да чуе мнението ми, веднага ще кажа, че си го е заслужил. У него има нещо ненормално — нещо, което и двамата сме виждали у други, които накрая или умират, или убиват.

— Искам да кажа нещо, неофициално.

— Добре, ще си остане между нас.

— Изобщо не ми е приятно да работя за Блейк. Той е гнусен тип. Съгласен съм с абсолютно всичко, което казахте за него. Ще си понеса заслуженото, ако се налага, въпреки че ми е безкрайно неприятно да опирам пешкира заради тези гадняри.

— Не те виня. Слушай какво ще ти предложа, преди да дойде адвокатът. Върви си, Роланд. Нямам предвид единствено да напуснеш града — въпреки че, както казах, ако се върнеш със съпругата си, ще ми бъде приятно да се видим. Искам да кажа, да си отидеш и да сложиш край на тази работа. Притесняваш приятелите ми, притесняваш и любимата ми. Освен това си губиш времето, а Джъстин Блейк няма начин да се измъкне от кашата, която е сътворил. Не виня хората, които си вършат работата, за която са наети — стига да не престъпват закона. Само че за теб може да се окаже доста трудно, а аз ще обърна нещата така, че фирмата ти да понесе удара. Може и да ти се стори, че не е много — но не съм сигурен, че те ще бъдат склонни да изтърпят лошата реклама.

— Налага се да предам доклада си.

— Предай го. Не си открил нищо нито за мен, нито за Абигейл, нито за семейство Конрой, защото няма какво. Но ако продължиш да ровиш, ще разбере, и тогава ще обърне дебелия край. Би трябвало вече да си разбрал, че компютрите са любимата играчка на Абигейл.

— Долавям някаква заплаха.

— Няма никаква заплаха. Казвам ти фактите такива, каквито ги виждам. Мога да подмина цялата тази работа. Опази досието си чисто, предай си доклада и се прибери при жена си. Адвокатът ти няма да успее да постигне по-добра сделка от тази.

— А ти защо ми я предлагаш?

— Вече ти казах какви са причините — а има и още една. Не горя от желание да те тикна зад решетките, Роланд, честна дума. Щях да се отнасям към теб по съвършено различен начин, ако бях преценил, че работиш с удоволствие за човек като Блейк и би направил много повече, отколкото да се вмъкнеш в заключена стая и да огледаш какво има вътре. Ако бях заподозрял подобно нещо, досега да си зад решетките.

— Може ли да се обадя на шефа си, за да му разясня положението?

— Давай. — Брукс стана от бюрото.

— Запознах се с майка ти.

Брукс отново приседна на ръба.

— Така ли?

— Вървах си по улицата, за да се ориентирам — както би казал ти. Къщата е невероятна.

— Много си я харесваме. Хайде, звънни на шефа — подкани го Брукс и излезе от кабинета.

26.

Абигейл изостави всичко друго и се зае със създаването на вируса. Направи безброй опити да го прикачи към червея, който вече бе създадала, но не остана доволна от резултатите.

С червея можеше да нанесе значителни щети, но ако успееше да направи пробив в системата на Волкови, ако той беше последван от вируса, който да плъзне навсякъде, пораженията щяха да са непоправими.

За нея проектът открай време беше нещо като хоби, и тя се надяваше един ден да даде резултат.

Сега обаче се превръщаше в мисия.

Ако ѝ останеше време да разшири оборудването, или си позволеше лукса да наеме още един опитен специалист, може би дори двама... Само че това бе невъзможно, затова нямаше никакъв смисъл да обмисля подобни варианти. Трябваше да действа сама.

С течение на времето бе разработила свой програмен език — за да попречи на външни лица да хакват файловете ѝ — така че, дори да наемеше друг човек, трябваше да го научи на техниката, която използваше.

По-бързо и по-сигурно бе да се заеме сама.

Тя пусна следващата проверка и обърна специално внимание на кодовете, летящи пред очите ѝ. А, не — беше прекалено неподатлив, твърде самостоятелен, изискваше твърде много време.

Тя се отпусна назад, прибра косата си на кок и го пристегна с молив. Докато проучваше екрана, пиеше студен зелен чай, за да мисли по-ясно.

Чаят, двете почивки за йога и пълната тишина никак не ѝ помогнаха.

Когато алармата се включи и Бърт застана нащрек, тя погледна монитора. Не очакваше Брукс толкова рано — помисли си, когато видя патрулката; след това погледна колко е часът.

Работеше от сутринта. Сега бе шест часа следобед, а не бе постигнала желанието напредък.

Дали пък нямаше да се окаже, че не ѝ е по силите?

Понечи да стане и да му отключи, но си спомни, че вече му е дала ключове и той знае кода. Доста неловко — каза си тя, но хубавото беше, че не ѝ се налагаше да става, за да му отваря.

Независимо от всичко, в къщата щеше да има човек, който да заема част от нейното пространство. Как да се съсредоточи над нещо толкова сложно, над тази деликатна материя, след като не беше сама?

Това съсипа фантазиите ѝ за сложна и модерна компютърна лаборатория и екип от специалисти. Но беше само фантазия — нищо повече, защото тя винаги работеше сама, докато...

— Здравсти. — Брукс влезе и остави един плик на плота. — Как върви?

— Не толкова добре, колкото ми се иска. Ще пробвам нова последователност и ще я тествам.

— От кога работиш?

— Няма значение. Още не е готово.

— Добре, изчезвам веднага. Донесох част от нещата си и ще се кача горе, за да ги подредя. Ако не си готова, когато приключа, ще си намеря друго занимание.

Тя изсумтя нещо в отговор. Опита се да не се напруга, когато чу отварянето на хладилника, а след това — и на един шкаф. Когато тишината се върна, тя въздъхна и отново се зае с работата си.

Забрави напълно, че той е в къщата. През следващите два часа се потопи в света на кодовете и последователностите. Когато най-сетне я спряха главоболие и напрежение в очите, тя стана, за да вземе хапче и да пийне нещо.

Едва тогава си спомни за него.

Качи се на горния етаж. Бе съвсем тихо и реши, че е заспал — но се оказа, че го няма в спалнята. Обзета от любопитство, тя отвори гардероба.

Дрехите му бяха подредени при нейните — ризи, панталони и дори един костюм.

Никога досега не го беше виждала с костюм. Докосна единия ръкав, докато разглеждаше обувките на пода.

Двамата имаха един гардероб — помисли си тя. Беше много поинтимно, отколкото просто да споделят леглото. Отвори чекмеджетата на бюрото. Покрай работата беше забравила да му направи място.

Той обаче се беше погрижил сам. Трябваше да поразмести, но това беше дребна работа.

Затвори чекмеджетата, отстъпи назад и огледа стаята. Дали не трябваше да купи нов гардероб, може би скрин?

Щеше ли да им трябва?

Той щеше ли да остане?

Някакво движение привлече погледа ѝ, отиде до прозореца и го видя да плеви зеленчуковите лехи. Беше прекопал картофите — нещо, което тя отлагаше от дни.

Ризата му беше мокра от пот, ръцете му блестяха, а бейзболната шапка скриваше лицето му.

Боже, каква тръпка! Неочаквана и възхитителна. Дрехите му висяха в гардероба до нейните, а тя стоеше на прозореца и го наблюдаваше как работи в градината под ясното синьо небе.

Обърна се и изтича надолу.

В кухнята откри продуктите, които той беше подредил в хладилника, и лимоните, които беше купила преди няколко дни.

Направи прясна лимонада, наля две високи чаши, добави счукал лед и ги изнесе навън.

— Прекалено горещо е, за да прекопаваш — провикна се тя. — Ще се обезводниш.

— Почти приключих.

Занесе чашите до него, докато той довършваше последната леха.

— Току-що я направих.

По слепоочията му се стичаха капки пот, докато надигаше чашата — изпи половината, без дори да си поеме дъх.

— Свършил си страшно много работа.

Той се облегна на мотиката и огледа градината.

— Надявам се да опитам масления зелен фасул през есента. Обожавам го.

— Този боб се казва лима.

— Намираш се на юг, мила. — Той разкърши рамене и допи лимонадата. — Не бях работил в градина, откакто заминах за Литъл Рок. Дори не съм си давал сметка, че ми липсва.

— Но е горещо и задушно. — Тя го хвана за ръката. — Не бях особено гостоприемна.

— Понякога ти е позволено да се заплесваш по работата. Поне така е при мен, и ще се случва понякога.

— Моята, поне в момента, ми носи само разочарования. Мислех, че съм по-близо до целта.

— Не мога да ти помогна. Не разбирам абсолютно нищо от онова, което правиш. Затова пък мога да работя в градината и да изпека пържолите, които съм донесъл, за да ти остане повече време да се занимаваш с работата си. — Той наклони глава и я погледна. — Но май е крайно време за почивка, а и аз имам нужда от душ.

— Изпотен си — съгласи се тя, взе мотиката и я отнесе в градинската барака. — Ще набера зеленчуци, за да направя салата, докато се приготвяш.

— Аз бих казал „ние“.

— Ти вече работи достатъчно в градината.

— Не говорех за „нас“ в градината. — Той стисна ръката ѝ и я поведе към къщата. — Говорех за „нас“ под душа.

— Аз всъщност трябва...

— Хайде де, изкъпи се с мен. — Той спря и свали мръсните ботуши и чорапите. — Разказах ли ти за вира, в който ходехме да плуваме?

— Не.

— Не е далече, малко по-нагоре на хълмовете. По-скоро е един завой на реката — не прилича на езеро, но е страхотно.

Тя остави чашите на плота, докато той я водеше към банята.

— Водата е супер. Цветът ѝ е тютюнев, и въпреки това е бистра. Двамата с Ръс и други ходехме да караме колело през дългите летни дни, събличахме се и се къпехме. Първия път, когато се къпах гол с момиче, беше в Папратовото езеро, както го наричат местните, защото там са избуяли нагъсто много папрати. Някой път ще те заведе.

— Звучи интересно, но точно сега...

— Трябва просто да се съблечеш и да се намокриш. Дай да ти помогна.

— Много си решителен — отбеляза тя, когато той измъкна ризата през главата ѝ.

— Още нищо не знаеш — увери я той, докато разкопчаваше сутиена ѝ.

— Значи няма смисъл да споря.

— Абсолютно никакъв. — Протегна ръка зад нея и пусна душа, след това дръпна ципа на панталона ѝ.

— Тогава ще съм послушна.

— Разумно решение.

— Обичам да действам разумно. — Тя смъкна ризата му и я пусна на пода.

— Алилуя. — Задържа я, когато тя се опита да пристъпи към него. — Нека първо да отмия потта.

— Тя не ме притеснява. Потта е нещо естествено и... — Притисна устни към врата му. — Солено.

— Да не би да си решила да ме убиеш, Абигейл? Господи!

Много ѝ се искаше да го накара да я желае, да потръпва по същия начин, по който ѝ въздействаше и той. Харесваше мускусния му мирис и потта, избила след физическата работа.

Хладката вода се стичаше по тялото ѝ.

— Много е приятно — прошепна тя.

Беше чудесно, когато устните му плениха нейните, ръцете му погалиха тялото ѝ и тя вкуси жаждата и желанието му.

Представи си как се потапят в хладните води на реката, където папратта бе избуяла и зелена, а лунната светлина се промъкваше през деления покров на дърветата.

— Искам да отида да поплувам с теб.

— Добре.

— На лунна светлина — уточни тя и отпусна глава назад, а устните му докоснаха шията ѝ. — Никога не съм била романтична — не и преди да се появиш ти. Но ти ме караш да копнея за лунна светлина, за диви цветя и шепот в мрака.

— Ще имаш всичко това, дори и повече. — Той приглади мократа ѝ коса назад и пое лицето ѝ между дланите си. — Много повече.

— Обещания и тайни, и още много неща, които не разбирам. Искам да ги вкуся заедно с теб. Много те обичам. Не съм и мечтала за това.

— Има и още. — Той я привлече за целувка — дълга, бавна и страстна, докато водата плющеше около тях.

Ако можеше, щеше да ѝ подари луната и цял океан от диви цветя.

Можеше да ѝ обещае много неща. Да я обича, да ѝ помогне да намери спокойствие — истински рай.

Подобни моменти, когато бяха сами, можеха да им открият безгранично удоволствие. Можеха да се изолират от света и неприятностите му.

Тя го изкъпа, после той нея — сантиметър по сантиметър. Беше възбуждащо, приятно, завладяващо. Усещаха аромата на мед и бадеми, гладките си тела, чуваха дългите си въздишки.

Когато той я притисна, когато я изпълни, нямаше луна, нито диви цветя — имаше единствено шепот и обещания. И още нещо.

Докато му се отдаваше, тя си помисли, че това е всичко, което иска.

Задоволството не я напусна и докато беше в кухнята и се опитваше да измисли нещо интересно за картофите — Брукс обичаше картофи — които щеше да сервира към пържолите и салатата. Вдигна виновно поглед към компютъра, докато наливаше вино.

— Трябва да опитам отново.

— Дай на големия си ум малко почивка. Да поседнем за малко. Имам няколко новини.

— Новини ли? Защо не започна с тях?

— Беше заета, когато се прибрах — напомни ѝ той. — А след това се разсеях под душа.

Той седна на плота и посегна към чашата с лимонада.

— Започвам подред. Разговарях с Роланд Бабет. Камерите, които взех назаем от теб, свършиха работа и сега имам запис как влиза в апартамент „Озаркс“ със специални инструменти.

— Арестува ли го?

— Може и така да се каже. Държа да подчертая, че той ми допадна, след като изгладихме недоразуменията.

Разказа ѝ всичко. В това време тя обели и нарязва на четвъртинки дребните червени картофи.

— Казал си му, че ме е уплашил.

— Може и да съм попреувеличил реакцията ти, но според мен гордостта ти ще преглътне този факт.

— Значи си... изопачил истината, за да може той да ме съжали и да не проявява любопитство към камерите, пистолета и всичко останало.

— Думата „изопачавам“ ми харесва. Далеч по-изискана е от „лъжа“.

— И си му повярвал, че ще си тръгне и няма да продължи с разследването си?

— Да. Човекът има семейство, Абигейл — съпругата му очаква третото им дете и той не желае да застрашава работата си като продължи да рови, или да рискува някой да го изправи пред съда. Фирмата му няма желание да се занимава с шума, който ще се вдигне, особено след като видяха снимките на щетите в хотела. Освен това той не харесва нито Блейк, нито момчето.

— Но работи за тях.

— Може и така да се каже. И аз работя за тях, тъй като съм на държавна работа. Това не означава, че ми харесват!

— Да, прав си.

— Предложих му нещо добро, и той ще се справи. Може да си предаде доклада, да изпълни договора с клиента и да приключи.

— Ако няма да ни донесе неприятности, логиката, която използва, за да се свържеш с властите, да продължиш със свидетелските показания, няма да се получи.

Той посегна и стисна ръцете ѝ за момент, накара я да го погледне.

— Напротив — стига да си представиш, че подобно нещо може да се случи отново. Ако обаче не приключим с този въпрос, ти никога няма да си намериш мястото тук и да пуснеш корени, както искаме и двамата.

— Така е, но може да позабавим темпото, да отделим повече време за... — Тя замълча, тъй като той само я гледаше. — Забавянето е оправдание. То означава страх, не кураж.

— Никога няма да поставям под въпрос куража ти, нито пък да критикувам начина, по който си се справяла.

— Оценявам го високо. Искам да се приключи, Брукс. Наистина го искам. Но съм безумно уплашена, че направих необходимото за да се стигне до самия край. И същевременно изпитвам облекчение.

— Надявам се тогава да се зарадваш, че капитан Ансън е в Чикаго и възнамерява да се срещне с агент Гарисън.

— Той ли ти се обади?

— Днес следобед, по един от телефоните за еднократна употреба.

— Много съм му благодарна. — Тя започна да кълца скилидка чесън, впила поглед в ръцете си и ножа. Усети как вътре в нея се трупа напрежение. — Дано тя му повярва.

— Избрала си умна, способна и честна жена.

— Да, много внимавах с избора.

— Ансън е умен, способен и честен човек. Едва ли друг щеше да се справи по-добре.

— Изборът и на двамата е добър и логичен. Добре, че стана бързо. Отлагането не е разумно, след като веднъж се вземе решение, така че е най-добре да продължавам бързо нататък.

Тя добави зехтин, малко дижонска горчица, а след кратък размисъл — и малко балсамов оцет.

— С изключение на моето участие.

— И твоят час ще настъпи.

— Вече не съм толкова сигурна.

— Аз обаче съм — така че вземи от моя кураж. — Той я наблюдаваше как сипва сос „Уорчестър“ в купата, а след това и италиански дресинг, който знаеше, че използва главно за мариноване. След това добави чесън, и пипер и ситно накълцан босилек.

— Какво правиш, Абигейл?

— Ще мариновам картофите в този сос, а после ще ги изпека. Измислям съставките в движение — добави тя, докато разбъркваше сместа. — Това е наука, а науката обикновено ме успокоява. Обичам да експериментирам, когато резултатите са задоволителни. Дори когато не са, процесът на експериментиране е интересен.

Не можеше да откъсне очи от нея.

Тя бъркаше, душеше, присвиваше очи и добавяше по още нещо.

Красива е като картинка — помисли си той: с все още влажна от душа коса, прибрана в къса, лъскава кестенява опашка. Беше облякла бледо сива риза без ръкави и къси дънкови панталонки.

Един от пистолетите ѝ беше съвсем наблизо, на плота до задната врата.

Големите ѝ зелени очи изглеждаха сериозни, дори строги, докато прехвърляше картофите в дълбоката купа и ги заливаше с експерименталната марината. Взе една дървена лъжица.

— Омъжи се за мен, Абигейл.

Тя изпусна лъжицата. Бърт пристъпи напред с предпазлив поглед.

— Някак ми дойде отвътре — обясни той.

— Шегуваш се, нали? — Тя вдигна лъжицата, пусна я в мивката и протегна ръка, за да вземе друга от керамичното гърне. — Защото сега готвя и сме в твърде семейна обстановка.

— Не. Мислех обстановката да бъде по-подходяща, когато ти предложи. Щеше да има лунна светлина, както ти обичаш; цветя, може би шампанско. Мислех и за пикник. Щях да го организирам на лунна светлина и на мястото, откъдето обичаш да гледаш хълмовете. Но като те наблюдавах, някак ми се изплъзна от езика.

Той заобиколи плота и хвана двете ѝ ръце в своите.

— Омъжи се за мен, Абигейл.

— Не мислиш разумно. Това не е въпрос, който да обмисляме, а още по-малко — да обсъждаме, след като положението ми е напълно неустановено.

— Положението никога не е установено. Не говоря за случая — добави той. — Кълна ти се, че накрая ще уредим всичко. Само че винаги ще има нещо притеснително. А сега е идеалният момент — преди да приключи, преди да уредим нещата, защото ще можем да се закълнем във вярност в момент, когато нещата съвсем не са свършени.

— Ами ако нещо се обърка...

— Значи ще се обърка. Ние обаче ще бъдем наясно със себе си и чувствата си.

— Брак... — Тя измъкна ръцете си и разбърка картофите. — Това е граждански договор, който се нарушава поне в половината от случаите с друг документ. Хората си обещават, че е завинаги, а в действителност...

— Аз ти обещавам, че ще е завинаги.

— Не можеш да си сигурен.

— Вярвам в това, което казвам.

— Ти... ти току-що се нанесе. Едва си си закачил дрехите си в гардероба.

— Значи си забелязала.

— Да. Познаваме се от по-малко от три месеца. — Тя извади тавичка — с бързи, припрени движения — и пресипа картофите в нея. — Предстои ни нещо много трудно. Ако говориш сериозно и след време продължиш да си все така сериозен, съм готова да обсъдим гледните си точки по този въпрос в по-подходящ момент.

— Отлагането си е чисто оправдание.

Тя пхна тавичката във фурната и се обърна към него.

— Сигурно се мислиш за много хитър, след като ме затапваш със собствените ми думи.

— Съвсем на място е.

— Защо тогава ме караш да избухвам? Мразя да избухвам. Ти защо никога не избухваш?

— Нямам нищо против да се ядосвам понякога. — Той сви рамене и отново взе чашата с лимонада. — Но в момента не съм ядосан. Просто се чудя защо толкова те притеснява това, че те обичам и искам да се оженим.

— Много ясно ти казах какво мисля за брака и...

— Не, изтъкна много ясно мнението на майка си.

Тя много внимателно взе кърпа и избърса ръце.

— Това беше неприятно и неочаквано.

— Не го казах, за да те нараня. Ти си изтъквала пред мен студената логика и статистика. Това са прийомите на майка ти.

— Аз съм учен.

— Да, знам. Освен това си мила жена, която умее да проявява загриженост и копнее за лунна светлина и диви цветя. Кажи ми какво иска тази част от теб, какво чувства тя, а не какво ти е набила в главата майка ти.

— Как може да ти е толкова лесно?

— Защото ти си единствена и неповторима за мен. Защото никога не съм изпитвал към друга онова, което изпитвам към теб. Искам да прекарам целия си живот с теб, Абигейл. Искам да създам дом с теб, да имаме семейство. Искам да имаме деца, да ги отгледаме и възпитаваме заедно. Ако не желаеш такова бъдеще с мен, ще ти дам най-доброто, на което съм способен, и се надявам да променя мнението ти. Просто кажи, че не го искаш.

— Напротив, искам го! Само че...

— Какво?

— Не знам! Как е възможно хората да мислят, след като са обзети от толкова силни чувства?

— Ти можеш. Имаш огромен ум и огромно сърце. Омъжи се за мен, Абигейл.

Той, разбира се, беше прав. Тя можеше да мисли. Можеше да си представи какво ще представлява животът ѝ без него — какво ще бъде, ако потисне чувствата си и разчита единствено на логиката.

— Не мога да впиша истинското си име в брачното свидетелство. Той вдигна вежди.

— В такъв случай, забрави.

Тя се разсмя.

— Няма да забравя. Искам да кажа „да“.

— Тогава кажи „да“.

— Да. — Тя затвори очи и усети как ѝ се завива свят от удоволствие. — Да! — повтори тя и го прегърна силно.

Той я целуна по мократа буза.

— Аз съм най-щастливият човек на света! — Привлече я отново към себе си и я целуна по устните. — Мама казва, че жените плачат, когато са щастливи, защото са така обладани от чувства, че искат да намерят отдушник, да споделят радостта си. А сълзите разпръскват щастието.

— Май е така. Дано картофите станат хубави.

Той се засмя и допря чело в нейното.

— Как е възможно да мислиш за картофите в подобен момент?

— Защото ми предложи да се омъжа за теб, докато създавах рецепта. Ако се получи добре, ще бъде наистина специална. Ще разказваме на децата си как е създадена.

— Дори да не се получат, пак ще им разказваме.

— Да, но картофите няма да ни бъдат вкусни.

— Господи, наистина много те обичам! — Той я притисна силно до себе си.

— Не съм и мечтала за нещо подобно — а сега го имам. Ще изградим съвместен живот, ще създадем семейство. Ние сме заедно! — Тя отстъпи назад и стисна ръцете му. — И още нещо. Ще слеем живота си. Невероятно е, че хората го правят. Остават отделни личности — всеки с особеностите си, и въпреки това действат като едно цяло. Твоето, моето, но също и най-въздействащото — нашето.

— Хубава дума е „нашето“. Предлагам да я използваме непрекъснато.

— Отивам за маруля, за да направя салата за вечеря.

— „Ние“ е другата хубава дума. Отиваме заедно.

Тя се обърна към вратата, все още замислена.

— Сливане. Единение. Без изместване, многозначителни подхвърляния или временно обвързване. Едно цяло. Едно неразривно цяло. Всеки си запазва особеностите — всеки си остава отделен човек — и същевременно двамата се превръщат в едно.

— Струва ми се, че вече не говориш за нас.

— Точно това е отговорът. Нещо по-различно от простото единство. Тук говорим за истинско сливане. Как не съм се сетила досега? С това ще се справя. Сигурна съм, че ще се справя. Трябва да опитам нещо.

— Давай. Аз ще довърша вечерята. Само че не знам кога да извадя картофите.

— А, да. — Тя се обърна към часовника и пресметна. — Разбъркай и ги остави за още петнайсет минути. След половин час ще бъдат готови.

Час по-късно тя беше направила нови изчисления, беше пренаписала кодовете, беше реструктурирала алгоритъма. Направи предварителните тестове, набеляза местата, които трябваше да доизкусури или да подсили.

Когато откъсна мислите си от работата, нямаше представа къде са Брукс и Бърт, но видя, че фурната е топла.

Откри ги на задната веранда. Брукс четеше книга, а Бърт дъвчеше кокал.

— Извинявай, че се забавих толкова.

— Няма нищо. Успя ли?

— Трябва да поработя още — не съм го доизпипала, но дори когато го завърша, ще трябва да го ромуланизирам.

— Какво?

— А, просто термин, който използвам в програмирането. Ромуланите са измислена извънземна раса. От „Стар Трек“. Много обичам „Стар Трек“.

— Всички генийчета си падат по „Стар Трек“.

Тонът, с който изрече думата „генийчета“, я накара да се усмихне.

— Не знам дали е така, но ми харесва. Ромуланите имат устройство, благодарение на което бойните им кораби стават невидими.

— Значи трябва да намериш начин да направиш вируса невидим. Да го ромуланизираш.

— Точно така. Ще го маскирам като доброкачествен — като троянски кон, например. И тази идея си я бива, но когато е невидим, е най-добре. Това е начинът. Ще стане.

— Значи имаме повод да празнуваме.

Насладиха се на залеза. За Абигейл това беше годишната им вечеря.

Луната беше вече изгряла, когато телефонът в джоба на Брукс звънна.

— Капитанът е.

Абигейл отпусна ръце в скута си, преплете пръсти и ги стисна. Положи усилие да диша бавно, докато слушаше какво казва Брукс и се опитваше да разбере какво точно му е казал Ансън.

— Осъществил е контакт — рече тя, когато разговорът приключи.

— Точно така. Била е скептично настроена, отнесла се е подозрително. Щях да разваля мнението си за нея, ако не беше. Проверила го е, задавала е купища въпроси. Сигурно е щяло да бъде същото с всеки агент и шериф в Чикаго. Не мога да се закълна, че е повярвала, че не знае къде си, но по този въпрос не може да направи абсолютно нищо, тъй като няма никаква връзка между вас двамата.

— Но те ще трябва да се свържат с мен. Ще искат да ме разпитат, да поговорят лично с Елизабет Фич.

— Ти вече си го измислила. — Без да откъсва очи от нея, той отпусна ръка върху напрегнатите ѝ пръсти. — Ще отидеш, когато си готова. Разговаряли са в продължение на два часа и са се разбрали да се срещнат отново утре. Тогава ще научим още.

— Тя със сигурност се е свързала с началника си.

— Десет минути след като Ансън е излязъл, тя също е излязла и се е качила в колата си. Той не можеше да се закълне, че няма опашка, но я е последвал до дома на заместник-директора. Ансън ни позвъни

веднага след като е влязла. Той е в движение. Не съм и помислял, че ще остане пред къщата.

— Значи знаят, че съм още жива. Вече са наясно, че аз съм *твой* друг.

— От тяхна гледна точка това са плюсове.

— Логично е. — Тя си пое дълбоко дъх. — Сега вече няма връщане назад.

— Нито за мен, нито за теб.

— Искам да поработя поне още час-два.

— Добре, но не се претоварвай. Утре сме на барбекю.

— Да, но...

— Нещо напълно нормално е, освен това и двамата ще се поразсеем. За два часа ще се откъснем от всичко това. — Той я погали по косата. — Всичко ще бъде наред, Абигейл. Имай ми доверие. Освен това вече имаме новина. Сгодени сме.

— О, боже!

Той се разсмя и подръпна игриво косата ѝ.

— Семейството ми ще се зарадва много. Трябва да ти купя и пръстен — добави той.

— Веднага ли ще им кажеш? Ако нещо се обърка...

— Ще се погрижим нищо да не се обърка. — Той я целуна нежно. — Не работи до късно.

Работа — помисли си тя, когато остана сама. Поне знаеше какво прави и вземаше мерки срещу онова, на което искаше да се противопостави. Нямахте връщане назад — напомни си тя и седна пред компютъра. Нито за него, нито за нея.

Независимо от това се почувства по-уверена при мисълта, че ще разгроми руската мафия, отколкото за семейното барбекю.

Тя се изтръгна от съня и се озова сред мрак.

Не беше чула изстрел, а гръм. Не беше експлозия, а светкавица.

Най-обикновена буря, помисли си тя. Просто вятър и дъжд.

— Кошмар ли? — измърмори Брукс и протегна ръка в тъмното.

— Бурята ме събуди. — Тя стана от леглото. Беше неспокойна. Приблужи се до прозореца. Искаше глътка чист въздух, затова го отвори широко, вятърът се заигра с косата ѝ.

— Сънувах. — При следващата светкавица видя как дърветата се превиват. — Попита ме дали сънувам кошмари или се връщам назад в спомените. Не ти отговорих. Не ми се случва често, но сънищата са по-скоро възстановка на случилото се, отколкото кошмари.

— Не е ли същото?

— В общи линии, да.

Поя хладен вятър и небето се пръсна като черупка на варено яйце под напора на светкавица.

Абигейл знаеше, че той чака да му разкаже. Брукс притежаваше неизчерпаемо спокойствие като майка ѝ, но за разлика от нея знаеше какво е състрадание.

— Намирам се в стаята си в къщата. Рожденият ми ден е. Щастлива съм. Тъкмо съм си сложила обещите и жилетката, които Джон и Тери ми подариха. В съня, както и тогава, мислех, че са много красиви. Мислех, че никога няма да ги сваля, че ще ми дават сили, когато свидетелствам. Тогава чух изстрелите.

Тя остави прозореца отворен, обърна се и видя, че той е седнал в леглото и я наблюдава.

Състрадание, помисли си отново тя. Надяваше се никога да не приеме състраданието му за даденост.

— В съня всичко се случва съвсем бавно, въпреки че в действителност съвсем не беше бавно. Помня всичко — всяка малка подробност, всеки звук, всяко движение. Ако притежавах това умение, щях да го извиквам сцена по сцена и да го пускам като филм.

— Трудно ти е да помниш ясно.

— Аз... — Тя не се беше замисляла. — Сигурно. И тогава имаше буря, както сега. Гърмеше, имаше светкавици, вятър, дъжд. Първият изстрел ме стресна. Пулсът ми се ускори — дори не повярвах, че е изстрел. Последваха нови; вече нямаше място за съмнение. Много бях уплашена, но хукнах да търся Джон. В съня ми тази вечер не Джон се втурна в стаята, не Джон умираше, а кръвта му изтичаше и попиваше в блузата, когато притисках раната. Не беше Джон. А ти.

— Сетих се. — Тя го видя, когато блесна светкавица. Очите му бяха ясни, вперени в нея. — Беше ясно.

— Не е ясно. Това е стрес, емоции — няколко пъти преживях миналото. Онова, което изпитах към Джон и Тери — най-вече към Джон, беше вид любов. Сега, след като разбирам тези неща по-добре, мога да кажа, че съм си падала по него. Напълно невинно, не сексуално, но доста въздействащо чувство. Той ме защитаваше, и аз му имах пълно доверие. Той носеше значка, оръжие, изпълняваше задълженията си, също като теб.

Тя пристъпи към леглото, но не седна.

— Хората казват на онези, които обичат: „Готов съм да умра за теб“. Не очакват да се стигне до такъв обрат, нямат планове да направят подобно нещо. Може и да вярват, че ще го сторят, може и намерението им да е напълно сериозно, може би това е най-обикновен израз на преданост. Аз обаче вече знам какво означава, разбирам невъзможната дълбочина на чувствата. Знам, че ти би умрял за мен. Знам, че би рискувал живота си, за да ме защитиш. Това ме ужасява.

Той пое ръцете ѝ в своите.

— Той не е бил предупреден. Не е познавал врага. Ние го познаваме. Не влизаме в капан, не ни очаква засада, Абигейл. Ние сме тези, които залагат капана.

— Да. — Стига толкова, каза си тя. Достатъчно. — Държа да знаеш, че ако се оставиш да те ранят по време на засадата, ще бъда силно разочарована.

Остана изненадана, когато го чу да се смее.

— Ами ако е повърхностна рана? — Той хвана ръката ѝ и я привлече на леглото.

— Много разочарована. — Тя се обърна към него и затвори очи. — И няма да проявя никакво съчувствие.

— Ти си жена с непоклатими принципи. Май ще трябва да избягвам повърхностните рани.

— Така би било най-добре.

Тя се отпусна до него и се заслуша в бурята, която се пренасяше на запад.

На сутринта небето беше ясно и синьо, а температурата се покачваше. Тя седна да поработи още един час.

— Остави го за малко — предложи Брукс.

— Добре. Трябва обаче да го доизпирам. На финала съм, но още не е свършен. Не искам да правя нищо друго, докато не обмисля всички възможности.

— Звъннах на Ансън. Има среща с Гарисън и заместник-директор Кабът след час и половина.

— Ще ми бъде необходим още един ден работа над програмата. — Тя го стрелна с поглед. — Не мога да разкрия пред властите какво съм намислила. Не е законно.

— Това ми е ясно. А защо не кажеш на мен?

— Предпочитам да почакам, докато приключа, защото тогава ще бъде сигурна, че мога да направя онова, което искам. — Понечи да каже още нещо, след това поклати глава. — Ще почака. Не знам какво да облека днес следобед, нито пък... — Тя замълча ужасена. — Защо не ми каза?

— Какво? — Неочакваното ѝ избухване го накара да застине неподвижно над купичката със зърнена закуска. — Какво е трябвало да ти кажа?

— Трябва да занеса някакво ястие у майка ти. Много добре знаеш, че не съм запозната с правилата. Трябваше да ми кажеш.

— Няма правила. Просто...

— Тук е казано — посочи тя екрана. — Гостите често носят ястия, в повечето случаи своя специалитет.

— Къде го пише?

— В този сайт. В момента проучвам етикета за барбекю.

— Мили боже! — Разкъсван между смеха и почудата, той наля мляко в купичката. — Това е най-обикновено събиране, а не

официално събитие. Купил съм бира — ще занесем нея. Ще купим и бутилка вино.

— Трябва веднага да приготвя нещо! — Тя се втурна в кухнята и започна да рови в хладилника и шкафовете.

Той се изправи и се загледа в нея, докато разбъркваше зърнената закуска в купичката.

— Спокойно, Абигейл. Не е нужно да правиш каквото и да било. Ще има предостатъчно храна.

— Не е там работата! Орзо^[1]. Имам всичко необходимо, за да направя орзо.

— Добре, но какъв е смисълът?

— Да занеса храна в покрит съд, която съм приготвила лично, е проява на любезност и показва, че ценя поканата. Ако не бях проверила, нямаше да знам, защото ти не си ми казал. — Тя сложи тенджерата с вода на печката и добави сол.

— Заслужавам да ме набият с камшик.

— Да не би да мислиш, че е забавно? — Тя извади сушени на слънце домати, зехтин и маслини. — Може и да не знам точно как се действа на такива събития, но разбирам отлично, че мнението на семейството ти за мен е от значение.

— Мама и сестрите ми вече са те харесали.

— Може и да ме харесват, но не и ако се появя на барбекюто без специалитет. Върви да ми донесеш малка глава радицио^[2] от градината.

— С удоволствие, но не знам какво представлява.

Тя му отправи унищожителен поглед и изфуча навън, за да го донесе сама.

Така поне престана да мисли за незаконните компютърни вируси и реакцията на федералните — помисли си той. Тъй като бе готова да разкъса някого, той реши, че няма да е зле да стои настрана от нея, поне за два часа. Когато тя се върна, се оказа, че въпросното радицио са някакви червеникави листа. Ако станеше въпрос отново, вече щеше да знае.

— Трябва да отскоча до управлението за два часа — каза той.

— Добре. Върви.

— Имаш ли нужда от нещо? Мога да го донеса на връщане.

— Имам всичко.

— Значи, до после.

Тъкмо излизаше, когато телефонът му звънна.

— Глийсън?

— Здравсти, шефе. Има малка патаклама пред баптистката църква — уведоми го Аш.

— Не се занимавам с никакви патаклами в свободния си ден.

— Да, ама тази е с господин Блейк и семейство Конрой — затова реших, че може и да дойдеш.

— Идвам веднага! — Той скочи в колата и даде на заден, докато притискаше телефона между ухото и рамото си. — Докъде са я докарали?

— Крещят, обвиняват се, обиждат се грозно и има голяма вероятност да стане още по-зле. Пътувам натам.

— Ако пристигнеш преди мен, опитай да ги накараш да престанат.

Вече ядосан, включи сирената и даде газ веднага щом излезе на главния път.

Не му отне много време. Спря срещу Аш.

— Обръснал си си... — Космите по брадичката му не можеха да бъдат наречени брада, каза си Брукс. — Окосмяването.

— Да, стана твърде горещо.

— Ясно.

Както беше предположил Брукс, скандалът бе прераснал в груб сблъсък, на косъм от физическата разправа, затова той реши да изчака с подмятанията по адрес на подобие на брада на Аш.

Линкълн Блейк и Мик Конрой бяха в центъра на събитието, заобиколени от хора, облечени в най-хубавите си дрехи, специално за неделната служба, разярени и готови за скандал на прясно окосения хълм пред червената тухлена църква.

Дори преподобният Гуд, стиснал светото писание в ръка, беше почервенял като цвекло под гъстата си бяла коса.

— Успокойте се! — провикна се Брукс.

Някои от гласовете утихнаха; някои от мъжете, наежени едни срещу други, се отдръпнаха, когато Брукс се запровира напред.

Блейк беше довел асистента с каменното лице. Брукс беше убеден, че той е въоръжен. В Арканзас все още имаше закони, които забраняваха да се внасят оръжия в църква — един господ знаеше

докога ще бъде така — но бе много малко вероятно някой от събралите се на зеления хълм да носи оръжие, когато е с вратовръзка и официални обувки. Оръжието плюс разправията, прераснала в скандал, представляваше истинска рецепта за кръвопролитие.

— Застанали сте пред църква — провикна се недоволно и леко разочаровано той. — Предполагам, че повечето от вас са присъствали на службата в църквата тази сутрин. Чух изрази, които не подхождат нито на мястото, нито на времето. А сега ви моля всички да проявите малко уважение.

— Линкълн започна цялата работа — скръсти ръце Джил Харис. — Мик още не беше влязъл, и Линкълн му се нахвърли.

— Човек има право да изкаже мнението си! — кресна Моджийн Парсънс, майката на Дойл. — А ти престани да си вреш дългия нос в работите на другите!

— Нямаше да се наложи, ако не беше отгледала хулиган.

— Дами! — Брукс знаеше, че рискува живота си, когато пристъпи между тях, защото жените бяха готови да му се нахвърлят със зъби и нокти, за да застанат до мъжете си. — Ще бъде най-добре и вие, и всички останали да се приберете по домовете си.

— Ти и онази Лаури вкарахте момчето ни в клопка. Линкълн ми каза какво си направил. А семейство Конрой пък се опитват да си докарат малко пари, като натопят момчетата за невинните им лудории.

Хили Конрой изблъска хората, за да застане до съпруга си. По изражението й Брукс разбра, че е бясна.

— Моджийн Парсънс, много добре знаеш, че това е лъжа! Познавам те, откакто си се родила, и по изражението ти личи, че си знаела.

— Да не си посмяла да ме наричаш лъжкиня! Синът ти съсипа хотела, а сега се опитваш да накараш моето момче да плаща.

— Хич не изправяй моя син срещу твой, Моджийн! Ако продължиш да разпространяваш лъжи, горчиво ще съжаляваш!

— Я върви по дяволите!

— Стига! — Съпругът на Моджийн, Клинт, пристъпи напред. — Достатъчно, Моджийн. Прибираме се веднага.

— Застъпи се за сина си!

— Защо? Ти цял живот се застъпваш за него. Хили, Мик, извинявайте, че съм участвал във възпитанието на Дойл и той е станал

такъв, какъвто е сега. Моджийн, качвам се в колата и се прибирам вкъщи. Можеш или да тръгнеш с мен, или да останеш. Ако останеш, няма да ме намериш вкъщи, когато се прибереш.

— Да не си посмял да ми говориш по този начин...

Той обаче се обърна и се отдалечи.

— Клинт! — Тя се облещи и заситни бързо след него.

— Тази работа ми писна — отбеляза Джил. — Ще се прибера пеша.

— Какво ще кажете с Хили да ви закараме, госпожо Харис? — Мик пристъпи напред и пое ръката ѝ. — Много се извинявам, че стана така, Брукс.

— Най-добре заведете госпожа Харис вкъщи.

— Не сме приключили, Конрой.

Мик погледна Блейк студено и малко предпазливо.

— За последен път ти казвам, че няма да правя бизнес с теб. Дръж асистента си и разните като него далече от мен, от семейството и от имота ми.

— Ако си въобразяваш, че ще измъкнеш пари от мен, объркал си се. Направих ти напълно справедливо предложение.

— Върви си вкъщи — обърна се Брукс към Мик, а след това — към Блейк.

Дори не се опита да покаже неодобрението и разочарованието си. Заговори с неприкрито отвращение:

— Ще поговоря с господин и госпожа Конрой по-късно.

— Сигурно — за да нагласиш разказа си.

— Ще поговоря и с преподобния и госпожа Гуд. Да не би да твърдите, че свещеникът и съпругата му също лъжат? Всъщност, заедно със заместниците ми ще поговорим с всички, които са станали свидетели на разправията днес или са участвали в нея. Ако разбере, че си притеснявал хората, ще накарам семейство Конрой да пуснат ограничителна заповед срещу теб и всички, които си повикал, за да ги тормозят. Никак няма да ти хареса. Още по-малко ще ти хареса, ако заповедта бъде пусната и я нарушиш.

— Не можеш да ме сплашиш.

— Ти си по-добре запознат със сплашването, така че би трябвало вече да си наясно, че не правя подобни неща. Просто разяснявам положението. Защо не поговориш с адвокатите си, преди да направиш

нещо, за което ще съжаляваш? А сега си върви. Съпругата ти ми се струва разстроена и притеснена.

— Не е твоя работа как е съпругата ми.

— Точно така. Само че ще бъде моя работа, ако станеш причина за нов скандал.

— Линкълн! — Пребледнял, но напълно спокоен, преподобният Гуд пристъпи напред. — Разбирам, че си объркан. На разположение съм, ако решиш да се освободиш от товара, който носиш. Сега обаче настоявам да отведеш Джени вкъщи. Не ѝ е добре. И моля те, не се връщай в божия дом с нечисти помисли. Върви си у дома, Линкълн, и се погрижи за съпругата си. Ще се моля за теб и семейството ти.

— Задръж си молитвите. — Блейк си тръгна с гневна крачка и остави асистента си да помогне на Джени да слезе по хълма към чакащия автомобил.

— Ще ти трябват много силни молитви, преподобни.

Гуд въздъхна.

— Правя най-доброто, на което съм способен.

Преоблече се три пъти. Беше напълно нетипично за нея да се притеснява за облеклото си, освен когато трябваше да си направи нови документи или да се слее с хората в някоя общност. Според проучването ѝ, облеклото трябваше да бъде небрежно, освен ако не беше предупредена предварително. Това означаваше непретенциозна рокля или пола, а тя нямаше нито едното, нито другото.

Трябваше да си купи.

Ако успееш — не, когато успееш, нямаше да ѝ се отрази зле, ако мисли положително като Брукс — щеше да си купи повече и по-разнообразни дрехи.

Сега се спря на тъмносин панталон и червена риза, комбинирани със сандали, които рядко слагаше и си беше купила в момент на слабост. Обърна специално внимание на грима си, въпреки че рядко се гримираше, откакто беше станала Абигейл, тъй като една от целите ѝ бе да се слее с местните жители. Затова пък се справяше умело с него, когато се налагаше.

Щеше да се възползва от това умение, когато се преобразеше в Елизабет, за да съдейства на властите и да свидетелства срещу

семејство Волкови.

Погледна монитора и видя как Брукс се прибира. Сложи си обещаните от Джон. Носеше ги винаги, когато имаше нужда от самоочувствие.

Слезе долу и откри Брукс в кухнята, намръщен, с кутийка кола в ръка.

— Нещо се е случило.

— Не е важно. — Той отвори кутийката и отпи. — Беше се разразил скандал пред баптистката църква.

— Организираната религия има неблагоприятна история с предизвикани случаи на насилие.

Той допря студената кутийка до челото си.

— Не става въпрос за религия. Днес Блейк тормозеше семејство Конрой в църквата. Вдига скандал на обществено място, държа се като глупак и изгуби самообладание. Крайно време е да престане. Налага се да разговарям със семејство Конрой да вземат мерки, за да...

Най-сетне я забеляза.

— Много си красива.

— Гримирах се. Реших, че е подходящо.

— Много добре. — Когато той се усмихна, стресът и гневът, които беше видяла в очите му, исчезнаха.

— Как успяваш? Как се отпусках толкова бързо?

— Ще водя красива жена на барбекю, това е напълно достатъчно да ми оправи настроението. Къде е това, което си приготвила?

Тя извади шест кутии бира от хладилника.

— Ако прецениш, че трябва да се погрижиш за проблема сега, сигурна съм, че семејството ти ще прояви разбирање.

— Няма да успееш да се измъкнеш толкова лесно. Много е пълно — отбеляза той, когато видя купата. — Готова ли си?

— Май да. — Сложи каишка на Бърт. — Може да ми разкажеш за интересите на хората, които ще присъстват. Така ще ми бъде по-лесно да разговарям.

— Разговорите няма да са проблем. — На излизане взе бирата. — Щом съобщим, че ще се женим, жените ще ти се нахвърлят, за да те разпитат за плановите за сватбата.

— Нямаме такива.

— Ако щеш вярвай, мила, но ще имаш до края на деня.

Тя се замисли, докато пътуваше с купата в скута, а кучето душеше внимателно задната седалка на патрулката.

— Може и да не останат много доволни.

— За какво говориш? За нас с теб ли? — Той я стрелна с поглед.
— Напротив.

— Едва ли, ако знаят колко е сериозно положението.

— Искане ми се да можех да им кажа, за да ти докажа, че грешиш
— но е по-добре да премълчим.

— Струваш ми се толкова спокоен. Научих се да бъда спокойна, когато нещо трябва да се промени — но сега е различно. Трудно ми е да съм спокойна, докато чакам капитан Ансън да се обади, докато се питам какво ще кажат или направят властите, докато мисля за свидетелските показания, и ми става ясно колко близо съм до програмата.

— Каквото и да се случи, сме заедно. Това е достатъчно, за да ми вдъхне спокойствие.

Тя не можеше да каже същото за себе си. Стомахът ѝ се бунтуваше, сърцето ѝ блъскаше, с всеки изминат километър трябваше да полага огромни усилия, за да потисне нервността си. Опитва си да си каже, че е същото като да попадне в нова общност, където се появява за пръв път с нова самоличност. Нервността ѝ напираше всеки път, когато се опиташе да я потисне, но тя знаеше как да я скрие, как да се слее с хората, така че никой да не забележи.

Беше се получавало дванайсет години, докато не се появи Брукс. Той беше видял нещо друго, нещо повече, но сега това ѝ се струваше истинска благословия.

Ако не беше така, тя нямаше да има шанс да води истински живот.

А истинският живот включваше барбекюта.

Когато той паркира, тя си каза, че се владее съвършено.

— Спокойно — каза ѝ той.

— Напрегната ли ти се струвам?

— Не, но усещам, че си. Дай ми това, а ти води Бърт.

Той пхна купата под мишницата си, взе бирите и двамата се отправиха към къщата, към музиката, гласовете и аромата на печено месо.

Тя познаваше трите жени — майката на Брукс и двете му сестри — но не и другите жени, мъжете и децата. Мисълта, че ще се озове сред толкова много непознати, я стисна за гърлото, и пулсът ѝ се ускори.

Преди да успее да се съвземе, Съни забърза към нея.

— Ето те и теб!

— Трябваше да свърша малко работа — каза ѝ Брукс.

— Разбрах. — Съни прегърна Абигейл, което я втрещи и тя не можа да продума и дума. След това се наведе и погали Бърт. — Много си красива. Какво носиш?

— Орзо — успя да избъбри Абигейл. — Дано да подхожда на менюто.

— Разбира се — в менюто има какво ли не. Изглежда чудесно. Върви го сложи на масата, Брукс, а след това донеси напитка на Абигейл. Блендерът едва смогва с „Маргаритите“.

— Ще ти донеса — каза той на Абигейл. — Връщам се веднага.

— Момичето ми Мия — вече познаваш и Мия, и Сибил — прави страхотна „Маргарита“. Защо не пуснеш Бърт, за да си поиграе с Платон?

Абигейл коленичи, докато кучетата се душеха.

— *Ils sont amis*^[3]. *Amis*, Бърт. *C'est tout*^[4].

— Нали няма да се стресне от децата, които тичат наоколо? — попита Съни.

— Няма. Той е много мило животно, много е търпелив. Няма да нападне никого, освен ако не му подам команда или някой не нападне мен.

— Ще гледаме никой да не те напада. Ела да се запознаеш с Мик и Хили Конрой. Те са ни стари приятели; а това са синът им Ръс — най-добрият приятел на Брукс, и съпругата му Селин. Днес са имали някакви неприятности — продължи да обяснява Съни, докато вървяха. — Надявах се да ги поразвеселим.

— Много неприятно. Брукс е силно разтревожен.

— Всички сме разтревожени. Това е Абигейл — представи я Съни, когато отидоха при групата.

— Крайно време беше. — По-младата жена — мургава, с яркозелени очи — огледа преценяващо Абигейл.

— Вече смятах, че Брукс те е измислил.

— Не е. — Аз се измислих сама, помисли си Абигейл.

— Това са Селин, Ръс и дъщеря им Сиси. Родителите на Ръс, нашите приятели Мик и Хили.

— Виждала съм те няколко пъти в града — рече Хили. — Приятно ми е най-сетне да се запознаем лично.

— Инцидентът в хотела ви е много неприятен. Красива сграда.

— Благодаря. — Хили се опря на рамото на съпруга си, сякаш търсеше подкрепа. — Ще го направим дори по-хубав, отколкото преди. Нали така, Мик?

— Разбира се. Чух, че хлапето на Блейк създавало неприятности и на теб.

— Беше решил да стресне Брукс, но не успя. Той е озлобено, глупаво момче със склонност към насилие. Би трябвало да си плати за стореното.

— Да прием за тези думи — предложи Мия, която приближи с по една чаша „Маргарита“ във всяка ръка. — Татко спипа Брукс за малко, затова аз ти нося коктейла.

— Благодаря. Изглежда... пенест. — Тя отпи и усети силния и приятен вкус на текила. — Много е хубав.

— Добре действа, нали? — Докато говореше, Съни прегърна Абигейл през раменете. — Оказа се права за Бърт.

Младата жена се обърна и видя, че Бърт е седнал, а кутрето подскача около него. Дългокрако момиче го прегръщаше през врата, а едно момченце го галеше по гърба.

— Много е възпитан — увери я Абигейл. — Освен това обича да му обръщат внимание.

— Едър е като кон — отбеляза Селин.

Абигейл понечи да възрази. Все пак конете бяха значително по-големи. След това си напомни, че не бива да приема казаното буквално.

— Тъкмо да сплашва натрапниците.

— Направо ще ги разбие — отбеляза Ръс. — Опитвам се да убедя Селин да си вземем един лабрадор.

— Пудел.

— Момичешко куче.

— Че ние сме момичета. — Тя целуна дъщеря си по бузата. — А ти си малцинство.

— Новото попълнение може и да изравни нещата — посочи той корема ѝ. — Мъжът има нужда от куче, а не от френска играчка.

— Пуделите са умни.

— Те са изключително интелигентна порода — съгласи се Абигейл. — Единствено колито е по-интелигентно. Те са бързи и много послушни, ако са добре обучени.

— Видя ли?

— Лабрадорът е истинско куче. Те са умни — настоя Ръс и погледна умолително Абигейл.

— Да, разбира се. Те са най-популярната порода в страната, както и във Великобритания. Чудесни кучета помощници. Предани са и обожават да играят. Много са подходящи за малки деца.

— Малки деца — сръчка той Сиси и момиченцето се разсмя, когато той я подхвърли във въздуха. — Вече си имаме едно, сега да видим другото.

— Пуделите са добри с децата.

Когато Селин се обърна към Абигейл, Съни се разсмя.

— Прекалихте. Да знаеш, че тези двамата ще те разпънат на кръст. Смятам да те спася и да ти покажа градината. Храната ще бъде готова след няколко минути.

— Дали не трябва да измислят лабрапудел? — измърмори Абигейл, докато Съни я отвеждаше.

Не беше чак толкова трудно — каза си тя. В продължение на двайсет минути обикаляха градината и обсъждаха какво са видели, говориха със семейството на Брукс, с приятелите им, а тя отговаряше на възторжените въпроси на децата за Бърт.

Когато всички се скупчиха около масите за пикник, вече беше по-спокойна. Отдъхна си, когато всички започнаха да се хранят и не ѝ обръщаха толкова внимание.

Барбекюто си имаше и добри страни, помисли си тя. Небрежна обстановка за общуване, разнообразна храна, приготвена от различни хора. Беше ритуал — разбра тя, нещо като племенна традиция, в която възрастните помагаша за сервирането или се грижеха за децата — както за собствените си, така и за чуждите, а наоколо тичаха кучета и с охота похапваха остатъците, които им подхвърляха.

Много хареса коктейла и замайващото усещане, което създаваше.

— Забавляваш ли се? — попита Брукс.

— Да. Ти се оказа прав.

— Да не забравиш. — Той се наведе да я целуне, след това посегна към бирата си. — Струва ми се, всички ще искате да научите — започна той, без да надига глас над оживените разговори на масата, — че двамата с Абигейл ще се женим.

Всички млъкнаха на секундата.

— Какво каза? — попита Мия.

— Важното е онова, което каза тя. — Той пое ръката ѝ. — А тя каза „да“.

— Боже, Брукс! — Мия се усмихна и лицето ѝ грейна. Стисна ръката на съпруга си, след това скочи, заобиколи масата и прегърна Брукс. — Господи!

След това всички заговориха едновременно — на Брукс, на нея, помежду си. Тя не знаеше на кого да отговори, нито пък какво да каже. Сърцето ѝ отново заплаши да изскочи, когато седналият до нея Брукс погледна майка си и тя — него.

— Мамо? — каза той.

Съни кимна, въздъхна и се изправи. Той стана, а тя протегна ръце и го прегърна.

— Мъничкият ми — прошепна тя и затвори очи. Когато ги отвори отново, погледна Абигейл и протегна ръка.

Тъй като не беше сигурна какво да прави, Абигейл също стана.

— Госпожо...

Съни поклати глава, стисна ръката на Абигейл и я притегли към себе си.

— Сега ще си поплача, но само половин минута — уведоми ги Съни. — Имам право. След това ще вляза вътре и ще донеса шампанското, което остана от Нова година, за да полеем събитието.

Тя притисна Брукс силно, след това се отдръпна и го целуна по бузите. За огромна изненада на Абигейл, Съни целуна и нея.

— Много се радвам. Отивам за шампанското.

— Трябва ѝ една минутка. — Лърен стана и пристъпи към сина си. — Щастлива е, но ѝ трябва малко време.

Прегърна сина си, след това и Абигейл.

— Добре дошла в семейството! — Засмя се, след това я притисна до себе си и я повдигна.

И отново всички заговориха едновременно. Присъстващите не спираха да прегръщат Абигейл, докато я заливаха с въпроси кога, къде и какво, с каква рокля ще бъде на сватбата.

Шампанското гръмна сред смях и поздравления. Тя се облегна на Брукс, вдигна поглед и срещна очите му.

Семейство — помисли си. След като вече го имаше, бе готова да направи всичко, за да го запази.

---

[1] Вид макаронено изделие с формата на ориз. — Б.пр. ↑

[2] Листен зеленчук, червена цикория. — Б.пр. ↑

[3] Те са приятели (фр.) — Б.пр. ↑

[4] Това е всичко (фр.) — Б.пр. ↑

28.

Плановете за сватбата. Абигейл си ги представяше като малка, лъскава снежна топка, която се търкаля по склона на планината. Растеше безспир, ставаше все по-грамадна, набираше скорост и маса и се превръщаше в огромна, тътнеща лавина.

В слънчевия следобед в задния двор на Глийсън въпросната лавина тътнеше над нея.

— Следващата пролет ли мислите да бъде? — попита я Мия.

— Пролет ли? Аз...

— Не. — Брукс погали бедрото на Абигейл под масата. — Няма да чакам толкова дълго.

— Говориш като човек, който няма абсолютно никаква представа какво е свързано с една сватба. Ние разполагахме с десет месеца за Сибил и Джейк, и работихме като роби през всичкото време.

— Но пък беше толкова красиво — напомни й Сибил.

— Ние мислехме просто да отидем и да се подпишем в съда — започна Абигейл и жените ахнаха възмутено.

— Да не си посмяла! — насочи пръст към нея Мия.

Сибил сръчка сестра си в ребрата.

— Значи искаш нещо простичко?

— Да, съвсем скромно. — Погледна Брукс.

— Скромно, значи. Обзалагам се, че има огромна разлика между подписването в съда и пицната церемония, която си представя Мия. Мисля за есента, така че да има предостатъчно време за паника, но не достатъчно, че да се наеме някой цирк.

— Но това са по-малко от шест месеца! По-малко от шест месеца за свършената рокля, за резервация за свършеното място, да се проучат кетъринг фирми, фотографии...

— Фотографи ли? — прекъсна ги Абигейл.

— Разбира се! Не може да снима чичо ти.

— Нямам чичо. — Както обикновено, тя избягваше фотографите. Иля я беше познал в Ню Йорк за секунди, наред улицата. Ако нейна

снимка се появише онлайн или в някой вестник, беше почти сигурно, че той ще я разпознае и ще се стигне до катастрофа.

— Стигаме до списъка на гостите. Аз мога да помогна. Пазя списъците от моята сватба и сватбата на Сиб. Колко души ще бъдат от твоя страна?

— Нито един.

— Но... — Не беше нужно някой да сръчка Мия в ребрата, нито да види предупредителния поглед на Брукс, за да млъкне. Тя продължи така, сякаш въпросното „нито един“ бе нещо напълно нормално. — Значи става още по-лесно. Трябва да седнем и да планираме всичко, ще си организираме един дамски обяд — ти не си поканен — обърна се тя към Брукс с широка усмивка. — Сватбите се организират от булката.

— Съгласен съм.

— Знам един страхотен сватбен магазин в Литъл Рок — продължи Мия.

— „Бяла сватба“ — вметна Селин. — Истинска прелест. Там открих и моята рокля.

— Трябва един ден всички ние, момичетата, да отидем, да разгледаме, да обядваме заедно и да решим.

— Трябва да си проверя календара. — Мия извади телефона си и започна да го разглежда. — Какво ще кажете за следващата седмица?

— Следващата седмица — едва намери сили да промълви Абигейл.

— Открай време обичаш да командваш. — Съни се облегна и отпи глътка „Маргарита“. — Това е едно от нещата, които обичаме у нея, Абигейл, но преди това трябва да свикнеш. Дай й няколко дни, Мия — нека първо свикне с мисълта, че е сгодена.

— Обичам да командвам. — Мия отметна коса назад, а съпругът ѝ се засмя. — А когато станем сестри, ще стане още по-зле.

— Тя говори сериозно — заяви Сибил.

Абигейл чу тихото бръмчение на телефона в джоба на Брукс. Сведе поглед, когато той го извади и погледна екрана.

— Извинявайте, но се налага да се обадя. — Очите им се срещнаха за миг, той стана и се отдалечи.

Всичко това ѝ се стори нереално. Мия продължаваше да говори за сватбени бутици, цветя, куверти и шведски маси, а през това време

Брукс говореше с Ансън за решението, което щеше да предопредели живота ѝ.

Поредната снежна топка — помисли си тя, която не спираше да се търкаля и да расте, да става все по-масивна и тежка, и заплашваше да отнесе и планината със себе си.

Вече нямаше връщане назад, напомни си тя. Беше решила да действа докрай.

— Добре ли си? — попита я Сибил.

— Да, да, добре съм. Просто ми дойде малко множко.

— А това е само началото.

— Така е. — Абигейл погледна към Брукс. — Започна се.

Брукс се върна и отпусна ръка на рамото ѝ.

— Извинявам се, но се налага да се погрижа за нещо.

— Върви да се правиш на ченге — подхвърли Мия. — Ние ще закараме Абигейл, когато си тръгнем.

— Така ли? — В първия момент Абигейл не знаеше как да реагира. — Благодаря, но трябва да се прибера и да свърша малко работа, за която не ми стигна времето днес сутринта.

— Тогава ще ти звънна утре, или ще ти пусна мейл. По-добре имейл, за да ти пратя няколко линка. Дай ми твоя...

— Мия? — Съни изви вежди. — Няма ли да ѝ оставиш няколко дни, за да свикне с мисълта?

— Добре, де, добре. Какво да направя, след като съм родена да планирам и организирам партита? Ти ми пусни имейл, когато си готова. — Грабна една хартиена салфетка и написа имейл адреса си.

Абигейл имаше чувството, че ще ѝ бъдат необходими повече от няколко дни.

— Добре. Много благодаря за приятния следобед.

— Абигейл. — Съни пристъпи към нея, прегърна я и прошепна. — Не се тревожи. Аз ще удържа Мия една-две седмици.

Очевидно, хората на барбекю не си тръгваха просто така. Прегръщаха се, довършваха разговори, градяха планове за бъдещето, играеха си с кучето. Дори децата се провикваха и махаха, след като се качиш в колата.

— Преди да ми кажеш какво говорихте с капитан Ансън, държа да ти кажа, че семейството ти е...

— Шумно и нахално?

— Не. Да, такива са — но нямаше да кажа това. Изпълнени с обич. При това им идва отвътре. Сега вече те разбирам по-добре, след като прекарах целия следобед с тях. Майка ти... Не ме съжалявай. Не ми е приятно.

— Няма.

— Майка ти ме прегърна през раменете. Това беше напълно небрежен жест. Тя дори не се е замислила — сигурно е правила същото и с други хора, безброй пъти. Но когато ме прегърна, имах чувството, че така постъпват майките. Тя те докосва, прегръща те, при това без причина. След това си помислих, че ако имаме деца, искам да бъда от майките, които докосват и прегръщат, без да се замислят, без да имат някаква причина. Надявам се да имам шанс да го изпитам.

— Разбира се, че ще имаш.

— Значи, Ансън е разговарял с ФБР.

— През по-голямата част от деня. Мислел е — поне отначало, че те са се надявали да го заобиколят и да се доберат до теб. Само че той настоял, че няма директна връзка с теб. Много внимавали какво му казват, но той бил сто процента сигурен, че са направили щателна проверка на Косгроув и Кийгън.

— Според него повярвали ли са на историята му?

— Ти изложи всичко стъпка по стъпка, дори предаде думите, които ти е казал Джон. Освен това си била безкрайно ценен източник на информация през последните две години. Защо да лъжеш за Косгроув и Кийгън?

— Няма логика.

— Точно така. Искат да разговарят с теб лично. Искат да се разкриеш. Обещават ти защита.

— Искат да ме разпитат, за да са сигурни дали нямам пръст в смъртта на Джон и Тери. Едва когато се уверят, ще се съгласят да свидетелствам срещу Короткий.

— Да, освен това ще искат и още. Ти имаш вътрешна информация за семейство Волкови, достъп до данни, които могат да им дадат възможност да натикат голяма част от организацията зад решетките, а на останалите да попречат да извършват престъпната си дейност.

— Докато данните продължат да пристигат от анонимен източник, властите могат да ги използват. Стане ли ясно, че са

придобити по незаконен начин, вече няма да могат.

— Така е. Но пък може да открият някоя вратичка.

Тя се замисли над всичко това.

— Няма да им кажа как става, дори да ми гарантират имунитет за хакерството. Начинът на действие ми е необходим, за да разбия мрежата на Волкови. Те не могат да направят онова, което правя аз — нито технически, нито по законен път. Ще бъде разкрита отново, освен ако не вляза в мрежата им и не източа средствата им.

— Нима имаш такъв достъп до парите им?

— Мога да си го осигуря, до голяма степен. Питам се къде да ги прехвърля от различните сметки, когато съм готова. Мислех си за крупни анонимни дарения за различни благотворителни каузи. Така е най-добре.

Той отклони очи от пътя, за да я погледне настойчиво.

— Значи ще ги оставиш без нищо?

— Да. Мисля, че ме разбираш. Ако те разполагат с приблизително сто и петдесет милиона, от които теглят, лесно могат да реорганизируют всичко. Имат и недвижими имоти, но аз имам идеи как да ги отърва и от тях.

— Да ги отървеш?

— Проблеми с данъците, прехвърляне на нотариални актове — някои имоти властите лесно ще конфискуват, тъй като се използват нелегално. Други обаче са много хитро скрити. Вече няма да е така, когато приключа с тях. Не е достатъчно просто да свидетелствам, Брукс — рече тя, когато той спря пред къщата. — Не е достатъчно да тикна Кийгън, Иля, дори и Сергей, в затвора. С техните ресурси и пари те ще се реорганизируют наново и ще изградят всичко, освен това ще знаят, че аз съм им създала всичките тези неприятности. Не искам да научат как е била компрометирана мрежата им. Затова нямам намерение да казвам на властите. Те не могат да санкционират онова, което планирам.

Тя слезе от автомобила и го погледна.

— Никога вече няма да вляза в обезопасена квартира. Няма да им кажа къде съм, дори и когато се съглася да свидетелствам. Нямам доверие на защитата им. Имам доверие на себе си и на теб.

— Добре. — Той отвори на кучето, след това протегна ръка към нея. — Ще намерим някое място в Чикаго, когато моментът настъпи.

Двамата с теб, нали? Ние ще бъдем единствените, които знаят къде е. Ще отседнем там. Ти ще избереш мястото за срещата. Може би някой хотел във Вирджиния или Мериленд, и няма да им казваш къде се намира, преди да се настаним.

— Добре, но ти не можеш да дойдеш с мен.

— Напротив, мога. Стига те да не ме видят.

Всичко щеше да приключи незабавно, освен ако той не беше с нея.

— Можеш да сложиш подслушвателно устройство в хотелската стая, за да следя разговора и да имаме доказателство, в случай че ни се наложи.

— За това не бях помисляла, а трябва, защото така ще бъде най-добре.

— Аз мисля за едно, ти — за друго.

Тя се обърна и се притисна към него.

— Когато започне, трябва да стане изключително бързо и в определен ред.

Тя нямаше да го откъсне от семейството му, ако нещо се объркаше. Не можеше да си го позволи.

— Трябва да довърша програмата. Без нея работата ни е частично свършена.

— Поработи над нея, а аз ще направя някои проучвания. Ще избира място за срещата.

— Вирджиния — подхвърли тя. — Окръг Феърфакс. Достатъчно далеч е от окръг Колумбия, и на по-малко от час от малкото летище в Мериленд. Ще наема чартърен самолет.

— Чартърен самолет ли? Сериозно?

— Да не би да си забравил, че имаш богато гадже?

Той се разсмя.

— Как можах да забравя!

— Ако си доведат подкрепления и решат да ме проследят, ще успеем да им се изплъзнем по пътищата, които ще ги отведат или на летище „Дълес“, или на „Рейгън“.

— Става. — Той я целуна. — Върви си поиграй с компютърните червеи.

Той се постара да не ѝ се пречка през повечето време. След два часа му се прииска да изпие една бира в неделя вечер. Дояде му се и чипс, който се наложи да донесе тайно, защото в къщата ѝ нямаше и хапка нездравословна храна.

Когато той влезе в кухнята, тя седеше с ръце в скута и гледаше екрана. Извади бира от хладилника и отвори шкафа, в който беше скрил чипса с вкус на сметана и лук.

Тя се обърна.

— Изчезвам след секунда.

— Готова съм.

Той я погледна внимателно и остави бирата.

— Завършила си програмата.

— Да. Работи. Изпробвах я на теория няколко пъти. Не мога да я пусна в мрежата, докато не настъпи моментът — затова не съм напълно сигурна. Не, всъщност, сигурна съм. Сигурна съм, че ще проработи.

Той се ухили, приближи се и я целуна.

— Ти си гений!

— Така е.

— Но защо не се радваш?

— Радвам се — просто съм... претръпнала. Поне така ми се струва. Явно не съм вярвала, че ще успея. — Тя притисна пръсти към слепоочието си, тъй като главата я наболяваше. — Няма логика.

— Напротив.

— Мога да срина мрежата им, да заразя всеки файл, който имат, всяка програма. Мога да ги затрия, независимо каква оперативна система или компютър използват. Мога да го направя веднага, след като им източа парите — тогава ще бъдат напълно разорени. Напълно. Но преди това ще дам на властите достатъчно информация, за да прекратят голяма част от дейностите им и да организират преследване на други водещи фигури и редови служители в организацията, докато *братва* на Волкови не започне да се разпада така, че никога повече да не може да се възстанови.

— Размажи ги!

Тя се опита да се засмее.

— Не вярвах, че ще мога — прошепна. — Иначе щях да съм го направила, преди да се съглася да свидетелствам.

Той не допусна чувствата да се изпишат по лицето му.

— Искаш ли да се оттеглиш?

— Ти ще ме оставиш да се оттегля? — Тя го прегърна. — Много те обичам! Би ми позволил да се откажа, въпреки че е против принципите, но няма да го направя. Не мога. Това е част от цялото — част от тази, която искам да бъда, която очакваш да бъда.

— Очаквам да си тази, която си.

— Сега вече очакванията ми са по-големи. Очаквам повече от Елизабет, а също и от Абигейл. Искам и ти да очакваш повече от мен. Свидетелските ми показания, данните, които събирам, хакерството, супервирусът. Всичко това е едно цяло и когато приключи, Елизабет ще може да се оттегли с чиста съвест.

Тя затвори очи за момент, а после се усмихна.

— Тогава Абигейл ще се омъжи за теб с чиста съвест. Много искам да се омъжа за теб. Може дори да се съглася да отида в някой сватбен бутик.

— Леле!

— Малко ме е страх, но може и да се съглася.

— Сега вече изглеждаш щастлива.

— Наистина съм щастлива. Щом намерим хотел, ще уредя транспорта. Ще накараме капитана ти да уреди срещата. Можем да започнем следващия етап.

— Готов съм с хотела. Намира се в Тайсънс Корнър, Вирджиния. От средна класа, точно до магистралата.

— Искам да разгледам уебсайта на хотела и картата на района.

— Знаех си. Отбелязал съм ги на моя лаптоп.

— Можем да разгледаме стаите, да се разберем за срещата още утре или на следващия ден. Така няма да дадем на властите достатъчно време да ме открият.

— На следващия ден? Трябва да премисля графика, за да съм сигурен, че всичко е изпитано.

— Така е добре. Трябва да уредя нещо за Бърт.

— Мама ще се грижи за него.

— Да, но... — Тя се поколеба и погледна кучето. — Мислех си за кучкарник, където има професионалисти.

— Искаш да го тикнеш в затвора ли?

— Кучкарникът не е затвор. — Сега вече в нея бяха вперени два чифта лешникови очи. — Днес следобед му беше приятно, но ме притеснява, че прекалявам с родителите ти.

— На тях им е приятно, а семейството е за това. Свиквай. Хайде, провери хотела. А аз ще им звънна.

— Добре.

Брукс извади мобилния, когато Абигейл излезе от кухнята.

— Длъжник си ми — обърна се той към Бърт.

Абигейл беше застанала в тайната стаичка и внимателно избираше какво да вземе за следващата стъпка.

Направи резервация за двете хотелски стаи под две различни имена, за различни периоди, от два различни компютъра. Брукс щеше да се регистрира като Лукас Бомън — името на първия треньор на младежката лига. Щеше да му подготви документи на следващия ден. Нейната лична карта, която щеше да даде на Ансън за федералните веднага след като двамата с Брукс се настанят, щеше да е на името на Катрин Кингстън — самоличност, с която тя вече разполагаше. Замисли се над колекцията си от перуки и запасите от боя за коса.

— Червенокоса ли ще станеш? — попита Брукс, когато тя посегна към късата права перука в червеникавозлатисто.

— Естественият ми цвят е кестеняв. Нямам нито една перука, която да прилича на естествената ми коса.

— Чакай. — Той наклони глава, за да я огледа. — Ти си червенокоса?

— По-точно кестенява, но с червеникави нюанси.

— Държа да подчертая, че съм виждал и други окосмени места, които не са кестеняви с червеникави нюанси.

— Ще станат, защото съм невероятно прецизна, когато променям вида си.

— Интересно. Много интересно. Дали не трябваше да кандидатстваш за работа в ЦРУ?

— Там не ми се стори интересно. Според мен, ще очакват да променя външния си вид за срещата. Това е достатъчно, покрай някои дребни промени, които ще постигна с грим и подплънки. Ще имам големи гърди.

— С по-големите гърди няма начин да сбъркаш.

— Според мен естествените ми гърди са точно каквито трябва.

— Я да видим? — Той ги обхвана с ръце. — Да, точно каквито трябва.

— Манията по размера на гърдите е също толкова глупава, колкото и тази по размера на пениса.

— Размерът на пениса ми е напълно достатъчен.

Тя се разсмя и се обърна към огледалото.

— Нали няма да тръгнеш да проверяваш?

— Може би по-късно.

Тя си сложи перуката с бързи и умели движения, от които стана ясно, че има доста практика.

— Хубава промяна.

Предпочиташе я с дълга коса — изглеждаше по-небрежна.

— Да, става. Трябва да си купя още една, която се доближава повече до естествения ми цвят — по-дълга, за да мога да си правя различни прически. Искам да приличам повече на снимките, които те имат на Елизабет, въпреки че са доста поостарели. Мога да си сложа контактни лещи, за да си сменя цвета на очите — може би само нюанса, за да бъде по-дискретно. Ще съм с по-налетени бедра и по-едри гърди. По-тъмният тен се постига с бронзант. Да, така ще се получи.

Тя свали перуката и я върна на стойката.

— Служителите на ЦРУ лъжат и мамят. Необходимо е, за да изпълнят задачите си. Аз също съм лъгала предостатъчно през последните дванайсет години. Но вече искам живот, в който лъжите и измамите не са ежедневие. Не мога да залича всички лъжи, но...

Обърна се към него.

— До мен ще има поне един човек, който ще знае истината, който е наясно с всичко, и никога няма да се налага да лъжа пред него. Това е истински дар. Ти си моят дар.

— А до мен ще има човек, който ми вярва достатъчно, че да ми каже истината, да ми се довери във всичко. И това е дар.

— Значи и двамата имаме късмет. — Тя пристъпи към него и стисна ръката му. — Хайде да си лягаме. Трябва да проведем няколко теста, за да се уверя, че пенисът ти е на ниво.

— Добре, че вече е проверен.

Мобилният му звънна в два без петнайсет през нощта. Брукс се обърна в леглото, за да го вземе.

— Началник Глийсън.

— Здравсти, Брукс. Линди се обажда.

— Какъв е проблемът, Линди?

— Голям. Тайбол е при мен.

— Мама му стара!

— Пълна гадост — но не е, каквото си мислиш. Трябва да чуеш какви ги разправя Тай.

Брукс се изправи.

— Къде сте?

— В джипа, на около половин миля от къщата на Лаури. Тъй като патрулката ти не беше в града, реших, че си там.

— Това намирисва на полицейска работа, Линди. Да се срещнем в заведението ти.

— По-добре да не го правим, след като вече знам за каква гадост става въпрос. Най-добре ние да дойдем и да поговорим насаме. Хората от града виждат какво ли не, дори в този час. Най-вече в този час.

— Имаш право. Чакай малко. — Той покри телефона с длан. — Обажда се Линди от закусвалнята.

— Да, знам кой е.

— Бил с Тайбол Кру; искат да разговарят с мен насаме.

— Тук ли?

— Ако не беше важно и не се налагаше да е насаме, Линди нямаше да ми звъни в два часа през нощта.

— Ще се облека.

— Ще сме долу, няма да ти се пречкаме.

— След като се налага някой да дойде тук в този час, за да говори с теб, значи трябва да чуя какво има да казва.

— Добре. — Той отново се обади. — Тай трезвен ли е?

— Да, или по-точно — почти.

— Хайде, идвайте.

Брукс прокара ръка през косата си и остави телефона.

— Извинявай.

— Доскоро нямаше да пусна никого тук, но не съм нервна — наистина. По-скоро съм любопитна. Да направя ли кафе?

— Няма да е лошо.

Приятно ѝ беше, като мислеше за бъдещето с Брукс и за среднощните обаждания, да прави кафе за хора, изпаднали в беда. Това щеше да е част от ежедневието ѝ.

Надяваше се от нея да излезе добра съпруга на ченге.

Същевременно бе доволна, че Бърт, на когото нареди да не мърда от мястото си, легна в един ъгъл в кухнята. Освен това се сети да превключи компютрите на скрийнсейвър.

Не беше сигурна как да се обръща към двамата мъже, които щяха да дойдат посред нощ. Когато донесе кафето в хола, Брукс вече ги въвеждаше.

Линди, с дълга сива плитка и избеляла тениска с „Грейтфул Дед“, пристъпи пръв.

— Госпожо — кимна ѝ той. — Много се извинявам, че ви притесняваме по това време.

— Да, госпожо — обади се и Тай. — Много се извиняваме, че ви се натресохме.

— Сигурно имате основателна причина.

— Дано — измърмори Брукс. — Господи, Тай, яко лъхаш на „Ребъл Йел“!

— Извинявам се. — Ушите му почервеняха и той наведе глава. — Имаше извънредни обстоятелства. Изкарах шейсетдневния период, а сега почвам наново.

— Всички сме се подхлъзвали, Тай — подхвърли Линди. — Първият ти ден започва сега.

— Ходя на срещите. — Тай пристъпваше от крак на крак и поглеждаше към Абигейл като рошава, засрамена мечка. — Линди е наставникът ми. Обадох му се. Знаех, че трябваше да му позвъня, преди да пийна, ама му се обадох после.

— Добре, добре, сядайте и двамата — нареди Брукс. — Казвайте защо сте тук в два часа през нощта.

— Работата е там, Брукс, че трябва да те убия. — Тай закърши едрите си ръце. — Ама няма.

— Какво облекчение! Я сядай.

— Не знаех какво да направя. — Тай седна на канапето и наведе глава. — Когато мъглата от уискито се разсея и започнах да мисля, пак не знаех. Затова се обадох на Линди и той ми помогна да поизтрезнея, поговорихме си. После каза, че трябвало да ти разкажем всичко. Може

Линди да ти разкаже част от нещата. Аз дори не знам откъде да започна.

— Пийни си кафе, Тай и започвай.

— Изглежда, съпругата на Линкълн Блейк го е напуснала.

— Кога? — намръщи се Брукс и посегна към своята чаша. —

Видях я тази сутрин.

— Да, пред църквата. Чух какво е станало, ама вече всички знаят. Това е преляло чашата, поне аз така си мисля. Чух, че след като са се прибрали, тя събрала разни неща в няколко куфара и се изнесла. Карли, внучката на госпожа Харис, била навън, видяла я как товари куфарите в колата и я попитала на екскурзия ли заминава. Госпожа Блейк отговорила напълно спокойно, че напуска съпруга си и вече нямало да се върне. Качила се в колата и потеглила. Той пък се затворил в кабинета си и останал там до края на деня.

— Едва ли е подскачал от радост — отбеляза Брукс. — Гордостта на Блейк понесе тежък удар днес сутринта.

— Напълно заслужено, нали? Както и да е — Бърди Спицър, която работи при тях — тя не си пада по клюките и не е ясно защо държи на тази работа — този път явно не може да премълчи. Каза, че имало крясъци, но той честичко крещял, когато си бил вкъщи. Когато госпожата си тръгнала, се затворил. По някое време Бърди почукала на вратата, за да го пита иска ли вечеря, а той ѝ се разкрещял да се разкара от къщата и да не се връща повече.

— Уволнил е Бърди? — Изненаданият Брукс изви вежди. — Та тя работи у тях вече двайсет години.

— Тя каза, че през август щели да станат двайсет и четири. Сигурно затова разказа историята в закусвалнята. Сега не знае дали има работа, или не, и не знае дали да се върне, ако той я повика.

— Останал е сам — рече тихо Абигейл. — Извинявайте. Не трябваше да ви прекъсвам.

— Нищо — това е самата истина. Съвсем сам е в онази огромна къща — синът му е зад решетките, а жена му вече не е до него. Със сигурност е седнал да помисли и е стигнал до заключението, че причината за всичко е Брукс.

— Преценката му е крайно неточна — започна тя. — Говоря за господин Блейк, не за вас.

— Така е, госпожо — ухили се Линди. — Това е възпитаният начин да кажеш, че той е голям лайнар — с извинение.

— Няма нужда да се извинявате. Той наистина е голям лайнар.

Брукс отпи глътка кафе и насочи вниманието си към Тай.

— Колко ти плати, за да ме убиеш. Тай?

— О, господи! — Абигейл подскочи.

— Спокойно, мила, Тай няма да нарани никого. Нали, Тай?

— Не, господине. Дойдох, за да ви кажа. Линди каза, че така било най-добре — затова дойдох.

— Кажи ми какво стана с Блейк.

— Добре. Той ме повика в къщата. Никога не бях влизал вътре — оказа се страшна работа. Като на филм. Реших, че има някаква работа за мен, а имах нужда да подхвана нещо. Покани ме направо в кабинета и седна на огромния кожен стол. Предложи ми напитка. Аз отказах. Той обаче наля и я остави пред мен. Беше от моята марка. Имам си слабости, Брукс.

— Знам.

— Да знаеш, че не бях близвал, откакто ме арестува — господ ми е свидетел, до тази вечер не бях сръбвал и глътчица. Бях нервен, докато седях в онази натруфена къща, а той не спираше да повтаря, че една чашка нямало да ми навреди. Държах се мъжки — не пих.

— Браво, Тай!

— Той обаче не спря да повтаря, че имал една работа за мен, ама не искал да наема хапльовци и — каква беше онази дума, дето ти я казах, Линди?

— Евнуси. Чекиджия! Извинявайте.

— Съгласна съм с мнението ви — рече Абигейл и погледна Тай. — Значи е свързал слабостта ви с мъжествеността и е добавил желанието ви да работите. Много жестоко и манипулативно.

— Направо побеснях, — но като го каза, звучеше съвсем истинско. Каза, че си се опитвал да ме принизиш като мъж, Брукс, че си ме бил унижавал и кастрирал — той каза, че ти си ме кастрирал и така си ме накарал да се чувствам зле. Карал си ме да побеснея. А пък чашата „Ребъл Йел“ беше пред мен. Пийваше ми се само едно — просто за да си докажа, че мога. Само че изпих още едно, а после и трето.

Очите на Тай се напълниха със сълзи, той наведе глава и раменете му се разтресоха.

Абигейл се изправи и излезе от стаята.

— Не спирах да пия, защото чашата беше пред мен и никога не се изпразваше. Аз съм алкохолик и съм наясно, че не мога да спра след една напитка — не мога да откажа следващата.

Абигейл се върна с поднос сладки и го подаде на разплакания Тайбол.

Брукс си помисли, че я обича повече от всякога.

— Постъпил е жестоко с теб — рече тя. — Би трябвало да се засрами от онова, което ти е причинил.

— Не спирах да пия и побеснявах все повече и повече. Той ми натякваше какво бил направил Брукс, че ме бил представил пред хората и пред жена ми като слаб никаквец, че се опитвал да унищожи целия град. Дори бил натопил сина му. Трябвало да се направи нещо по въпроса.

Не спираше да дърдори, а аз не спирах да пия. Каза, че трябвало да се появи смел и дързък човек. Попита дали съм смел, дали имам кураж. Такъв съм, и му го казах. Можех да те сритам, Брукс.

Тай поклати глава и отново се отпусна.

— Ходех на срещите, всеки път бях с групата. Вече ми е ясно, че като пийна, ми идва желание да пребия някого. И Миси страда от това. А покрай неговите приказки и пиенето бяха навит като пружина. Стори ми се напълно разумно, когато каза, че не било достатъчно просто да те сритам. Трябвало да бъде нещо постоянно. Ти си бил унищожил мъжествеността ми. Единственият начин да си я върна бил, като ти видя сметката. Тъй като той щял да ми бъде страшно благодарен, щял да ми даде пет хиляди долара. Това била наградата ми, рече той. Даде ми половината.

— Дал ти е пари? — попита Брукс.

— И аз ги взех. Много ме е срам, но бяха в брой и аз ги взех. Ама не ги задържах. Линди ги прибра. Той каза — господин Блейк, де — да си ида вкъщи и да си взема оръжието. Трябвало да чакам да мръкне и да седна тук, на пътя. Когато ти минеш с колата, просто да те гръмна. Отидох си вкъщи да си взема пушката. Миси я нямаше, при сестра си е. Извадих оръжието, заредих го и се замислих защо, по дяволите, Миси не си беше вкъщи. Замислих се, че заслужава да я поступам. Не

мога да го обясня точно, но докато си мислех тези неща, ми се догади. Уплаших се. Обадох се на Линди и той дотича.

— Постъпил си правилно, Тай.

— Не съм. Пих. Взех парите.

— И си звъннах на Линди.

— Вие страдате от заболяване, господин Кру — обади се Абигейл. — Той се е възползвал от здравословното ви състояние, използвал го е срещу вас.

— И Линди каза същото. Благодаря, госпожо. Срам ме е да кажа на Миси. Тя още ти е сърдита, Брукс, но се радва, че не пия. Между нас взе да потръгва, и тя го знае. Пак ще се вкисне, ако ме натикаш в затвора. Линди каза, че няма да го направиш.

— Линди е прав. Парите ще ми трябват, Линди.

— Заключени са в джипа.

— Трябва да дойдеш с мен, Тай, за официално изявление.

— Миси много ще се разсърди.

— Може би заради пиенето, но когато чуе какво е станало, според мен ще бъде горда с постъпката ти.

— Мислиш ли?

— Да. Аз се гордея с теб. Радвам се, че не се опита да ме убиеш.

— И аз. Какво ще направиш, Брукс?

— Ще подредя фактите и събитията, а след това ще арестувам Блейк за подстрекателство към убийство на полицаи.

29.

А сега следващата стъпка — помисли си Абигейл, когато се прибра, след като остави Бърт при Съни. Почувства се странно и ѝ стана малко тъжно, когато влезе в празната къща. Щеше да е съвсем за кратко, напомни си тя. Пътуването щеше да е бързо и нямаше да промени нищо.

Когато Брукс се прибереше, двамата щяха да отидат на летището, да се качат на частен самолет до Вирджиния и да се настанят в две отделни стаи. Щеше да разполага с предостатъчно време да монтира камерите и да оправи видео връзката.

Разполагаше и с предостатъчно време да се притеснява, да се тревожи, да мисли и премисля.

Нямаше да си го позволи. Съсредоточи се над важната задача и започна да се преобразява в Катрин Кингстън.

Брукс се провикна още с пристигането.

— Къде е женичката ми?

При тези думи тя се усмихна.

Вече беше нечия жена.

— Горے съм. Всичко наред ли е?

— Доколкото е възможно. Блейк е сритал адвокатите си, и в най-скоро време ще предложат сделка. Може дори да се измъкне и да се опита да натопа Тай, но дори и в този случай е свършен в този град. Едва ли...

Той замълча, когато отвори вратата и я видя.

— Пак ще попитам. Къде ми е женичката?

— Добре съм се справила — реши тя, докато се оглеждаше.

Прическата и внимателно сложеният грим изостряха визуално брадичката ѝ. Контактни лещи потъмняваха очите ѝ. Внимателно подобраните подплънки я бяха превърнали от слаба в приятно закръглена.

— Вероятно ще поискат от хотела информация, след като им кажем кой е хотелът. Тогава вече ще бъде вътре, но те ще пуснат записите от охранителните камери, за да са сигурни, че съм

пристигнала сама. Тъкмо затова ще вземем отделни таксите от летището и ще се регистрираме по различно време.

— Изглеждаш по-висока. — Той я огледа, след това се приближи и я целуна. — Да, определено изглеждаш по-висока.

— Сложила съм си стелки в обувките. Само два сантиметра и половина, но са добро допълнение към илюзията. Ако някой от шпионите на Волков научи нещо, няма да може да ме разпознае. Абигейл не е в системата, така че ще им бъде трудно да свържат Катрин Кингстън или Елизабет Фич с Абигейл Лаури. Готова съм.

— Ще донеса багажа.

Той никога не бе летял с частен самолет и си каза, че е безкрайно приятно. Нямаше опашка, нямаше закъснение, нито пък тълпи, а самият полет беше спокоен.

Харесаха му широките кожени седалки. Беше седнал срещу Абигейл — или Катрин, както се казваше сега — и наблюдаваше как светлината играе по лицето ѝ, докато пътуваха на север.

— Отворили са нов файл за Косгроув и Кийгън — каза му Абигейл, докато тракаше по клавишите на лаптопа. — Имат заповед да наблюдават електрониката и комуникациите им. Може и да открият нещо. Косгроув често проявява разсеяност и безразсъдство. Освен това играе хазарт — добави тя, — както онлайн, така и в казината.

— Как се справя?

— Губи повече, отколкото печели, ако се съди по финансите му, и тъкмо този негов навик — и загубите — са дали възможност на семейство Волкови да го принудят да работи за тях, докато съм била в програмата за защита на свидетели.

— Проблеми с хазарта, значи — подхвърли Брукс. — И ще се предаде, когато бъде подложен на натиск. Как ли ще откликне, ако анонимен източник заяви, че има информация за връзките му със семейство Волкови?

Тя вдигна поглед и смъкна огромните слънчеви очила, които бе добавила към новия си външен вид.

— Интересен въпрос.

— Ако се огъне под натиск, изнудването може да го принуди да допусне грешка.

— Не е умен като Кийгън — тъкмо затова не е успял да се изкачи нито сред шерифите, нито в организацията на Волкови. Според мен

очевидно все още е от полза за Волкови, щом не са го елиминирали досега.

— Ходила ли си някога на риболов? — попита я Брукс.

— Не. Струва ми се досадно занимание. Не разбирам какво общо има риболовът с Косгроув и семейство Волкови.

— Първо, някой път ще те заведе за риба и ще разбереш какво е разликата между спокойно и досадно. И второ, понякога хващаш дребни рибки, които привличат едрите.

— Не съм сигурна, че... аха, това е метафора. Косгроув е дребната рибка.

— Точно така. Струва си да пробваме да го хванем.

— Може би. Алчността откликва на алчност, а неговата движеща сила са парите. Заплаха, нещо, което носи достатъчно информация, която доказва, че източникът има сведения. Ако използва някое от електронните си устройства или телефон, за да осъществи връзка, тогава те ще разполагат с достатъчно, за да го повикат на разпит.

— Кое то може да ги отведе до въпросната по-голяма риба. По този начин и твоите показания ще имат по-голяма тежест. — Той й подаде пакетче солети, но Абигейл поклати глава. — Каква е твоята стръв?

— Имаш нужда от стръв дори за малките риби.

— Чакай да потопиш първия си червей и ще видиш.

— Никак не ми харесва как звучи. Както и да е, в програмата за защита на свидетели имаше една жена, която, след като свидетелства срещу старото си гадже — дребен гангстер, била свързана с кръг на проститутки, организиран от семейство Волкови в Чикаго. Била открита изнасилена и убита в Акрън, Охайо, три месеца след процеса.

— Косгроув ли е отговарял за нея?

— Не, но по всичко, което открих, личи, че той е прехвърлил информацията на някого от семейство Волкови. Знам достатъчно, за да напиша достоверно и много заплашително съобщение.

— Поредното камъче в реката.

— Каква река? Онази с рибата ли?

Той се разсмя и я потупа по коляното.

— Може — но ако приемем тази метафора, тогава не трябва да хвърляш камъчета и да мътиш водата. Да не изплашиш рибата.

— Объркана съм.

— Реката е метафорична, а ние хвърляме камъчета, защото искаме да предизвикаме много вълнички.

— Добре, значи камъче. — Тя се замисли за момент и се зае да състави съобщението.

„Аня Ринки свидетелства срещу Димитрий Бардом на 8 юли 2008 г. Влиза в програмата за защита на свидетели. Нова самоличност: Саша Симка. Прехвърлена е в Арън, Охайо и започва работа като продавачка в бутик «Моник».

Случаят е на заместник-шериф Робин Трийчър. Досието е отваряно от Уилям Косгроув на 12 и 14 октомври 2008 г.; няма сведение за официална молба.

Приложено копие от имейл от личния адрес на Уилям Косгроув до адреса на Игор Бардов, брат на Димитрий, изпратен на 15 октомври 2008 г.

15 000 долара, депозирани в сметката на Уилям Дуайър, известен още като Уилям Косгроув, на 16 октомври 2008.

Аня Ринки, известна още като Саша Симка, е открита изнасилена и убита на 19 октомври 2008 г.

Данните ще бъдат изпратени по имейла до началник Уейн Пауъл до четирийсет и осем часа, освен ако не платите 50 000 долара. Подробности ще получите в следващото съобщение.“

— Чудесно оформено камъче — рече тя и обърна екрана към Брукс, за да го прочете.

Усмивката бавно се плъзна по лицето му, преди да премести поглед от екрана към нея.

— Добра форма — добре звучи. Да не би да помниш всичко това?

— Всичко е свършено точно.

— Това ли е съдържанието на имейла, който ще приложиш?

— В началото пише: „Саша Симка, Акрън, Истуд 539, апартамент 3-В“.

Усмивката угасна, когато Брукс се отдръпна от екрана на компютъра.

— Излиза, че Косгроув я е убил за петнайсет хиляди.

— Да, а фактът, че не я е убил лично, не го оневинява. Според мен, ще реагира на съобщението. Почти съм сигурна, че ще се съгласи да плати. Щом сложа камери и микрофони, ще го изпратя.

— А колко са му платили за теб?

Тонът му, остър и груб, я стресна.

— Дължал е петдесет хиляди, натрупани от хазарт. Иля купил дълга му — така се казва, а след това го използвал, за да го заплашва.

— А след като не си била елиминирана?

— Половината сума му е била опростена, а за останалата му се наложило да поработи. Платено му е значително повече — въпреки че съм оживяла — отколкото за Аня Ринки. Това означава, че Короткий е много по-ценен за Сергей Волков, отколкото Димитрий Бардов.

Той заговори тихо и убедено.

— Те ще си платят, Абигейл, — ще си платят за онова, което са ти сторили, също и на Аня Ринки и на всички останали. Кълна ти се.

— Недей да се кълнеш за нещо, което може да се окаже, че не зависи от теб.

Той не откъсна поглед от нея.

— Независимо какво ми струва, независимо колко време ще ми отнеме.

Тя остана трогната от тези думи, но също така усети как я пробужда страх, и погледна през прозореца.

— Започваме да се спускаме.

— Нервна ли си?

— Не. — След това се замисли за момент, за да е сигурна. — Не ме притеснява онова, което следва. Изненадана съм — бях убедена, че никога няма да успея да направя нещо подобно. Сега пък съм напълно сигурна, че мога и трябва да го направя. Разликата е... — Тя го хвана за ръката и преплете пръсти с неговите. — Това. Само това.

— Това — той я стисна, — е изключително важно.

Тя се регистрира цели трийсет минути преди Брукс. Когато той почука на вратата ѝ, вече бе монтирала камерите и микрофоните в хола

на луксозния хотелски апартамент. В неговата стая — от другата страна на коридора, две врати по-надолу от нейната — тя разположи монитори и свърза уредите.

За около час успя да нагласи и изпробва всичко.

— Щом осъществим контакт, федералните ще изпратят човек в хотела — предупреди я Брукс.

— Знам. Колкото по-скоро, толкова по-добре. — Друго не можеше да се направи, реши тя. Не можеше да вземе други предпазни мерки. — Да се обадим.

Тя трябваше да седне сама, но откри, че се успокоява, когато той я наблюдава. Затова поработи, докато чакаше, и когато получи потвърждение, че наистина е издадена заповед за наблюдението на електронните устройства на Косгроув и Кийгън, програмира изчакване от два часа — колкото да е сигурна, че наблюдението е започнало — след което изнудваческото писмо щеше да бъде изпратено.

Камъче в реката, — помисли си тя, погледна в камерата и се усмихна.

Докато следеше дейността, тя знаеше в колко точно ще излети за международно летище „Дълес“ самолетът на заместник-директор Грегъри Кабът и специален агент Елиз Гарисън.

— Тръгнали са — изрече ясно тя — и би трябвало да кацнат на „Дълес“ след около час и четирийсет минути.

Тя провери часовника си и пресметна.

— Според мен ще бъдат в хотела до десет. Може да решат да изчакат до сутринта, но мисля, че срещата ще се състои тази вечер, тъй като по този начин ще решат, че контролират положението.

Тя стана и ѝ се прииска да дръпне завесите. С подходящото оборудване и подходящия ъгъл от съседните сгради, някой можеше да наблюдава стаята ѝ.

— Мисля да си поръчам нещо за хапване. Така ще имат възможност да поставят агент под прикритието на сервитьор от рум сървис, за да огледат и мен, и стаята. Потвърждението, че съм тук, само може да помогне.

Тя си поръча салата, огромна бутилка вода и кана чай. Стори ѝ се много интимно, че води едностранен диалог с Брукс, докато включваше телевизора със съвсем тих звук, както предполагаше, че би направил човек, който е сам в котела.

Провери грима си и перуката — въпреки че много ѝ се искаше да свали и двете. След това размисли и поразбута леглото, за да изглежда така, сякаш е била изтегната пред телевизора.

Когато ѝ донесоха храната, тя отвори вратата на сервитьора и посочи масата в хола.

Той беше набит, с тъмна коса, и Абигейл веднага забеляза как шарят очите му.

— По работа ли сте в града, госпожице?

— Да.

— Пожелавам ви приятно прекарване. Надявам се вечерята да ви хареса — добави той, докато тя подписваше сметката. — Ако искате още нещо, веднага звъннете.

— Добре. Благодаря. Всъщност... може ли още вода или кафе? Не знам какво ще предпочетат заместник-директорът и специален агент Гарисън.

— Моля?

— Обувките, очите ви, оръжието под жилетката. Надявам се да съобщите на заместник-директора и агента, че съм готова да разговарям с тях тази вечер, стига да им е удобно.

А това, помисли си тя, ясно показваше, че контролът е в нейни ръце.

— Може и утре, ако предпочитат да ме наблюдават по-дълго, но нямам намерение да ходя, където и да било. Така ще спестим време и ще поговорим още тази вечер. Благодаря, че ми донесохте вечерята. Салатата изглежда чудесно.

Той я изгледа и излезе.

— Това не беше просто импулс, и в никакъв случай не беше опит да се хваля. Усетих, че те разбират, че аз разбирам, а така ще задвижим по-безпроблемно процеса. Камъчето цопна в реката, докато разговарях със сервитьора от ФБР — добави тя. — А сега мисля да вечерям. Салатата наистина изглежда добре.

Брукс беше в стаята си и похапваше ядки. Поклати невярващо глава.

Каква жена имаше само!

Когато Абигейл приключи, остави подноса пред вратата. Беше оставила достатъчно пръстови отпечатьци — помисли си тя, както и

предостатъчно ДНК. Щяха да проверят отпечатъците, и по този начин да спестят време.

Пиеше чай и преглеждаше компютъра за сигнали; мислеше колко много ѝ се иска да си е у дома заедно с Брукс и кучето си. Вече знаеше колко е прекрасно да мисли за дома.

На вратата се почука. Тя изключи компютъра, приближи се и погледна през шпионката. В коридора стояха слаб, висок мъж и жена с атлетично телосложение.

— Да?

— Елизабет Фич?

— Бихте ли ми показали документ за самоличност? — Тя познаваше лицата им, разбира се, но беше глупаво да не им поиска документите. Отвори вратата. — Заповядайте.

— Заместник-директор Кабът. — Той подаде ръка.

— Благодаря ви, че дойдохте. И на вас, специален агент Гарисън. Много ми е приятно да се запознаем лично.

— И на мен ми е приятно, госпожице Фич.

— Казвайте ми Елизабет, или пък Лиз. Да седнем. Ако искате кафе...

— Вече ни предадоха предложението ти — усмихна се накриво Кабът. — След малко ще донесат поръчката. Агентът, когото си разкрила, ще стане обект на подигравки от колегите си.

— Много се извинявам. Очаквах да изпратите някого при първа възможност. Освен това съм изключително наблюдателна.

— Успяла си да останеш незабелязана много дълго.

— Искан да остана жива.

— А сега?

— Искан да живея. Просто разбрах, че има разлика между двете неща.

Кабът кимна.

— Бихме искали да направим запис на срещата.

— Разбира се, така е най-добре.

— Уредете необходимото, агент Гарисън. Аз ще отворя — рече той, когато на вратата се почука.

Гарисън извади компютър от чантата си.

— Ще ми кажете ли защо избрахте мен?

— Разбира се. Имате образцово досие. От стабилно семейство сте, била сте отличничка в училище, участвала сте в извънкласни занимания, приятелствата ви са дълги и солидни. Стигнах до заключението, че сте постоянен, интелигентен човек с добре развито чувство за добро и зло. Това са особено важни качества за целта ми. Освен това проверих сведенията за вас от гимназията, представянето ви в Куонтико, а после и в Чикаго. Разбрах, че сте амбициозна, но искате да успеете и да напреднете съвсем сама. Уважавате властта и йерархията. Може и да нарушавате правилата, но ги уважавате като основа на системата, а системата е пътят към справедливостта.

— Леле!

— Моля да ме извините — част от проучванията ми бяха непростимо натрапничество в личния ви живот. Бях водена от желанието да послужи като източник на информация за организацията на семейство Волкови. Целта оправдава средствата. В повечето случаи това е оправдание за някое престъпление, но в този случай бе единственият изход.

— Искате ли кафе, господин заместник-директор?

— Аз ще наляя.

Абигейл помълча, докато анализираше състоянието си. Да, беше нервна — призна пред себе си. Пулсът ѝ беше бърз, но нямаше паника.

— Предполагам, сте проверили самоличността ми от отпечатъците по чиниите и приборите от вечерята.

Кабът отново се подсмихна.

— Правилно предположение. Агент?

— Да, господине. Готови сме.

— Ще ни кажете ли името си за протокола?

— Казвам се Елизабет Фич.

— Госпожице Фич, вие се свързахте с ФБР с помощта на посредник и изразихте желание да направите изявление за събитията, случили се през лятото и есента на 2000-та.

— Точно така.

— Разполагаме с писменото ви изявление, но бих ви помолил да ни разкажете какво знаете.

— Добре. На трети юни две хилядната година се скарах с мама. Този факт е важен, тъй като дотогава не се бяхме карали. Мама беше — и предполагам, все още е — властна жена. Аз бях склонна да се

подчинявам. В онзи ден обаче, не се съобразих с желанията ѝ и това доведе до събитията, за които ще разкажа.

Докато я слушаше, Брукс усети как сърцето му се свива заради младото, отчаяно момиче. Тя говореше внимателно, но той вече я познаваше. Познаваше и кратките паузи, по време на които тя се опитваше да възвърне самообладанието си, леките промени в тона и дишането ѝ.

Колко ли още пъти щеше да ѝ се наложи да повтори всичко, казано досега? — питаше се той. Сигурно пред прокурора, пред съдията, пред съдебните заседатели. Колко ли пъти щеше да ѝ се наложи да преживее отново кошмара?

Колко ли пъти щеше да започва и да спира, тъй като слушателите щяха да я прекъсват с въпроси и да искат разяснения?

Тя обаче не се поколеба.

— Шерифи Косгроув и Кийгън заявиха, и доказателствата подкрепиха твърденията им, че шериф Нортън е била на долния етаж, когато са влезли в къщата за смяната си, някой е стрелял по тях, а те са отвърнали с огън по непознатия или непознатите. Не могли да се доберат до втория етаж. Тъй като Косгроув бил ранен, Кийгън го изнесъл от къщата. Когато се обадил за подкрепление, забелязал, че някой тича по улицата. Не успял да познае човека, тъй като в момента валяло и видимостта била намалена. По същото време къщата се взривила поради умишлена повреда газовата печка, както било установено по-късно.

— Така. — Абигейл се надяваше да говори спокойно и кимна към Кабът. — Много точен преразказ на изявлението им. И двамата лъжат.

— Значи твърдите, че двама заместник-шерифи са дали фалшиви изявления?

— Готова съм да заявя под клетва, че те двамата, като сътрудници на организацията на семейство Волкови, убиха шерифи Тереза Нортън и Джон Бароу.

— Госпожице Фич...

— Оставете ме да довърша. Уилям Косгроув и Стивън Кийгън, по нареждане на *братва* на семейство Волкови, са възнамерявали да ме убият и да ми попречат да свидетелствам срещу Яков Короткий и останалите. Те са организирали експлозията, за да си осигурят

прикритие. Готова съм да заявя под клетва, че Волкови продължават да плащат и на двамата. Джон Бароу издъхна в ръцете ми, докато се опитваше да ме защити. Той даде живота си, за да живея аз. Спаси живота ми, като настоя да бягам. Ако не го беше направил, щях да умра в онази къща.

Тя стана, отиде до отворения куфар на леглото и извади запечатан плик.

— Това са жилетката и потничето, които Тери ми подари онази вечер за рождения ден. Качих се на горния етаж, за да се преоблека, преди Косгроув и Кийгън да пристигнат. Бях облечена с тях, докато държах Джон, от чиито многобройни огнестрелни рани течеше кръв. Това е неговата кръв — кръвта на Джон.

Гласът ѝ пресекна, и тя не можа да продължи веднага.

Подаде плика на Гарисън.

— Джон и Тери заслужават справедливост. Семействата им заслужават да научат истината. Отне ми много време, докато събера кураж да кажа истината.

— Няма конкретно доказателство за стрелеца от онзи ден — но отново ще кажа, че има доказателства, които потвърждават, че едно младо момиче, изнервено до краен предел, е убило онези, които са я защитавали в опит да избяга от положението.

Абигейл седна отново и скръсти ръце в скута си.

— Вие не вярвате на подобни твърдения. Едва ли бих могла да напада и убия двама опитни шерифи, да раня трети и да взривя къщата, а след това да избягам. Възможно е, но логиката се губи.

— Джон Бароу те е научил как да боравиш с огнестрелно оръжие — отбеляза Гарисън.

— Да, и то много добре — за краткото време, с което разполагахме. Също така поисках — и получих — пет хиляди долара в брой от попечителския си фонд — добави тя, преди Гарисън да каже и дума. — Исках да имам сигурност и да се чувствам независима. Знам, че експлозията е съсипала част от доказателствата, но със сигурност сте могли да реконструирате случилото се. Би трябвало да знаете, че Тери е загинала в кухнята, а Джон — на втория етаж. Освен това би трябвало да знаете от техните доклади, както и от докладите и изявленията на представителката на „Закрила на детето“, която бе изпратена, че не съм проявила никакви признаци за стрес.

Тя замълча за миг, преди да продължи.

— Ако сте проучили миналото ми и знаете нещо за живота ми у дома до онзи момент, би трябвало да сте наясно, че не съм била стресирана, а по-доволна от когато и да било в живота си.

— Ако Косгроув и Кийгън са отговорни за смъртта на шерифи Нортън и Бароу, те ще отговарят за стореното. Вашите свидетелски показания за убийствата на Алекси Гуревич и Джули Мастърс, както и за смъртта на шерифи Нортън и Бароус, са особено важни за разследването. Налага се да ви включим в програмата за защита на свидетели и да ви прехвърлим в Чикаго.

— Няма начин.

— Госпожице Фич, вие сте важен свидетел и заподозрян.

— Като заподозрян, всяка казана от мен дума може да бъде поставена под съмнение. Всички го знаем. Ако ме включите в програмата за защита, все едно се опитвате да ме убие. Те ще се доберат до мен и ще прегазят всеки, който застане на пътя им.

— Елизабет. Лиз — рече Гарисън и се приведе напред. — Довери ми се с ключовата информация, която ще доведе до арести и присъди. Довери ми се и сега. Лично аз ще поема защитата ти.

— Не желая да бъда отговорна за смъртта ви и за мъката на родителите ви. Обещавам ви, че ако живея достатъчно дълго, ще избягам отново, но няма да свидетелствам. Умея да се крия, а вие никога няма да получите свидетелските ми показания.

— Повярвай, че няма да позволим нищо да ти се случи.

— Не мога да повярвам. На кой друг ще поверите живота ми? Какво ще кажете за агент Пикто?

Гарисън се облегна.

— Какво знаете за него?

— Специален агент Антъни Пикто, на трийсет и осем години, назначен в бюро в Чикаго. Разведен, без деца. Неговата слабост са жените. Най-голямо удоволствие му доставят, когато се дърпат. Той е подавал информация за разследванията, а в замяна е получавал достъп до жените, които семейство Волкови водят в Щатите от Русия, а после ги принуждават да проституират. И на него му плащат — но не това е най-важното. Той търси кой е контактът на информатора във ФБР и се е доближил до вас, агент Гарисън. Ако научи кой получава данните, довели до арестите, ще ви отвлекат. Ще ви разпитват, ще ви измъчват,

ще ви изнасят. Ще заплашат с мъчения и смърт всички, които обичате — може би дори ще изберат един като пример, за да покажат колко са сериозни. Когато вече нямат нужда от вас, ще ви убият. Агент Пикто докладва на вас, господин заместник-директор.

— Точно така — потвърди Кабът. — На мен докладва. Отправяте много сериозни обвинения за добър агент.

— Не става въпрос за обвинения, а за факти. Това е само една от причините да не оставя живота си в ръцете ви. Ще ви помогна да отстраните тези хора и да сринете организацията на семейство Волкови, но няма да ви кажа къде съм намерила убежище. Ако не знаете, няма как да издадете информацията, ако сте подложени на натиск. — Тя бръкна в джоба си и извади от там флаш памет. — Проверете информацията, която току-що ви подхвърлих за Пикто, а след това се запитайте дали бихте поверили моя живот, живота на свой агент и на други хора, които работят за вас, на шерифската служба на този човек.

Сами никога нямаше да ме намерите, и въпреки това се свързах с вас. Ще ви дам абсолютно всичко, от което имате нужда — в замяна искам единствено да ме оставите да живея. Оставете Елизабет Фич да живее, за да може да възтържествува справедливостта за Джули, Тери и Джон. А когато тя приключи, оставете я да умре.

— Не мога да ви обеща, че ще стане по вашия начин. Трябва да докладвам.

Нетърпението ѝ започна да взема връх.

— Мислите ли, че щях да дойда при вас, ако не знаех, че можете да вземете нужното решение? Имате правомощия, имате улики и можете да действате. По моя начин дейността на семейство Волкови ще бъде ликвидирана в Чикаго, Ню Йорк, Ню Джърси, Маями. Ще изкорените агентите и останалите служители на реда, които са работили за тях, като ги набележите, или те ще се издадат сами, от страх.

Тъй като не можеше повече да се преструва, че е спокойна, Абигейл скочи.

— Бях на шестнайсет и преценката ми не беше блестяща. Бях безразсъдна. Една-единствена вечер наруших правилата, но не заслужавам да умра заради това, — не го заслужаваше и Джули. Ако ме арестувате, това ще излезе в пресата. Ще се заговори за младото

момиче, прекарало дванайсет години в изгнание, което се е разкрило и е предложило помощ с риск за живота си.

— Това заплаха ли е?

— Разбира се, че е заплаха! Началниците ви никак няма да ви се зарадват, че сте станали причина за негативните отзиви в пресата — особено по време, когато се опитват да унищожат *братва* на Волкови, а доверени агенти на ФБР като Антъни Пикто участват в заговора. Може би трябва да си представите как ще обясните всичко това пред началниците си — тогава ще имате стимул.

— Спрете записа, агент Гарисън.

— Добре, господине.

— Трябва да се обадя по телефона.

След тези думи той излезе от стаята.

Абигейл седна отново и отпусна ръце в скута си.

— Да поръчам ли още кафе?

— Не, благодаря. Аз не искам. Играеш твърдо, Лиз.

— Защото съм заложила живота си.

— Пикто, значи. Сигурна ли си?

— В противен случай не бих подхвърлила ничие име, не бих стъпкала репутацията и кариерата на човека.

— Добре. Той задаваше въпроси — нищо тревожно, нищо неестествено, но разпитваше и за последните две нападения над Волкови. Сега, като се замисля, започвам да се съмнявам. А му имах доверие — призна Гарисън.

— Сигурно.

— Искам да знаеш, че ако е наредил да те задържат, Кабът ще те обгради с хора. Ако това се случи, аз лично ще те пазя.

— Ако той ме задържи, ще избягам, независимо от охраната. Ще открия начин. След това вече няма да ме видите, нито да ме чуете.

— Вярвам ти — прошепна Гарисън.

— Аз съм изключително разумен и разбран човек.

Кабът се върна чак след двамадесет минути. Седна и заяви:

— Можем да стигнем до компромис.

— Така ли?

— Елитен екип от двама души, известни единствено на мен, ще ви пази на място, известно единствено на мен.

— И когато разберат, че е така — че знаете къде съм, ще отвлечат съпругата ви или едно от децата ви, а след това ще ви изпратят или ръка, или ухо. Тогава кого ще изберете да спасите?

Кабът сви юмруци.

— Имате много ниско мнение за системата ни за безопасност.

— Имам адреса ви, знам къде учат децата ви, къде работи съпругата ви и къде предпочита да пазарува. Мислите ли, че те няма да се доберат до същата информация и няма да използват всякакви средства, след като организацията им е застрашена? Ще ви сътруднича. Ще разговарям с прокурорите и ще свидетелствам в съда, но никога вече няма да вляза в обезопасена квартира, нито пък в програмата за защита на свидетелите. Това са условията ми — смятам, че цената е много ниска за онова, което предлагам.

— Какво ще стане, ако настояваме? Отново ли ще избягате?

Тя протегна ръка и вдигна плика, в който беше окървавената жилетка.

— Жилетката на Тери, кръвта на Джон. Пазя ги цели дванайсет години. Носех ги навсякъде със себе си. Трябва да се освободя от тях, както и от болката и мъката — поне отчасти. Това няма да стане, преди да направя необходимото за Джули, Джон и Тери. С вас ще поддържаме ежедневна компютърна връзка. Когато бъде съобщено, че съм открита, ще свидетелствам, а те ще направят всичко по силите си, за да научат къде съм и кой ме защитава. Но няма да открият нищо, защото няма да има какво.

Когато вляза в съдебната зала, с тях е свършено. Всичко приключва, за всички. Това е сделката.

Когато най-сетне си тръгнаха, тя се отпусна на леглото.

— Интересно, дали ще спази дадената дума? — Тя затвори очи и си представи Брукс при себе си, вместо в стаята наблизо, откъдето можеше единствено да наблюдава. — Дали? Много съм уморена и се радвам, че си тук. До мен — рече тя, и притисна ръка към сърцето си.

Брукс я наблюдаваше как се унася и се замисли, че ако Кабът не спази дадената дума, цената щеше да е твърде висока. А той щеше да я плати.

Остана да я наблюдава, докато спи.

30.

Брукс забеляза агентите на ФБР скоро след като се отправи към шведската маса на закуска. Погледна бегло към мястото, на което се беше настанила Абигейл, докато четеше вестник на единичната си маса. Огледа небрежно помещението, престори се, че говори по мобилния си телефон, все едно е мъж в командировка, за когото започва поредният натоварен ден. Все още притиснал телефона към ухото си, той тръгна навън, стиснал в ръка малкия си сак.

На излизане включи противопожарната аларма.

Спря като всички останали — изненадан, дори раздразнен — и остана да наблюдава как скупчилите се на шведската маса леко се отдалечават от нея, чу как гостите на хотела говорят едновременно.

Тя беше добра — каза си Брукс. Абигейл се сливаше великолепно с останалите. Докато той минаваше между нея и агентите, които се бяха смесили с истинските гости на хотела, тя се шмугна в една от тоалетните. Ако не знаеше плана, дори нямаше да забележи кога се е скрила вътре.

Той забави крачка за момент.

— Противопожарна аларма — каза той в телефона. — Не, няма да ме забави. Излизам — добави той, когато застана зад агентите. След това пхна телефона в джоба си и извади бейзболна шапка. Без да спира, си сложи слънчеви очила, натъпка сакото, с което беше облечен досега, в сака, удължи презрамката му и го преметна през гърдите си.

Започваха да я търсят — забеляза Брукс; един от тях се върна, за да огледа фоайето и да следи хората, които излизаха през главния вход.

По-малко от две минути след като той включи алармата, тя се измъкна от тоалетната и отиде при него. Дългата ѝ руса коса, вързана на опашка, стърчеше отзад на бейзболна шапка също като неговата. Беше с чехли и розов суичър и изглеждаше поне с пет килограма по-слаба.

Двамата излязоха заедно, хванати за ръце, след това се отделиха от тълпата и се качиха в едно такси.

— Летище „Дълес“ — нареди Брукс на шофьора. — „Американ Еърлайнс“.

— Мислиш ли, че наистина има пожар? — попита Абигейл и в говора ѝ прозвуча нюйоркски акцент.

— Не знам, миличка, но да се махаме от тук.

На „Дълес“ слязоха на терминала и влязоха в сградата, за да отидат до частния самолет.

— Не виня федералните, че се опитаха да те проследят — отбеляза Брукс, след като се настаниха на борда на самолета.

— Прави са.

— А ти си страхотна блондинка.

Тя се усмихна, след това обърна лаптопа към себе си.

— Косгроув отговори.

— Толкова бързо? — наведе се към нея Брукс.

„Не знам кой си, но държа да те уведомя, че се опитваш да изнудваш федерален служител. Въпросът ще бъде незабавно предаден за разследване.“

— Стандартен блъф, първи рунд.

— Точно така — съгласи се Абигейл. — Ще отговоря. — Тя вдигна поглед. — Страхотен играч на покер съм — а иронията е, че точно той беше човекът, който ме научи.

Брукс я наблюдаваше, докато набираше текста.

— Ученикът се превръща в учител.

„Рудолф Янкович беше връзката ти с Волков при въпросния инцидент. В момента излежава десет до петнайсет години в «Джолиет». Шефът ти със сигурност ще прояви жив интерес към тази информация. Сумата току-що се покачи на 75 000, и ще продължи да се покачва с по 25 000, при всеки опит за измъкване или простотия, която се опитах да ми пробутах. Разполагаш с трийсет и седем часа.“

— Опит за измъкване или простотия?

— Да, острият език е напълно подходящ в подобен момент.

— Да знаеш, че съм безумно влюбен в теб.

Признанието му я накара да се усмихне.

— Знам как да кажа „простотия“ на няколко езика. Ще те науча.

— Нямам търпение.

Тя изпрати имейла и се усмихна.

— Нямам търпение да се прибера.

Можеше да бъде така — би трябвало да бъде така, поправи се тя, когато седна на задната веранда с чаша вино в ръка и кучето, отпуснато в краката ѝ.

Спокойствие и тишина, но не и самота, тъй като Брукс седеше на другия стол.

— Как мислиш, дали ще свикна? Да съм един и същ човек, да се чувствам на сигурно място, да съм с теб.

— Надявам се — дори когато приемеш всичко за даденост.

— Не мога да си представя, че ще настъпи подобен момент. — Тя протегна ръка към неговата. — Сега вече всичко ще протече много бързо.

— Ние сме готови.

Тя поседя още малко, стиснала ръката му и обърнала поглед към избуялата градина и тихата гора. Поредната тиха и спокойна вечер — помисли си тя. Пролетта отстъпваше пред лятото.

— Ще направя нещо за вечеря.

— Недей — ще измислим нещо.

— Имам желание да готвя, да върша нещо ежедневно.

Тя забеляза разбирането му, когато се обърна към нея.

— „Ежедневно“ звучи добре.

Според нея никой, който не знаеше какво точно представлява ежедневието, не бе в състояние да оцени колко е ценно то.

Тя извади необходимите продукти и се зарадва, че той седна до нея, за да си говорят, докато готви. Абигейл нарязва чери домати и босилек, смачка чесън, нарязва и моцарела, добави печени чушки и зехтин, за да се мариноват. Започна да подготвя и красиво подреден поднос с антипасти.

— Мислех да си вземем още едно куче, което да прави компания на Бърт. Ти ще му избереш името, защото аз съм кръстила Бърт.

— Две кучета — замисли се той. — Значи трябва да е Ърни.

— Защо?

Той откъсна от подноса една от още топлите чушки.

— Бърт и Ърни. Мъпетите? „Улица Сезам“?

— А, това са детски предавания. Бърт и Ърни приятели ли са?

— Дори повече — но тъй като говорим за детско предаване, да ги наречем просто приятели.

— Кръстих Бърт на Алберт Айнщайн.

— Трябваше да се сетя.

— Много е умен.

Компютърът ѝ изписука.

— Входяща поща — рече тя и забрави за ежедневноното занимание.

Отиде до компютъра, наведе се и включи пощата.

— Косгроув е.

— Захапал е стръвта.

„Щом изнудваш мен, значи изнудваш и Волкови.

Няма да доживееш да видиш парите. Разкарай се веднага, и ще живееш.“

— С този отговор признава, че е свързан със семейство Волкови. Няма нищо конкретно, разбира се, но е добро начало.

— Дай да отговоря аз — помоли Брукс и седна.

— Така... — След секунда несигурността на Абигейл се превърна в одобрително кимване. — Това е супер.

„Кажете на семейство Волкови, че някой те изнудва, и веднага ще се превърнеш в излишен товар. Те не са свикнали да носят излишен товар. Плащай веднага и живеи. Сумата е вече 100 000 долара. Разполагаш с двама и девет часа.“

— Ще го изпратя.

Той стана от мястото ѝ, застана зад нея и разтри раменете ѝ, докато тя работеше и сътворяваше необикновената си магия с клавиатурата.

— Сега вече може да отвърне на блъфа. Може да изчака крайният срок да мине и да продължи да се спотайва.

— Няма опасност. — Брукс се наведе и я целуна по косата. — Вече няма да разчита на закона, който да го предпази от семейство Волкови. Страхува се. Със следващия си отговор ще поиска гаранция. Как да бъде сигурен, че няма да се върна и да поискам още?

— Това е голяма глупост. — След като изпрати съобщението, тя се обърна на стола и вдигна поглед към Брукс. — Това е нещо безчестно, изнудване. Няма логика да искаш гаранция, освен това подобен въпрос ще му струва още двацет и пет хиляди. Или трябва да се съгласи да плати, или ще престане да отговаря.

— Да се обзаложим на десетачка.

— Моля?

— Залагам десет долара, че ще поиска гаранция.

Тя се намръщи.

— Искаш да се обзаложим за отговора му ли? Крайно неподходящо е.

Той ѝ се ухили.

— Май те е страх да не профукаш мангизите.

— Това е нелеп начин на изразяване — но изобщо не ме е страх. Десет долара.

Той я изправи и я прегърна. Завъртя я в танц.

— Какво правиш?

— Уверявам се, че ще бъдем красива двойка, когато танцуваме на сватбата си.

— Бива ме в танците.

— Така си е.

Тя отпусна глава на рамото му и затвори очи.

— Би трябвало да се почувствам странно, след като танцувам без музика и залагам, докато обсъждаме и планираме нещо толкова важно.

— Така ли?

— Не, всъщност не е точно така. — Тя отвори очи, когато компютърът сигнализира отново, че има поща. — Толкова бързо?

— Той е нервен. Дай форца.

— Не знам какво означава това.

— От бейзбола е. Ще ти обясня по-късно. Дай сега да видим какво казва той.

„Как да съм сигурен, че след време няма да ме потърсиш отново? Да се споразумеем.“

— Много тъп отговор — възкликна Абигейл. — Току-що изгуби десет долара. — Прати му кратък отговор:

„Не можеш да си сигурен. Никакви споразумения. Сумата вече стана 125 000, а часовникът тиктака.“

Тя го погледна за момент — кривия нос, лешниковите очи, напръскани с кехлибар, и рошовата черна коса, която имаше спешна нужда от подстригване. — Ти си бил голям специалист в изнудването.

— Благодаря, мила.

— Ще сложа пастата да се вари, докато той мисли. Мисли, нали? Чуди се как да постъпи.

— Изпотен е, налива си напитка, опитва се да разбере кой се опитва да го прецака. — Точно така, помисли си Брукс — представяше си го напълно ясно. — Сигурно мисли как и къде да избяга. Не разполага с достатъчно време, за да обмисли плана си за бягство, затова му минава през ума да плати.

Облегна се на плота и лапна една маслина от подноса, след това й доля вино. Когато тя застана с гръб към него, той хвърли на Бърт резен пикантен салам.

Докато тя свари пастата и я отцеди, отговорът пристигна.

„Единично плащане. Ако поискаш още, ще рискувам със семейство Волкови. Харчи парите бързо, защото ще те погна.“

— Не си поплюва — отбеляза Абигейл.

— Това е част от работата му. Трябва да разбираш лошите, за да можеш да ги хващаш. Къде да му кажем да изпрати парите?

— Имам готова сметка. След като ги прехвърли, ще ги разпределя между благотворителни дружества, които се грижат за децата на загинали полицаи.

— Не искам да ощетявам децата, но...

— Да не би да имаш някой друг предвид?

— Кийгън. Прехвърли сумата от Косгроув на сметката на Кийгън.

— Я! — Лицето ѝ грейна, все едно е получила скъп подарък. — Ти си гениален!

— И аз имам проблясъци.

— Дори нещо повече. Така ще ги накиснем и двамата — а ФБР ще имат основание да ги задържат за разпит.

— Миличка, по този начин яко ги прецакваме.

— Точно така. Да, ще го направя точно както каза. Но ще ми отнеме няколко минути.

— Не бързай. Двамата с Бърт ще се поразходим, докато ти работиш.

На излизане той отмъкна още няколко резенчета пеперони — едно за себе си, а останалите — за кучето. Навън бе изключително приятна вечер за разходка — помисли си той; тъкмо щеше да провери как се развива градината и да помисли как да прекара следващия си почивен ден.

— Това е нашето местенце — обърна се той към кучето. — На нея ѝ е било писано да дойде тук, а аз да я открия. Знам обаче какво би казала тя по въпроса. — Той погали нежно Бърт по главата. — Само че греши.

Когато Бърт се облегна на крака му, както често правеше с Абигейл, Брукс се усмихна.

— Да, и ние си имаме тайни, нали?

Докато обикаляха градината, Абигейл излезе на вратата. Беше усмихната.

— Вечерята е готова.

Виж я само — помисли си той, застанала с пистолет на хълбока, сервира масата.

Да, всичко беше наред.

— Хайде, Бърт, да вървим да похапнем.

Брукс прекара значителна част от утрото заедно с помощник-адвоката по случая на Блейк.

— Момчето направо плаче за сделка. — Големият Джон Симпсън, мазен като повечето адвокати, вероятно решил, че политическата кариера ще му се отрази добре, се беше настанил като у дома си в офиса на Брукс. Доста нагъл тип.

— Ще му дадете ли тази възможност?

— Ще спестя малко пари на данькоплатците. Ако се признае за виновен в нападение на полицаи, ще го задържа за оказване на съпротива по време на арест и нахлуване в чужд имот. И с двата крака е вътре за вандализма в хотела и нападението там. Достатъчно е само да споменем за оръжието. Но няма да можем да пробутаме опит за убийство. Ще лежи между пет и седем години и ще има право на психосоциални консултации.

— Така ще лежи две, може би три.

Големият Джон кръстоса глезени. Обувките му бяха лъснати до блясък.

— Ти какво ще кажеш?

— Има ли значение?

Големият Джон сви едното си рамо и отпи от кафето.

— Просто питам.

Не, нямаше начин да го обвинят в опит за убийство — призна пред себе си Брукс. Две години зад решетките бе възможност, прецени той. По този начин Джъстин Блейк или щеше отново да се превърне в разумно човешко същество, или да стигне до дъното.

И в двата случая Бикфорд щеше да се отърве от него за две години.

— Ще го преживея. Ами баща му?

— Големите градски адвокати ще се размърдат, но истината е, че имаме достатъчно неща срещу него. Разполагаме със запис, който доказва, че е звъннал на Тайбол Кру. Разчитаме на отделни свидетели, които са видели колата на Кру пред къщата във въпросния ден. Да не

забравяме и парите в брой, които е платил, номерата на банкнотите, по които са отпечатаците на Блейк.

Той замълча за момент и кръстоса крака.

— Твърди, че бил наел Тай да посвърши някоя и друга работа у тях и му бил платил предварително, защото Тай имал спешна нужда от пари.

— *Косех шер.*

— Какво?

— „Глупости“ на фарси.

— Това е направо върхът! — засмя се Големия Джон. — Да, глупости на всички езици. Можем да доведем поне шестима свидетели, които ще се закълнат под клетва, че Блейк никога не плаща предварително, никога не плаща в брой и абсолютно винаги държи да му подпишеш разписка. Истина е, че в края на разговора, Тай е бил пиян-заян, но разказът му не се е променил с нищо. Това е.

Той сви рамене и отпи още кафе.

— Ако Линкълн Блейк иска да стигне до процес, аз нямам нищо против. Ще бъде интересно. Ще бъде обвинен в организиране на опит за убийство на полицаи. Ще искат споразумение, преди да се стигне до самия процес. А той със сигурност ще полежи зад решетките.

— И това ще го преживея.

— Добре тогава. — Той се изправи. Беше поне метър и осемдесет. — Ще направя сделка с адвоката на момчето. Добре си се справил и с двата ареста. Чиста работа.

— Нали това се иска от мен?

— Невинаги става това, което се иска от теб. Ще се чуем.

Не, наистина не става помисли си Брукс. Много му се искаше да си върши работата чисто. Това му бе напълно достатъчно. Искаше да се свърши с останалото, макар и да имаше доста интересни моменти.

Ежедневието, както го наричаше Абигейл. Изненада се, че се е научил да цени ежедневието.

Излезе от кабинета си. Алма беше на диспечерския пулт, закрепила молив над ухото си, до нея имаше пакетче бисквити. Аш беше на бюрото си, свъсил вежди, докато барабанеше по клавиатурата; гласът на Бойд докладваше за дребен пътен инцидент край Рабит Рън близо до Милс Хед.

Той щеше да се справи, каза си Брукс. Да, щеше да се справи безпроблемно. И така щеше да е всеки ден.

В този момент Абигейл влезе в управлението.

Вече я познаваше и забеляза напрежението, макар по лицето ѝ да не личеше нищо.

Алма я забеляза.

— О, здрасти. Чух новината. Най-добри пожелания, Абигейл — вече си част от семейството. Добър мъж си имаш.

— Благодаря. Така е. Здравейте, заместник Хайдърман.

— Казвайте ми Аш, госпожо. Радвам се да ви видя.

— А ти ми казвай Абигейл. Просто Абигейл. Много се извинявам, че ви прекъсвам. Имаш ли малко време? — попита тя Брукс.

— Дори и повече. Влизай.

Той я стисна за ръката и я задържа, докато затвори вратата на кабинета си.

— Какво е станало?

— Хубаво е. — Беше леко задъхана. — Гарисън се свърза с мен. Докладът ѝ беше съвсем кратък, но достатъчно точен.

— Казвай за какво става въпрос, Абигейл.

— Ами... Прибрали са Косгроув и Кийгън за разпит, и това може да отнеме известно време. Тя не спомена и дума за изнудването, но аз проследих част от вътрешноведомствената поща и разбрах какво става. Те, разбира се, са убедени, че Кийгън изнудва Косгроув, и ще натиснат и двамата. Има и нещо по-важно. Арестували са Короткий и Иля Волков. Короткий е арестуван по обвинение в убийството на Джули и Алекс, а Иля е обвинен в съучастничество.

— Седни, мила.

— Не мога. Случва се. Наистина се случва! Искат да се срещна с федералния прокурор и екипа му и да се подготвя да свидетелствам.

— Кога?

— Веднага. Имам план. — Тя хвана ръцете му и ги стисна. — От теб искам да ми имаш доверие.

— Казвай какво си намислила.

В едно прекрасно юлско утро, дванайсет години и един месец след деня, в който стана свидетелка на убийствата, Елизабет Фич влезе в съдебната зала. Беше облечена в черен костюм и бяла риза и поне отстрани изглеждаше, че не си е сложила почти никакъв грим. Единствените ѝ бижута бяха красиви дълги обеци.

Тя се изправи на свидетелската скамейка, за да каже истината. Погледна Иля Волков право в очите.

Почти не се беше променил — помисли си тя. Беше се поналял и прическата му беше по-хубава. Все още беше красив и се държеше изискано.

Но под тази фасада бе студен и неприветлив. Сега вече забелязваше онова, на което младото момиче не бе обърнало внимание — ледът под красотата.

Той ѝ се усмихна, и годините се стопиха.

Изглежда, бе решил да я сплаши с тази усмивка, реши тя. Вместо това си спомни и си прости, че бе така заслепена през онази нощ и че бе целунала мъжа, участвал в убийството на приятелката ѝ.

— Кажете името си, ако обичате.

— Казвам се Елизабет Фич.

Тя разказа историята, която вече бе разказала твърде много пъти. Не пропусна нито една подробност, точно както бе инструктирана, и позволи на емоциите да избликнат.

— Събитията са отпреди дванайсет години — напомни ѝ прокурорът. — Защо ви отне толкова време да се обърнете към правосъдието?

— Обърнах се към правосъдието още същата нощ. Разговарях с детективи Бренда Грифит и Шон Райли от полицията в Чикаго.

Те също бяха в съдебната зала. Тя ги погледна и видя, че кимнаха в знак на потвърждение.

— Отведоха ме в безопасна квартира, а след това ме прехвърлиха на шерифската служба, където в продължение на три месеца за мен се грижеха шерифи Джон Бароу и Тереза Нортън, Уилям Косгроув и Линда Пески, тъй като процесът беше отложен. Пазиха ме до седемнайсетия ми рожден ден.

— Какво се случи онзи ден?

— Шерифи Бароу и Нортън бяха убити, докато ме защитаваха от тогавашния шериф Косгроув и шериф Кийгън, който беше сменил

шериф Пески, за да може да ме убие.

Стиснала здраво ръце в скута си, тя изслуша възраженията и ироничните подмятания.

— От къде знаете? — попита прокурорът.

Тя обясни и продължи да говори. Разказа за красивата жилетка, за обещите, за тортата за рождения ѝ ден. Разказа и за виковете, и за изстрелите, за последните ѝ минути с Джон Бароу и последните му думи.

— Той имаше съпруга и синове, които много обичаше. Беше добър човек, мил и смел. Пожертва живота си, за да спаси моя. Когато разбра, че умира, когато разбра, че не може да ме защити, ми каза да бягам, защото двамата, на който бе имал доверие — същите двама, които бяха положили клетви като него, бяха предали въпросните клетви. Той не знаеше дали има други, или на кого бих могла да се доверя. Даде последните мигове от живота си, за да ме опази жива. Затова избягах.

— В продължение на дванайсет години живеете под измислено име, скрита от властите.

— А също и от семейство Волкови, както и от онези в правораздавателната система, които работеха за това семейство.

— Какво се промени, госпожице Фич? Защо решихте да свидетелствате тук и сега?

— Докато бягах, животът, за който загинаха Джон и Тери, беше в безопасност. Работата бе там, че докато бягах, нямаше да има справедливост за тях, нито за Джули Мастърс. Значи животът, който бяха спасили, беше половин живот. Искам хората да разберат какво е било извършено и животът, който спасиха, да стане ценен. Стига ми толкова криене и бягане.

Тя не трепна по време на кръстосания разпит. Беше предположила, че ще я заболи, когато я нарекат лъжкиня и поставят под въпрос истинността на думите ѝ, мотивите ѝ, действията ѝ и ги изопачат.

Но не стана така. Когато това се случи, тя се задълбочи повече, заговори по-последователно и убедително. Очите ѝ бяха спокойни, а гласът — силен.

След свидетелските показания тя бе изведена с ескорт и седна в конферентната зала.

— Беше страхотна — похвали я Гарисън.

— Надявам се.

— Държа се непоколебимо, даваше ясни отговори. Съдебните заседатели ти повярваха. Представиха си те на шестнайсет, и на седемнайсет, Лиз. Накара ги да влязат в положението ти.

— Ако е така, ще го осъдят. Надявам се да се получи.

— Повярвай ми, ти преобърна нещата. Готова ли си за останалото?

— Надявам се.

Гарисън подържа за малко ръката ѝ и заговори тихо.

— Бъди сигурна. Ще те изведем без произшествия. Ще те защитим.

— Благодаря. — Тя подаде ръка на Гарисън. — Благодаря за всичко. Готова съм.

Гарисън кимна, обърна се и даде сигнал. Пъхна в джоба си флаш паметта, която Абигейл ѝ беше подала тайно, и се запита каква ли информация ще открие.

Заобиколиха я и бързо я прекараха през сградата към задния вход, където екип от избрани агенти, щяха да обезопасят излизането ѝ.

Коленете ѝ леко трепереха. Нечия ръка пое нейната, когато тя се препъна.

— Внимателно, госпожице. Държа ви.

Тя обърна глава.

— Благодаря ви. Агент Пикто, нали?

— Да. — Той стисна ръката ѝ за кураж. — Ще ви пазим. В безопасност сте.

Тя излезе навън, обградена от агенти и бързо закрачи към чакащата кола.

Брукс, помисли си тя.

Изстрелът прозвуча като чук, стоварен върху камък. Тялото ѝ потрепери и кръвта бликна по бялата риза. За момент тя я гледаше как попива. Червено върху бяло, червено върху бяло.

Отпусна се под заслонилото я тяло на Гарисън, чу виковете. Настъпи хаос; тя усети как някой я вдига и притиска гърдите ѝ.

Брукс, помисли си отново тя, след това всички мисли отлетяха.

Щом се озоваха на задната седалка, Гарисън прикри тялото на Абигейл със своето.

— Карай! Карай! Карай! — изкрещя тя на шофьора. — Отведи я от тук. Не напипвам пулс, няма пулс. Хайде, Лиз. Мили боже!

Брукс, помисли си отново тя. Брукс. Бърт. Красивата ѝ градинка, която насади, за да привлеча пеперуди, любимото ѝ място, откъдето се разкриваше гледка към хълмовете.

Затвори очи и се отпусна.

Елизабет Фич бе обявена за мъртва с пристигането в петнайсет часа и шестнайсет минути.

Точно в седемнайсет часа Абигейл Лаури се качи в частния самолет за Литъл Рок.

— Боже господи! — Брукс обхвана лицето ѝ с ръце и я целуна. — Ето те и теб.

— Все това повтаряш.

Притисна чело в нейното, а след това я прегърна толкова силно, че тя едва си пое дъх.

— Ето те и теб — рече отново той. — Мога да продължа да го повтарям, докато съм жив.

— Планът беше добър. Казах ти, че си го бива.

— Само че аз трябваше да дръпна спусъка.

— А на кого иначе да се доверя да ме убие... да убие Елизабет?

— Знаех, че стрелям с халосни, и въпреки това ръката ми трепереше.

— Почти не усетих попадението през жилетката.

Независимо от това, в първия момент изпадна в шок. Червено върху бяло, помисли си отново тя. Знаеше, че капсулите с кръв ще се пръснат по нейна команда, и все пак изпита страх, когато видя как червеното петно се разпространява.

— Гарисън беше страхотна, също и заместник-директора. Той подкара като полудял. — Тя се разсмя. Чувстваше се малко замаяна. — А и след като Пикто беше там, той със сигурност ще докладва на семейство Волкови, че Елизабет е мъртва, така че те няма да се усъмнят нито за миг.

— След като пусна слуха, че за главата ти е определена награда, все някой щеше да се опита да се възползва. Дори никой да не поиска откупа, информацията вече е пусната официално. Елизабет Фич беше

застреляна днес следобед, след като даде показания пред федералния съд.

— Федералният прокурор беше необичайно благосклонен към Елизабет. — Елизабет вече я нямаше, помисли си тя. Тя щеше да остави Елизабет да си отиде. — Жалко, че не знае за мен.

— Ще работи много по-упорито, за да осъди онези типове, като не знае.

— Освен теб, капитан Ансън, Гарисън и заместник-директорът и лекарят на ФБР, който е установил смъртта на Елизабет, никой друг не знае истината. Доверила съм се на предостатъчно хора.

Брукс имаше нужда да я докосне и да продължи да я докосва, затова вдигна ръката ѝ към устните си.

— Мъчно ли ти е, че нея вече я няма?

— Не. Тя стори необходимото и може да напусне този свят, доволна от онова, което става. Сега остава да направя едно последно нещо за нея.

Абигейл отвори лаптопа.

— Дадох на Гарисън флашка с копия от всички материали за семейство Волкови — финансите, комуникациите, адресите, имената и операциите. Сега, в памет на Елизабет, Джули, Тери и Джон, ще им отнема всичко.

Тя изпрати имейл на Иля. Използва адреса на най-новата му любовница и текст със сексапилно звучене — от онези, които беше отваряла преди.

Така приложеното копие нямаше да бъде регистрирано. Истинска красота, помисли си тя.

— Колко време ще трябва, за да подейства?

— Започва се в мига, в който си отвори имейла. За около седемдесет и два часа всичко ще бъде съсипано.

Тя въздъхна.

— Знаеш ли какво ми се иска? Хайде да отворим шампанско, като се приберем. Имам една бутилка, а случаят е напълно подходящ.

— С удоволствие — а аз ще добавя нещо.

— Какво?

— Изненада.

— Каква изненада?

— Истинска изненада.

— Не знам дали обичам изненадите. Предпочитам... Я виж ти! Той вече отваря имейла си. — Тя затвори доволно лаптопа. — Изненада, казваш?

ЕПИЛОГ

Той поиска да занесат шампанското на нейното място с изглед към хълмовете.

— Нещо като пикник? Да приготвя ли малко храна?

— Шампанското е предостатъчно. Тръгвай, Бърт.

— Слуша те. И как иначе, след като тайно крадеш храна от масата и му даваш, когато си мислиш, че не гледам?

— Сипа ме.

Тя се разсмя и стисна ръката му.

— Обичам да се държим за ръце, докато се разхождаме. Обичам толкова много неща. Обичам да съм свободна, и то благодарение на теб.

— Не е благодарение на мен.

— Прав си, не е точно това. Свободна съм благодарение на нас. Така е дори по-добре.

— Още носиш пистолет.

— Ще ми трябва известно време, докато отвикна.

— А на мен ще ми трябва известно време, докато събера кураж да стрелям отново.

— Брукс!

— Приключихме. Получи се, но държа да ти кажа, че да те гръмна беше едно от най-трудните неща, които някога съм правил. Знаех какво става, но имах чувството, че умирам.

— Направил си най-трудното нещо, защото ме обичаш.

— Така е. — Той отново поднесе ръката ѝ към устните си. — Държа да ти кажа, че щях да обикна и Елизабет, и Лиз.

— Това е най-хубавото, което знам — а аз знам много неща.

— Умницата ми тя.

Тя се засмя и усети, че може да се смее часове наред.

— Мислех за едно нещо.

— Както правят всички умници.

— „Глоубъл Нетуърк“. Ще се закрие... Шефката на фирмата е решила да се оттегли и да заживее в уединение. Искам да започна на чисто.

— И какво ще правиш?

— Ще започна отново да разработвам софтуер. И игри. Това ми беше изключително приятно. Не искам целият ми свят да се върти около сигурност и безопасност. — Усмихна се широко, и този път тя допря устни до ръката му. — Това е твоя работа.

— Много точно казано. Нали съм началник на полицията!

— Може би някой ден на полицейското управление в Бикфорд ще му потрябва отдел, който се занимава с кибер престъпления. Аз съм висококвалифицирана и мога да фалшифицирам всички необходими документи и дипломи. Това последното беше шега — уточни, като видя погледа му.

— Никакво фалшифициране повече.

— Добре.

— Нито хакерство.

Очите ѝ се разшириха.

— Абсолютно никакво ли? Изобщо? Не става. През следващите няколко дни искам да разбера дали вирусът е проработил, а след това... никакво хакерство, освен ако не обсъдим въпроса и не се разберем за друго.

— Ще поговорим.

— Това е компромис. Двойките обсъждат и стигат до компромиси. Искам да обсъдим кога да поканим приятелите ти и семейството ти на вечеря, да обсъдим сватбата и да се науча как да...

Тя замълча.

— Тук има пейка — прошепна тя. — Красива пейка, поставена точно на мястото, където исках да бъде!

— Това е изненадата. Добре дошла у дома, Абигейл.

Пристъпи напред с насълзени очи и прокара пръсти по гладката извивка на облегалката, по подлакътниците. Сякаш бе издялана от пън, полиран до блясък, а на гърба — в средата, беше изрязано сърце с инициалите А.Л. и Б.Г.

— О, Брукс!

— Твърде сладникаво, но...

— В никакъв случай! Каква глупава дума. Предпочитам „романтично“.

— И аз.

— Прекрасна изненада. Благодаря ти. Много ти благодаря! — Тя го прегърна.

— Пак заповядай. Няма да е зле да поседнем.

Тя се отпусна на пейката и го придърпа до себе си.

— Погледни колко са зелени хълмовете, докато слънцето се спуска, а небето се обагря в червено и златно. Обичам това място. Може ли да се оженим тук? Точно тук.

— По-хубаво място едва ли ще намерим. — Той извади кутийка за пръстен от джоба си. — Да направим годежа официален.

— Купил си ми пръстен!

— Разбира се. — Той отвори капачето. — Харесва ли ти?

Пръстенът заблестя на меката светлина, сякаш оживя, помисли си тя, сякаш прославяше всичко истинско.

— Много ми харесва. — Вдигна просълзените си очи към неговите. — Изчака чак досега, защото си знаел, че сега ще означава много повече. Никой не ме е разбирал като теб. Не вярвам в съдбата, нито че нещо е било писано да се случи, но вярвам в теб.

— Аз пък вярвам в съдбата, и че нещо е писано да стане. Вярвам и в теб. — Той сложи пръстена на пръста ѝ.

Целуна я, а след това бързо отвори шампанското.

Той наля в две пластмасови чаши, а после и в трета, която сложи на земята за кучето.

— Недей да му даваш. Не се дава шампанско на куче.

— Защо?

— Защото... — Погледна към Бърт и той наклони глава, докато я наблюдаваше с красивите си лешникови очи. — Добре, но само веднъж.

Тя докосна чашата на Брукс със своята.

— Скоро ще бъда Абигейл Глийсън!

Докато кучето щастливо лочеше шампанското, тя отпусна глава на рамото на Брукс и зарея поглед към хълмовете, зад които залязваше слънцето. Там беше домът ѝ.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.